

Thực tâm giả

Contents

Thực tâm giả	2
1. Chương 01	2
2. Chương 02	6
3. Chương 03	12
4. Chương 04 Part 1	17
5. Chương 04 Part 2	21
6. Chương 05 Part 1	25
7. Chương 05 Part 2	28
8. Chương 06	32
9. Chương 07 Part 1	36
10. Chương 07 Part 2	40
11. Chương 08	43
12. Chương 09	49
13. Chương 10	53
14. Chương 11	58
15. Chương 12	62
16. Chương 13 Part 1	67
17. Chương 13 Part 2	70
18. Chương 14	73
19. Chương 15	78
20. Chương 16	82
21. Chương 17 Part 1	86
22. Chương 17 Part 2	90
23. Chương 18	93
24. Chương 19	98
25. Chương 20	102
26. Chương 21	107
27. Chương 22 Part 1	112
28. Chương 22 Part 2	116
29. Chương 23	119
30. Chương 24	123
31. Chương 25 - Part 1	128
32. Chương 25 - Part 2	131
33. Chương 26	135
34. Chương 27	141
35. Chương 28	146
36. Chương 29	152
37. Chương 30	157
38. Chương 31	162
39. Chương 32	167
40. Chương 33	172
41. Chương 34	177

42. Chương 35 - Part 1	181
43. Chương 35 - Part 2	183
44. Chương 36 (kết)	188

Thực tâm giả

Giới thiệu

Bất cứ người nào trong lòng đều có một ánh trăng sáng tỏ. Người ta xem nó như là thánh kinh, mỗi

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thuc-tam-gia>

1. Chương 01

Ấn tượng về Qua Âm Châu trong lòng Phương Đăng giống như một tấm gương Tô Châu sần cũ, vừa tú lệ lại vừa phủ đầy tro bụi của thời gian. Người ta luôn cho rằng nó đẹp, nhưng lại không cẩn thận ngắm nhìn. Có thể cũng do mùi vị ẩm ướt của thủy triều, nhưng đó cũng là mùi vị mốc meo mà nơi khác không hề có được. Nhưng chỉ mới một tuần trước thôi, điều này chỉ tồn tại trong tưởng tượng của cô, cô sinh ở khu vực phía Nam, trong suốt mười lăm năm của cuộc đời chưa từng bước đến hòn đảo nhỏ này, nơi cha cô từng sống, tựa như cô chưa bao giờ tận mắt nhìn thấy Gấm Tô Châu, tất cả đều là do cô Chu Nhan lúc còn mình mẫn kể lại.

Tám tháng trước, cô cô qua đời, chỉ còn lại hai cha con Phương Đăng. Vì thiếu tiền, chủ nợ truy đuổi gắt gao, cùng đường, cha cô mới dẫn theo con gái quay lại nơi này. Còn số tiền thiếu, là cô cô hay cha nợ, Phương Đăng không biết cũng không hỏi. Cô đã quen với kiểu chuyển từ nhà cao đến nhà thấp. Lần này điểm đáng nói duy nhất vì nơi cô đến là Qua Âm Châu, một nơi cô hoàn toàn xa lạ nhưng lại có thể gọi ra vô số tên các con hẻm nhỏ ở địa phương. Lao đến mà không cần biết đích phía trước, không phải “đi đến” mà là “trở về”, Phương Đăng phát hiện, bản thân cô cũng không ghét thứ cảm giác này.

Trước khi chuyển đi, Phương Đăng vừa mới học xong năm lớp mười. Lần này vì ghét thủ tục chuyển trường phức tạp, cha cô không muốn để cô đi học tiếp. Tuy là ít tiền trường ông cũng miễn cưỡng đưa ra, nhưng vì ông cảm thấy học nhiều như vậy kiến thức cũng chẳng để làm gì, không bằng dùng số tiền đó đem đi mua rượu. Phương Đăng cũng không muốn cãi lời cha. Cho dù có thể đầu tư thời gian, công sức, biểu hiện của cô cũng không tệ, cô chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ có ngày chỉ vì khổ công học hành mà cô trở thành trụ cột trong xã hội này. Cuối cùng, tất cả đều nhờ vào những nhân viên từ Văn phòng Khu phố và Trường học đến nhà thuyết khách: “Quốc gia khuyến khích nữ nhân cũng phải đọc nhiều sách”, “Dù sao cũng đã học nửa học kỳ, kết quả thế nào đi nữa, lấy được bằng tú tài mới không thua thiệt”, với các lý do đó, lúc này cha cô mới đồng ý. Người đàn ông này chỉ tỏ ra mạnh mẽ với con gái ở nhà lúc say xỉn, còn đối với đại đa số người ngoài, ông luôn là kiểu người bảo sao nghe vậy. Hơn nữa, gần mác “Nhà nước” hoặc nghe từ “Quốc gia” vào, ông ta nhất định không can đảm mà nói dù chỉ nửa từ “Không”. Phương Đăng ngồi ở góc phòng nhìn cha mình khom lưng tiễn người thuyết khách đi, trong lòng cảm thấy có chút buồn cười. Chiều hôm đó, cô đội mưa tự đi làm thủ tục nhập học ỉn.

Qua Âm Châu chỉ có một trường trung học, bao gồm Trung học cấp một và trung học cấp hai, học sinh hơn một nửa là con cái của cư dân trên đảo, cả trường tính luôn thầy lẫn trò cũng chưa đầy ba trăm người. Trường học này lúc trước là do giáo hội dựng nên, sau khi giải phóng thì đổi thành trường công lập, đến nay còn có một hai “chị em” lâu năm phục vụ ở phòng ăn và thư viện. Những con người đặc biệt đó giống như “lão làng” và những ngôi nhà đổ nát rải rác trên đảo, đều nhớ rõ quá khứ của hòn đảo nhỏ này.

Hơn nửa thế kỷ trước, Qua Âm Châu còn được xem là một thành thị nằm ở rìa các hòn đảo nhỏ vô danh, rải rác khắp nơi trên các thửa ruộng trồng dưa, cái tên Qua Âm Châu cũng từ đó mà ra đời. Lúc này người dân ở đây chỉ ăn hải sản trên biển, sinh sống bằng nghề đánh cá. Lúc chiến tranh loạn lạc, cuộc sống khó khăn, nơi đây lại là lối đi thông ra biển, trên đảo không ít người trở thành “Lợn con”, một nửa bị lừa gạt, một nửa bị bán ra nước ngoài làm lao công, còn một phần nhỏ không chịu được cảnh mùa màng đói kém, trôi dạt xuống Nam Dương. Đa số những người này đều trở thành các linh hồn tha hương, không thể quay về nguồn cội, nhưng cũng có nhiều người mạng lớn, gan dạ mà tạo được của cải vô số. Dân bản xứ đầu óc linh hoạt, chịu đựng cơ khổ, hơn nữa nặng tình yêu cổ thổ, bất luận lẫn lộn với bên ngoài thế nào, húng phải mưa gió thế nào, cũng đều mong về già lá rụng về cội, được chôn xương trên đảo nhỏ, cho nên những người giàu có áo gấm về làng kia một lần nữa ở trên đảo này dựng lên những ngôi nhà lớn để sau này đưa gia đình cùng về dưỡng già. Họ như làn sóng cuộn cuộn không ngừng trở về hòn đảo trước kia rất cô tịch, dần dần, ruộng dưa bị ngôi đồ tường trắng thay thế, đường ruộng ngang dọc bùn lầy thay bằng các cửa hàng lát đá xanh, những con đường quanh co uốn lượn dẫn vào các ngôi nhà lớn giàu có đầy cây xanh hoa đẹp. Từ đó trở đi, Qua Âm Châu nổi tiếng xa gần là nơi tập trung kiều bào hồi hương nhiều nhất, người có tiền từ nơi khác cũng đến đây xây nhà ở. Nhất thời, hòn đảo nhỏ tụ tập đầy người giàu có, rải rác các phú thương, đô thị phồn hoa cả ngày làm bạn với gió biển..

Nhưng tất cả đều là chuyện xưa, trải qua hơn trăm năm thay đổi, đầu tiên là khi chiến tranh bị quân Nhật giày xéo, sau đó đến Cách Mạng Văn hóa rồi reng, hậu duệ của các gia đình giàu có kia đa số đi khỏi nơi này, trốn ra nước ngoài, những gia đình không di dời mà ở lại thì phần nữa cũng trở nên suy bại. Các ngôi nhà lầu cao lớn trở nên trống vắng, sau đó quá trình giải phóng Tân Kỳ Nghệ lại đem đến một số lượng cư dân mới, đời ông nội Phương Đăng nghe nói chính lúc này đã di cư lên đảo. Bọn họ lấy thân phận chủ nhân mới của xã hội chủ nghĩa tịch thu, thường dân chỉ có thể nhìn lên các đình đài lầu ngói, các vườn hoa cũ, các tiểu lâu, hành lang, đại viện bị phân chia thành vô số gian phòng nhỏ, những cây Bạch Ngọc Lan lung lay đưa hương theo gió và các gốc cổ thụ già um tùm phơi rể, sự giàu có đẹp đẽ trở nên xa xôi và mong lung, phố thị ồn ào náo nhiệt bị thay thế bằng dung tục tầm thường, các con hẻm nhỏ thường xuyên bị mất cấp phụ kiện đồng trong đèn đường, các lan can đá cẩm thạch được chạm trổ tinh xảo vẫn khư khư kể về quá khứ.

Cho đến bây giờ Phương Đăng vẫn vô duyên với những thứ tinh hoa xa xỉ. Cô có thể cảm giác được, mỗi góc sân hoang phế trên đảo, mỗi khối gạch xanh bị tàn phá đều từ khe hở tràn ra những cảnh tượng ngày xưa, cực kỳ khác biệt với cuộc sống bình yên của cô, nhưng cũng rất khó tưởng tượng cuối cùng là khác biệt ở chỗ nào. Dù chỉ mới mười lăm tuổi, cô cũng mơ hồ hiểu, cảnh tượng phồn hoa của Qua Âm Châu không thể nào trở lại, nó giống như đã đi qua sự nhộn nhịp của một nền văn minh cũ, là mùi vị hấp dẫn khó lòng diễn tả, tốt hơn nhiều so với thời khai nguyên cần cỗi và hoang vắng. Hơn nữa đây là hòn đảo được thiên nhiên ưu ái ban tặng đầy đủ sắc màu độc đáo, biển đảo xanh mướt, gió biển ẩm ướt, cô cô và cha của Phương Đăng đều yêu thích mùi vị ngọt ngào của quê hương. Cô không nghĩ ra tại sao lúc đầu họ chịu rời khỏi nơi này?

Đang đi qua mùa mưa, mưa nhỏ lách tách một tuần nay không hề dứt. Phương Đăng trên đường từ trường học trở về chợt nghĩ, nói không chừng, mình đối với quá khứ của Qua Âm Châu luôn là hơi nước hòa trong trí tưởng tượng, không phải vì làn sương mù phủ ra từ miệng cô cô lúc nhắc chuyện quá khứ, cũng không phải vì lúc cô cô che giấu về u sầu trên mặt mà là vì nơi đây là nơi quá khó để nhìn thấy mặt trời, không mưa thì là sương mù, làm cho người ta cảm thấy u ám đến tận xương tủy.

Đi đến căn nhà nằm giữa hẻm, cô sập dù lại, chui vào lối đi vừa hẹp vừa tối. Tiếng của ông chủ cửa hàng tạp hóa và mùi khai của nước tiểu xông vào mũi như âm hồn không tiêu tán.

“Cô bé nhà họ Phương, không gọi tôi lên uống rượu với “máu mủ” nhà các người à?”

Phương Đăng không trả lời, rũ nước mưa trên dù, đập thành thạch lên mặt đất. Cô và cha cô lúc mới đặt chân đến đây đã ở trong con hẻm ngay giữa đảo, hay nói chính xác hơn là một ngôi nhà xây bất hợp pháp ở giữa hai tòa nhà cũ của Thánh đường bỏ hoang và cô nhi viện Thánh Ân. Tầng dưới là cửa hàng tạp hóa duy nhất trên đảo, đối diện là hoa viên nhà họ Phó nổi tiếng ở Qua Âm Châu, vị trí được coi là “Đắc địa”. Ông chủ tiệm tạp hóa dùng gạch đỏ thay tường, xây căn lầu nhỏ hai tầng xiêu vẹo, trên nóc che bằng gạch ngói xi măng, tầng một là cửa hàng và nơi ở của mình, trên lầu chia thành vài “chuồng bồ câu” cho người ta mượn. Phương Đăng cùng cha ở nửa tầng trên gác lửng. Mỗi khi bên ngoài trời mưa to, cơ hồ chỉ cần chạm đến tấm gạch ngói xi măng trên đầu là nước rơi tí tách tạo thành một cơn mưa nhỏ khác.

Đi vào gian phòng nhỏ dùng màn vải che thành hai nửa, quả nhiên như Phương Đăng đoán, cha cô – Phương Học Nông đang nằm ngủ gà ngủ gật trên chiếc giường bằng tre ở bên ngoài. Trước khi ra ngoài, cô đã dùng thùng nhựa để hứng mưa nhỏ xuống trên nóc nhà, lúc này trên rãnh nước không ngừng tràn ra, vậy mà Phương Học Nông vẫn bình yên say ngủ, y như là không có cảm giác.

Phương Đăng không nói một lời, gơ cao chiếc thùng đi tới bên cửa sổ, dùng sức hướng ngay giữa mặt đường. Có lẽ nước bắn lên cửa, ở lầu dưới chủ tiệm tạp hóa mắng mấy tiếng. Đang lúc này, cô nhìn thấy màn cửa sổ của góc phòng ngay lầu hai trong khu vườn nhà họ Phó đối diện giật giật, có lẽ người ở bên trong giật mình do tiếng nước mà cô dội xuống, một bàn tay vén nhẹ góc màn ở cửa sổ lên, lộ ra nửa mặt người đứng bên cửa sổ, chiếc rèm cửa lại bị kéo xuống, cánh cửa sổ lá sách nhẹ nhàng khép lại từ bên trong.

Đây là lần đầu kể từ khi dọn đến đây, Phương Đăng cảm nhận được động tĩnh của phía đối diện. Chỉ mấy ngày trước kia, cánh cửa trong con hẻm và hầu hết các khu vườn ngoài cửa sổ luôn được bao phủ bởi một tấm màn nhung dày cộm đỏ thẫm, thế giới bên khung cửa từng một thời cực thịnh vậy mà bây giờ cùng với ngôi vườn hoang phế của Phó gia trong truyền thuyết đều thần bí như nhau. Khoảng cách cùng lắm chỉ là hai ba mươi mét, vậy mà ngôi biệt thự tư nhân kia cùng con hẻm nhỏ này giống như cách xa một trời một vực, cuộc sống bên này càng thêm tươi mới, thêm nhiều âm thanh huyền ảo, càng nhiều hơi thở thể tục, những lời đối đáp thô tục... Là hơi thở của cuộc sống.

Phải, nếu so sánh với bên này, khu vườn nhà họ Phó đối diện bình yên như chết. Nếu như không phải là âm thanh ồn ào của tiếng mưa rơi vào trong sân, có những tàn cây cổ cao che trời, tiếng gió vù vù xuyên qua bốn bề hành lang trống rỗng, thỉnh thoảng mưa nhỏ lại, chú chim nhỏ vỗ cánh ghé vào vách tường căn gác nhỏ, đậu trên lá cây huyết đằng, thì nó giống như chiếc quan tài pha lê khổng lồ bị đóng băng với thời gian, như bức tranh cổ trong câu chuyện liêu trai mê hoặc lòng người, tĩnh mịch, u ám, thế giới đằng sau bức rèm phẳng phất như không mưa gió nào có thể ăn mòn được.

Đây mới là Qua Âm Châu theo lời kể của cô Chu Nhan, hồn phách Qua Âm Châu cơ ro ẩn mình trong đất nhà giàu đã bị bỏ hoang hơn nửa cùng với Phương Đăng, cha cô – Phương Học Nông, chủ tiệm tạp hóa ở lầu dưới cùng nhà và với đa số người dân trên đảo hôm nay đều không có bất kỳ quan hệ gì. Nếu như có ai đó đang ngồi sau chiếc rèm này, Phương Đăng nghĩ thầm, hẳn là cũng giống cô Chu Nhan, một mỹ nhân già cỗi, da thịt nhăn nhó nhưng vẫn còn phẳng phất vẻ kiều diễm nhu mì, ngồi ngay ngắn trước đèn, xa xa mọi người đều tập trung phỏng đoán về đẹp rạng ngời của ngày xưa.

Chẳng qua đây cũng chỉ là điều cô gái nhỏ Phương Đăng tưởng tượng, nhưng nếu nghĩ sâu xa, sẽ phát hiện sự tương tượng này hình như gượng gạo. Nhà họ Phó năm đó một thời hiển hách, hôm nay tuy không so được với ngày xưa nhưng con cháu một nửa đều ở nước ngoài, cũng coi là không bị suy vong, cho đến giờ, một phần nguồn kinh tế của cô nhi viện Thánh Ân đều là do hậu nhân của nhà họ Phó đích thân quyên góp. Đúng là hậu nhân nhà giàu có, dù không nói ra, nhưng Phương Đăng đã cương quyết sẽ không giống như cô Chu Nhan, phải dựa vào “việc đó” để kiếm cơm. Huống chi cô Chu Nhan cùng cha cô Phương Học Nông đều cùng một mẹ sinh ra, đời trước đều xuất thân nghèo khổ, chưa từng trải qua phú quý giàu sang. Những điều này trong lòng Phương Đăng đều hiểu rõ, chẳng qua cô nghi hoặc... tại sao người ta nói...

“Dù mày có đổ bao nhiêu lần đi nữa, cái nhà này cũng không ngăn nắp gọn gàng đến nở hoa được đâu!”

Phương Học Nông trở mình trên giường tre, lẩm bẩm một câu trong cổ họng, cắt đứt suy nghĩ kỳ quái của Phương Đăng.

Phương Đăng nặng nề xách chiếc thùng nhựa đặt lại chỗ cũ, nhanh mồm trả lời: “Nếu con để yên, người cha có thể mọc râu xanh luôn đó.”

Phương Học hừ hai tiếng, giống như đang cười. Khó khăn lắm mới có một buổi chiều ông ta không say rượu. Ở trên đảo mấy ngày, Phương Đăng bắt đầu cảm thụ sâu sắc được cha cô quả không hổ là người xuất thân từ Qua Âm Châu. Ở đây đa số người dân lớn tuổi đều biết tên ông – dĩ nhiên, hơn một nửa bọn họ đều gọi ông bằng biệt danh không hay cho lắm “Phương máu mủ”, lời chào hỏi và nụ cười trên mặt họ đều mang vẻ khinh miệt giống y nhau.

Chẳng thể trách người khác coi thường, Phương Đăng cũng biết ba mình rất uất ức. Lúc còn trẻ ông cũng không có công việc đàng hoàng, chỉ dựa vào làm những việc mà người khác không muốn làm để kiếm sống. Ví dụ như con cái nhà ai chết yếu, thường sẽ giao cho Phương Học Nông, chỉ cần chi cho ông ta ít tiền hay ít gạo, gì cũng được, ông ta sẽ đứng ra tìm chỗ chôn ngay. Nếu trên đảo có tang sự, gánh thi hài, nâng quan tài, rắc tiền vàng bạch... đều là sở trường trong tay ông ấy. Lúc không có loại việc này để làm, dọn dẹp hồ xí cho người ta, thu rác rưởi, chỉ cần đổi lấy ít tiền sống tạm qua ngày, tất cả ông đều tự nguyện làm. Phương Học Nông không có dũng khí, cũng chẳng đáng dừng, dù ai nói lời cay nghiệt cỡ nào đều cười hì hì, ngày thường cũng lòi thối lếch thếch, có ít tiền đều đem mua rượu uống, tất cả mọi người đều đem ông ra làm chuyện kể khôi hài. Cũng chẳng biết tên ác miệng nào bày đầu, mọi người liền y theo gọi tên ông là “Phương máu mủ”, ông cũng thuận miệng trả lời.

Mấy năm ở bên ngoài với em gái cùng mẹ khác cha Chu Nhan, lúc đầu Phương Học Nông chỉ làm các công việc vặt vãnh. Ông uống rượu nhiều, không làm được các công việc đòi hỏi dùng sức, trong trí nhớ của Phương Đăng, tuổi thơ của cô luôn là bữa đói bữa no. Sau đó có một ngày, cô Chu Nhan tháo màn vải trong phòng xuống, Phương Học Nông kéo bé Phương Đăng ra ngồi dưới hiên ngoài cửa cả buổi chiều, bất luận con gái hỏi gì, ông đều không lên tiếng. Chạng vạng tối, Phương Đăng thấy cô mình lấy mấy tờ ngân phiếu đặt vào tay cha, cô nhớ rõ ràng lúc đó mặt trời vừa lặn qua núi, bầu trời hơi tối, tóc của cô Chu Nhan xốc xếch, trên mặt không lộ chút cảm xúc nào. Nhưng khi nhận lấy tiền, Phương Học Nông khóc lớn, buổi tối đập vỡ bình rượu, uống say đến tận chiều hôm sau. Mấy ngày sau đó, ông thường xuyên từ bên ngoài đưa đàn ông về tới phòng của người cô, rồi ngồi bên ngoài uống rượu, lại từ trong tay người cô đón lấy những đồng tiền có khi cũ có khi mới, đi mua đồ ăn cho bọn họ. Sau khi Chu Nhan chết, Phương Học Nông cũng hết sức lẩn lộn bên ngoài, liền mang theo Phương Đăng trở về Qua Âm Châu, tính làm nghề xưa để kiếm sống. Ông thường xuyên trơ mắt ra nhìn Phương Đăng cười, nói chỉ vài năm nữa thôi, con gái có thể giúp ông dưỡng lão.

Công bằng mà nói, Phương Học Nông đối với Phương Đăng không quá tệ, dù là bản thân hạ tiện như rác rưởi, nhưng cũng không hề bỏ đói đứa con gái duy nhất này một bữa nào, hơn nữa cũng không có ngược đãi cô, cùng lắm khi say rượu về tóm lấy cô cho hả giận, nếu nổi cơn lên thì tuyên bố phải đem con gái đi bán. Có thể nói vài năm gần đây, Phương Đăng cũng không còn quá sợ ông ta bán cô, ngay cả cơn ông ta cũng không thể tự ăn, có say chết cũng không người biết. Lúc ông ta điên lên vì cơn say cô cũng không còn sợ, trước đây không lâu có một lần, ông uống rượu say lên, vô cớ sai bảo Phương Đăng làm cái này làm cái nọ, Phương Đăng mãi làm bài tập không để ý, ông ta vô cớ nổi giận, níu lấy tóc con gái tóm vào tường. Phương Đăng giãy giụa mấy cái, da đầu đau đến tê dại, vẫn không thoát được tay ông, vội vàng nhấc chân nhắm thẳng vào bụng con sâu rượu đập một phát, Phương Học Nông buông tay, té ngồi ở góc tường hồi lâu không đứng lên nổi. Ngày hôm sau tỉnh rượu, ông ta chỉ lăm lăm vuốt bụng nhưng cũng không nhắc đến chuyện đêm qua.

Có lúc Phương Đăng nghĩ, trên đời này làm gì có người con gái nào ngu xuẩn đến mức sinh con để cái cho người như cha cô. Nhưng nếu như không có người con gái như vậy thì cô làm thế nào mà ra đời? Chẳng lẽ cô là con nuôi? Phương Học Nông nuôi sống bản thân đã khó khăn, làm sao vĩ đại đến mức thu dụng một người không hề có liên hệ gì đến mình? Có một thời gian, hình như là sau khi tốt nghiệp tiểu học không lâu, Phương Đăng hoài nghi mình là con của cô Chu Nhan. Cô thậm chí ngược ngùng gọi cô của mình là “mẹ” nhưng người cô chưa bao giờ trả lời. Phương Đăng càng gọi, cô Chu Nhan không chịu nổi liền đẩy cô đi chỗ khác.

Cho tới giờ Phương Đăng cũng không biết mình từ đâu tới, nhưng cô đã học được thái độ chẳng quan tâm. Được nhặt về cũng tốt, là con ruột Phương Học Nông cũng tốt, do người cô sinh ra cũng tốt, đối với Phương Đăng mà nói đều không có gì khác. Cô vẫn tròn mười lăm tuổi, chỉ mấy năm nữa thôi đã có thể tự làm chủ bản thân mình.

Như thường lệ Phương Đăng ngồi ở cửa sổ, lấy ánh sáng mà nhặt rau, một lúc không kèm chế được cô lại

nhìn về cánh cửa sổ hướng bên kia. Khuôn mặt vừa hé lộ ra sau cửa sổ đã khơi dậy điểm tò mò sâu nhất trong nội tâm cô, nhưng đến khi nàng đã nhặt xong bó rau cho bữa trưa mai, bên phía kia vẫn không có bất kỳ động tĩnh gì, ngay cả tấm rèm màu đỏ thắm cũng im lìm sau cánh cửa sổ lá sặc đóng chặt lại, hướng hồ gì là người ở phía sau rèm.

Phương Đăng dù sao cũng là một cô bé, trong lòng rất hiếu kỳ, ngơ ngẩn một hồi, không nhận được liều quay sang nhìn người nằm trên giường, hỏi: “Cha, người ta đều nói con cái nhà họ Phó đều ở nước ngoài, vậy tại sao trong hoa viên có người ở? Người đó là ai?”

“Mày để ý chuyện này làm gì?” – Một hồi lâu Phương Học Nông mới trả lời.

“Con chỉ tiện miệng hỏi thôi. Không phải nói Chính phủ đã đem nhà trả lại cho họ Phó sao? Bọn họ giàu như vậy, sao lại để cho đất đai tổ tiên hoang phế chứ?”

“Tao không biết, chuyện này với mày có can hệ gì? Với tao lại có quan hệ chó gì chứ?” – Phương Học Nông ngồi dậy, tiếng giường tre kêu những tiếng kéo kẹt sắc lẹm khi ông đột ngột bật lên.

Phương Đăng không phải là ngốc, cô sớm biết cha mình dù luôn miệng nói chuyện ở nhà đối diện không có quan hệ gì, nhưng mỗi khi cô vô tình hay cố ý nhắc tới nhà họ Phó, cha cô luôn hết sức phiền não. Ông ta vốn quen bị người khác chà đạp, vậy mà mấy ngày nay sau khi uống rượu, ông cũng theo bản năng mà nhìn lăm lét về hướng nhà đối diện. Chỉ là không giống như sự tò mò của Phương Đăng, ánh mắt của Phương Học Nông nhìn về nhà họ Phó tràn đầy sự độc địa tiểu nhân. Càng nói thì sự nghi ngờ trong lòng Phương Đăng càng to lớn hơn. Cô đã hiểu được không ít chuyện, bên ngoài nghe được lời đồn đại, còn có những đầu mối mà trước đây cô Chu Nhan vô tình thổ lộ với cô, tạo nên một sợi dây vô hình vận vẹo. Sợi dây bên này bện chặt cô và người cô, với cha cô, còn đầu bên kia lại như con rắn độc từ từ trườn về cánh cửa sổ tuy gần trong gang tấc lại xa đến ngàn dặm kia. Nghĩ đến đây, cô cũng không kềm chế được, nói ra những lời định giữ trong lòng.

“Trước đây cô có sinh một đứa bé, bây giờ nó đang ở trong hoa viên của nhà họ Phó phải không?”

Phương Học Nông sững sốt một hồi, mặt nghếch ra đỏ bừng, giống như là sắp nổi trận lôi đình, ngay cả lời nói cũng không thốt ra nổi. “Thật là... nói láo, mày nghe ở đâu...Cô của mày làm sao có thể...với cái loại cầm thú nhà đối diện không có chút quan hệ nào... Không có...”

“Cha định gạt ai chứ? Cô và cha đều không gạt được con. Cha thử đi hỏi xem, trên đảo này có ai mà không biết?”

Phương Đăng không hề nói láo, trước kia cô cô định xuất giá, nghe nói đối phương mang họ Phó. Cô cô cũng từng nói qua với Phương Đăng là mình từng sinh một đứa con trai, lại lớn hơn Phương Đăng hai tuổi. Hơn nữa ngày thứ hai sau khi Phương Đăng cùng cha dọn vào đây, ông bà chủ tiệm tạp hóa dưới nhà liền lấy cô ra đùa: “Bé con, mày không phải là cháu gái Chu Nhan sao? Sao không vào nhà lớn đối diện? Dù sao đều là người một nhà cả mà”.

Những quá khứ đều chỉ là lời đồn đại hoặc che giấu trong vài câu nói, hay thật ra cô Chu Nhan đã rời khỏi Qua Âm Châu vì nguyên nhân này, cũng là nguyên nhân Phương Học Nông tránh nhắc đến, vậy mà, mười mấy năm trôi qua, chuyện này ở Qua Âm Châu cũng không phải điều gì bí mật.

2. Chương 02

Phương Học Nông lại ngủ vùi sau cơn say bí tỉ. Phương Đăng nằm trên chiếc giường nhỏ bên kia rèm, nghe tiếng chai rượu thủy tinh rơi xuống đất đánh ầm một tiếng nhưng không vỡ, quay tít trên sàn nhà, ngay sau đó là tiếng ngáy lớn của cha cô như sóng cuộn cuộn tới. Cô thử cố thiếp đi, chợt mùi tanh của bùn từ xung quanh bay tới, lúc này cô mới biết, thứ âm thanh thay nhau ập đến không phải là tiếng ngáy, mà là tiếng gió.

Gió thổi rơm rạ quét qua gò má Phương Đăng, cô cúi đầu, hoa dại không tên bị cô giẫm dưới lòng bàn chân, bốn phía là cỏ hoang khô héo cao đến ngực cô, đổ rạp trong gió, cúi đầu, nỉ non thì thầm. Căn phòng nhỏ mà cô và cha thuê trọ biến thành một bóng xám nhạt nhòa phía sau lưng, cách Phương Đăng không xa, đằng sau cây kê huyết đằng có hoa màu tím và những sợi râu lông thông của cây đa, rèm cửa sổ màu đỏ khê rung lên trong gió.

Vậy là cô đang ở trong sân vườn hoang của Phó gia hoa viên. Mảnh đất tổ của ông vua cao su Nam Dương xinh đẹp trong truyền thuyết đã thành một khu vườn hoang tàn, chỉ có căn lầu nhỏ ở phía Đông vẫn giữ nguyên, hành lang bằng đá ngọc bích ở phía Tây đã sụp đổ chỉ còn là đồng gạch ẩm đậm.

Phương Đăng dẹt cổ phía trước, đi về hướng căn lầu nhỏ. Rõ ràng khoảng cách cùng lắm chỉ khoảng mười mấy bước, có thể do cây cỏ rậm rạp dưới chân giống như tấm lưới buộc lại, khiến chân cô chậm chạp, ngón tay bị cỏ cào nứt nẻ, nhưng không đau. Cô thở hồng hộc, cánh cửa sổ kia vẫn còn xa lắm. Trong lòng như lửa đốt, Phương Đăng không chút suy nghĩ liền quay về hướng cửa sổ đỏ kêu lên một cái tên.

Từ đâu cô nghe được cái tên này? Là trong tiếng than khóc của cô cô, hay là từ những lời nói linh tinh của những người rảnh rỗi trên đảo? Cái tên đó bị gió thổi bay tứ tán, lúc này, tấm rèm cửa sổ màu đỏ có một người từ từ kéo ra.

Anh đứng ngay bậu hoa hình vòm cung bên cửa sổ, lẳng lặng nhìn Phương Đăng ở bên ngoài, chính là khuôn mặt từng hoảng hốt vào buổi chiều nay, vừa đẹp vừa nhợt nhạt, phẳng phất tựa như đá cẩm thạch sau khi bị mưa trút nước dội qua, sạch sẽ lại hơi lạnh lẽo.

Trong mắt Phương Đăng, mùa mưa triền miên ở Qua Âm Châu lần đầu tiên trở nên quang đãng. Đằng sau anh, cũng là thế giới mà cô tò mò sau khung cửa sổ, lại là một mảnh trời màu xanh, mang theo sự trong sáng an nhiên đặc biệt khi cơn mưa to đi qua, không thấy được bờ bến.

Dáng vẻ cô lúc đó để lộ sự ngốc nghếch, giống như con bé nhà quê lên tỉnh, thậm chí có chút sợ hãi, từ từ dừng bước, không dám tiến lên, lại không muốn bỏ đi.

Không ai lên tiếng, cô nghe thấy tiếng gió, vậy thì tốt... Nhưng, sao gió lại từ từ xen lẫn vào tiếng trả lời nhẹ nhàng, nghe quen thuộc, giống như... hạt mưa nhỏ xuống phiến ngói xi măng.

Phương Đăng mở mắt, rồi mau chóng nhắm mắt lại, chỉ uống công thôi, cô đã tỉnh. Không có bầu trời màu xanh, thế giới ngoài cửa sổ chìm trong cơn mưa lặng lẽ buổi sáng sớm.

Buổi tối sau khi Phương Học Nông uống xong hơn nửa bình rượu mạnh liền nôn đầy nhà. Đang qua ngày chủ nhật, mai phải đến trường, Phương Đăng cố hết sức mới dọn dẹp xong tàn cuộc, sau đó đi nấu cháo cho hai cha con. Buổi trưa, Phương Học Nông mơ màng từ từ bò dậy, chuyện đầu tiên là sai con gái đi xuống lầu mua rượu. Trước kia ông cũng uống nhiều, nhưng giống như hôm nay, vừa thức dậy lại muốn uống rượu thì là chuyện hiếm.

“Không có tiền!” Phương Đăng tức giận từ chối. Sau khi dọn đến Qua Âm Châu, cha cô không ra ngoài làm việc, trong tay cô có một ít tiền, đó là tiền ăn cho hai người trong nửa tháng, có đánh chết cô cũng không đưa ra.

“Không có tiền thì nợ, mày xuống lầu nói với lão Đỗ là tao muốn uống rượu, lão ta sẽ đưa không?”

Nghe vậy Phương Đăng cười nhạt, lão chủ tiệm tạp hóa dưới lầu chỉ biết hỏi: “Thằng cha Phương máu mủ lúc nào mới có thể đóng tiền phòng nửa tháng sau đây?”

Phương Học Nông thấy con gái không lên tiếng, bực bội đưa tay đẩy cô: “Đi, mua rượu!!!”

Phương Đăng vốn định đẩy tay cha xuống, ngẩng đầu lên thấy cặp mắt đục ngầu của cha mình, trong mắt phủ đầy những tia đỏ màu máu, vẻ mặt lại hết sức bi thương. Đã rất lâu cô không cảm nhận tình huyết nhục ở người đàn ông này, trừ khát khao với rượu, còn lại ông ta đều như cái xác không hồn, lúc cô cô Chu Nhan chết, ông chỉ thần thờ đem đi hỏa táng.

“Ngoan nào, tao chỉ muốn nửa cân, uống xong nửa cân này sẽ không uống nữa”. Phương Học Nông lấy giọng nhẹ nhàng van nài con gái, ông ta biết nếu tự mình đi, lão Đỗ sẽ không bao giờ bán.

Phương Đăng dĩ nhiên không tin lời một con ma men, nhưng cô chợt cảm thấy xót thương con người bạt nhược này. Ông ta sống trên đời này còn có ý nghĩa gì? Có gì vui vẻ? Trừ cơn mê ngắn ngủi sau khi bị cồn trong rượu kích thích.

“Tốt nhất là uống chết luôn đi!”

Phương Đăng kẹp tóc lại rồi đi nhanh xuống lầu. Cô biết rõ không thể mua thiếu. Có khi tạm thời tiết kiệm được chút tiền, rồi cũng sẽ đánh đổi bằng thứ khác. Lúc cô đem tiền nửa cân rượu bỏ lên chiếc tủ kính đầy vết nứt bẩn thỉu trong tủ điểm của lão Đỗ, ông ta rót rượu, đem bình đưa lại cho cô, không biết vô tình hay cố ý sờ một cái lên mu bàn tay Phương Đăng.

Tay Phương Đăng run lên, chai rượu chưa đầy nắp bắn mấy giọt ra ngoài, mùi vị đó khiến người ta muốn nôn nữa, cô không động đậy, liếc nhìn lão già đối diện.

Lão Đỗ sờ soạng được rồi, thấy cô bé nhỏ này mặt mày lạnh tanh, không hoảng sợ cũng không tránh né, có thể là bị hù dọa phát khiếp, hay là đang dọn đường cho hươu chạy, trong lòng mừng thầm, vì vậy gan lại lớn thêm vài phần, giơ cánh tay thăm dò tìm kiếm hướng về ngực cô.

“Mày và cô của mày năm đó đáng đắp y nhau, thật là đẹp... Mái tóc này...”

Ban ngày mở cửa làm ăn, lão Đỗ cũng không dám lỗ mãng quá mức, đầu ngón tay quẹt lên quẹt xuống tên lợn tóc thả dưới đầu ngực Phương Đăng, như một điểm dừng ngắn để tiến xa hơn tiếp.

Phương Đăng cúi đầu gạt tay hấn ra, bất thành linh lui về không chế cổ tay hấn lại, nhảu mày kêu lên một tiếng, giây tiếp theo tính là sẽ khóc lớn lên. Lão Đỗ không ngờ đến chuyện này xảy ra, muốn mau chóng bịt miệng cô lại. Phương Đăng vùng lên hét một tiếng, âm thanh không lớn không nhỏ, đủ để lão Đỗ hốt hoảng. Bà vợ ông ta đang ở phía sau cửa hàng nấu cơm, hai nơi chỉ cách một căn phòng ngủ. Bà vợ lại hung dữ vô cùng, thường ngày không có chuyện gì, lão Đỗ còn sợ bà ta ba phần, lá gan của ông ta to lắm cũng chỉ là đùa với con bé nhỏ nhà ma men này một chút, nếu bị bà ta bắt gặp, không chết cũng phải chịu bị lột da.

“Đừng la! Con gái mà bị người khác nhìn thấy thì mất mặt lắm!”

“Ông không biết xấu hổ!” Nét mặt Phương Đăng lộ vẻ hoảng sợ, đôi mắt rưng rưng, liều chết lùi lại nhưng không buông tay lão ta ra, cũng không biết ở đâu ra sức nữa.

Lão chủ hoảng sợ liếc mắt nhìn ra phía cửa sau nhà, nóng lòng thoát khỏi, càng cố thì tiếng của Phương Đăng càng lớn hơn vài lần: “Ông muốn làm gì hả? Tay chân để yên cho đúng đắn chứ!”

Lúc này là giờ Ngọ, mọi người đa số đều ở trong nhà chuẩn bị ăn cơm, mưa lại lớn, người đi trên đường cũng không nhiều, có thể lão Đỗ tựa hồ nghe tiếng bước chân từ nhà bếp vọng lên.

“Coi chừng bà ta cào nát mặt mày!”. Lão ta tức giận đe dọa.

“Ông táy máy tay chân trên người tôi, tôi sẽ nói cho bà ta biết!” – Phương Đăng khóc thút thít.

Lão Đỗ thở mạnh: “Ai sẽ tin lời của con nhóc chết tiệt như mày hả?”

“Sẽ có người tin!”

Phải, dù cho cha của cô đúng là ma men, không dám động thủ với lão chủ nhà, có thể bà vợ của Lão Đỗ sẽ cào nát mặt cô, nhưng nhất định phải chém đứt tay lão chồng trước đã.

Lão Đỗ nhìn cô gái như nụ hoa lê mong manh trong mưa nhưng đáng vẻ cứng cỏi, có hơi hiểu ra, nhỏ tiếng cầu xin: “Đừng làm lớn, bà cô này, mày muốn gì? Hay cứ cầm rượu về, tao không lấy tiền!”

Lão ta vội vã cầm tiền trên quầy, tiện tay còn lấy một viên kẹo nhét hết vào lòng bàn tay Phương Đăng.

Tiếng khóc thút thít của Phương Đăng khiến ruột gan lão bị hù dọa cũng sắp vỡ, lão gạt đầu một cái: “Hạ nửa tháng tiền thuê phòng tao đã thu, được không, được không hả?”

Bàn tay ông ta bị khóa chặt lại nay đã được nới lỏng, lão ta còn không kịp phản ứng, chai rượu trong tay kia của Phương Đăng rơi bể nát trên sàn nhà của tiệm tạp hóa, bà Đỗ đứng ngay cửa sau tiệm tạp hóa, mặt mũi hồ nghi.

“Các người làm gì vậy?”

Phương Đăng vừa khóc vừa nói: “Chú Đỗ vung tay quá nhanh, tôi không cầm chắc. Rượu đổ rồi, cha không thể không đánh chết tôi!”

“Tao không biết, bán rượu thì phải thu tiền”. Bà Đỗ liếc một cái lên chai rượu vỡ nằm trên sàn nhà: “Còn ông nữa, đến rót rượu cũng không xong, lau sàn nhà sạch sẽ cho tôi!”. Giọng nói của bà hùng hổ cao lên, quay đầu lại đi vào nhà bếp.

Lão Đỗ thở phào nhẹ nhõm, lòng mất hơi hạ xuống, nhìn thấy nước mắt của Phương Đăng còn chưa ráo, gương mặt không phân biệt được buồn hay vui, trong lòng lại đánh trống một trận. Lần này, đầu óc lão ta đã linh hoạt hơn, liền nghiêng đầu cầm bình rượu mới đưa cho cô.

Phương Đăng đưa tay đón lấy, không quên nói một tiếng: “Cám ơn, chú Đỗ!”

Cô ra khỏi tiệm tạp hóa, còn nghe được tiếng lão Đỗ lầm bầm phía sau: “Thật gian xảo!”

Vừa định theo lối hẹp đi lên lầu, Phương Đăng bỗng nhiên dừng lại, né người nhìn về phía bên trái tiệm tạp hóa, cách đó không xa bên cạnh bồn hoa của cô nhi viện Thánh Ân quả nhiên có một người đứng, ước khoảng năm giây, cô mới thực sự thắc mắc người đó là ai.

Qua Âm Châu không có nhiều đại lộ rộng lớn, nếu không phải là sườn núi cao thì là sườn núi thấp, vườn của nhà họ Phó và cả tiệm tạp hóa đều là nằm trên ngọn đồi cao, cho nên người cùng đi đến mới vừa rồi là ở phía dưới. Lão Đỗ và cả Phương Đăng nhìn về phía cửa cũng không phát hiện có người, nhưng từ góc độ anh ta đứng, Phương Đăng nghi ngờ anh ta đã chứng kiến hết màn kịch kia rồi, hơn nữa là cố ý không muốn bị cuốn vào chuyện ồn ào.

Giờ đây vở kịch hay đã dứt, anh ta cũng từ từ bước qua bồn hoa nhỏ, tiếp tục đi theo con đường của mình.

Phương Đăng không di chuyển, vẫn đứng ở tư thế cũ lách người nhìn anh ta. Lúc đi ngang qua cô, anh ta xem như không có chuyện gì, coi cô như thảm hoa đại ven đường hay là cái thùng rác trong ngõ hẻm, hoàn toàn chẳng liên quan gì đến mình.

Phương Đăng há miệng, cổ họng như mắc phải vải bông nghẹn lại, giơ mắt nhìn anh ta đi qua tiệm tạp hóa của lão Đỗ, ma xui quỷ khiến thế nào lại bước theo anh ta.

Trời mưa rả rích, anh ta cầm cây dù màu đen, vác giá vẽ, Phương Đăng một tay ôm bình rượu, còn một tay khác che đỉnh đầu lại một cách vô ích. Cô không cố ý đi rập theo bước chân của anh ta một cách đều đặn. Tiếng giày khua cùng tiếng mưa rơi xuống mặt đường lát đá xanh, anh ta nhất định cảm giác được có người đang đi theo sau lưng mình, nhưng anh ta không quay đầu lại, càng không tiến nhanh hoặc thả chậm tốc độ, bản vẽ đánh đều theo bước chân anh ta, nằm trên sống lưng gầy và thẳng tắp đó.

Tóc Phương Đăng đã ướt, vẫn còn ngu ngơ mơ hồ đi theo sau lưng anh ta, nhưng không biết có tác dụng gì nữa, tựa hồ như chưa hoàn toàn tỉnh lại sau giấc mơ tối hôm qua. Không kể đến giấc mơ, trên thực tế cô chỉ gặp gương mặt của người này lóe lên sau tấm rèm, có thể cô biết anh ta chính là người đó, về mặt của anh ta đúng là của người đó, tư thế lúc bước đi tất cả đều là đáng vẽ trong trí tưởng tượng của cô.

Phó gia hoa viên vốn nằm xéo bên trên tiệm tạp hóa, đi một lát đã đến ngay trước cửa. Toàn bộ ngôi nhà cùng vườn hoa đều có tường cao, cổng sắt khóa kín, anh ta dừng lại, dùng chìa khóa mở cánh cửa sắt bên trên.

Cánh cửa sắt kêu két một tiếng rồi bật ra, anh ta đi vào rồi khóa lại lần nữa. Phương Đăng đứng cách đó không xa, đối mặt với anh ta bên trong cánh cửa sắt. Cô cắn môi dưới, không lên tiếng, đầu cũng không dám ngẩng quá cao, giơ mắt nhìn bàn tay có những ngón thon dài đang hí hoáy với chiếc khóa sắt, cho đến khi tất cả đều đã đầu vào đó, bên trong cửa, anh vẫn còn đứng ở đó, cô mới ngược mắt nhìn đối lại với tầm mắt của anh.

Chai rượu trong tay bị cô ôm trước ngực, ít nhất ở tư thế này cô nhìn có chút mạnh mẽ hơn, kiêu hùng hơn ngay thẳng hơn một chút.

Ánh mắt anh ta chỉ dừng lại trên mặt Phương Đăng một giây. Đó là tò mò? Nghi hoặc... hay là... khinh bỉ? Anh ta đã đi vào một hướng khác trong vườn. Ngoài cửa, Phương Đăng nhớ lại màn kịch ở tiệm tạp hóa,

cô chưa bao giờ thấy chán ghét bản thân mình như lúc này.

Phương Học Nông nhìn thấy cả một bình rượu mới toanh thì vui không tả xiết, ngay cả hời rượu từ đâu có cũng không, liền nhanh tay mở nắp bình mà uống. Phương Đăng buồn bã nằm xuống giường một lúc, khi ngẩng dậy đã là hoàng hôn, Phương Học Nông nằm trên giường tre, có dùng hai chân mà đá ông ta cũng không biết kêu đau. Như vậy cũng tốt, cô vốn không có khẩu vị gì, ngay cả cơm tối cũng có thể tiết kiệm.

Phương Đăng lại nghĩ đến người đó. Cô từng nghe nói một chuyện liên quan đến anh ta, vậy là anh ta sao? Anh ta cũng biết trên đời có một người như cô tồn tại, vậy anh ta nhất định cũng biết cô là con gái của tên ma men thối rửa. Người cha hư hỏng thì cô con gái cũng hư hỏng thôi, cho nên hành động của anh ta như vậy cũng chẳng có gì kỳ lạ cả. Nghĩ đến đây, cô cảm thấy hơi khổ sở, cảm giác này đã lâu rồi chưa xuất hiện trong đầu cô. Cô đã quen bị người ta chê cười, bị xem thường, nếu như những lời đồn đại đều là thật, vậy trừ cha cô, trên đời này cô vẫn còn lại người thân. Đây thật sự là một chuyện kỳ lạ, một người như vậy lại có cùng huyết mạch với cô, nhưng mọi quan hệ hoàn toàn khác nhau, hơn nữa so với cô lại xuất thân từ một dòng họ danh giá hơn, sống tại hoa viên trong truyền thuyết chỉ cách một con đường. Anh ta tốt như vậy, giống như là một đám mây bay hay chỉ trong ảo mộng. Liên quan đến anh ta là điều sạch sẽ đẹp đẹp để duy nhất tồn tại đối với cô trong thế giới ô trọc này.

Bầu trời trước kia đổ mưa như bị thùng, nay như thu lại, chỉ còn tầng mây cũ dày cộm nặng nề đè nén không trôi. Phương Đăng vỗ tay phủi nước bùn, leo ngồi trên tường rào nhìn xuống quan sát. Cô là người có thói quen tự do thoải mái, nhờ địa thế của gốc cây ăn quả ven đường, leo lên bức tường sụp đổ một bên của nhà họ Phó cũng không phải là chuyện gì khó khăn cho lắm. Lối này cũng không hướng ra hẻm, chẳng ai phát hiện ra cô, những chòm đỉnh bằng thép sắc bén dựng trên tường rào cũng bị bong ra chừa một lỗ hổng, vừa đủ cho cô leo lên ngồi.

Cô nhai cục kẹo cao su mà buổi trưa lão Đỗ đã kín đáo dúi vào tay, rướn cổ lên nhìn xung quanh. Anh ta đang ở căn lầu nhỏ phía Đông gần đó, chỉ vì cửa sổ đều hướng về bên kia, dưới chân cô là một khoảng đất rộng. Trong góc vườn có một căn chòi mát nhỏ đã sập một nửa, kế bên chòi mát là miệng giếng, bốn phía hoa cỏ sum xuê, cũng hoang vắng như lối cửa chính. Phương Đăng còn đang suy nghĩ có nên nhảy xuống xem một chút hay không, chợt hiểu ra tại sao nơi này hoa cỏ được chăm sóc rất chu đáo. Vì người cô muốn tìm cầm cây kéo làm vườn trong tay, đang ở góc rẽ nơi mà tầm mắt cô có thể nhìn thấy, cúi đầu cắt tỉa một chậu hoa mà cô không biết tên gì, dường như anh cũng không phát hiện có người khách không mời mà đến đang ngồi trên tường ở bên ngoài.

Bề ngoài của anh ta không đem lại cho người khác cảm giác thân thiện, cũng không hẳn là lạnh lùng, chỉ có vẻ như xa cách, mọi thứ đều như có một chút khoảng cách, buổi trưa đã một lần làm cho Phương Đăng khó xử. Cô cảm thấy anh ta ở trong nhà cũng là kẻ ăn trên ngồi trốc, thật sự ra dáng con cái nhà giàu, mặt dù con nhà giàu bình thường sống ra sao làm gì, bản thân cô cũng không biết rõ. Dù sao cũng không phải như cô đang nhìn thấy bây giờ, ống tay áo, gấu quần đều bị nước mưa vấy trên hoa cỏ làm ướt, trên một bên mặt còn dính cả chút bùn.

Động tác của anh ta rất nhuần nhuyễn, ánh mắt tập trung, kéo làm vườn trong tay anh ta vừa nhịp nhàng vừa linh hoạt, cảnh tượng này khiến con người anh ta trở nên hiền hòa hơn rất nhiều. Phương Đăng cũng suồng sả đứng lên, tiện tay nhặt hòn gạch vỡ trên đầu tường ném nhẹ về hướng đó. Viên gạch vừa đúng rơi trên nhánh cây ngọc lan ngay trước mặt anh, anh hoảng hốt đưa tay ra chặn lại khiến nước trên cây văng tứ phía, vừa nghiêng đầu là nhìn thấy Phương Đăng. Lần này, vẻ mặt anh ta lộ rõ sự kinh ngạc.

“Phó Kính Thù, là anh phải không? Phó Kính Thù?”

Cô cũng cảm thấy những lời nói này không mấy hay ho, nên tự mình nở nụ cười trước.

“Cô theo tôi làm gì?” Anh ta không cười, nhưng cũng không có vẻ tức giận.

Phương Đăng nói: “Thì ra anh biết nói chuyện, tôi còn tưởng rằng anh bị câm. Hồi trưa tại sao anh không hỏi?” Cô cố tình làm ra vẻ đứng đưng, thối kẹo cao su đang nhai thành bong bóng, nhưng nào ngờ dùng sức quá mạnh, kẹo cao su nổ một phát dính đầy miệng.

Cô không dám chắc trên khóe môi anh ta có phải thoáng qua một nụ cười không. Anh ta nói: “Hồi trưa? Ah... tôi sợ cô lừa tôi.”

Lời nói như vậy mà anh ta nói ra thật nhẹ nhàng. Phương Đăng tức tối lấy lưỡi liếm một vòng kẹo cao su trên khoe miệng, tưởng có thể chùi sạch nào ngờ lại quá khó khăn. “Kẹo quái gì thật tởm!” Nghĩ cũng biết lão Đỗ sẽ chẳng cho thứ gì tốt! Cô không muốn thừa nhận tâm tình trở nên hồng bét là vì câu nói tưởng vô tình nhưng quan trọng của Phó Kính Thù.

Anh ta không nói gì thêm, lại cúi đầu xuống dùng kéo tỉa chậu hoa có hình thù kỳ lạ. Phương Đăng càng kéo kẹo cao su, trong lòng lại càng buồn bực.

“Lão ta chẳng tốt đẹp gì. Từ lúc cha con tôi dọn vào đó, ánh mắt lão ta đã lộ rõ là đại gái, luôn nghĩ đến chuyện lợi dụng”. Cô cúi đầu nhìn xuống đầu ngón chân mình, co chân đá một cái thẳng vào nhánh cây trên tường của sân vườn. “Nên tôi cũng lợi dụng đồ của lão ta, có thể nói cho lão ta đáng đời! Dù sao cũng cần có người dạy dỗ lão ta một chút!”

Cô nói xong những lời danh thép đầy chính nghĩa đó, bản thân cũng cảm thấy không thú vị gì. Cô là sứ giả chính nghĩa sao? Đi lừa ma gạt quỷ thì có.

“Cha tôi trong nhất thời không thể đóng tiền thuê phòng nửa tháng sau được. Đối với tôi mà nói tiền rất quan trọng.” Cô không muốn bị hai vợ chồng lão Đỗ tống cổ ra ngoài, không thể dọn nhà nữa. Mặc dù phòng trọ đó đầy mùi hôi thối, nhưng cô lại cảm thấy rất tốt, ít nhất là nơi đó còn một cánh cửa sổ.

Nói xong, cô nín thở để xem phản ứng của anh ta. Mắt anh ta vẫn hướng về phía chậu hoa, tư thế như đang cắt tỉa, đường kéo chậm lại, một lúc sau mới lên tiếng: “Tôi không có rượu, cũng không phải là chủ nhà của cô, cũng chẳng có tiền”.

Không phải là lời phê phán đầy đạo đức, cũng không phải khinh khi, chẳng có chút an ủi hay thương hại nào. Phương Đăng cảm thấy trong lòng cũng trở nên thoải mái hơn, gương mặt đã khôi phục lại dáng vẻ vui tươi, nở nụ cười.

“Sao anh không có tiền? Anh có nhà lớn như vậy, vườn hoa lớn như vậy”. Vừa nói cô vừa xoa chân múa tay. “Cái gì mà anh không có?”

Động tác của cô đưa ra quá mạnh, suýt nữa là ngồi không yên, toàn thân trên chóp tường lão đảo suýt ngã.

Phó Kính Thù nói: “Tôi cũng không có tiền thuốc nuôi người bị té gãy chân đâu!”

Phương Đăng phát hiện, so với con người lãnh đạm, giọng nói như của anh ta lại êm ả như gió mùa xuân. Vừa ôn hòa, vừa kiềm nén, không nhanh không chậm, dường như trời ban cho sức mạnh khiến người ta hoàn toàn tâm phục. Cô nghĩ, nếu dùng thanh âm này mà thuyết phục cô đêm tối là ban ngày thì e là cô cũng sẽ tin.

“Anh đang làm gì đó? Tôi có thể giúp anh. Hay là để tôi tưới hoa thay anh nhé, sức tôi cũng không tệ đâu.”

“Cám ơn, vừa mới mưa xuống, hoa sẽ bị cô tưới chết...Mà nè, cô cũng đừng nhảy xuống”

Anh còn chưa nói dứt, Phương Đăng đã bò lổm ngổm trong bụi cỏ ở góc tường.

“... Cẩn thận!”

Phương Đăng vừa định đứng lên, không để ý một con chó lớn màu trắng phục sấn trong bụi cỏ cách đó không xa, nghe nửa câu sau của anh ta, không khỏi run lên một phát.

Sớm biết trong sân có chó, cô dĩ nhiên sẽ cẩn thận hơn.

“Mẹ ơi... gọi chó của anh về đi!!!” Phương Đăng bụm mặt co rúm người lùi lại phía sau.

Phó Kính Thù không nhúc nhích, con chó lớn màu trắng kia cũng không động đậy, cô dụi dụi mắt, chẳng trách cô không để ý, khi trời u ám, trong bụi cỏ có một tảng đá khắc hình con chó đang ngồi, sắc vóc lớn nhỏ so với chó thật không có gì khác biệt.

“Ý tôi là nói cô cẩn thận đừng để đau chân.”

“Sao anh không chịu nói hết câu?”. Phương Đăng chán chường đi xích lại gần xem con chó đá. Không phải, con “chó” kia cảm hơi nhọn, hai lỗ tai thẳng đứng, mặc dù chịu đựng mưa gió bão bùng trong vườn, hoa

văn điêu khắc trên thân hình không còn rõ nét nhưng vẫn hiện lên thần thái ma mị đáng sợ. Đây không phải là chó, mà là hồ ly.

“Khó trách có người gọi nhà của anh là vườn nhà họ Hồ” *

(Hồ: Hồ ly, cáo)

Lúc trước nghe người ta gọi thế này, Phương Đăng còn tưởng rằng khẩu âm địa phương chữ “Phó” và chữ “Hồ” có phát âm tương tự, như bọn họ hay gọi “Phương Học Nông” là “Phương máu mủ”. Chưa bao giờ nghĩ ở đây thật sự có hồ ly.

Lúc nói chuyện, cô quay đầu lại nhìn anh, kinh ngạc phát hiện ra vẻ vui vẻ trên mặt anh ta. Là vì cô té xuống trong bối rối sao? Lúc này anh ta đang cười, Phương Đăng nghĩ, lúc nở nụ cười trên người Phó Kính Thù giống như có một tầng hào quang nhàn nhạt.

“Anh cũng là hồ ly sao?” – Phương Đăng biết mình vừa nói ra một câu ngu ngốc, một vườn hoa vừa đẹp vừa vắng lặng như vậy, một người như vậy, ở trong lúc hoàng hôn nửa sáng nửa tối, rất khó không làm cho người ta có suy nghĩ thế này.

Anh ta càng vui vẻ hơn: “Cô bây giờ không phải càng giống hồ ly hơn sao?”

Phương Đăng ngẩn ra một lúc mới hiểu được ám chỉ trong lời nói của anh ta, cô đang bò lổm ngổm trong bụi cỏ, cùng với con hồ ly đá kia nhìn nhau, tư thế giống nhau như đúc.

“Cũng phải, thường thì bề ngoài của hồ ly đều rất đẹp”. Cô vừa đứng lên vừa tự bào chữa, cũng không cảm thấy xấu hổ. Rất nhiều người đều xem thường vì cô là con gái của con sâu rọu, nhưng cũng có không ít người thừa nhận con ma men Phương máu mủ có một đứa con gái xinh đẹp.

Phương Đăng chợt động lòng, nhìn Phó Kính Thù không chớp mắt.

“Cô nhìn tôi làm gì?” Sự già dặn xuất hiện trở lại trên mặt Phó Kính Thù, dù sao tuổi anh ta cũng không lớn lắm, bị ánh mắt của Phương Đăng nhìn trực diện có chút không tự nhiên.

Phương Đăng không nói vòng vo: “Người khác đều nói tôi và cô Chu Nhan lúc còn trẻ khá giống nhau, vậy có khi nào tôi và anh cũng giống nhau không?”

Sự vui vẻ trên mặt Phó Kính Thù biến mất, giống như ánh lửa biến mất trong màn đêm vậy. Cây kéo cắt hoa trong tay anh run lên trên cành lá còn sót lại, làn mi dày che phủ đôi mắt: “Cô đi nhanh đi, đừng để Lão Thôi nhìn thấy, tính khí ông ta không tốt lắm đâu.”

“Lão Thôi là ai?”

Anh ta hiển nhiên đã không cùng nàng đối thoại một cách hăng hái nữa.

“Đi mau”.

“Tôi ra ngoài từ đâu đây?”

“Cô đã nhảy vào thì phải từ đây nhảy ra ngoài”.

3. Chương 03

Phương Đăng muốn trèo ra ngoài bức tường của Phó gia hoa viên, vì không tìm được điểm dừng chân thích hợp, so với lúc vào càng đi xa hơn rất khổ sở, tư thế cũng hết sức chật vật. Phó Kính Thù nhân lúc mưa đã tậnh tiếp tục cắt tia chậu hoa, đứng gần sát bên cô, thả ngửa mặt nhìn lên khối rêu xanh trên tường rào sắp tróc ra vì cô cố sức bám vào, cũng không hề đưa tay ra giúp cô một chút. Ngược lại Phương Đăng đối

với chiếc kéo làm vườn sắc bén trong tay anh lại khá sợ hãi, chỉ e mình sơ ý rồi tay té xuống, chẳng may bị cây kéo đâm thì chết chắc.

Lúc đã an toàn từ đầu kia của tường rào hạ xuống đất, cô nghe một giọng nam già nua từ trong sân truyền ra.

“Tiểu Thất, vào ăn cơm.”

Chắc đây chính là “Lão Thôi” người mà Phó Kính Thù nhắc đến.

Sau này Phương Đăng nghe được từ chỗ bà Đỗ, lão Thôi chính là người trông coi khu vườn nhà đối diện, thuận tiện nên cũng chăm sóc luôn Phó Kính Thù. Phó gia hoa viên lớn như vậy, hiện giờ cũng chỉ có hai người họ ở.

Phương Đăng không hiểu, Phó Kính Thù coi như không có mẹ, nhưng dù sao vẫn còn có cha. Dù là cha mẹ đều mất, người của Phó gia tại sao lại để một mình anh ta ở trên đảo làm bạn cùng khu vườn hoang phế, chỉ để cho người làm vườn chăm sóc cuộc sống của anh ta. Nói đến vấn đề này, bà Đỗ cũng không nói kỹ càng gì, đại khái chỉ giải thích tự nhiên là vậy.

Đến học ở một trường mới đối với Phương Đăng mà nói không có gì mới lạ cả, trừ lúc đi học, giọng nói với âm ngữ địa phương của thầy giáo khiến cô không có cách gì thích ứng nổi, những chuyện khác cũng chẳng đem đến cho cô bất kỳ phiền nhiễu nào, dù sao cô cũng chưa bao giờ mong đợi có thể quen biết bạn bè thân thiết trong môi trường học đường. Hòn đảo nhỏ này, chuyện vui buồn, sanh lão bệnh tử luôn có, Phương Học Nông lấy tiền phí không cao nên thỉnh thoảng cũng có việc làm. Từ sau khi quay lại Qua Âm Châu, cuộc sống của ông chỉ giới hạn trong vài tấc đất, ít chạy đông chạy tây, Phương Đăng không cần bôn ba theo, sau giờ tan học cũng không giống như thời còn ở với cô Chu Nhan, ngược lại thời gian học tập nhiều hơn, chương trình học nào cũng đều vượt qua được cả.

Dù lớp mười và lớp mười một học chung trường, nhưng Phương Đăng ở trường cũng ít khi vô tình gặp mặt Phó Kính Thù, chỉ có là lúc cô cố ý bồi hồi đứng ở cửa trường, đợi anh ta đi ra, sau đó theo đuôi anh ta dọc suốt đường về nhà. Trừ khi trong lớp có chuyện khác hoặc là bị thầy giáo giữ lại, cô mới tạm thời hựt hẫng cấm sào chờ nước. Cuộc sống của Phó Kính Thù trên căn bản chính là trường học cùng với Phó gia hoa viên, mỗi sáng chủ nhật lại đón phà vượt biển vào thành phố học vẽ.

Lúc tan học, học sinh ào ra khỏi cổng trường như ong vỡ ổ, nhưng mau chóng túa ra đầy các ngõ nhỏ trên đảo nên chẳng còn ai. Đoạn đường Phương Đăng về nhà không có nhiều học sinh, trừ người của cô nhi viện Thánh Ân, chỉ có cô và Phó Kính Thù. Khi không có người khác, cô thường tự đắc ngâm nga một bài hát bất kỳ sau lưng anh, thi thoảng lại ranh mãnh bắt chước giọng lão Thôi gọi anh: “Tiểu Thất”.

Lần đầu tiên Phó Kính Thù nghe được từ này từ miệng Phương Đăng, anh hết sức kinh ngạc quay đầu lại nhìn cô.

“Ai cho cô gọi vậy?”

Đương nhiên ngữ điệu của anh cũng chẳng vui vẻ gì. Lúc ấy ở ven đường vừa đúng có một con chó đi lạc đang lang thang kiếm cơm, Phương Đăng không đáp lại lời anh, kêu lên thêm một tiếng: “Tiểu Thất”, ánh mắt hướng về phía con chó gầy trơ cả xương kia. Phó Kính Thù quay đầu đi thẳng, từ đó về sau bất kể cô ở phía sau cười hì hì gọi “Tiểu Thất à, Tiểu Thất ơi” loạn cả lên, anh chỉ làm ngơ như không nghe thấy, cũng không hề lên tiếng ngăn cản.

Chỉ cần là trời không mưa, bầu trời không có gợn đen, Phó Kính Thù đều ngồi ở góc nào đó trong sân vườn, tẩy máy sửa đi sửa lại mấy chậu hoa, hoặc là sáng tác bên giá vẽ. Phương Đăng thỉnh thoảng cố tình leo lên ngồi trên tường rào, chỉ là không nhảy vào trong một cách lỗ mãng nữa mà chỉ ngồi ở chóp tường bắt chuyện cùng anh.

“Này, Tiểu Thất, anh ở đây vẽ gì vậy?”

“Thất Thất, chậu hoa này là hoa gì? Nhìn nó sắp chết rồi.”

“Tại sao lão Thôi lại gọi anh là Tiểu Thất, anh có bảy anh chị em sao? Họ đi đâu cả rồi? Tôi từ nhỏ chỉ có một mình, cô tôi nói lúc tôi chào đời, trăng còn sáng hơn cả ngọn đèn đường ngoài cửa sổ, nên mới đặt tên

tôi là Phương Đăng”.

Thông thường anh sẽ không đáp lại, nhưng cũng vì vậy Phương Đăng không cần sợ anh lên tiếng xua đuổi cô. Cô thích gọi anh là “Tiểu Thất” hơn là “Phó Kính Thù”, mặc dù hai người ở trong lòng cô đều đặc biệt như nhau. Phó Kính Thù như nước chìm phía sau tấm rèm cửa sổ đỏ thẫm, là người trong mộng khó lòng nắm bắt; Tiểu Thất ít nói trong góc vườn hoa lại có ánh mắt hiền hòa, thoải mái trong thế giới của chính mình. Anh sẽ đổ mồ hôi như mưa để tưới nước cho hoa sum suê cành lá, khi không hài lòng về bức tranh đang vẽ, anh sẽ ném bút vẽ trở về ống tre đựng bút, sẽ vẽ một đường sơn màu sáng lên ống tay áo, sau khi nghe Phương Đăng nói lên những lời hết sức chán chường, sẽ không cần thận đem con sâu mới vừa bắt được từ lá cây đến bỏ lên người cô; sẽ không kèm chế được nụ cười khi nhìn thấy thời khắc một đóa hoa mới nở.

Thông thường lão Thôi lúc này đang ở trong nhà bếp nấu cơm, rất ít khi vào sân vườn, chỉ có một lần, Phương Đăng suýt nữa bị ông bắt gặp tại chỗ. Lần đó như thường lệ cô leo lên chóp tường làm huyên não, đột nhiên Phó Kính Thù ho khan một trận, chỉ một lát sau bước chân lão Thôi đã rất gần, Phương Đăng liền lặn một vòng chạy đi ngay dưới mi mắt ông, núp ở chân tường nghe một già một trẻ nói chuyện với nhau bên trong.

“Cậu đang nói chuyện với ai vậy?”

“Ở ngoài có con chó đi lạc sủa không ngừng, chỉ là muốn xua nó đi nhanh một chút”.

Phương Đăng ở dưới chân tường không nhìn được cười, thì ra anh ta còn biết cấn ngược một phát trả đũa.

Ít nhất Phó Kính Thù không ghét cô, điều này cô có thể cảm giác được. Nói vậy có khi anh cũng đã sớm biết cô là ai, cùng với cô Chu Nhan có quan hệ thế nào. Chỉ là cho đến giờ anh vẫn luôn đè nén cảm xúc, không bao giờ đề cập đến.

Phương Đăng cũng không thấy bất ngờ, trên đời này làm gì có bức tường nào không bị gió lùa, những năm tháng ở bên ngoài cô Chu Nhan dựa vào cái gì mà sống, nhất định không phải không ai biết. Bất kể năm đó tại sao cô cùng với cha của Phó Thất chung sống, tại sao lại chia lìa, có thể nói con cái nhà bình thường, hơn một nửa cũng không thể chấp nhận chuyện mẹ mình ở bên ngoài làm nghề buôn bán thân xác, nói gì là anh ta.

Đối với Phương Đăng mà nói, anh có nhận cô là thân thích hay không cô cũng không gấp rút, chỉ cần anh biết giữa hai người rõ ràng có liên quan, biết cô không phải là người dưng, vậy là đủ rồi.

Khi bầu trời bắt đầu quang đãng, mùa hè hùng hực lại đến với Qua Âm Châu. Mỗi tuần một lần đều có khóa kỹ năng lao động, Phương Đăng và các bạn học trong lớp bị phái đến hồ nước duy nhất trên đảo để nhặt rác. Mặt trời bỗng rất đến mức không mở mắt ra được, nước trong hồ đều gần như khô cạn. Phương Đăng không tụ tập cùng chúng bạn, một mình sử dụng thanh trúc dài đi moi rác từ trong bùn bỏ vào túi nhựa rồi đem thả vào lồng đựng rác. Cô đã quen làm những chuyện này, khi còn nhỏ đã không ít lần đi theo ba cô nhặt đồ cũ, nên chuyện này tự nhiên chẳng có gì đáng kể, không phải là bạn bè cùng lứa tuổi với cô ai cũng có thể chịu được ánh mặt trời chói chang cùng với mùi hôi thối ở trong hồ nước.

Cách đó không xa dưới bóng cây, những lời bình phẩm của đám nữ sinh đang ngồi hóng mát thỉnh thoảng bay vào tai cô.

“Tụi mày nhìn coi động tác của nó kìa, thuần thục ghê ha.”

“Đương nhiên rồi... mày không biết Phương máu mủ sao... cái này là bẩm sinh đó..”

“Nói sao cuối cùng tao cũng ngửi được mùi trên người nó... Nghe nói cha của nó...thường hay chôn xác con nít chết yếu... Còn nhặt rác nữa... Khiếp chết được”.

“Tao nghe nói lúc nào nó cũng đi theo hết... Da mặt dày thật...”

“Mày không nghe sao...”

Trong lòng Phương Đăng cũng chẳng hề để tâm, những lời bình luận và đùa cợt đó hình như đã theo cô mà lớn lên, nếu như cô vì chuyện này mà buồn khổ, sợ rằng đã sớm chết đi trong đau khổ rồi. Cô chỉ có cách tránh xa bọn họ một tí, xa hơn chút nữa, còn không thì coi như mình bị điếc.

Cô không quan tâm, cô tự nói với mình như vậy, vì vậy cô đem sự chú ý đặt vào nơi khác.

Rác rưởi xung quanh trên căn bản đã dọn dẹp đi không ít, chỉ còn lại một đùm dây bầu ngoan cổ trôi lơ lửng trên mặt nước. Trong đầu Phương Đăng chợt lóe lên ý nghĩ, nghe nói bùn nhão bám trong hồ sử dụng để làm vườn là cực kỳ tốt. Nghĩ là làm, vừa đúng lúc bên tay có túi hóa chất bỏ không, nhìn qua rất sạch sẽ, trước khi thầy giáo gọi kết thúc công việc, đúng lúc cô đã đào được hơn nửa túi bùn, đều là từ chỗ sạch sẽ nhất đào lên, lại còn khá ẩm ướt, anh ấy nhất định sẽ dùng tới.

Lúc kết thúc công việc cũng là lúc tan trường, công cụ của mọi người đều là từ nhà mang tới, thầy giáo kiểm tra lại nhân số một lần nữa rồi để cho ai về nhà nấy. Phương Đăng một tay cầm sọt rác đem theo từ nhà, một tay kia cầm nửa túi bùn lấy được từ đáy hồ như cầm bảo vật đi về. Nhìn sơ qua mớ bùn đất không nhiều, nhưng trọng lượng cũng không nhẹ, khí trời lúc này lại quá nóng, cô tự nhủ sức lực không kém, trên đường cũng không khỏi dừng lại nghỉ ngơi một lúc.

C

ách cửa chính của trường học không xa, một tay Phương Đăng vẩy vẩy, vừa quay đầu là nhìn thấy thân hình quen thuộc đi về hướng của cô. Lúc đầu cô cho rằng anh ta sẽ như bình thường xem như không có chuyện gì, nào ngờ Phó Kính Thù nhìn thấy sọt rác cùng với túi hóa chất to bên chân cô, có chút ngạc nhiên đi chậm lại nhìn đến mấy lần.

Phương Đăng thấy anh để ý, mừng khắp khối cầm túi bùn giơ ra trước mặt anh: “Cho anh, cái này tốt lắm đó, dùng để...”

Anh cũng không lập tức gạt đi.

“Thứ tốt gì chứ?”

Không phải là Phó Kính Thù vừa nói, Phương Đăng bực bội quay đầu lại, một cậu bé trạc tuổi cô, dáng dấp trắng trẻo, trên mặt lại nở một nụ cười nhạo báng.

“Hôm nay có người cho cái này hôm qua lại có người tặng cái kia. Khó trách cha mẹ tao nói mày hiện giờ ở cùng với người làm vườn của nhà họ Phó so với ăn xin cũng không có gì khác biệt”.

Đứa bé trai kia không chờ Phó Kính Thù và Phương Đăng trả lời, xề lại gần giả bộ muốn xem trong túi có bảo bối gì, kết quả là lúi lại hai bước, bịt mũi lại hét lên: “Đồ gì vậy, thúi chết đi thôi!”

“Tôi không cho cậu, là thói hay thơm có liên quan gì đến cậu?” Phương Đăng không biết cậu ta là ai, chỉ là không thích cậu ta nói chuyện với Phó Kính Thù bằng giọng điệu khinh thường.

Hình như lúc này cậu bé đó mới nhìn thẳng vào Phương Đăng quan sát, rồi ngẩng người hỏi: “Mày học lớp nào?”

Phía sau có khá nhiều học sinh trong trường xúm lại xem rất náo nhiệt, trong đó có mấy cô gái bụm miệng cười, có người thay Phương Đăng trả lời vấn đề này với cậu bé: “Không biết nó là ai hả? Chắc phải biết Phương máu mủ chứ, cái gã ma men đi nâng quan tài rải tiền vàng bạc cho người ta là cha nó đó”.

“Nghe nói đầu óc cha nó có vấn đề, nó cũng không bình thường, đào một đồng bùn hôi rình thúi quắc cũng cố ý cầm đến tặng nữa”.

“Người ta tới giờ cũng chẳng để ý đến mày, mày còn mặt dày mà đi theo hay sao?”

Phương Đăng nhìn Phó Kính Thù một cái, gương mặt anh ta lãnh đạm lạnh lẽo, không nói một lời.

Phương Đăng cắn chặt môi, thân thể sớm đã vũ trang thật đầy đủ đã bắt đầu có chút cảm giác đau đớn.

Anh ta đương nhiên không giống cô, nhưng cô vẫn muốn là, trong cuộc sống tồn tại những thứ khác biệt như vậy là chuyện tốt đến dường nào, trong vũng bùn còn có thể ngửi được mùi hoa trên mây. Thật không ngờ điều này trong mắt người khác là điều châm biếm to lớn nhất, hoa trên mây há còn cần hướng đến mùi hương thoitha hay sao chứ? Phương Đăng không cần ai phải đứng ra nhắc nhở, cô là người phải xấu hổ vì là con gái của Phương máu mủ, mỗi thứ thuộc về cô đều là mùi hôi thối bắn thối, còn Phó Kính Thù thì vô cùng tốt đẹp, không chỉ Phương Đăng mà người khác nhìn cũng thấy được. Chính là sự khác biệt một trời một vực này, cho nên sự nhiệt tình và hy vọng xa vời của cô mới trở nên buồn cười một cách đáng thương.

“Cậu nói nó cầm túi bùn kia để làm gì...”

“Cút!” Phương Đăng đột nhiên phát ra âm thanh khiến người xung quanh giật nảy mình, cô cắn môi cười nhạt nói: “Các cậu đừng quên tôi là người đầu óc không bình thường!”

Ai ai cũng ghét người có bệnh, nhưng không ai tự nguyện cùng với người có bệnh lấy đá chọi đá cả. Quả nhiên, những thanh âm bên cạnh ít nhiều giảm xuống, có người còn tức tối bỏ đi.

Vậy mà cậu bé trần đầy khiêu khích đó cũng chưa chịu đi, còn khẩy miệng cười nói: “Tao cảm thấy tụi bây như vậy quá bình thường, dù sao cũng là người một nhà, con gái của máu mủ cùng với nghiệt chủng của em gái máu mủ, đều là chuột trong cùng một ổ rồi!”

“Mày nói lại lần nữa đi!” Lúc nói lời này ngược lại Phương Đăng đã bình tĩnh hơn rất nhiều.

“Tao nói sai sao, đúng là trong cùng một ổ...”

Phương Đăng vừa cử động cơ thể một phát, Phó Kính Thủ lập tức ngăn cánh tay cô lại.

“Đủ rồi” Lời của anh vừa giống như đang khuyên Phương Đăng, vừa như nói với cậu bé kia. Phương Đăng không nhìn ra vẻ tức tối trên mặt anh, cho dù đối phương dùng lời độc địa làm nhục anh, anh cũng không hề tỏ ra quan tâm đến điều đó. Cô hung hăng hất tay anh ra, trước khi thẳng bé kia ngậm miệng lại, cô cầm túi bùn nhanh chóng nhét vào trong miệng cậu ta.

Cậu bé vẫn há miệng như cũ, đứng hình mất vài giây, rồi lấy lưng bàn tay lau vết bùn ở khóe miệng, khom lưng nôn ra ào ạt mà không hề báo trước.

Từ đó về sau tình hình trở nên hỗn loạn, cậu ta nôn thốc nôn tháo, khóc đến mức thiếu chút nữa thì ngất đi, người vậy kín xem càng lúc càng nhiều, trong đó không ít người lớn, Phương Đăng mau chóng bị người ta tóm lấy, sau đó phụ huynh của cậu ta vội vã cùng thầy giáo chạy đến trường.

Cha mẹ cậu bé nhìn qua cũng biết là người danh giá, nhìn thấy con trai trong tình trạng bi thảm trong lòng vô cùng đau xót, cha cậu ta tìm người đi đường hỏi rõ ngọn ngành, người mẹ mắt đỏ hoe, vốc người đầy đà nhào tới bên Phương Đăng, giơ tay lên tát một bạt tai, lập tức trên mặt cô in dấu bàn tay hình cánh quạt, Phương Đăng bị người khác níu lấy không kịp né, chỉ biết nhắm mắt lại, đợi thật lâu cơn đau rất cùng sự tủ nhục trong lòng mới lắng xuống.

Phó Kính Thủ chặn tay mẹ cậu bé lại, điềm tĩnh kêu lên một tiếng: “Chị Hai”

Lúc đó trên gương mặt gần bốn mươi tuổi của người phụ nữ kia chợt có vẻ lúng túng, thù hằn, chán ghét xen lẫn hoài nghi, giằng co một hồi cuối cùng phải hậm hực rút tay về.

Sau đó Phương Đăng bị cả đoàn người đem về trường học, thầy giáo đưa cô một mình đến căn phòng làm việc nhỏ, nghiêm nghị trách cứ một phen, bảo là muốn đến tìm nhà cô. Phương Đăng không sợ điều này, nhưng cô chưa phục hồi tinh thần lại từ câu “chị Hai” của Phó Kính Thủ.

Sau khi từ trường học trở về, giữa lúc nghe thầy giáo khiển trách, cô mới biết cậu bé bị cô nhét cả túi bùn vào miệng kia tên là Phó Chí Thời, khó trách.... Thì ra bọn họ đều là người nhà họ Phó. Nhưng tại sao đều là nhà họ Phó mà không vào ở Phó gia hoa viên, hơn nữa bất luận là đứa con trai hay cha mẹ, ánh mắt bọn họ nhìn Phó Kính Thủ đều không có sự yêu thương của người trong gia đình?

Cho đến tận hơn tám giờ tối, chủ nhiệm lớp của Phương Đăng mới xác định sẽ không có người nhà đến bảo lãnh cho học sinh phạm lỗi này, vì vậy cô bị cảnh cáo hết lần này đến lần khác, bắt cô viết bản kiểm điểm rồi mới chịu cho về. Phương Đăng có chút bất ngờ, mùi vị bùn trong ao cô biết rất rõ, Phó Chí Thời kiêu hãnh đến vậy, ăn phải cái này dù không nhiều, vậy mà cả nhà bọn họ cũng không đến tìm cô làm phiền nữa. Muốn nghĩ bọn họ nể mặt Phó Kính Thủ, cô cũng không tin, nếu bọn họ làm vậy vì kiêng nể Phó Kính Thủ thì thân là con cháu, Phó Chí Thời cũng không dám tùy miệng nói ra những lời ác ý đó.

Trên đường về nhà, Phương Đăng chỉ làm bạn với chiếc bóng của chính mình dưới đèn đường, sau khi trải qua chuyện ồn ào đó, sọt rác cùng với túi bùn cũng bị lấy đi. Phương Học Nông cũng vừa về tới, nháy mắt hỏi con gái có cơm ăn chưa. Phương Đăng lắc đầu, ông giơ chai rượu lên hỏi cô có muốn vài hớp không, Phương Đăng giơ tay kéo soạt tấm màn vải trước giường.

Ngày hôm sau, khi mặt trời ló dạng, khu vườn Phó gia đối diện đã bình yên như cũ. Không biết sự nóng giận trong lòng Phương Đăng xuất phát từ đâu, buổi trưa sau khi tan học, cô ra ngoài tìm chồng báo cũ, đem đến dán bít cả cánh cửa sổ duy nhất trong phòng trọ lại thật chặt, trong phút chốc căn phòng nhỏ trở nên tối đen như mực.

Phương Học Nông vừa nhai đậu phộng, vừa lẩm bẩm: “Tốt quá, như vậy là tốt nhất!”

Những ngày sau đó, sau khi tan học Phương Đăng về nhà một mình, trong hẻm nếu gặp Phó Kính Thù, cô liền làm bộ như không thấy, nhanh chóng vượt qua mặt anh mà đi tới, càng không có những ngày leo tường đi tìm anh nói chuyện. Cô cũng hiểu đôi chút, Phó Kính Thù có lẽ không ghét cô, nhưng cũng chỉ lần này mà thôi, có lẽ chính là dáng vẻ này của anh, không bao giờ thân mật với bất kỳ ai, cũng không đặc biệt ghét bất cứ người nào. Anh sẽ không cố tâm xua đuổi con chó đi lạc dưới chân tường, nhưng cũng sẽ không đưa tay vuốt đầu nó, vì anh biết, trên người con chó đó rất bẩn. Từ điểm đó mà nói, anh và những người khác cũng không có gì khác biệt. Tấm lòng nhiệt tình chan chứa của Phương Đăng giờ đây chỉ còn là trái tim nguội lạnh.

4. Chương 04 Part 1

Bỏ Phó Kính Thù ra ngoài cuộc sống, cái nhìn của Phương Đăng về Qua Âm Châu trở nên mới mẻ hơn. Trước đây cô chỉ nhìn thấy bóng lưng của anh, bây giờ mới phát hiện trên con hẻm nhỏ về nhà, hai bên đường đều nở đầy hoa mỹ nhân, lá xanh chen chúc các bông hoa lớn sắc sỡ trên cành cây màu mỡ, dù còn non vẫn mang một màu đỏ thắm, vẻ đẹp như mê hoặc lòng người. Cô thích nhất là hái hoa mỹ nhân xuống rồi vạch bên trong tìm mật ngọt. Ngoài ra, sau khi tan học không cần phải đến tường rào bên khu vườn Phó gia nữa, cô tự mình làm lưới rồi mò ra hồ bắt cá, ngày may mắn có thể bắt cả mười mấy con, về nhà chiên xù lên, Phương Học Nông rất thích dùng món này nhắm rượu, mỗi khi nhìn thấy đều không ngừng khen cô là “con gái ngoan”.

Khoảng mười ngày sau, sọt rác nặng nề mà Phương Đăng trước đây tưởng là đã bị nhân công dọn dẹp vứt đi lại một lần nữa xuất hiện ở góc hành lang phòng trọ, bên trong còn có túi phân bón được xếp chồng lên một cách gọn gàng. Cô buồn bực liếc về khu vườn nhà họ Phó một cái, không biết có phải do ảnh hưởng từ tình cảm hay không, cô nhớ lại cho đến giờ, mùi hôi trong con hẻm nhỏ dường như cũng bay đi đâu mất.

Ngày hôm sau, Phương Đăng phải trực lớp nên về trễ, đi tới cửa tiệm tạp hóa của lão Đỗ, cô cảm giác có gì đó là lạ, vừa quay đầu lại, rèm cửa sổ ở trên căn lầu nhỏ đối diện bị một người kéo lên. Cô thoáng dong xách thùng cùng lưới cá đến hồ nước định tìm vận may, mới đi vài bước liền nghe có người gọi.

“Phương Đăng, cô đến đây.”

Đúng là giọng nói đó, cũng là lần đầu tiên từ trước đến nay mới gọi tên cô, ngay cả Phương Đăng còn cảm thấy cái tên của mình có chút gì xa lạ. Cô làm ra vẻ lơ đãng quay đầu lại.

“Chuyện gì?”

“Cô vào đây, tôi có cái này cho cô xem”.

Lúc này Phương Đăng mới để ý, cánh cửa sắt thật lớn quanh năm suốt tháng khép kín Phó gia hoa viên bây giờ lại mở ra phân nửa, Phó Kính Thù đứng bên trong cửa. Cô chợt nhớ đến câu chuyện ly kỳ không biết lúc nhỏ đã nghe được ở đâu: một đứa bé bị ác ma dùng thuật mê tâm dẫn vào huyết động, từ đó về sau không thể trở ra được nữa.

“Không! Có gì nói mau đi!”

Cô đứng ngoài cửa, cứng rắn trả lời.

Anh ta không đáp lại ngay, đúng là con người chậm chạp khiến người ta chán ghét. Nếu còn chần chừ nữa, khi trời tối xuống, ra hồ câu cá thật là không mấy an toàn. Phương Đăng tỏ ra mất kiên nhẫn, chân cũng không hề xê dịch.

“Cái này cho cô.”

Nhìn theo ánh mắt của Phó Kính Thù, Phương Đăng thấy bên chân anh có một chậu hoa, hình như là... hoa mỹ nhân?

“Hả, ai mà trồng cái này?” Phương Đăng cố tình dùng cách nói châm biếm để che giấu sự kinh ngạc. Trước đây đa số cây hoa mỹ nhân mà cô thấy đều không như vậy, mọc đầy trên đảo, đều là loại hoa dại tự sinh tự diệt, chưa bao giờ nghe nói có ai cố ý trồng nó, còn bỏ vào một chậu hoa đẹp thế này.

Phó Kính Thù nói: “Tôi hái từ ngoài đường bỏ vào chậu, là dùng bùn của cô cho đó”.

“Nói sao lại bốc mùi ghê vậy!” Phương Đăng cố ý hít mũi một cái.

“Chỉ bốc mùi lúc đầu thôi, ngửi nát rồi phơi nắng, có thể bón cho cây màu mỡ. Tôi đã chọn cái chậu tốt nhất, cô đem về chỉ cần tưới nước là được”.

Phương Đăng mạnh mẽ từ chối: “Tôi không muốn.”

Phó Kính Thù cũng không giận, cười nói: “Tính tình cô thật nhỏ mọn”.

Phương Đăng cúi đầu kéo tấm lưới đi lên một chút, hờ hững nói: “Chỗ tôi ở không có vườn.” Chỗ ở của cô khác với anh ta, đừng nói là vườn hoa, ngay cả bệ cửa sổ còn không có, đến cả người còn không có đất để ở, lấy đâu ra thời gian rồi rảnh để làm vườn.

“Đây không phải là loại hoa dễ tàn, chỉ cần...”

“Anh cứ để nó tự lớn lên ở góc tường không được sao, cần gì lãng phí cả chậu hoa... Nghĩ thế nào?”

“Không phải cô thích sao?” giọng nói của anh ta nghe vẫn ung dung như cũ, làm cho người ta rất khó mà từ chối.

Phương Đăng chợt thấy không vui, lớn tiếng nói: “Ai nói tôi thích? Tôi chỉ thích ăn nó, nhai nát rồi phun ra thôi”.

“Vậy cô hãy cầm về rồi ăn đi” Phó Kính Thù nói một cách rất tự nhiên, Phương Đăng bắt đầu cảm thấy để chọc giận Phó Kính Thù quả là một nhiệm vụ bất khả thi.

“Tôi không ăn”. Cô tin mình nói thật. Lúc đầu quả là trong lòng có tức giận, cuối cùng lại giống như bản thân đang cố cãi chày cãi cối. Phương Đăng không phải là ghét chậu hoa này, thậm chí cũng không phải là ghét người trồng hoa. Chỉ là cô hiểu quá rõ nếu bưng chậu hoa này về, không bao lâu cũng sẽ bị cha cô ném bỏ, sau đó sẽ đem chậu hoa đi làm thứ để chứa đồ nôn mửa. Hoa dù chẳng đáng giá bao nhiêu, nhưng nếu đã bứng nó đem đi trồng nơi khác, cũng nên đối tốt với nó một chút.

Phó Kính Thù cũng tỏ ra suy nghĩ, nói lầm bầm một mình: “Hay là tôi thay chủ nhân chăm sóc nó?”

“Tùy anh”.

Phương Đăng biết mình không thể nói thêm gì nữa, nếu không dù bị cha mình mắng, cô cũng phải bưng chậu hoa về chăm sóc thật tốt đêm nay. Trước khi trời sập tối, cô chạy tới bên hồ nước, nhưng ngay cả nòng nọc cũng không hề bắt được.

Không thu hoạch được gì, khi trở lại phòng trọ, cô vẫn còn ảo não không nhớ người đó hôm nay rốt cuộc đã nói với mình bao nhiêu câu, khi ấy cô thấy hai vợ chồng lão Đỗ đều đứng ở trước cửa tiệm tạp hóa xem cảnh náo nhiệt. Cửa lớn nhà họ Phó đối diện mở rộng, đèn đuốc sáng choang, thỉnh thoảng có tiếng nói và tiếng chân bên trong vọng ra ngoài, hiếm thấy cảnh ồn ào đến vậy.

Trong lòng đầy nghi hoặc, Phương Đăng dừng chân lại xem, một lát sau thấy mấy nam nhân mình trần rồi rít bê đồ ra ngoài, trong đó có cột trụ, có bàn đá, còn có mấy món đồ nhìn qua không khác vật dụng trong nhà.

“Cẩn thận một chút, cẩn thận một chút chút, đừng làm hỏng đấy!”. Một người nam tuổi trung niên đang đứng một bên giám sát, vóc người hơi mập, mang mắt kiếng, mặt ửng đỏ. Phương Đăng nhận ra đó là cha của Phó Chí Thời.

Ông già đứng bên cạnh cửa, mặt mày thâm trầm chính là lão Thôi, trong tay còn cầm giấy bút, mỗi món đồ mang ra, ông liền viết lên tờ giấy.

“Khoan đã! Đây là khung giàn hoa lầu hai, ở trong không có gì tốt cả!”. Mẹ của Phó Chí Thời cuối cùng cũng đến, là người mà Phó Kính Thù gọi là “Chị Hai!”. Trong tay bà ta cầm một vật bằng gỗ, hình thù tinh xảo, bị lão Thôi nghiêm túc cản lại.

“Mùi lão già này còn thính hơn chó! Ai nói đây là của lầu hai, rõ ràng là để ở lầu giữa”. Người đàn bà đó xem ra cũng chẳng quan tâm gì đến lão Thôi, cười gằn hai tiếng:

“Hơn nữa, nếu là lầu hai thì sao? Từ đông sang tây, từ trong ra ngoài không phải đều là đồ vật của nhà họ Phó hay sao? Năm đó lúc chúng tôi ở đây, ông cũng chỉ là một gã làm vườn, bây giờ vẫn vậy thôi, lúc nào đến phiên ông lên tiếng?”

Lưng lão Thôi hơi còng xuống, giọng nói không nhẹ không nặng nhưng lại khá mỉa mai: “Các người ở đây sao? Tôi mười ba tuổi đã thay cha vào Phó gia hoa viên làm việc, năm nay tôi bảy mươi ba tuổi. Dù chân què tai điếc nhưng đầu óc vẫn còn chưa hồ đồ. Hơn mười năm trước khi cha các người là Duy Nhân tiên sinh của còn ở đây, đã đóng dấu tay đem toàn bộ bất động sản bán cho bà chủ Trịnh của chúng tôi. Ngôi nhà này một khắc các người cũng chưa từng ở, đồ vật bên trong vì vậy không có gì là của các người cả”.

“Hả? Bà chủ Trịnh của “chúng tôi”. Cách xưng hô của lão người làm ông thật là thân thiết làm sao. Cha chúng tôi cũng đã mất rồi, ông có bản lĩnh thì đi theo bà chủ Trịnh của “chúng tôi” đến Mã Đại (Malaysia) đi. Đáng tiếc, các người có ló đầu ra ngoài, Tam gia cũng chưa chắc nhớ là có người như vậy”. Mẹ của Phó Chí Thời từ cách trang điểm đến khẩu khí cũng là phụ nữ, thẹn quá hóa giận nhưng nói chuyện cũng đâu ra đó. Bà vỗ vỗ đầu của mình, cất giọng the thé: “Thiếu chút nữa là quên, ông đi đâu không đi lại đi tìm ra con chó giữ nhà, rồi thuận tiện chăm sóc luôn cái loại nghiệt chủng đó nữa”.

Lúc nói câu sau cùng, bà ta cố ý hạ thấp giọng, nhưng Phương Đăng vẫn nghe thấy. Đèn trên lầu hai sáng rực, Phương Đăng thật sự hy vọng tốt nhất có một cơn gió thổi qua lúc này, đem mấy lời nói ác độc kia thổi hết đi, đừng truyền đến tai anh, mặc dù cô không hiểu tại sao bà ta lại muốn nói mấy lời đó.

Lão Thôi dù sao cũng lớn tuổi, khó thể cãi lại một người đàn bà mồm năm miệng mười, giận đến mức thở hì hộc trong lồng ngực. Vừa thở hổn hển vừa nói: “Các người cũng đừng mặt dày đưa tay ra đòi tiếp tế, không có bà chủ Trịnh, mấy năm trước nhà các người có xây được nhà mới hay không? Nói ra mà không biết xấu hổ sao?”

“Chúng tôi có nói gì đến Tam gia đâu, những thứ đồ này không phải các người cũng đồng ý rồi sao?” – Cha của Phó Chí Thời đi ra giảng hòa.

“Đồng ý?” Lão Thôi cao giọng: “Các người không biết cái gì gọi là chiếm đoạt hay sao?”

“Người trong nhà đều không lên tiếng, sao ông lại lăm mồm?” Người đàn bà bất chấp lời khuyên can của chồng, tranh luận tiếp một hơi: “Có giỏi thì ông gọi điện ra nước ngoài kêu bà Tam gia về đây mà kiện đi, bà ấy dù có muốn lo chuyện này, cũng sẽ không liều mạng đem sự hòa thuận trong nhà để ném lại cho cái lão vớ vẩn nhà ông”.

“Nói hay lắm, nói hay lắm! Bà có nói hàng ngàn hàng vạn lần, người bên trong mới chính là chủ nhân đích thực của căn nhà này, vật các người lấy đi cậu ấy không hề đồng ý, coi như một cọng cỏ cũng là ăn cướp! Ăn cướp! Tam gia đã nhịn vậy rồi, không trách nhà các người...!”

“Ông nói ai? Nhà tôi thế nào...”

“Đừng ồn nữa!”. Cảnh tượng đang diễn ra kịch tính đột nhiên bị gián đoạn, như dội một gáo nước lạnh vào trong chảo nóng. Dưới tàng cây ngoài sân, không biết Phó Kính Thù đã đứng ở đó từ bao giờ, hướng vào lối ra cửa nói: “Ông Thôi, ông đi nghỉ đi. Anh Hai, chị Hai, đồ các người lấy rồi, các người cũng về đi”.

Lão Thôi thở dài, quay đầu trở lại vào sân. Người đàn bà kia vẫn còn định lên tiếng, nhưng ông chồng dùng sức kéo vạt áo bà ta giật mấy cái, như ý bảo bà ta hãy thôi đi. Bọn họ sau lưng cười nhạo Phó Kính Thù không kiên nhẫn, ở trước mặt lại có hơi e dè. Mặc dù đa phần anh không buồn để ý hay khách khí, càng như vậy bọn họ lại càng muốn làm anh mất mặt.

“Tôi cũng chẳng muốn ở cái nơi quỷ tha ma bắt này một phút nào”. – Bà ta nói.

Người chồng kéo vợ trở về, nhân tiện giận dữ nhìn về hướng cửa tiệm tạp hóa nhà lão Đỗ, còn có cả Phương Đăng đứng đó: “Cút ngay! Nhìn cái gì hả? Không có chuyện của các người”.

Một lúc sau, Phương Đăng lại quen đường mà trèo lên tường rào của Phó gia, lúc đó Phó Kính Thù đang khom lưng cùng lão Thôi dọn dẹp lại khu vườn đang lộn xộn. Khi này nhóm người kéo đến dọn đồ đã đập hư mấy bụi hoa, còn làm ngã hai bồn hoa từ trên cao xuống, vỡ làm mấy mảnh, dính đầy bùn đất. Anh dọn dẹp từng thứ một, vừa cẩn thận vừa nhu hòa lấy tay đỡ từng nhánh hoa. Điều càng khiến Phương Đăng kinh ngạc là căn chòi mát nhỏ vốn ở bên cạnh miệng giếng khô nay đã hoàn toàn bị phá hủy, bên trong bàn đá ghế đá bị dời đi không còn thứ gì. Cô nhớ lại lúc Phó Kính Thù đứng ở chòi mát vẽ tranh, dáng vẻ lúc tấy máy vẽ hoa cỏ trên bàn đá, trong lòng bỗng cảm thấy khó chịu thay cho anh.

Lúc này lão Thôi cũng phát hiện ra Phương Đăng, quát lên: “Con cái nhà ai vậy? Sao dám tùy tiện ngồi ở đó? Còn không mau đi xuống, đi mau!”

Phó Kính Thù nghe vậy nhìn lên, mỉm cười khi thấy Phương Đăng. Bộ dạng của anh lúc cười khiến Phương Đăng nghĩ đến giấc mơ thấy bầu trời màu xanh đằng sau anh, điều này càng khiến cô tin, hành vi của bọn tiểu nhân nhà Phó Chí Thời không thể làm tổn thương anh được.

Lão Thôi thấy Phó Kính Thù cười, có hơi ngạc nhiên, nghĩ là chắc mình hoa mắt khi nhìn thấy có ai đó trên tường rào, lão phui hai ống quần dính đầy bụi, nói khê với Phó Kính Thù: “Tôi mệt rồi, đi ngủ trước đây.”

Đợi lão Thôi đi xa, Phương Đăng nhảy tồm một cái vào trong sân. Phó Kính Thù nói: “Cô coi chừng dưới chân chứ, nếu bắt cần mà té thì thành cô gái què đó, phải, là cô gái què”.

Phương Đăng thấy anh còn có tâm tình mà đùa giỡn, nể mặt nên nhếch nhếch môi, kê móng xuống ngồi trên cỏ, dựa lưng vào con hồ ly bằng đá.

“Bọn họ không đem nó đi sao?”

“Chắc họ cảm thấy nó không đáng giá”.

Trên kệ hoa của anh có mấy chậu hoa mỹ nhân vừa mới nở về trồng, trong đó có một chậu hoa mới nở, anh hái mấy đóa hoa xuống, đưa cho Phương Đăng: “Cho cô, con nít đều thích ăn cái này”.

“Anh nói giống như già lắm vậy, không phải anh chỉ hơn tôi hai tuổi sao? Già gì chứ?” Phương Đăng cầm lấy rồi ngẩng đầu lên hút mấy lần khiến nụ hoa sạch hết mật, cười hì hì, ánh mắt đảo tới đảo lui. Cô vỗ vỗ sau lưng con hồ ly đá, hỏi: “Chẳng lẽ anh không phải người, là hồ ly đá biến thành sao? Mấy thứ này thường có đôi, sao bây giờ chỉ còn lại một con? Người ta nói vật nào sống quá lâu sẽ có linh tính, biến thành yêu quái. Tôi đã sớm cảm thấy anh không giống người rồi”.

“Cô đang mắng tôi hay khen tôi vậy?” Phó Kính Thù nhìn cánh hoa mỹ nhân bị Phương Đăng ném qua một bên, cười nói: “Hoa mỹ nhân còn gọi là hoa Ngụ Mỹ Nhân, theo truyền thuyết Phật giáo, nó là do máu trên ngón chân của Phật Tổ hóa thành. Cả ngày cô đều ăn cái này, nói không chừng cũng có linh tính, sẽ biến thành hồ ly tinh đó”.

“Sao anh lại biến thành người, còn tôi lại biến thành hồ ly?” Phương Đăng nghĩ đến lời anh ta, càng nghĩ càng thấy sợ. “Anh nói là tôi đang liếm đầu ngón chân Phật tổ sao?”

“Cô thấy chưa, tôi nói xong là cô hiểu ngay mà”.

Phương Đăng nhặt lấy đóa hoa rơi ném vào người anh ta, “Phó Kính Thù, đồ xấu xa!”

Anh nghiêng đầu tránh, ngồi xuống một bên của con hồ ly đá giống như cô. “Ồ, sao hôm nay cô lại gọi tên tộc của tôi rồi?”

“Phó Thất cũng chẳng phải tốt đẹp gì”. Phương Đăng lăm bằm, trong lòng đã thôi không còn giận.

“Sao anh lại để mặc cho bọn người xấu đó dọn hết đồ của mình đi vậy?” Nói xong, tự nhiên cô cảm thấy sợ câu trả lời, vì vậy có hơi lấm lét dò xét: “...Anh để bọn họ đem mấy thứ đó đi, để người nhà thẳng mặt họ Phó đó không làm phiền tôi sao?”

Phó Kính Thù nói: “Dù sao cuối cùng họ cũng tìm ra lý do đến dọn đồ. Cũng chẳng có gì đáng kể, nằm ngoài gió thổi vào quạt cả gốc ngọc lan, làm sụp chòi mát, nằm trước ngôi đình phía Tây cũng đổ sụp hoàn toàn. Cho dù nhà Phó Chí Thời không đến đây, ngôi nhà này cũng mỗi ngày mỗi đổ nát, nói không chừng lúc nào đó, nhà phía Đông cũng chỉ còn là một đồng gạch vụn mà thôi”.

Cách giải thích của anh càng nhẹ nhàng, Phương Đăng càng thấy ách não đến mức không thể thốt nên lời. Cô tuyệt đối không nghĩ đến sự kích động nhất thời của mình lại tạo nên hậu quả như thế, hận không thể đem bùn mà tự nhét vào miệng mình.

Phó Kính Thù nhìn thấy sắc mặt cô chán nản yên lặng, đoán được cô đang suy nghĩ gì, lấy cọng cỏ đuôi chồn cầm trên tay quét qua chóp mũi cô tinh nghịch: “Cô suy nghĩ gì chứ? Cái gì đi thì đi, cái gì đến sẽ tự nhiên mà đến”.

“Bọn họ là người thân của anh thật sao?” Phương Đăng buồn buồn hỏi.

Cọng cỏ Đuôi chồn trong tay anh khẽ run lên. Anh chỉnh lại tư thế thoải mái hơn nói: “Lão Thôi gọi tôi là Tiểu Thất, vì tôi đứng hàng thứ bảy trong số các anh em. Bây giờ cũng không hiểu vì sao ông lại vẫn gọi thế nữa, tư tưởng cũ khó lòng lay chuyển, không chịu gọi tên tôi, nhưng đều là dùng cách này để gọi, một mạch kêu tôi là thiếu gia. Tôi cũng chẳng phải Đại thiếu gia gì, lão Thôi nuôi tôi lớn, ông ấy chẳng khác nào cha tôi”.

“Vậy cha ruột của anh đâu? Sao lại bỏ một mình anh ở đây?... Cô Chu Nhan nói ông ấy đã đi nước ngoài” Phương Đăng ân hận vì mình lỡ lời, cô quên rằng với Phó Thất mà nói, Chu Nhan là điều cấm kỵ không thể chạm đến.

5. Chương 04 Part 2

Quả nhiên, anh không muốn nói đến cái tên đó, coi như chưa nghe những gì Phương Đăng hỏi.

“Cha của Phó Chí Thời gọi là Phó Kính Thuần, ông nội của ông ta và ông nội tôi là hai anh em ruột, ông cố tôi – Phó Học Trình có bốn người con, ba nam một nữ. Con trai lớn là Phó Truyền Bản, con trai thứ hai là Phó Truyền Cách, con trai thứ ba là Phó Truyền Thanh, con gái là Phó Truyền Vân”.

“Tôi biết cụ ông của anh, thầy giáo lịch sử ở trường đã nói nhiều về ông ấy, còn có Phó Truyền Thanh, bọn họ đều là những người phi phạm. Phó Truyền Vân... có phải đó là nghệ sĩ dương cầm nổi tiếng không?” Phương Đăng nói xong không khỏi ngẩn ngơ một lúc, nghĩ đến những người để lại dấu ấn trong lịch sử ít nhiều gì đều là cố nhân lưu dấu ở đây đều nằm trong họ tộc của anh ta, chảy cùng dòng máu với anh ta, đúng là một cảm giác vô cùng kỳ diệu.

Phó Kính Thù gật đầu: “Trong số ba người con trai của cụ, người con lớn Truyền Bản đã sớm qua đời, chỉ để lại duy nhất một người con trai là Duy Nhân, cũng chính là ông nội của Phó Chí Thời, là bác Cả của tôi. Mẹ của bác Cả hiếm muộn, không có anh chị em thân thích, ông là một người nhân hậu an phận, không ham đua chen sóng gió thương trường, lúc còn trẻ dù gia đình giàu có, ông vẫn nhất định ở trên đảo làm thầy dạy học, gia sản rộng lớn đều giao cho Tam gia thay mặt quản lý. Trước giải phóng, Phó gia chuyển ra nước ngoài sinh sống, bác Cả cũng không chịu đi, lý do vì nơi đây là cội rễ của ông, cả đời ông dạy học, cư xử trong sạch, bất cứ thời cuộc biến hóa thế nào cũng không ảnh hưởng đến ông. Trên thực tế sau này ông vô cùng khổ sở, chuyện đó cũng một phần vì người của Phó gia lưu lạc ở bên ngoài”.

“Sao ông ta lại đem cả sản nghiệp Phó gia mà bán cho bà chủ Trịnh, bà chủ Trịnh là ai?”

“Ah, chuyện này đợi một lúc tôi sẽ kể cho cô nghe, sau giải phóng không lâu, người ở trong nhà Phó gia không phải là người của nhà họ Phó, chính phủ đã tịch thu nhà làm của công. Nghe lão Thôi nói, thời điểm này có hơi hai mươi mấy hộ chen chúc vào ở, ồn ào náo nhiệt không thể tưởng, cổng chính trong hoa viên đều dựng thành phòng nhỏ”.

Phương Đăng cười chế nhạo: “Thật tức cười, anh đúng là kẻ no cơm không biết đói là gì. Tôi từ nhỏ đã sống cảnh “náo nhiệt” y như vậy, bây giờ cũng chẳng “cô độc” hơn chút nào. Nói không chừng trong hai mươi mấy nhà lúc đó có cả tổ tiên thân thích nhà tôi nữa đó”.

Phó Kính Thù cười nhẹ, tiếp tục kể lại chuyện cũ về gia tộc của mình.

“Sau đó, nhờ chính sách ổn định kiều dân, chính phủ đem ngôi nhà này trả lại cho Phó gia, những người đó mới bắt đầu dọn đi. Lúc ấy ngôi nhà lớn phía Tây đã hư hỏng không thể tưởng, ngôi nhà phía Đông tôi đang ở hiện giờ tuy nhỏ hơn nhà ở phía Tây, người ở tuy chật, nhưng cũng chưa đến nỗi tàn tạ thảm hại. Nhà của bác Cả đã ở bên ngoài hai mươi mấy năm, bọn họ bị giày vò đến mức vô cùng sợ hãi, không muốn liên can bất cứ chuyện nào của gia tộc nữa, hơn nữa từ trước đến nay bọn họ vốn đã không có nhà. Cho nên trước khi bác Cả Duy Nhân qua đời, đã đem sản nghiệp mà mình làm chủ, cũng chính là căn nhà lớn của Phó gia, bán lại cho người trông coi sản nghiệp Tam gia, vợ của ông nội tôi – bà chủ Trịnh.”

“Vợ của ông nội” – từ này nghe có chút không mấy tự nhiên, Phương Đăng hiểu điều khác thường trong đó, nhưng sợ chạm đến tử huyệt của anh, không dám tùy tiện hỏi nữa.

“Sau khi ký tên, nhà của Phó gia đã hoàn toàn không còn liên quan gì đến nhà bác Cả nữa. Phó Kính Thuần còn có một người anh, sau khi bác Duy Nhân qua đời, hai anh em bọn họ bán nhà chia tiền vượt biên. Người con lớn đi về phương Bắc, nghe nói cũng không qua được. Phó Kính Thuần làm ăn thua lỗ nhất thời hồ đồ, thời điểm thảm nhất còn bị người ta truy sát đòi nợ, ngay cả nhà cũng không dám trở về. Cũng may khi cái cách mở ra, bọn họ cùng người nhà Phó gia bên ngoài có chút liên lạc, Nhị gia, Tam gia đều biết Đại gia sống không dễ thở, thường xuyên tiếp tế, nên so với đại đa số người trên đảo, nhà bọn họ sống cũng tốt lắm rồi”.

“Bọn họ đúng là thứ khinh người!” Sắc mặt của Phương Đăng lúc nghĩ đến người nhà của Phó Chí Thời giận đến mức không thể nói nên lời.

“Ai mà không muốn sống thanh cao, đều là do thực tế ép buộc thôi, bọn họ là sợ nghèo, hận vì bản thân không có tài cán gì. Tôi nghĩ trong lòng họ không phải quá oán hận, đều là nhà họ Phó, thân nhân ở hải ngoại vẫn còn sống tốt, bọn họ lại thay người một nhà đứng ra lãnh tội”.

“Vậy cũng không thể bắt anh ra lãnh được!”

“Sợ mạnh hiếp yếu vốn chính là quy tắc của thế giới này.” Phó Kính Thù nói thật nhẹ: “Những người kia viện trợ cho họ, bọn họ tự nhiên vị nể. Tôi không cho họ được bất cứ cái gì, chuyện này rất bình thường”.

“Kế tiếp là Nhị gia. Gia đình Nhị gia Phó Truyền Cách thì đơn giản hơn nhiều, ông cụ tôi từng có một người vợ lẽ, chỉ sinh ra một gái là Phó Truyền Vân, vì sợ người vợ lẽ sau này không có nơi nương tựa nên ông cụ mới quyết định đem con trai của người quản gia về cho bà nuôi dưỡng”.

“Hả, nói vậy Nhị gia Phó Truyền Cách không phải là con ruột của ông cụ sao?”

“Đúng vậy, nhưng ông ấy đối với ông cụ cũng không khác gì con ruột, một lòng hiếu thuận. Nhị gia Phó Truyền Cách tin vào tôn giáo, lúc đó cưới con gái của nhà họ Khâu vốn là gia đình danh tiếng ở Đài Loan, cũng là tín đồ Cơ đốc. Họ tiếp quản việc làm ăn của cụ tổ, kinh doanh phát đạt, từng giàu có một phương. Nhị gia có bốn người con trai, hai con gái, là gia đình có nhân số đông đảo nhất Phó gia”.

“Đáng tiếc dù sao đi nữa, dòng máu trên người ông ta cũng không phải huyết mạch của Phó gia, khó trách Tam gia lại chiếm ưu thế”. Phương Đăng ưu tư nói.

“Thế mới nói cô đúng là tiểu hồ ly, cái gì cũng hiểu rõ mấy phần”. Phó Kính Thù cầm cọng cỏ đuôi chồn đuổi muỗi hai bên gò má. “Mặc dù trong tông phổ họ đích thị là người của Phó gia, nhưng Nhị gia cũng biết dù sao mình cũng không phải huyết mạch chính thống, cho nên từ đó Phó Truyền Cách bắt đầu tạo dựng sự nghiệp lâu dài ở Đài Loan, một lòng dựng nguồn cội ở đó. Mặc dù khu nhà tổ Phó gia này có một phần là của họ, thật ra họ cũng chẳng sống ở đây được mấy ngày, chuyện của gia tộc cũng rất ít khi hỏi đến, Đại gia không có chí lớn, nên Tam gia ngồi vị trí bề trên. Bọn họ nhớ công đức ông cụ tổ, ở Đài Loan nghe nói cũng cho xây một tổ đường giống y thế này, cũng gọi là Phó gia Hoa viên. Tuy nói là bất chúc, nhưng so với Phó gia hoa viên hiện giờ ở đây nhất định đẹp hơn rất nhiều lần. Hậu nhân của Nhị gia đông đảo, tôi cũng tình cờ nghe được tin tức của họ, nghe nói phân nửa số đó không theo nghiệp kinh doanh, nếu không phải là bác sĩ thì làm nghệ thuật, phần lớn đều sống trong dư dả”.

Phương Đăng chưa từng nghe anh nói một hơi nhiều như vậy, nhưng nhìn bộ dạng của anh cũng không chán, dường như anh cũng cần có lúc trút bầu tâm sự thế này. Nghe anh nói với Phương Đăng cũng như là một kiểu hưởng thụ, ngay cả phải chịu đựng muỗi bay trong sân cũng không cảm thấy chán ghét.

“Tam gia Phó Truyền Thanh chính là ông nội của anh, danh tiếng của ông ta cũng không khác gì ông cố anh mà!”

“Ông nội tôi Phó Truyền Thanh là con út của ông cụ, do chính bà vợ lớn sinh ra, coi như báu vật. Ông cũng rất nhanh nhẹn, từ nhỏ đã giỏi tính toán, thông minh quả cảm, phong độ khí phách như ông cụ năm xưa, nên ông cụ cũng thương ông nhất. Năm hai mươi tuổi, ông nội dưới sự an bài của gia tộc đã tới Tây Á cưới con gái của Tổng đốc xứ này, họ Trịnh, cũng chính là bà chủ Trịnh mà mọi người nói đến hiện giờ. Sau khi cưới, ông chính thức thay cha xử lý kinh doanh, thừa kế cơ nghiệp, phát triển mua bán gỗ và cao su rất lớn. Ngoài sức thay ông cụ cai quản cơ nghiệp, bản thân ông còn sắm thuyền buồm, khai thác thuyền vù. Đó là thời điểm cường thịnh nhất của Phó gia, tiền vào như nước, giàu có vô cùng, nhà tổ của gia tộc cũng là do tay ông làm mới, chỉnh đốn hoa viên, xây thêm tòa nhà phía Đông ba phòng cho vợ con ở. Tên chữ của ông nội tôi là Phong Đào, tòa nhà phía Đông lúc đó gọi là Phong Đào biệt viện, chính là nơi tôi ở bây giờ”.

“Ông nội anh có mấy người vợ? Mấy người con?” Đây mới là mấu chốt của vấn đề nên Phương Đăng dè dặt hỏi.

“Tam gia không có nhiều con cái như Nhị gia, ông nội tôi chỉ có một người vợ, chính là bà chủ Trịnh đó”.

Phương Đăng gật đầu nói: “Thế thì...”

Phó Kính Thù thật giống như một lão hồ ly tu luyện ngàn năm, luôn có thể nhìn xuyên tâm tư của đối phương. Anh xuôi theo câu nói của Phương Đăng: “Bà chủ Trịnh vốn là một tài nữ, nhân phẩm và tài mạo cũng không thua ông nội tôi. Bà vốn là con một, tính tình khôn khéo, hoạt bát thông minh, lúc chưa gả chồng cách ăn nói cũng rất biết cân nhắc. Khi gả vào Phó gia, bà mang theo của hồi môn kếp sù. Có thể nói, nếu như không có bên nhà mẹ bà giúp đỡ, Phó gia ở Nam Dương không thể nào tồn tại bốn đời chưa lụi tàn. Khi còn sống ông nội tôi cũng rất kính trọng bà...”

“Tôi hiểu rồi, là ông nội anh sợ bà ấy” – Phương Đăng vỗ tay cười, nhưng tự thấy ngượng, lấy tay che mặt lại.

Phó Kính Thù cũng cười một mình: “Tóm lại, bà chủ Trịnh vốn là người vợ hiền của ông nội tôi. Chỉ là... Sau khi cưới vài năm, bà sinh được một trai một gái, tất cả đều chết yểu, sau đó rất lâu cũng không sinh thêm được đứa con nào.”

“Sau đó thì sao..?”

Cuối thập niên bốn mươi, thế cục trong nước dần dần tươi sáng hơn. Ông nội tôi đồng ý với đề nghị của bà chủ Trịnh, đem Tam gia tạm thời di cư sang Mã Đại. Nhị gia thì vẫn ở đảo Đài Loan, trong Phó gia Hoa viên, trừ Đại phòng, còn có hai nhà không ai trông coi và chẳng người ở”.

“Tôi muốn hỏi sau đó ông nội anh còn có người con khác hay không?” Phương Đăng muốn nói, thật ra cô chỉ quan tâm đến thân thể cùng vận mệnh của Phó Kính Thù, còn tất cả đối với cô chẳng liên quan.

“Cô đúng là thiếu kiên nhẫn”. Phó Kính Thủ cười nhạo cô. “Tôi đang nói về vấn đề đó đây. Đêm trước ngày giải phóng, tam phòng Phó gia, thật ra cũng là người thừa kế sản nghiệp của Phó gia, tất cả các vật dụng đáng tiền đều được mang đi, chỉ để lại một người canh giữ vườn, cũng chính là lão Thôi, cùng một người hầu... còn có... hài nhi trong bụng của người hầu đó”.

“Đó chính là cha anh sao?” Vừa nói dứt câu, Phương Đăng tự vả vào mặt mình một cái nhẹ, hể hấp tấp là đầu óc cô trở nên ngu ngốc. Dù sao cũng là chuyện nhiều năm trước rồi, đúng là vậy, Phó Thất tuyệt đối không bận tâm đến câu hỏi của cô gái tiểu yêu tà này.

Phó Kính Thủ chỉ vào trán cô, cười nói: “Phương Đăng, cô đúng là...” . Nụ cười của anh lúc nào cũng rất nhanh, chỉ chớp mắt một cái là tắt mất. “Đúng vậy đó chính là cha tôi, ông tên là Phó Duy Nhẫn”.

“Sao người khác tin đó là con trai của ông chủ, mà không phải là con của người hầu với người làm vườn chứ?” – Phương Đăng âm thầm cầu nguyện lão Thôi không nghe được lời của cô.

“Vì người hầu với người làm vườn đó chính là hai chị em. Một năm sau, ông nội tôi đích thân gửi giấy tờ thừa nhận đứa con trai này, còn ủy thác cho nhiều người trong gia đình quan tâm cậu bé đó. Ông vốn định chờ vài năm, khi bà chủ Trịnh đã phần nào bớt giận sẽ đón hai mẹ con họ về, nhưng chỉ chớp mắt thời cuộc không cho phép ông làm điều đó, bằng đi một thời gian đã qua mấy chục năm”

Phương Đăng nói: “Vậy là lúc đầu cô người hầu bị để lại, cũng là do ý của bà chủ Trịnh”.

Phó Kính Thủ đáp: “Có lúc cô rất thông minh, có khi lại quá ngốc. Nhưng lúc thông minh cũng khá thường xuyên. Người hầu đó gọi là Tiểu Xuân, ai cũng gọi là Tiểu Xuân cô nương. Bà là con gái của vú nuôi ông nội tôi, lớn hơn ông nội tôi vài tuổi”.

Phương Đăng há hốc mồm kinh ngạc: “Vậy sau này Tiểu Xuân cô nương đó, hay cũng chính là bà nội anh đã sang Mã Đại sao?”

“Không, bà đã chết. Thật ra cũng tính là đi được. Dù sao Tiểu Xuân cô nương đó cũng đã sinh hạ huyết mạch duy nhất cho ông nội tôi, không ngờ bà chủ Trịnh tìm danh y chữa bệnh, lúc ba mươi lăm tuổi lại sinh một đôi song sinh trai gái. Cho nên không muốn đón thêm người con nào nữa. Đến khoảng mười năm trước, ông nội tôi qua đời, đã dặn dò bà chủ Trịnh nhất định phải đem Phó Duy Nhẫn về chăm sóc thật tốt. Bà chủ Trịnh nhớ tới ân tình vợ chồng mấy chục năm, cuối cùng mới đồng ý.” Chuyện này Phó Kính Thủ chỉ nói qua có vài lời.

“Tại sao Tiểu Xuân Cô Nương lại chết? Sao anh không cùng cha anh đi Mã Đại chứ?”

“Cô hỏi nhiều quá. Tôi không đi, vì bà chủ Trịnh chỉ làm theo lời dặn của ông nội tôi, đem con trai về Mã Đại, không dẫn theo bất kỳ người nào khác”.

“Anh cũng là người khác sao?” – Cô mơ hồ cảm thấy nguyên do đó nhất định có liên quan đến cô Chu Nhan, nếu không Phó Duy Nhẫn cũng không thể nào bỏ lại vợ con một mình đi xa, nhưng điều này Phương Đăng không dám hỏi.

Chuyện Phó Kính Thủ không muốn nói, không ai có cách khiến anh mở miệng.

“Cô bị muỗi cắn đủ chưa? Không chừng mai đến trường cô sẽ bị người ta gọi là con bé mặt đỏ đó!” – Anh ta chuyển sang đề tài khác.

Phương Đăng nghiêng đầu nhìn sang chỗ anh. Ở góc sân có một ngọn đèn mờ, sắc mặt Phó Thất dưới đèn vẫn bình thường, nhưng Phương Đăng thấy rất rõ ràng, đôi mắt lúc nào cũng trong sáng đó lúc này lại có chút mơ màng, dường như vẫn còn bị lạc trong khoảng thời gian xưa cũ mà này giờ anh nhắc đến.

“Vậy tôi về, mặt tôi ngứa lắm rồi”. Phương Đăng đi đến chân tường, quay đầu nhìn lại nói với anh một câu: “Thật tốt, tôi thật ngưỡng mộ anh”.

“Ngưỡng mộ tôi?” – Câu nói không đầu không đuôi của cô làm cho Phó Kính Thù có hơi kinh ngạc.

Phương Đăng gật đầu nói: “Người nhà của anh đều như người sống trong chuyện xưa vậy, khó trách mọi người đều nói trên đảo này, Phó gia là một gia tộc hàng đầu. Nếu tôi là anh, tôi nhất định sẽ cảm thấy rất kiêu hãnh”.

Phó Kính Thù dùng tay véo một càn cỏ đuôi chồn ném vào trong bụi cỏ, bật cười, trong lời nói có chút buồn bã: “Cô thật sự cảm thấy ngoài cái họ này, tôi và người nhà Phó gia thật sự giống nhau sao?”

“Dĩ nhiên!” Phương Đăng đáp ngay không do dự. “Nói không chừng so với bọn họ anh còn tốt hơn... anh xem, anh còn biết vẽ, biết trồng hoa”. Cô cũng có cảm giác lời nói của mình hơi lung tung, nên gãi gãi đầu, cười nói: “Dù sao tôi cũng chẳng quen người nhà Phó gia nào còn sống, trừ anh ra...thằng quỷ nhỏ Phó Chí Thời cùng người nhà hắn thì không tính, bọn họ không xứng, giống như trong ổ Phượng Hoàng mà sinh ra con chồn vậy, chỉ biết làm mấy chuyện trộm gà trộm chó thôi”.

Phương Đăng vừa nói xong đã phóng thẳng lên đầu tường rào, tư thế xem ra cũng không dè dặt gì. Cô đánh thép nói người khác là kẻ trộm gà trộm chó, còn mình thì đi ra khỏi nhà người ta bằng cách này. Hai chân cô lanh lẹ chạm đất nhảy ra ngoài, Phương Đăng còn chưa hiểu lúc đưa mắt nhìn cô nhảy khỏi tường, Phó Kính Thù cười cái gì nữa. Chỗ anh đang ngồi khá ảm đạm không có ánh sáng, nhưng nụ cười đó lại giống y như là ánh trăng trên mái hiên nhà.

Hoặc là tất cả đều xuất phát từ trí tưởng tượng của cô.

6. Chương 05 Part 1

Qua ngày hôm sau, Phương Đăng ngồi xé mấy tờ báo đã dán trên tường xuống, theo thói quen lại hướng mắt nhìn khung cửa sổ trên căn lầu nhỏ đối diện. Cô ngạc nhiên khi nhìn thấy mấy chậu hoa mỹ nhân đặt trên bệ cửa sổ phòng anh, chậu hoa còn ướt, dường như vừa được tưới nước, những đóa hoa màu vàng xinh đẹp nhú ra giữa tầng lá xanh biếc màu mỡ.

Tờ báo bị xé ra, ánh sáng tràn vào làm chói mắt Phương Học Nông lúc bấy giờ đang ngủ trên giường tr, lấy một tay che mắt, ông ngồi dậy cầu nhàu: “Sáng sớm mà cười vui vẻ gì vậy?”

Phương Đăng sờ lên mặt, mới biết đúng là mình đang cười, cô ngượng ngùng trả lời cha một câu: “Cha thích xem mặt con ám chứng hả?”

Phương Học Nông nhạt chài rượu tối qua lên, cầm quơ quơ: “Mẹ kiếp, lại hết rồi. Lão Đỗ lầu dưới có mở cửa không?”

“Ông ta có mở hay không con không biết, ba có giỏi thì tự mình xuống hỏi mua rượu đi”. Phương Đăng vừa chải tóc vừa nói.

Thấy con gái không chịu mua thiếu, sắc mặt Phương Học Nông càng thêm giận dữ, ông ta vô tình nhìn thẳng vào mắt con gái, hừ một tiếng lạnh lùng, nói đầy kỳ quái:

“Con gái khuê nữ kiêu gì mà sáng sớm đã cười tươi như hoa. Mày nghĩ có ai đang nhìn thẳng vào mày đấy hả?”

“Cha đang nói gì vậy!”

“Khó trách ngay cả lão Đỗ cũng nói cả ngày mày chỉ biết theo đuôi của người ta, lúc trước tao còn không tin. Nói ra thật mất mặt...”

Phương Đăng dù sao cũng còn nhỏ tuổi, bị cha nói câu này, mặt đã nóng lên, vừa xấu hổ, vừa giận dữ, ném cái lược thẳng lên giường: “Ném vào mặt cha đó... Cha nghĩ cha còn có mặt mũi sao? Đừng tưởng con không biết tại sao sáng sớm cha đã nổi cơn, có phải muốn con thay cha xuống lầu mua rượu không?”

“Vậy mày còn không đi nhanh?” Nói đến rượu, bất cứ cái gì khác Phương Học Nông đều quên cả.

“Bà Đỗ hai ngày nay đã về nhà mẹ đẻ rồi, nói không chừng ông ta sẽ chịu bán thiếu hai chai đó”. Phương Đăng làu bàu trong miệng. Cặp mắt đục ngầu của Phương Học Nông sáng lên, đến sát bên cô, trơ mắt gọi “Con gái ngoan”, Phương Đăng liền nói sang chuyện khác: “Người ta dựa vào cái gì mà cho cha thiếu nợ tiền rượu, mặt mũi cha ở đâu để người ta tin chứ?”

Cô ôm lấy túi đựng sách đi ngay, mau chóng thoát khỏi cánh tay Phương Học Nông đang cố tóm cô lại.

“Mày dám đùa với ông hả? Tao đánh chết mày!” Ông ta mắng nhiếc dữ dội, nhưng bước chân của kẻ say rượu không thể theo kịp Phương Đăng, nhìn thấy con gái đi xuống lầu, chỉ biết lớn tiếng mắng: “Đều là thứ không có gì tốt! Tao sớm biết bọn mày đều đề tiện như nhau, cứ cho là có thể một phút trèo lên cao, mày và cô cô mày đều không có kết quả tốt đâu...”

Phương Đăng vừa chán ghét vừa kinh ngạc quay đầu lại liếc một cái, mặt của cha cô đỏ bừng, đã lâu rồi ông ta không nổi xung thiên đến như vậy, cô thậm chí không biết hiện giờ ông ta đang tỉnh hay mê sảng nữa.

“Bọn mày nghĩ cái thứ đối diện là của bảo trân quý gì sao? Bất quá chỉ là một bọn nghiệt chủng, đều là người xấu... Một ngày nào đó ông đây sẽ lột da bọn nó...”

Tiếng mắng chửi của ông càng lúc càng xa dần và thôi lọt vào tai, Phương Đăng hiểu rõ cha mình nhất, cho dù ông có mắng chửi nhiều hơn nữa, thông thường cũng không dám xông lên đánh cô. Cô chẳng qua không hiểu tại sao ông đối với Phó gia lại tỏ thái độ thù ghét sâu xa đến vậy, chẳng lẽ duyên cớ đều là do cô Chu Nhan mà ra cả hay sao?

Xuống tới lầu dưới, Phương Đăng khẽ lắc đầu, liếc một cái qua phía cửa sổ đằng xa có đặt chậu hoa mỹ nhân, muốn mượn nó để xua tan sự bức bối mà cha cô lúc này đã tạo ra. Lão Đỗ hôm nay mở cửa thật sớm, vừa từ trong nhà đi ra, vừa gặm cái bánh bao mới mua ở bên cạnh trường học.

“Ô, sao hôm nay sớm vậy? Ăn gì chưa? Bánh bao mới vừa đem tới, còn rất nóng!”. Lão Đỗ ân cần nhìn vào Phương Đăng chào hỏi. Mẹ vợ hung dữ không có nhà, cho nên lá gan ông ta cũng lộ ra thật lớn: “Mày đến ném thử một chút đi, sợ cái gì, tao không có lấy tiền của mày đâu.”

Phương Đăng cười nhạt, trên đời này làm gì có bữa ăn nào miễn phí, lão già háo sắc này thật ra biết dùng lợi lộc để hồng lung lạc người khác.

“Không lấy tiền thật à? Tôi có thể ném thử không?”

Một thanh âm e dè truyền đến, Phương Đăng lúc này mới để ý ở trước cửa tiệm còn có một đứa bé đang đứng. Đó là một cậu bé gầy gò, trên người cũng mặc bộ đồ học sinh giống cô, nhưng tuổi tác nhìn qua chắc nhỏ hơn cô vài tuổi, gương mặt đen đúa, chảy dài hai hàng nước mũi, thỉnh thoảng hít lên sợi dài sợi ngắn.

“Mày đừng mơ, thằng nhóc chết tiệt.” Lão Đỗ tức tối xua cậu bé đi, ánh mắt cậu bé dường như dính chặt vào cái bánh bao đang để trên quầy. Đúng là bánh bao mới ra lò buổi sáng, vỏ ngoài nướng cháy vàng thơm ngon, bọc giấy nylon trong suốt hấp dẫn, là sự cám dỗ tuyệt đối với bất kỳ ai.

Lão Đỗ bị Phương Đăng lạnh nhạt, thấy cậu bé vẫn đứng yên không nhúc nhích, trong lòng giận như bốc lửa, muốn đẩy cậu ta ra xa một chút, lại thấy cậu ta trên người dơ bẩn, sợ bẩn tay mình, liền mắng: “Đồ tham ăn chết tiệt! Muốn ăn hả? Tìm Thiên Chúa mà xin tiền đi!”

Nghe lão Đỗ nói vậy, Phương Đăng cũng liếc nhìn cậu bé này một chút. Quả thật trên người cậu ta có đeo một cái cặp sách màu đen bạc màu, đó là dấu hiệu đặc biệt của cô nhi viện Thánh Ân. Cô nhi viện này tuy có chính phủ và người dân cùng quyên góp ủng hộ, nhưng dù sao thu vào cũng có hạn, nguồn chi ra lại quá nhiều, nên cuộc sống của các cô nhi trong đó rất kham khổ, điều này ai cũng biết, có thể duy trì ẩm no cho đa số trẻ em cũng không thành vấn đề, nhưng nếu có mẹ nuôi chăm sóc quần áo dầu gội cũng có chút chính tề, không nhiều người ăn mặc bẩn thỉu như cậu bé trước mặt. Dù sao suy nghĩ kỹ một chút cũng chẳng có gì lạ, Phương Đăng thầm nghĩ, nơi nào cũng có cá lớn nuốt cá bé mà? Cô nhi viện cũng không ngoại lệ. Nhìn cậu bé này gầy gò ốm yếu, không bị người khác khi dễ mới là lạ, e rằng bình thường đến cả mẹ nuôi cậu ta còn chưa gặp được, nên mới ăn mặc giống như tiểu ăn mày thế này.

Phương Đăng tự nhủ bản thân mình cũng chẳng hơn gì, không có thừa tình cảm mà xót xa cho loại tiểu quỷ vô dụng này. Trước khi quay đi, cô còn nghe cậu bé kia ấp úng hỏi lão Đỗ: “Tôi có thể trao đổi với ông

không?”

“Đổi con khi! Cút đi xa xa, đừng có cản ông mày buôn bán!”

Một món đồ nhỏ đan bằng cỏ rơi sát bên người Phương Đăng, nhìn sơ qua giống như con chuồn chuồn, một hình mô phỏng khá giống, chẳng qua không biết cậu bé đó nghĩ viễn vông thế nào, cho là thứ đồ chơi này có thể đổi miếng ăn từ lão Đỗ.

Cậu bé nức nở đi nhặt lại con chuồn chuồn cỏ, mặt mày buồn so, nhưng ngay cả tiếng khóc cũng đè nén không dám bật ra, hai hàng nước mũi nhỏ xuống cả lối đi khi cậu ta khom lưng xuống. Phương Đăng lắc đầu bỏ đi.

Lúc ở trường, Phương Đăng nhìn lên tấm bảng đen, trong đầu cũng chỉ có mấy chậu hoa mỹ nhân. Một ngày trôi qua rất nhanh và thoải mái, hoàn thành ca trực xong cũng là giờ tan học.

Trên đường về nhà, trời đã bắt đầu sụp tối, Phương Đăng rẽ vào con hẻm nhỏ gần khu cô ở, chợt nhìn thấy ở đằng xa, Phó Chí Thời đang lầm lũi đi về hướng mình. Nhà của Phó Chí Thời nằm ở mặt bên kia đảo, thông thường cậu ta xuất hiện ở đây cũng là đến tiệm để mua quà vật. Phương Đăng cảm thấy rất chán ghét, thừa dịp cậu ta chưa để ý tới mình, vội vàng rẽ qua một đường mòn khác để tránh về cùng đường với cậu ta. Cô cũng không phải là sợ cái tên quỷ nhỏ đó, chỉ là không muốn đối mặt với cậu ta, rồi khi nghe mấy lời xấu xa từ miệng cậu ta phun ra, nhất thời khó kềm chế mà gây xung đột, sau đó cậu ta lại quay đầu gây phiền toái cho Phó Kính Thù.

Những con đường mòn với tường rào cao thấp xen nhau là nơi rất tốt để Phương Đăng giấu mình vào đó, y như cô đoán, Phó Chí Thời đi sang một con hẻm nhỏ khác. Lúc cậu ta đi ngang bụi rậm ở ngã ba chỉ cách sau lưng Phương Đăng chừng mười bước, Phương Đăng nhìn thấy mặt cậu ta giương giương tự đắc, trong tay cầm một thứ đồ chơi.

Vật mà Phó Chí Thời cầm trên tay rất quen mắt – đó là con chuồn chuồn cỏ.

Đợi đến lúc Phó Chí Thời đi xa, Phương Đăng mới tiếp tục đi về nhà, đi ngang qua vườn hoa nơi giáp ranh giữa cô nhi viện Thánh Ân và tiệm tạp hóa, cô không ngạc nhiên tí nào khi thấy cậu nhóc bắn thủ ngồi khóc thút thít vì mất đi món đồ chơi yêu quý.

Có lẽ cảm giác được bước chân Phương Đăng dừng lại nhìn mình, cậu bé dơ bản càng khóc nhiều hơn nữa rất thương tâm, có thể là cậu ta buồn thật, tiếng khóc đó không chỉ là sự đau khổ xuất phát từ lồng ngực mà còn là âm thanh nghẹn ngào phát ra trong mũi. Bị người ta bắt nạt, ngay cả khóc rống lên cũng không dám. Cho dù cậu ta đang cúi đầu, Phương Đăng cũng có thể tưởng tượng hai hàng nước mũi thò lên thụt xuống rất đáng thương kia mãi mãi sẽ không thể nào lau sạch.

Trong lòng cô dâng lên cảm giác vừa tức tối vừa khó chịu. Cách đây rất lâu, vì bị con trai nhà hàng xóm trêu chọc, con gái của ma men từng núp ở góc tường len lén khóc, nhưng cô mau chóng hiểu ra nước mắt chỉ là vô dụng, phải biến bi thương cùng giận dữ thành công cụ sắc bén tự bảo vệ bản thân mình, không thể nào tự hành hạ bản thân trong bóng tối.

“Nó cướp đồ của cậu, cậu không đánh nó sao?” – Phương Đăng tức giận hỏi.

Cậu bé nhỏ bắn thủ không ngờ cô sẽ bắt chuyện với mình, dừng khóc một lát, hồi lâu mới cất giọng run run trả lời: “Tôi làm sao có thể đánh thắng cậu ta được”.

Đúng vậy thật, Phó Chí Thời cao hơn cậu ta gấp đôi, đừng nói là đánh nhau, e rằng đối phương chỉ cần hăm dọa một phát, liền có thể cướp đi đồ trong tay cậu ta được chứ. Dù sao Phương Đăng cũng cảm thấy điều này không quan trọng, cô không nhịn được nên mắng: “Coi như đánh không lại nó đi, nhưng nó đánh cậu ba đấm, cậu không thể đá lại nó một cước sao? Tôi không tin nó đánh cậu gãy một tay, cậu cũng không thể đánh gãy một cái răng của nó”

Cậu nhóc bé nhỏ quả nhiên bị lời nói này của Phương Đăng hù dọa, ngẩng đầu lên, mở to mắt nhìn cô, đến nước mũi cũng quên cả hút vào, mặc nó cứ lòng thòng treo ngay trên cằm.

“Không dám, phải không! Vì cậu vô dụng như vậy nên người khác mới coi thường cậu!” Phương Đăng khinh bỉ nói.

“Cậu ta...” mặt mũi cậu nhóc đầy nước mắt, theo bản năng mà co rúm lại vào chỗ bồn hoa. “Tôi không dám!”

“Vậy thì khóc cho chết cậu luôn đi!” Phương Đăng bỏ đi về phía trước mấy bước, bộ dạng vui vẻ của Phó Chí Thời lúc cầm món đồ chơi bằng gỗ không ngừng hiện lên trước mắt cô, còn nhớ trước đây không lâu, cậu ta ở trước mặt mọi người cười nhạo cô mà không chút nề mặt Phó Kính Thù...Lúc thấy cha mẹ của Phó Chí Thời mượn chuyện của con trai mà giống như cường đạo vào dọn sạch cả hoa viên Phó gia, trong lòng Phương Đăng như nhóm lên ngọn lửa. Cô mím chặt môi, quay phắt lại lôi cậu nhóc từ dưới đất dậy.

“Có gì mà không dám? Cậu đi theo tôi.”

Cơ thể cậu bé đáng thương nhẹ như chiếc lá rụng, mặc cho cô lôi kéo đi nhanh về phía trước, quẹo trái quẹo phải đuổi theo qua vài con hẻm cũng thấy Phó Chí Thời đang lơ đãng bước đi cách đó không xa.

Phương Đăng thấy bốn bề vắng lặng, trời đã mờ tối, đèn đường lại chưa sáng tỏ, liếc mắt ngụ ý cho cậu bé bên cạnh đi nhẹ nhàng, nhặt một cái giỏ rác bằng tre để ven đường, y như mèo phóng vài bước tới sau lưng Phó Chí Thời, thừa dịp cậu ta chưa kịp quay đầu lại, nhanh chóng lấy giỏ rác úp vào đầu cậu ta, chân thì đá đầu gối cậu ta khuỵu xuống, Phó Chí Thời không hề đề phòng, lúc bị tấn công vội vàng mới kêu lên một tiếng: “Ai?”, cả người mất thăng bằng té nhào về phía trước. Phương Đăng không đợi cậu ta đứng dậy được, vội giơ cặp tát lên đập cậu ta nằm thẳng xuống mặt đường đá xanh.

Lúc Phó Chí Thời ngã xuống đất, mặt cậu ta vẫn còn dính vào giỏ rác, cả người Phương Đăng lại đè ở trên, khi cậu ta quay mặt lại, cái miệng đang há to ra lãnh nguyên một đồng rác đầy bụi bay vào.

“Dám coi thường tao, còn bắt nạt kẻ khác sao!”

Lúc Phó Chí Thời không để ý, dù bị cô đánh một phát vào mông, nhưng không có la lên tiếng, cũng không cố gắng giãy giụa, chỉ biết ngơ ngác cổ nhìn Phương Đăng đang cưỡi trên lưng mình.

“Cậu tới đây!” Phương Đăng giục cậu bé nhỏ đang đứng run sợ xích lại gần, ra lệnh thật mau: “Đánh nó, như tôi vừa đánh ấy, mau lên!”

7. Chương 05 Part 2

Cậu bé kia sợ quá, nước mũi lại bắt đầu chảy ra, Phương Đăng giận đến mức không nói nổi, lúc này Phó Chí Thời bắt đầu bò dậy cố gắng thoát khỏi tay cô, Phương Đăng dùng cặp tát đè nửa người trên của cậu ta lại, giọng cô dồn dập nhưng chói tai: “Tôi kêu cậu đánh nó, cậu nghe không? Nếu không thay trời hành đạo, sau này nó vĩnh viễn coi thường cậu!”

Cậu bé rụt vai, lùi lại một bước.

“Tụi mày dám... Buông tao ra, tao sẽ giết tụi bây!” Lúc này Phó Chí Thời đã giãy giụa mãnh liệt hơn, với sức của Phương Đăng cũng không khác gì cậu bé đó là bao, chẳng qua chỉ dựa vào thủ xảo đánh lén nên mới tạm thời không chế được đối phương.

“Đồ ngốc! Nó đã nhìn thấy cậu, dù cậu có đánh nó hay không, sau này nó cũng không tha cho cậu!” Phương Đăng vừa thở vừa nhìn cậu bé gào lên. Những lời này của cô đã có tác dụng, cậu bé gầy gò do dự chớp mắt một cái, luống cuống tay chân rồi ngồi xuống, thay Phương Đăng đè nửa người của Phó Chí Thời, rồi tóm tóc cậu ta một phát, nhắm mắt lại, dùng tư thế khoát tay phẩy lên mặt của Phó Chí Thời, sức vun ra nhẹ nhàng chẳng khác nào thay cậu ta phủi bụi.

Nhìn thấy thằng nhóc nhát gan như con kiến hôi dám động thủ với mình, sự kiêu ngạo trong lòng Phó Chí Thời càng dậy sóng hơn, hất tay cậu bé ra ngoài, dùng một tay kia bấm vào cổ cậu bé thật mạnh. Cậu bé

cố gắng hấp thu toàn lực vào một tay kia, trong lúc giằng co dùng sức cắn mạnh vào tay của Phó Chí Thời, Phó Chí Thời đau đớn kêu lên một tiếng.

“Cậu có biết phải làm sao để người khác không coi thường không? Làm cho hắn ta sợ cậu! Cậu thắng nó, nó sợ, mới có thể tránh xa cậu ra. Nhất gan sợ đầu sẽ bị người khác đánh đau hơn, cả đời không ngóc đầu lên được!” giọng nói của Phương Đăng vang vọng bên tai cậu bé.

Hai người dù gì cũng mạnh hơn một người, cậu bé cùng Phương Đăng hợp lực áp ngã Phó Chí Thời xuống đất, dường như cậu nhóc nhỏ cũng bị chọc tức, một tay mò vào túi của Phó Chí Thời để lấy lại con chuồn chuồn cỏ, bàn tay gầy trơ xương như móng gà của cậu ta nắm lại thành nắm, cứ như mưa giăng xuống người của Phó Chí Thời

Nhìn thấy Phó Chí Thời không còn phản kháng được nữa, Phương Đăng biết đã đến lúc dừng lại, cô ngồi dậy từ trên người cậu ta, ngăn bàn tay cậu bé đang vô cùng giận dữ kia lại: “Được rồi, đi mau!”

Thừa lúc trời tối, cả hai nhanh chân chạy như điên, đèn đường ở phía sau bắt đầu sáng lên, nhưng ánh sáng này cũng không làm tiêu tan màn đánh đấm vừa khoáng chí vừa xen lẫn sợ hãi đó được. Chạy về đến nơi, Phương Đăng đứng trước cửa cô nhi viện há mồm thở dốc, sắc mặt cậu bé càng trắng bệch, thiếu chút nữa ngay cả đứng cũng không dễ gì vững.

“Cậu về đi. Nếu nó có đến tìm cậu, có đánh chết cậu cũng đừng nhận. Không ai tin cậu dám đánh nó đâu, sơ tổng quản cũng sẽ không tin. Nếu nó đánh cậu, cậu cứ liều mạng với nó, nhưng tôi đoán cậu ta chưa chắc có gan đâu!” Phương Đăng nói xong, vẫn thấy cậu bé kia đứng yên tại chỗ không nhúc nhích, khoe miệng chỉ giật giật, tựa như muốn nói gì rồi lại thôi.

“Thế nào, bây giờ sợ rồi à?” Phương Đăng nhướn miệng cười, không trách cậu ta sợ, ngay cả cô bây giờ cũng không biết có phải đã ra tay quá nặng hay không. Dù sao cô cũng không sợ lúc Phó Chí Thời tìm đến tính sổ với mình, kẻ chân đất còn sợ gì mang giày nữa chứ.

Cậu bé hít nước mũi, miệng run rẩy phát ra câu nói: “Tôi thắng sao? Tôi đánh thắng sao?”

“Cậu...” Phương Đăng vừa ngạc nhiên vừa buồn cười, nhưng chưa kịp nói gì đã thấy Phó Chí Thời đầu tóc đầy bụi bẩn xuất hiện ở đầu hẻm, cậu ta đã đuổi theo đến tận nơi.

“Cậu về mau đi!” – Phương Đăng đẩy mạnh cậu bé. Không ngờ nhanh như vậy Phó Chí Thời đã tìm đến cửa, là họa thì khó lòng tránh khỏi.

Toàn thân cậu bé run lên, hoảng hốt lùi về phía sau hai bước trốn vào cô nhi viện, dùng bàn tay run rẩy nhặt một tảng đá cạnh bồn hoa lên, núp sau lưng Phương Đăng.

“Phương Đăng, mày dám đánh tao hả?” Phó Chí Thời tiến lại gần mấy bước.

“Mày là đồ xấu xa hèn hạ, tao đánh mày thì sao?” Phương Đăng nói đầy châm chọc: “Mày còn không mau về tìm cứu binh đi, tìm cha mẹ mày thay mày ra mặt, bị đánh đầy bùn đất trên người còn đuổi tới đây, đồ hèn!”

Dù miệng cô nói những lời đanh thép, nhưng đối mặt với xung đột này, nói cho cùng sự “trả thù” của Phó Chí Thời cũng có chút đáng sợ, bàn chân cô bắt đầu giật giật, trong hoàn cảnh gay go hiện giờ, cô còn có thể chạy sao.

Phó Chí Thời tiến đến càng gần, mắt của cậu ta long lanh dưới ánh đèn đường, Phương Đăng định thần nhìn kỹ lại, đó là nước mắt. Lúc đứng đối diện cô, Phó Chí Thời cao giọng lặp lại một lần nữa câu vừa rồi: “Phương Đăng, mày dựa vào cái gì mà dám đánh tao?”

Sau tiếng tố cáo mạnh mẽ, cậu ta không hề nhào tới trả đũa như Phương Đăng đoán mà òa lên khóc ngon lành, giống như là một đứa bé bị oan ức. Nghĩ đến chuyện thường ngày cậu ta được cha mẹ nâng như nâng trứng, sống trong chăn êm nệm ấm, khoa trương tự đại, chưa từng gặp qua khổ sở, trong phút chốc bị đánh trở về con người nguyên bản, trong lòng cô trào lên niềm vui sướng.

Phương Đăng khề nhếch môi, trong lúc chấn động nhất thời chưa thốt nên lời, lúc đánh nhau chẳng làm kinh động đến ai, nhưng khi đồ hèn nhát này khóc rống lên thì người khác đều nghe thấy, ngay cả lão Đổ cũng phải ra ngoài cửa tiệm đứng nhìn.

“Ai đang ồn ào đây hả? Không phải là con trai nhà ông chủ Phó sao? Lại bị thế nào nữa rồi? Phương Đăng, cái đồ hư hỏng mày đã làm chuyện xấu xa gì nữa đó?” Gia cảnh Phó Chí Thời được xem trọng, cha mẹ cậu ta ở trên đảo này cũng là nhân vật có thể diện, bản thân cậu ta cũng thường vun tiền mua đồ ăn vặt ở tiệm của lão Đỗ. Lão Đỗ cố ý nịnh bợ, bước lên phía trước nhìn kỹ, thấy mặt khổ sở của Phó Chí Thời bần thủ, bên tai sưng đỏ, đã biết cậu ta bị bắt nạt trong tay Phương Đăng, vừa giận Phương Đăng không đối xử tốt với cậu ta, liền làm ra mặt đau lòng: “Nhất định là cái con quỷ khốn kiếp Phương Đăng đó đã coi thường cậu. Đi, tôi đưa cậu về, để cho cha mẹ cậu tìm bọn nó tính sổ...”

Phó Chí Thời không nói câu nào, nước mắt chảy như suối nhìn chăm chăm vào Phương Đăng, dường như muốn đâm vào người cô cho chảy máu mới hả giận.

“Cậu cứ nói đi, có phải con bé đó xem thường cậu không? Đừng sợ, tôi biết con bé đó rất xấu xa. Hay là cứ về bảo cha mẹ cậu đến tìm người cha mẹ của nó quỳ xuống xin bồi...”

“Chú Đỗ, chú thật biết nói đùa. Nhìn hai người bọn họ có giống là đang coi thường cậu ấy không?” Phó Kính Thủ từ trong vườn nhà Phó gia đi ra, xoay bàn tay đóng cửa hoa viên lại, ngắt lời lão Đỗ.

Mặc dù tiệm tạp hóa của lão Đỗ dù rất gần hoa viên Phó gia, nhưng cách một con đường, từ trước đến giờ hai bên đều phân biệt rõ ràng, Phó Kính Thủ ít giao du bên ngoài, thậm chí ngay cả lão Thôi cũng ít giao thiệp cùng ai, lúc này anh chợt lên tiếng, trong nhất thời lão Đỗ cũng không biết phải làm sao nói tiếp.

“Sao cậu không nói lời nào?” Phó Kính Thủ đưa mắt nhìn về phía Phó Chí Thời, hỏi lại lần nữa: “Là hai người bọn họ đánh cậu thành ra như vậy sao?” Ngữ điệu của anh rất chậm rãi, khi nói chuyện, cố ý dừng lại ở Phương Đăng và cậu bé đang nấp sau lưng cô, khóe miệng như đang cười. Những lời thâm ý đó làm sao mà Phó Chí Thời không hiểu, Phương Đăng đích thị là một cô gái nhỏ, còn cậu bé kia thì gầy gò như con gà chết, nếu thừa nhận mình bị hai người đó hợp lại đánh, chỉ sợ không có gì làm vẻ vang cả.

Phó Chí Thời là người háo thắng, hơn nữa lại không cách biệt bao nhiêu tuổi, Phó Kính Thủ trước mặt cậu ta lại là vai vế bề trên.

“Mắc mớ gì đến mày! Mày lo chuyện của mày đi, đồ nghiệt chủng”

Phó Kính Thủ không giận dữ, lạnh lùng nói: “Cậu không gọi tôi là chú Bầy cũng không sao, chẳng qua để người khác nghe thấy, còn nghĩ là cha mẹ cậu không biết dạy con, nói không chừng còn cười nhạo cả nhà họ Phó ngay cả chút lễ nghĩa cũng không có”.

“Mày là người nhà Phó gia gì chứ? Cha mẹ tao nói mày là tiểu nghiệt chủng, cha mày là đại nghiệt chủng, người dù sao cũng là do kỹ nữ sinh ra...” Phó Chí Thừa cảm tức nhất chính là vai vế của Phó Kính Thủ lớn hơn mình, dù đối với người ngoài, cha mẹ cậu ta đối với Phó Kính Thủ khá lịch sự, nhưng trong mắt cậu ta anh không là gì cả.

“Tốt lắm, những lời này do cha mẹ cậu nói sao? Tôi không tin, nếu vậy hay là chúng ta đi tìm anh Hai chị Hai, ba mặt một lời hỏi cho ra chuyện?”

Phó Chí Thời dĩ nhiên không dám, cha mẹ hẳn đối với Phó Kính Thủ còn ba phần kiêng nể, bởi vì Đại gia không thể nào thiếu được viện trợ từ nước ngoài của Tam gia, tuy người nhà Tam gia chỉ còn một mình Phó Kính Thủ ở trên đảo, nhưng các trưởng bối cũng không nói là không thừa nhận anh, dù sao bây giờ anh cũng danh chánh ngôn thuận là chủ nhân của hoa viên Phó gia. Có thể ở trước mặt anh cười nhạo thế nào cũng được, mâu thuẫn giữa trẻ con với nhau cũng có thể nói vài câu rồi cho qua, nhưng nếu làm mất mặt người lớn, lúc ấy Phó Chí Thời khó lòng mà được cha mẹ cậu ta thương tưởng.

“Mày dựa vào cái gì bảo đi thì tao đi chứ? Cha mẹ tao không rảnh mời bọn mày đến đâu”. Phó Chí Thời nhanh miệng nói.

“Chuyện này không cần vội. Lời nói của tôi không đủ mạnh, lần sau lúc bà chủ Trịnh gọi điện thoại về, tôi sẽ nhờ hỏi anh Hai chị Hai có phải đã nói về tam phòng chúng tôi như vậy hay không?”

“Ồ, không ngờ mày nói nhiều như vậy!” Phó Chí Thời thấy hối hận, trong lúc nhất thời không để ý đã bị dính vào bẫy. Phó Kính Thủ bình thường ghét nhất người ta gọi mình là tiểu nghiệt chủng, cậu ta lại hết lần này đến lần khác bám theo anh không buông, nếu cha mẹ cậu ta mà biết, chỉ sợ không cần biết cậu ta bị Phương Đăng đánh lén ở đâu mà cũng tự tay cho cậu ta một trận.

“Phương Đăng, mày nhớ kỹ đó! Sớm muộn gì tao cũng sẽ tìm tui bây tính sổ!” Phó Chí Thời vừa bỏ đi vừa quay đầu lại đe dọa, lão Đỗ thấy vậy cũng ngưng ngừng quay trở về cửa tiệm.

Đến khi Phó Chí Thời khuất dạng, Phương Đăng cúi đầu, nhìn thấy trong tay cậu bé vẫn còn nắm chặt viên đá, cô trêu: “Cậu muốn tối nay ôm nó ngủ hả?”

“Không thể để cho sơ tổng quản nhìn thấy”. Dường như cậu ta chẳng nghe lời nói đùa của cô, nghiêm túc cầm viên đá lớn bằng cú đấm, bỏ vào trong cặp tạp màu đen, chần chờ một chút, không nhin được lại hỏi: “Chúng ta thắng sao?”

Phương Đăng liếc mắt: “Cậu thắng rồi!”.

Cậu bé lấy tay lau nước mũi, lần đầu tiên nở nụ cười trước mặt cô.

“Tên tôi là Tô Quang Chiêu, mẹ nuôi gọi tôi là A Chiêu.” Tự giới thiệu xong, cậu ta móc từ trong túi ra con chuồn chuồn cỏ đã không còn nguyên vẹn, giơ lên trước mặt Phương Đăng giống như là dâng bảo vật. “Cho cô cái này, đây là đồ chơi đẹp nhất của tôi”.

Phương Đăng cười nói: “Cậu giữ lại đi, nói không chừng hôm nào đó lão Đỗ thấy vui, cậu có thể dùng nó mà đổi bánh bao đấy”.

Cậu bé A Chiêu thấy cô không chịu lấy, thì cầm con chuồn chuồn cỏ đưa qua cho Phó Kính Thù. Phương Đăng dẫn cậu đi đánh nhau khi cậu bị người ta bắt nạt, còn Phó Kính Thù chỉ cần mấy câu nói đã có thể đuổi người xấu đi, ở trong mắt cậu, hai người họ đều trở nên rất phi phàm.

Phó Kính Thù nói: “Cám ơn!” bàn tay giơ ra cầm lấy con chuồn chuồn cỏ trên tay A Chiêu. Anh đưa mắt nhìn Phương Đăng, Phương Đăng liền hiểu ý rõ ý anh.

“Tôi chỉ không ưa cái kiểu phách lối của cậu ta” – Cô lớn tiếng biện hộ – “Dù sao cho cậu ta ném mùi khở sở một lần, tôi không cảm thấy hối hận”.

Phó Kính Thù nói: “Tôi còn nghĩ cô là người thông minh. Để cậu ta chịu khổ còn nhiều cách mà, cô hết lần này đến lần khác lại chọn cách ngu xuẩn nhất để làm”

“Nhấn nại giống anh thì bọn họ sẽ sợ sao?” Phương Đăng nói xong, đợi một lúc cũng không nghe lời đáp của Phó Kính Thù. Cô lặng lẽ ngẩng đầu lên liếc anh một cái, miệng anh mím chặt lại, gương mặt vô cảm.

Cô thấy không có gì vui, cũng không biết nói gì cho phải, chỉ biết đảo mắt sang A Chiêu đang đứng cạnh đó.

“Cậu còn ở đây làm gì? Không có chuyện của cậu, đi mau đi.”

A Chiêu dĩ nhiên không muốn đi, nhưng dáng vẻ hung hăng của Phương Đăng làm cậu ta có chút hoảng sợ, cô nhi viện cũng quản lý nghiêm ngặt, một ngày ba bữa đều có giờ giấc, về chậm một chút chỉ sợ ngay cả cơm thừa cũng không có mà ăn.

Sau khi cậu nhóc ốm yếu bỏ đi, bên bức tường cao yên tĩnh của Phó gia chỉ còn lại có hai người. Phương Đăng đùa với ngón tay một lúc, tự nhiên lại len lén quay sát anh vài lần. Anh không nói gì cả, bây giờ cô cũng không biết phải làm gì.

Một lát sao, Phó Kính Thù mở miệng: “Cô còn đứng đây làm gì? Về đi!”

Phương Đăng mừng thầm, cảm tạ trời đất, cái người như tượng Phật bằng đất sét kia rốt cuộc cũng chịu lên tiếng, dù lời nói của anh với câu xua đuổi mà cô nói với A Chiêu giống hệt như nhau.

“Chỉ mình anh được đứng đây sao? Chỗ này không phải là đất của Phó gia nhà anh” Cô nghiêng đầu nhìn anh cười ra tiếng: “Anh nói trước đi, sao anh còn đứng ở đây?”

Anh không trả lời. Phương Đăng sợ anh lại giận cô nên bắt đầu dĩ xuống nước: “Phải, anh nói đúng, tôi không nên gây chuyện, sau này tôi sẽ không đi chọc ghẹo thằng quỷ nhỏ... Phó Chí Thời đó nữa, được không?”

“Được hay không là chuyện của cô.” Phó Kính Thù dù ngoài miệng nói vậy, ánh mắt rõ ràng đã dụ đi không ít, liếc Phương Đăng một cái nói: “Cô nghĩ rằng lần nào cũng có thể thắng sao?”

“Sợ gì, tôi ăn muối còn nhiều hơn cậu ta ăn cơm. Người giống cậu ta, tôi thấy nhiều rồi, không cần biết thắng hay thua, nhưng ít nhất không để họ thấy tôi là người dễ bắt nạt”.

Phương Đăng hạ giọng, nhưng Phó Kính Thù biết, nếu như không phải quen với việc bị người khác xem thường, chịu đựng sự khinh khi, chưa chắc cô sẽ có bộ dạng này. Cô sinh trưởng ở gia đình thế nào, Phương Học Nông cha cô là dạng người gì, anh không phải là không biết.

“Nữ anh hùng, đánh thắng rồi cũng phải về ăn cơm chứ, trời tối rồi đó. Hôm nay tôi đang đợi bưu phẩm, một lát sẽ về”.

“Bưu phẩm?” Ngày thường, mấy chuyện như vậy đều là do lão Thôi làm. Phương Đăng không vui hỏi: “Lão Thôi đâu? Đã muộn thế này, người đưa thư hôm nay đã đi qua rồi chứ?”

“Tôi đang chờ một bưu phẩm. Lão Thôi có chuyện phải rời đảo một thời gian”.

Phương Đăng vốn còn muốn hỏi rõ nguyên do, nhưng nhìn bộ dạng anh dường như không muốn nói nhiều. Cô chỉ có thể nhón chân lên cùng anh nhìn ra đầu hẻm tối, lẩm bẩm nói: “Anh chắc chắn hôm nay sẽ có sao?”

Phó Kính Thù trầm ngâm một lúc: “Không chắc. Tôi nghĩ hôm nay sẽ không có. Về thôi”.

Anh bảo Phương Đăng về nhà, bản thân cũng quay về hướng hoa viên Phó gia. Về mặt cùng cách nói chuyện của anh vẫn hời hợt như cũ, nhưng lúc Phương Đăng leo lên lầu nhà mình, nhìn thấy anh khóa cửa sân vườn lại, còn kiễng chân hướng về phía bưu tá có thể đến mà nhìn lần nữa.

8. Chương 06

Có thể do Phương Đăng để ý, ba ngày liên tục, cô đều vô tình hay cố ý nhìn thấy Phó Kính Thù, có lúc ngoài cửa, có khi đứng trước cửa sổ chờ đợi. Anh đang chờ bưu phẩm đến muộn kia, nét bình tĩnh trên mặt anh hiện giờ cũng lộ lên vài phần sốt ruột.

Cho đến giờ Phương Đăng chưa bao giờ nhận được bưu phẩm, thậm chí đến cả một lá thư cũng chưa ai viết cho cô, cô không hiểu mùi vị chờ đợi bưu phẩm đó là thế nào, chỉ biết bưu phẩm đó đối với Phó Kính Thù mà nói nhất định không phải tầm thường, mới có thể làm cho anh bỏ đi thói quen của bản thân để chờ đợi không thể kèm chế như vậy. Dường như sự chờ đợi này cũng giống một loại vi khuẩn thần bí lây lan qua cô, đến mức mỗi khi nghe được tiếng leng keng giống tiếng xe đạp của bưu tá, cô đều không thể tự chủ mà ngừng tay quay đầu lăm lét nhìn, cho dù lần nào thanh âm đó đều đến từ xe thu mua phế phẩm.

Có một lần, Phương Đăng ở bến phà gần đó gặp được bưu tá vừa lên đảo, cô vội vàng chặn người này lại, hỏi xem có bưu kiện giao đến cho hoa viên Phó gia không. Cho dù người ta không giao bưu phẩm cho cô, ít nhất có thể đem tin tốt lành về cho Phó Kính Thù, đối với cô mà nói cũng là một điều vui sướng.

Cái lắc đầu của người đưa thư làm Phương Đăng thất vọng, nhưng cô chưa từ bỏ ý định, năn nỉ ông ta kiểm tra bưu phẩm để trong túi xách lần nữa để xác định lại. Bưu tá nói với cô, ông đã đưa thư trên đảo này mười mấy năm, không bao giờ xảy ra sai sót, đúng là mỗi năm sẽ có một bưu phẩm từ nước ngoài gửi đến Phó gia, ông nhớ không sai, nhưng năm nay quả là chưa nhận được.

Phương Đăng ỉu xìu như người đưa đám, cô cũng chẳng biết là từ lúc nào tâm tư của cô không thể tự chủ, đều là nằm trong tay của Phó Thất, anh ta vui là cô vui, anh ta buồn thì cô buồn. Bấm ngón tay tính, đã gần cuối tháng mười, sắp đến ngày sinh nhật anh, là do lúc trước Phương Đăng lén nhìn vào học tịch ở trường mà ghi nhớ. Cô nghĩ đến cách làm cho anh vui vẻ, dù là chỉ chọc cho anh cười một cái cũng tốt rồi.

Lục lọi mãi Phương Đăng mới moi ra một ít tiền lẻ, đến tiệm văn phòng phẩm mua một tấm thiệp đẹp nhất, hiềm hoi lắm Phương Đăng mới vào đây mua đồ, những thứ không liên quan đến áo cơm đối với cô mà nói đều là thứ đồ xa xỉ. Để dành được ít tiền cũng không phải dễ dàng gì, tiền bạc trong nhà bình thường do

cô quản lý, nhưng trừ ăn cơm, mua rượu, số tiền còn lại trong nhà rất ít ỏi, còn chưa kể những lúc say rượu, cha cô điên cuồng đào khắp nhà để kiếm tiền.

Tấm thiệp sinh nhật đó một mặt in hình bó hoa không biết tên, phía trên còn gắn kim tuyến lòe loẹt, nhìn có hơi giống chậu hoa mỹ nhân màu vàng mà Phó Kính Thù đặt ở bồn trước cửa sổ. Cô nghĩ, anh trồng nhiều loại hoa như vậy, nhất định sẽ biết bó hoa in trên thiệp này là loại hoa gì.

Vì muốn viết thật đẹp, Phương Đăng đã dùng giấy nháp tập thử vài lần, sau đó mới viết lên vài câu bên trong tấm thiệp: “Phó Thất, sinh nhật vui vẻ”. Cô không phải là người ăn nói vụng về, vậy mà suy nghĩ hồi lâu, cũng chỉ nghĩ ra có mấy chữ này để nói với anh. Cô chỉ hy vọng anh vui vẻ, chỉ một lần này mà thôi. Cuối cùng ở chỗ ký tên bên dưới, cô nguệch ngoạc vẽ một ngọn đèn bằng nét chì xiêu vẹo.

Nếu như anh là gương, thì cô chính là đèn. Như vậy cô có thể chiếu sáng cho anh, hơn nữa ngọn đèn khúc xạ lên gương thì cũng sẽ nhìn thấy ánh sáng.

Đến ngày sinh nhật Phó Kính Thù, Phương Đăng đã sắp đặt từ sáng sớm. Cô định ở bên phà chặn người đưa thư lại, gửi tấm thiệp đến hoa viên Phó gia, làm cho anh ngạc nhiên. A Chiếu dũng cảm xung phong tiếp nhận nhiệm vụ này.

Sau khi trải qua chuyện hôm đó, A Chiếu lòng thông mũi xanh ngày nào cũng xuất hiện ở bên cạnh Phương Đăng và Phó Kính Thù. Cậu ta nhìn chung đã quen với sự cô đơn, bình thường xung quanh cậu ta chỉ có những người miệt thị xem thường, nên khi gặp người đối tốt với mình một chút, so với cậu ta lại mạnh mẽ hơn nhiều, cậu ta như người chết chìm bắt được phao cứu tử, nhất quyết không buông.

Phương Đăng hiếm khi hòa nhã với A Chiếu, lúc bị làm phiền sẽ không nể mặt mà mắng nhiếc cậu ta, dù sao giữa cô và Phó Kính Thù, A Chiếu đối với cô cũng có chút thoải mái hơn. Mặc dù Phó Kính Thù chưa bao giờ nói những lời hà khắc với A Chiếu, A Chiếu vẫn hơi sợ anh, nói chính xác là kính nể. Cậu ta dùng ánh mắt sùng bái mà nhìn chàng trai đang ở tại hoa viên Phó gia truyền thuyết trên đảo, như thể có bất kỳ thứ gì liên quan đến người ấy là chuyện đáng tự hào trong cuộc sống đầy sắc màu u ám của cậu ta.

Bởi vì vậy, thay Phương Đăng chạy vặt, lại là tặng quà cho Phó Kính Thù, đối với A Chiếu mà nói là điều vô cùng tự hào. Lúc đầu Phương Đăng có hơi do dự, nhưng nghĩ đến thời gian người đưa thư lên đảo đa phần là lúc hoàng hôn sau khi tan học, nếu cô ở bên phà chờ đợi, sẽ không kịp giờ về nấu cơm, Phương Học Nông mà đói thì khó để cô được yên thân. Huống chi, cô cũng muốn đứng ở trên lầu cao nhìn thấy cảnh Phó Kính Thù nhận được quà. Vì vậy, cô liên tục dặn dò, A Chiếu hơn hử nghe lệnh.

Chạng vạng tối, Phương Đăng vừa nấu cơm xong đã nghe tiếng huýt sáo của A Chiếu ở lầu dưới, có nghĩa là cậu ta đã hoàn thành việc ủy thác đưa thư một cách thuận lợi, dù sao cũng thành công, nói thể nào chứ bộ dạng làm ra kiểu đáng thương của A Chiếu cũng giúp ích không ít việc. Phương Đăng lộ đầu ra ngoài cười tán dương A Chiếu một cái, A Chiếu vui vẻ chạy đi.

Sau đó, Phương Đăng vẫn lóng tai lắng nghe động tĩnh ngoài cửa sổ. Cho đến khi cô gom chén đĩa sau bữa ăn tối xong mới nghe tiếng chuông xe đạp của người đưa thư truyền vào ngõ hẻm, với Phương Đăng mà nói đây là thứ âm thanh vô cùng tự nhiên.

“Hoa viên Phó gia, có bưu phẩm, xuống lấy đi.” Giọng nói khàn khàn của người đưa thư cất lên.

Phương Đăng đứng bên cửa sổ nhỏ, căn môi dòm ngó động tĩnh dưới lầu. Phó Kính Thù từ trong hoa viên Phó gia đi rất nhanh ra ngoài, không biết có phải do ảo giác của Phương Đăng không, cô mơ hồ cảm thấy lúc đưa hai tay ra đón bưu phẩm, hai tay của anh khẽ run lên.

Từ chỗ đứng của Phó Kính Thù, Phương Đăng có thể nhìn thấy mặt anh. Tim cô đập mạnh lên khi quan sát vẻ mặt của Phó Kính Thù. Vui sướng? Buồn bực? Hồ nghi?.... Sau đó lại giống như là thất vọng và tức giận.

Người đưa thư đạp xe đi xa, Phó Kính Thù chậm rãi xoay người, Phương Đăng thấy anh đang mở tấm thiệp ra. Anh đưa mắt nhìn lên cửa sổ nhỏ nơi Phương Đăng đứng, Phương Đăng rút đầu vào thật nhanh, nhưng cô thầm nghĩ nhất định không thoát khỏi ánh mắt của anh. Đếm thầm từ một đến hai mươi, cô một lần nữa rón rén nhìn xuống lầu dưới, anh vẫn còn đứng tại chỗ, không thấy tấm thiệp trên tay, dưới chân lại có một nắm giấy vụn vo tròn lại.

Lòng Phương Đăng rối bời, sự mong đợi và vui mừng như rút thẳng xuống đáy vực. Cô xoay đầu hai vòng chạy khỏi căn gác chật chội, đi thật nhanh xuống lầu.

Phó Kính Thù nhìn cô đi tới, ánh mắt lạnh lùng, không phải, cô chưa bao giờ thấy anh ẩn chứa giận dữ đến thế này.

“Anh sao vậy? Tôi chỉ muốn anh vui thôi mà!” Phương Đăng cúi người xuống nhặt giấy vụn dưới chân anh, nói đầy tiếc nuối: “Coi như anh chê tôi đi, tấm thiệp này cũng đâu làm gì phiền đến anh, không phải sao?”

“Cô muốn tôi vui ? Còn chúc tôi sinh nhật vui vẻ? Dù cô có muốn tôi vui vẻ đến đâu cũng không nên bày ra trò này để đùa cợt tôi chứ”. Phó Kính Thù cố gắng nói với âm giọng bình thường, nhưng hơi thở hỗn hển khiến cho sự cố gắng của anh trở nên thất bại.

Phương Đăng cũng hiểu, đây không phải là bư phẩ anh lúc nào cũng chờ đợi , anh không cần lời chúc buồn cười của cô, nếu nói đây là món quà “ngạc nhiên” mừng sinh nhật càng làm cho anh không vui, nên anh mới tức giận.

Cô cũng ý thức được chuyện mình làm không đúng lúc, khó trách anh cảm thấy cô ngốc. Dù có hối hận cũng khó lòng giảm bớt nỗi khổ sở trong lòng cô.

Phương Đăng ầm ức nhìn Phó Kính Thù, nói lớn: “Bư phẩ của anh quan trọng đến vậy sao?”

“Phải”. giọng Phó Kính Thù rất nhẹ, nhưng hàm ý sâu xa, không chút nào do dự.

“Quan trọng vậy thì sao? Nó không tới thật đáng đời anh!” Phương Đăng ngoài miệng nói hùng hồn, nhưng lại không kèm chế được nước mắt tuôn ra như suối.

Phó Kính Thù sắc mặt trắng bệch không nói tiếng nào, giữa hai người là một khoảng không gian im ắng tĩnh mịch

Phó Chí Thời miệng ngậm kem đá đứng trước cửa tiệm tạp hóa của lão Đỗ, nói vu vơ, nhưng lại đủ để cho hai người đứng cách đó không xa nghe rõ ràng.

“Tsk tsk...có trò hay để xem rồi... chuột trong một ổ chắc chắn có ngày sẽ đánh nhau!” Ánh mắt khiêu khích của cậu ta nhìn về phía Phương Đăng: “Mày năn nỉ tao đi, không chừng tao sẽ ày biết chú Bầy tốt nhà tao đang chờ cái gì?”

“Cút!” Phương Đăng đang tức giận không có chỗ trút, thuận tay đem tấm thiệp vò lại thành một cục, ném về hướng Phó Chí Thời. Tấm thiệp nhẹ tênh, chưa kịp chạm vào người cậu ta đã rơi xuống đất.

Phó Chí Thời rút que kem từ trong miệng ra, khoe môi cậu ta còn chưa tan máu bầm, đó là dấu tích cách đây không lâu bị Phương Đăng đánh lén. Kỳ lạ là sau ngày cậu ta bị Phương Đăng cùng A Chiếu đánh một trận, cũng tuyệt đối không làm khó dễ gì, dù là công khai hay mờ ám đều không có. Phương Đăng tất nhiên không để mắt tới cậu ta, còn A Chiếu giấu viên đá vào cặp táp mấy ngày cũng không có cơ hội sử dụng. Phương Đăng cảm thấy, có thể do Phó Chí Thời là con người vô trách nhiệm, giống con rùa lật ngửa, chỉ biết há mồm cắn người, nếu đón đầu đánh nó, dè sự kiêu căng của nó xuống, nó chỉ biết rút đầu vào mai rùa tự vệ.

“Mày kêu tao đi thì tao đi sao? Có bản lĩnh thì lại đây mà đánh tao, xem ai thua thiệt. Xem bộ dạng khóc lóc của mày kia, tao còn sợ đánh mày bần tay tao đấy!”. Phó Chí Thời lấy bộ dạng khinh thường, liếc xéo Phó Kính Thù một cái, rồi nhìn Phương Đăng nói: “Mày tưởng mày là ai? Một tấm thiệp có thể so với thứ ở Đại Mã gửi về sao? Cái thứ cha không xót mẹ không thương đó chỉ dựa vào bư phẩ gửi về kia để tưởng niệm mà sống qua ngày, để nghĩ nó không phải là nghiệt chủng, còn có người nhớ tới. Chú Bầy tốt của tao, nó không biết người ở Đại Mã bên kia cũng đã sớm không cần nó, một ngày nào đó nó cũng như căn nhà này mà sụp đổ thôi”.

“Cậu nói gì hả?” Phó Kính Thù từ trước đến giờ không so đo với cậu ta, vậy mà bây giờ cũng không ngăn được cơn giận, giọng nói lạnh như băng giá.

“Không có gì, mày không phải thích dùng thân phận để áp đảo tao sao? Dù vai vế mày là bề trên, người trong nhà đều không nhìn nhận mày, chẳng ai coi mày là thân thích. Nếu không thì tại sao cha mày lại nhận tổ quy tông bỏ đi nước ngoài, để mày đơn độc ở lại đây? Tam gia đã nhận một tên đại nghiệt chủng

là cha mày đủ lắm rồi, cái loại tiểu nghiệt chủng gạt người như mày thì không có cửa đâu. Cha mày mỗi năm ném ày một phong thư, gửi đại một ít đồ thì mày vui lắm hả? Phải mà, mẹ tao nói cái thứ như mày so với ăn mày cũng không có gì khác biệt. Bây giờ thì tốt rồi, ngay cả thứ đó cũng chẳng bố thí ày nữa.... Mày không phục sao? Vậy mày nói thế nào, tại sao bên Đại Mã không gửi đồ ày? Thừa dịp còn chưa muộn thì nên biến sớm tìm nơi an phận đi!”

Phương Đăng không dám nhìn vào mặt Phó Kính Thù, cô còn đang giận anh, nhưng lại càng hận Phó Chí Thời ném đá giấu tay hơn. Có nhiều người chỉ thích nhìn sự đau khổ của người khác làm thú vui cho bản thân, cô hận không thể xé xác cái khuôn mặt đang dương dương tự đắc đó ra làm trăm mảnh.

“Chó điên! Mày nói đủ chưa?” Phương Đăng nhìn bốn phía, đến chân tường nhặt lên một cục đá to bằng nắm tay. “Tao nói lần nữa, biến!”

Lúc Phương Đăng hét vào mặt Phó Chí Thời, cậu ta đúng là có hơi e sợ, rõ ràng cậu ta đã chọc giận cô, có chuyện gì mà cô không dám làm. Dù sao nhìn bộ dạng của

Phó Kính Thù, cậu ta cũng đã thấy vô cùng khoái chí, không phí công chăm chọc, bỏ đi chẳng mất mát gì. Cậu ta há mồm cắn một mẩu kem sắp chảy hết, nghênh ngang bỏ đi mất. Phương Đăng không biết mình đứng lại còn có ý nghĩa gì, cô lau nước mắt, nghiêng mình bỏ chạy trở về gác trọ.

Ngày hôm sau là thứ bảy, Phương Đăng cùng A Chiêu đến hồ nước bắt cá. Cô không tập trung, A Chiêu nhìn qua có vẻ ngu ngơ nhưng học hỏi cũng rất nhanh, thân hình nhỏ bé như khỉ ốm linh hoạt đảo qua đảo lại, cái lưới cá so với cậu ta còn cao hơn một cái đầu, dù sao thu hoạch cũng không phải là ít. Nghĩ đến việc Phương Đăng đồng ý chữa cho cậu ta vài con cá nhỏ sau khi chiền xong, nước miếng của cậu ta cũng theo nước mũi mà rơi vãi.

“Chị Đăng, lúc tôi đi ra nhìn thấy anh Thất đang đứng trước cửa nhà, hình như vẫn còn ở đó chờ bưu phẩm!” A Chiêu vừa bỏ cá vào thùng nhựa, vừa nói với Phương Đăng. Miệng hần ngọt sớt, trước mặt Phương Đăng cứ gọi là chị này chị nọ, rồi khi nghe Phương Đăng gọi Phó Kính Thù là Phó Thất, liền bắt chước gọi anh là anh Thất, dù sao Phó Kính Thù cũng không bằng lòng, nhưng cũng không phản đối cậu ta gọi anh như vậy. Theo lời A Chiêu kể, khi cậu ta sinh ra không lâu đã bị viêm phổi nặng rồi bị ném vào cô nhi viện Thánh Ân, chưa từng gặp qua cha mẹ mình. Bởi vì cơ thể yếu ớt, lại nhát gan, lớn nhỏ trong cô nhi viện Thánh Ân đều coi thường cậu ta, sơ tổng quản cũng thấy cậu ta lúc nào cũng chảy nước mũi dơ bẩn, không để ý chăm sóc; Phương Đăng là người duy nhất chịu đưa cậu ta theo bên mình, Phó Kính Thù cũng tự nguyện giúp đỡ, không chê bai cậu ta, trong mắt cậu ta xem họ giống như người thân vậy. Cậu ta dù không biết giữa chị Đăng và anh Thất đang xảy ra chuyện gì, chỉ biết là vì một phong thư mà cả hai đều không vui.

Phương Đăng cúi đầu nhìn mớ cá thu hoạch hôm nay, rồi lại nhìn ra chân trời, đứng dậy nói nhanh: “Kệ anh ấy. Về thôi, có lẽ trời sắp mưa rồi.”

Cô nói không sai, cơn mưa này đến mau hơn dự tính, hơn nữa không phải là mưa nhỏ. Phương Đăng cùng A Chiêu xách theo đồ lưới cá, theo đường mòn nhỏ quay về ngõ hẻm, lúc này quần áo trên người cả hai đã ướt như chuột lột.

Dù miệng nói không xen vào chuyện của anh, nhưng khi nép mình trú mưa ở trước hành lang, vẫn không nhịn được liếc một cái về hoa viên Phó gia. Phó Kính Thù cũng giống như lời A Chiêu nói, vẫn đang chờ bưu phẩm gửi ỉnh, mưa đổ xuống cũng không biết tránh, cả người yên tĩnh, sắc mặt lạnh như nước, y như một bức tượng cổ đặt ở bên tường sân vườn vậy.

A Chiêu cũng nhìn thấy, không biết phải làm sao nên ngó qua Phương Đăng. Phương Đăng lớn tiếng mắng cậu ta: “Nhìn cái gì? Còn không chịu về hả? Muốn bệnh chết sao?”

A Chiêu tự nhiên bị lớn tiếng, ầm ỨC dùng hai tay che đầu tránh mưa nhảy vọt vào cổng lớn của cô nhi viện. Phương Đăng đi vào lối hành lang, đập đập nước xuống sàn nhà, đặt thùng cá xuống rồi chạy ngược lại ra bầu trời đang mưa.

“Anh ngốc sao, hôm nay là thứ bảy, mưa lại lớn như vậy, người đưa thư cũng không lên đảo đâu. Anh chờ như vậy có ích gì chứ?” Cô bức bối nhìn Phó Kính Thù kêu lên.

Phó Kính Thù nhìn cô một cái, nhẹ nhàng vuốt nước trên mặt mình: “Vậy cô nói đi, tôi phải làm sao mới có ích?”

“Tôi không biết, đổ bệnh rồi xem ai sẽ thương hại anh? Nói không chừng bư phẩ chỉ là tới trễ thôi thì sao?”

“Vậy nên tôi mới đứng chờ ở đây”.

“Anh chờ ở đâu mà chẳng phải chờ? Bình tĩnh chờ không được sao? Đã đợi lâu như vậy rồi, nếu tới thì đã sớm tới, còn nếu người gửi đồ cho anh năm nay lại quên mất, chẳng lẽ anh muốn ở đây chờ đến chết?”

“Không đâu, đây là thời điểm duy nhất người đó nhớ đến tôi. Phương Đăng, chuyện này không liên quan đến cô, đừng xen vào”.

“Tôi không xen thì ai xen? Lão Thôi cũng không có ở đây mà”. Phương Đăng tức giận, ngày thường anh rõ ràng là người thông hiểu lý lẽ, đối với chuyện này lại hết lần này đến lần khác cố chấp như vậy. “Họ đem một mình anh bỏ lại đây cũng không phải là một hai hay ngày, thực sự còn nhớ lời hứa với anh sao, đến mức mỗi năm chỉ dùng một bao thư mà đẩy anh ra ngoài, còn lại cái gì cũng đều không bận tâm sao? Bư phẩ của ba anh gửi đến nặng cỡ nào, chẳng lẽ không có nó anh không sống nổi sao?”

“Tôi đương nhiên là sống nổi, nhưng so với chết thì cũng không có gì khác biệt”. Đây là lần đầu tiên Phương Đăng nghe Phó Kính Thù lớn tiếng như vậy khi nói chuyện với mình, mưa càng nặng hạt, tựa hồ như ngay cả bản thân anh lúc này anh cũng chẳng quan tâm: “Phó Chí Thời nói không sai, đều là tại tôi, nếu không phải mang cái họ này, tôi với bọn họ mà nói chỉ là tạp chủng không hơn không kém. Tôi sống ở trong căn nhà lớn này, nhưng cũng như A Chiêu ở trong cô nhi viện đối diện có gì khác biệt. Phương Đăng, cô không phải là chưa từng thấy những kẻ xu nịnh đó xem thường tôi thế nào, tôi không muốn vậy, tôi không muốn cả đời này bị xem thường, không muốn sống ở cái nơi quỷ quái này. Bư phẩ đó là thứ duy nhất chứng minh tôi là người của Phó gia, cô có hiểu không?”

9. Chương 07 Part 1

Phó Kính Thù hỏi Phương Đăng có hiểu không, Phương Đăng không hiểu. Cô chẳng qua chỉ là con gái của một tên ma men, sống một ngày qua một ngày, những thứ như nhà cao cửa rộng hay vinh dự đến bây giờ cũng chẳng hề liên quan đến cô. Nhưng suy nghĩ lại cô thấy có lẽ cũng không có gì khó hiểu, trên đời này có những thứ với kẻ khác chẳng đáng đồng xu, nhưng với người nọ lại là tất cả.

Trời tối thì mưa tạnh, qua sáng sớm hôm sau, mặt trời ló dạng rất nhanh, chiếu những tia sáng le lói còn lại của mùa thu xuống mặt đất. Bức tường đóng rêu của Phó gia Hoa viên bị nước mưa tưới sạch, trở nên xanh biếc màu gạch, lúc Phương Đăng đi ngang qua đó, cuối chân tường không có ai đứng đợi.

Hôm nay trên đường đi học về cô cũng không gặp Phó Kính Thù. Đến tối, trên tấm rèm nhung màu đỏ ở cửa sổ đối diện cũng không thấy ánh đèn hắt ra nữa. Anh đi đâu? Từ trước đến nay, Phương Đăng chưa bao giờ thấy anh rời đảo qua đêm, như anh nói, ở thành thị ngoài đảo anh cũng chẳng còn ai thân thích.

“Tôi đến phòng học xem thử nhưng thấy chỗ ngồi của anh Thất cũng trống không”. Lại một ngày trôi qua, A Chiêu vừa gặm cá chiên vừa nói với Phương Đăng. Mặt của cậu ta lúc này đã sạch đi đáng kể, Phương Đăng từng nói, nếu muốn ăn đồ cô nấu, ít nhất cũng phải lau sạch nước mũi đã.

“Chị Đăng, chị không thử nghĩ anh Thất có thể đi..”

“Không!”

A Chiêu sợ chọc giận Phương Đăng nên nín khe không dám nói thêm câu nào nữa, ăn xong con cá chiên, vẫn còn thèm thỗng liếm ngón tay, bỗng nhiên cất tiếng: “Nói không chừng anh Thất căn bản là không

tồn tại... Ừ... giống như là biến hình rồi bay đi mất ấy. Người ta nói trong Phó gia hoa viên có hồ ly thành tinh, nên không chừng anh ấy đã biến mất rồi”.

“Còn nói nhảm nữa, tôi đánh cậu cho xem!”

A Chiêu bị cú một cái liền ôm đầu chạy.

Hoàng hôn buông xuống trên cánh cửa sắt trước Phó gia Hoa viên, từ khe hở nhìn vào, thấy được phía trong của toàn bộ khu nhà. Cạnh bồn phun nước đặt giữa vườn, cỏ dại mọc dài ra, héo úa. Trên bậc thang lá rụng đầy, chứng tỏ mấy ngày không ai quét dọn, mấy ngọn giả sơn bị sập bỏ phế từ lâu khiến cho Tây lâu càng lộ vẻ vắng lạnh. Cả khu nhà ngửi không được một tí mùi sinh khí nào. Khó trách A Chiêu tin vào những lời đồn ma quỷ đó.

Phương Đăng lại trèo tường vào bên trong, lão Thôi không có ở nhà, cô có thể yên lòng đi xuyên qua sau vườn hoa, băng qua ngôi nhà tróc nóc không ai ở, một đường thẳng tới cửa chính của Đông lâu.

Kiến trúc của khu vườn này khá đẹp, xem ra Phương Đăng không đi nhầm qua phía Tây mà đến đúng phía Đông của Phó gia Hoa viên rồi. Một bên là chòi nghỉ xây theo kiểu cổ cùng với hồ bán nguyệt, cửa chính lại có cột trụ và bậc thêm hai bên theo kiểu Tây, chắc là kiểu thiết kế thịnh hành hơn trăm năm trước, cũng là phong cách nhà cửa đặc trưng ở Qua Âm Châu này.

“Phó Thất, anh có ở trong không?” – Phương Đăng vỗ lên cánh cửa gỗ chạm hoa nặng nề. “Nè, anh không sao chứ! Nếu vẫn còn sống mạnh khỏe thì trả lời đi...”

Phương Đăng kêu suốt vài phút, bàn tay vỗ vào cánh cửa đã đỏ tấy lên, nhưng không biết cánh cửa lớn làm bằng thứ gỗ gì mà cứ trơ ra không nhúc nhích. Cô lùi lại mấy bước, hướng về cánh cửa sổ quen thuộc kêu tiếp, nhưng vẫn không có ai trả lời. Nhìn từ xa, phía cửa sổ ở gian phòng Phó Thất thấy bình thường, nhưng đứng gần mới thấy nó cách mặt đất tầm năm thước, chung quanh không có chỗ nào để làm lực leo lên, dù Phương Đăng có linh hoạt cỡ nào, cũng nhất định không thể trèo lên đó được.

Phương Đăng chán nản lùa lá rụng, đặt mông ngồi xuống trên bậc thang bằng đá cẩm thạch mát lạnh. Anh có thể đi đâu chứ? Chẳng lẽ đúng như lời A Chiêu nói, khu vườn này chính là ảo giác mà hồ ly tinh đã tạo ra, anh là yêu quái trong khu vườn, chỉ muốn mê hoặc cô thôi? Nếu không thì tại sao trên hòn đảo này, mặt trời mọc hay lặn vẫn y như cũ, chẳng có ai quan tâm đến một người sống trong căn nhà lớn thế này bỗng nhiên biến mất, chỉ có một mình cô thấy nghi ngờ? Hồ ly trong truyện liêu trai còn ham thích dương khí của các công tử bảnh bao và tài cán, nhưng cô thì có gì để anh ham thích mà quyến rũ đây?

Đang ôm đầu suy nghĩ mấy chuyện chẳng đâu vào đâu, một âm thanh kỳ lạ bay tới sau lưng cô. Phương Đăng quay đầu lại, cánh cửa đóng kín mít mở ra một khe hở nhỏ, sau khe cửa đó, gương mặt của Phó Kính Thủ lộ ra, vô cùng nhợt nhạt.

“Trời, anh ở trong đó sao lại để tôi gọi lâu vậy hả? Hai ngày nay anh làm gì? Tôi còn tưởng rằng anh chết trong đó rồi, đến xác trướng lên cũng không ai biết”.

Nhìn cô xỏ ra một tràng trách móc không ngừng, Phó Kính Thủ chỉ đáp: “Chết thì chết, xác có thối lên thì có sao?”

Âm thanh của anh không lớn, trong giọng nói có một ít mùi vị giận dữ.

Phương Đăng cố nén lại, nhìn thấy dáng vẻ hiện giờ của anh, tự nhiên cảm thấy hơi buồn cười. Cô không nói tiếng nào chen vào khe cửa, vừa tò mò nhìn lăm lét xung quanh, vừa nói: “Nếu sống trong căn nhà lớn thế này, tôi sẽ không muốn chết”.

Phó Kính Thủ có hơi miễn cưỡng nhìn cánh cửa sau lưng Phương Đăng tự nhiên khép lại, quay người đóng cửa rồi đi thẳng lên lầu, Phương Đăng theo đuôi anh như từ trước đến giờ.

Không biết do khắp nơi đều có màn vải che, hay là do tâm lý, vừa vào nhà Phương Đăng đã cảm giác ánh sáng chỉ lờ mờ, bốn phía đều rất sạch sẽ nhưng trong không khí luôn tràn ngập một thứ mùi không thể phân biệt, y như mùi củi mục, hương thơm nhàn nhạt, như hơi thở thời gian từ rất lâu đời. Cô mơ hồ nghĩ đã từng ngửi thấy mùi này ở đâu đó nhưng nhất thời lại không thể nhớ ra.

Phương Đăng đi theo Phó Kính Thù lên lầu, lúc này mắt đã thích ứng với bóng tối trong nhà. Cô quay đầu lại quay sát lầu một vừa đi qua. Cửa sổ hình cung cao từ sàn đến tận trần nhà, bao phủ bởi rèm cửa dài bằng vải nhung, sàn cùng tường bốn phía đều ốp gỗ màu trầm, chính giữa trống trải một cách khác thường, hai bên trái phải đều có một cánh cửa không biết dẫn đi đâu, có thể tưởng tượng trước đó ở đây được bài trí rất nguy nga tráng lệ, vậy mà hôm nay trống rỗng, chỉ còn duy nhất một ngọn đèn treo trên nhánh bằng đồng rất lớn, dĩ nhiên chẳng còn ngọn đèn thủy tinh nào cả, chiếc đèn móc vào trần nhà lộ ra một nhánh gỗ nhỏ lung lay, Phương Đăng chỉ e nó sẽ rơi xuống đập nát đầu mình.

Căn phòng này nhìn qua nguy hiểm tứ phía, thật may là thang lầu cũng có chút bền chắc, cả hai người bọn họ cùng nhau đạp lên nhưng chẳng có chút âm thanh dao động nào. Phương Đăng sờ mó tay vịn khắc hoa sáng lên trong bóng tối lơ mơ, dùng chân giẫm giẫm lên mặt gỗ của cầu thang.

“Phó Thắt, thang lầu nhà anh làm bằng gì vậy?”

“Gỗ lim”

Bình thường, công việc mà Phương Học Nông hay làm để kiếm cơm là lo tang sự mai táng cho nhà người khác, nên Phương Đăng có nghe cha nói qua về gỗ lim, trong truyền thuyết, loại quan tài cực kỳ quý đều làm từ gỗ lim vàng. Nghĩ đến đây, cô chợt hiểu tại sao luôn cảm thấy mùi hương trong phòng rất quen thuộc, đó là mùi đặc trưng của tang lễ thời xưa, mùi của cái chết.

Nghĩ vậy, dù tự mình là người không sợ trời không sợ đất, Phương Đăng cũng bắt giác rùng mình, không tự chủ được nắm lấy cánh tay của Phó Kính Thù đi đằng trước.

Đầu ngón tay của anh lạnh như băng, lại có cảm giác ẩm ướt khác thường.

Phó Kính Thù bị hành động đột ngột của Phương Đăng làm hết hồn, ngẩn người một lúc rồi chậm rãi rút tay ra.

“Làm gì vậy?”

Phương Đăng nắm chặt tay vịn cầu thang, dừng lại không đi tiếp, ngôi nhà cũ ma quái này khiến cô không lạnh mà run như cây sậy, cô không hiểu tại sao lại có người giống anh, sống cả ngày ở nơi như thế này được nữa.

“Anh nói thật đi, anh không phải là ma quỷ hay lão yêu tinh trong nhà này chứ?”

Phó Kính Thù nở nụ cười: “Không biết, coi chừng tôi moi ruột cô ra đó!”

Nụ cười của anh làm bay đi phần nào sự âm u thê thiết trong nhà. Phương Đăng cũng cười hì hì trả lời: “Lão yêu tinh, người muốn lấy ruột ta làm gì? Chiên hay xào để ăn hả?”

“Yêu tinh đều không có trái tim, nên mới moi tim người khác đặt vào lồng ngực của mình”.

“Anh nghe ai nói?”

“Chuyện xưa nghe người khác kể lại thôi.”

“Tôi thích nghe chuyện này, anh kể một chút đi”.

“Để sau này đã!”

“Lúc nào?”

Phương Đăng nhất định không chịu, lúc này Phó Kính Thù đã bước một chân lên lầu hai, dựa vào chỗ hành lang cuối đường, hơi thở có phần bất ổn.

“Thời điểm thích hợp”. Anh nói.

Lúc này Phương Đăng mới phát hiện giọng nói của anh vô cùng mệt mỏi, sắc mặt cũng không tốt lắm, gò má đã thon gầy nay lại có phần hõm sâu vào.

“Anh bệnh sao?” – Cô tự trách mình sao quá vô tâm, khó trách mấy ngày liên tiếp anh không hề bước ra cửa, vậy mà cô còn nghĩ mấy chuyện ma quái thần vật đầu đầu.

Phó Kính Thù nghỉ một lát, lại đưa cô vào tận trong lầu hai.

“Bị cảm thôi”.

Kiểu nói chuyện của anh lúc nào cũng vậy, như chưa bao giờ có chuyện gì to tát, Phương Đăng lại không nghĩ thế.

“Mắc mưa không cảm mới là lạ, anh uống thuốc chưa?”

“Rồi”

“Không đi bác sĩ sao?”

Cô hỏi dài dòng khiến anh có chút không vui.

“Sao cô nói nhiều quá vậy? Tôi là lão yêu tinh đó, cảm một chút có là gì. Vào đi, chỉ cần không đứng gần tôi là được, nếu không tôi sẽ lấy cho cô đấy”.

Anh đưa cô vào phòng khách ở lầu hai, rồi ngồi xuống trên chiếc ghế nệm nhỏ mềm mại trong góc phòng.

“Cô tự nhiên đi. Lão Thôi không có nhà, tôi cũng không có tâm trạng nấu nước, nên không pha trà cho cô được”.

Phương Đăng cơ bản đâu phải muốn uống trà, cô rất muốn đến xem lò sưởi trên tường, bên cạnh ghế nệm của anh, trước đây cô đã biết vật này qua hình vẽ bằng sáp trong sách, không ngờ trong phòng anh lại có, hình vẽ chạm trổ bên trên rất rườm rà khiến cô tấm tắc mãi, chỉ có điều trong lò sưởi đến cả tàn tro cũng không có, chắc là nhiều năm không dùng đến, bây giờ chỉ còn là đồ trang trí.

Không gian trên căn lầu nhỏ này tuy không thể so với lầu một ở gian nhà giữa, nhưng vẫn giữ được nguyên vẹn dấu vết của đời sống bản xứ thường ngày, hoàn hảo hơn nơi khác, sàn nhà lát gạch bông tuy có vài vết rạn, nhưng đại khái vẫn coi như bằng phẳng, ánh sáng lan tỏa khắp nơi cũng khá nhu hòa. Trừ cái ghế nệm nhỏ Phó Kính Thù đang ngồi, cạnh bên lò sưởi còn có bộ ghế salon, bên kia có chiếc bàn thờ khá dài, màu đen tuyền, trên bàn thờ là một dãy tranh vẽ chân dung, được đóng khung gỗ cẩn thận, bề mặt bằng kính sáng bóng.

“Chỗ anh ở quả thật như trong tranh vậy, nói sao người khác đều bảo trước đây nhà họ Phó rất giàu”.

Phó Kính Thù theo tầm mắt của Phương Đăng nhìn một lượt xung quanh mình, nói theo kiểu hài hước: “Đây là gì chứ, cho dù là tranh vẽ, cũng là một bức tranh tàn lụi”. Anh chỉ vào góc trong phòng khác: “Ở đây trước kia có cái bàn tròn bằng gỗ kim đường kính tầm hai thước, coi như là vật đáng tiền. Ông nội tôi lúc còn trẻ đã sai người đem nó vào Hội chợ triển lãm Á Châu, nghe nói rất được tán thưởng. Chiếc bàn đó cùng với lò sưởi đều là vật để khoa trương, những thứ mà ông nội tôi yêu thích nhất, chuyện lớn nhỏ trong nhà đa số là bàn bạc ở đây. Thời điểm dời đi Tây Á, do quá vội vàng và luôn nghĩ sẽ có một ngày quay trở lại nên không đem chiếc bàn theo, bây giờ không ai biết rốt cuộc nó đang ở đâu nữa. Bàn thờ hiện giờ cô nhìn thấy bây giờ trước đây còn có một cái kệ, cùng với bàn thờ đều là từ gỗ tử đàn thượng hạng mà khắc thành, mười năm trước bảo tàng Qua Âm Châu “mời” chúng tôi đóng góp mất rồi. Chiếc bàn tròn trên sân thượng bị đổ, lão Thôi tiếc của không dỡ bỏ, dùng chân gỗ của nó làm giá lót rễ phơi rau. Khung hoa ngay trước lối vào hành lang lần đó đã bị nhà Phó Kính Thuần đến ngang nhiên lấy, nếu như không phải trên bàn thờ còn có hình vẽ của tổ tông, sợ rằng cũng không giữ được. Cái nhà này, đồ đáng giá đều bị lấy đi, những thứ còn lại chỉ là...” Anh cười một tiếng, không nói tiếp.

Trong đầu Phương Đăng tưởng tượng ra tất cả những cảnh mà anh vừa tả, sự tưởng tượng mỗi lúc một tăng, vào thời điểm phồn thịnh nhất của Phó gia hoa viên, những nhân vật được ghi tên trong sách lịch sử cười và trò chuyện bên chiếc bàn tròn, những món đồ nội thất đồng bộ, chiếc bàn gỗ lim rộng hai thước cùng với chiếc kệ bằng gỗ tử đàn ở chính giữa, bốn phía còn có vô số thứ cô không biết gọi tên gì nhưng bài trí vô cùng lộng lẫy và tinh xảo, thậm chí giữa không gian còn có tiếng đàn dương cầm bay du dương trong gió.... Cô nhắm hướng bàn thờ đi tới, ngẩng đầu nhìn xem từng bức chân dung một. Chính là họ sao? Chủ nhân của Phó gia hoa viên, những người từng sống ở nơi này, những linh hồn người thân mà Phó Thất luôn khao khát được nhìn nhận?

“Đây là ai?” – Cô chỉ vào ảnh một người đàn bà gầy đét ăn mặc theo kiểu “cổ trang”.

Phó Kính Thù nói: “Đó là mẹ của ông cụ tổ, Hoàng thị”.

“Đó là cụ tổ của anh sao?” Phương Đăng bước qua một bước, đứng dưới một bức họa giống như bức trước. Trên bức họa vẽ hình một người đội chiếc nón quả dưa bằng da, mặc đồ cưỡi ngựa, trên ngực đeo đầy huy chương của người Tây.

10. Chương 07 Part 2

Phó Kính Thù gật đầu.

“Chính là người đã khai sáng cơ nghiệp Phó gia sao?” – Phương Đăng nhìn kỹ tướng mạo ông lão trong tranh vẽ, nghe nói hiện nay, trường đại học lớn nhất thành phố còn có tượng của ông ta, không kể tiền quyền góp cho trường học, hơn một nửa đường sá trên đảo này lúc đầu đều là do ông bỏ tiền túi ra xây dựng.

“Phải. Cụ tổ của tôi, Phó Học Trình lúc nhỏ gia cảnh bần hàn, tên tục là A Vượng, mấy đời cư ngụ trên đảo, bán mì hoành thánh sống qua ngày. Không biết nguyên do vì sao đắc tội với một hương thân, bắt buộc phải nghỉ bán mì, đem theo tất cả gia tài chỉ có mười lăm đồng bạc đến Nam Dương. Năm ấy ông mới mười tám tuổi, trước đi tàu sang Ấn Độ, sau đó chuyển hướng đến Mã Đại, lúc đầu vẫn là bán mì hoành thánh, lưu động qua tất cả các con hẻm lớn nhỏ, người ta gọi ông là “Vượng Hoành Thánh”. Lúc ông hỏi cưới một cô gái thường xuyên đến mua hoành thánh của ông, chính là con gái của ông chủ một cửa hàng nhỏ. Ông chủ cửa hàng coi thường người bán hoành thánh rong, không đồng ý lời cầu hôn. Ông cụ nhà tôi tức giận, dùng toàn bộ tiền bạc đổi sang bán hàng hóa, sau đó mới mở ra cửa hiệu...”

“Vậy sau đó ông có cưới con gái ông chủ cửa hàng kia không?” Dù sao Phương Đăng cũng chỉ là một cô gái, luôn để ý đến những huyền thoại diễm lệ trong truyền thuyết.

Phó Kính Thù vừa cười vừa nhìn cô: “Tôi cũng không biết. Tôi nghĩ là không có, vì bà cụ tổ của tôi cũng là người Qua Âm Châu mà”.

“Ồ..” Phương Đăng có hơi thất vọng, quả thật chuyện xưa đúng là không có cái kết hậu như trong tiểu thuyết. “Vậy có phải cửa hàng của ông cụ tổ nhà anh buôn bán càng ngày càng lớn không?”

“Sau khi mở cửa hàng, ông cụ tổ tôi bắt đầu tính đến chuyện giao thương quốc tế, lúc này ông lập ra “Công ty cổ phần Phú Niên”, cũng chính là tổ nghiệp đời trước của Phó gia. Thời kỳ Thế chiến thứ nhất, phạm vi kinh doanh của Phú Niên vươn đến ngành công nghiệp gạo, nông nghiệp và ngành sản xuất gỗ, còn mua cả vườn cây cao su lớn ở Ấn Độ, lúc đó ông cụ tổ được gọi là một trong bốn người giàu nhất Nam Dương, cũng trong năm đó trở thành người đứng đầu hiệp hội doanh nghiệp người Hoa ở Nam Dương”.

“Sau đó ông liền áo gấm về làng hả?”

“Có thể nói như vậy” – Năm 1919, ông cụ tổ tôi trở về Qua Âm Châu mua đất xây nhà...”

“Chính là chỗ này sao?”

“Chỗ này chỉ là một trong số đó, nhưng ngôi nhà cô thấy bây giờ cùng với hoa viên đều là xây dựng lại sau cơn hỏa hoạn, lúc đầu không phải thiết kế này. Ông cụ tổ tôi là người cố chấp lại rất truyền thống, trong nhà ai cũng có phần nể sợ ông. Nhưng đối với người ngoài ông lúc nào cũng nhiệt tâm, làm chuyện công ích, là người nhìn xa trông rộng. Cũng chính vì vậy, căn cơ của Phó gia ngày càng vững chắc, thực lực lúc đó là đứng đầu ngành hải dương, ở Thiên Tân, Hán Khẩu, Trùng Khánh và Quảng Châu cùng người ta mở tổ hợp mua bán, tham gia vào ngân hàng Hoa kiều, có thể nói ông đã sáng lập ỉnh cả một đế quốc tài chính”.

“Ồ, tôi phát hiện dáng dấp anh có chút giống ông cụ tổ đó nha... là ở đây..” Phương Đăng chỉ vào cảm trên bức họa. “Cảm của ông ta rất nhọn, rất giống”.

“Sao tôi không thấy nhỉ?” – Phó Kính Thù cười nói – “Thật ra trong ba con trai của cụ tổ nhà tôi thì ông nội tôi Phó Truyền Thanh là giống ông cụ nhất”.

Phương Đăng bắt đầu đếm những hình vẽ trên tường: “Cái này chắc là con trai cả của cụ tổ, gọi là Phó Truyền gì... tôi quên rồi...”

“Phó Truyền Bản”

“Dù sao ông ta cũng là người của Đại phòng, có đứa cháu như Phó Chí Thời nên tôi không thích ông ta cho lắm”.

Phó Kính Thù ngồi sâu vào trong chiếc ghế nệm hơn, tiếng cười cũng nhỏ đến mức thậm chí không nghe được: “Cô đừng có đi qua đi lại nữa, tôi chóng mặt lắm”.

Có lẽ do nói nhiều nên anh mệt, thanh âm ngày càng trầm thấp, Phương Đăng nghe lời đến gần anh, ngồi trên sàn nhà, dựa vào lò sưởi, ngó về hướng mấy bức tranh phía đằng xa.

“Người mặt tròn đó là Nhị phòng Phó Truyền Cách phải không, ông ta đúng là con nuôi, nói sao nhìn chẳng giống với các anh chị em khác... Vậy ... người mặc âu phục này nhất định là ông nội anh, Phó Truyền Thanh?”

“Phải” – giọng nói của anh có chút miễn cưỡng, không giống kiểu của anh cho lắm, tự nhiên Phương Đăng có cảm giác kỳ lạ.

“Nè, anh có phải đang ngủ gục không?”

“Sao lại vậy?” – Phó Kính Thù lại tiếp tục nói: “Năm ông nội tôi mười bảy tuổi, để thử nghiệm con trai, cụ tổ tôi đã giao một việc nhờ ông xử lý. Lúc đó là thời kỳ chiến tranh, ông nội dẫn theo mấy người tùy tùng, áp tải hàng ngàn bao gạo, trốn tránh mã tặc loạn binh, đến thẳng khu vực hạn hán Điền Tây, dự tính chuyển đi này sẽ thu lợi lớn, nhưng khi nhìn thấy cảnh người dân khổ sở đói khát, ông đã tự mình quyết định, đem ngàn bao gạo ra phát tể cho dân, sau đó cầm roi quay trở lại trước mặt ông cụ tổ xin nhận tội. Ông cụ tổ liền cười lớn nói: “Ta có đứa con trai ngoan, Phó gia có tương lai rồi”. Những chuyện này đều do chính miệng lão Thôi kể với tôi, năm đó ông là một trong những người tùy tùng thân tín của ông nội, đi theo ông nội từ nam ra bắc”.

Phương Đăng thật khó hình dung lão Thôi già nua cũng đã trải qua một thời đại truyền kỳ, là người đàn ông khỏe mạnh đi khắp đại giang nam bắc.

“Cơ nghiệp Phó gia bắt đầu từ cụ tổ của tôi, nhưng giữ nó được bền vững đều là nhờ công của ông nội, thậm chí là làm nó lớn mạnh hơn nhiều. Ông nội học trường Tây, nhưng cả đời tuân theo di huấn của ông cụ tổ “Không quên tổ nghiệp”. Năm đó ngôi nhà này bị hỏa hoạn phá hủy, có rất nhiều người kể cả bà chủ Trịnh đều khuyên ông nội rời bỏ vùng đất Qua Âm Châu nhỏ hẹp này, di cư sang Thượng Hải, không chỉ đồng đảo mà khu vực thành thị cũng thuận tiện rất nhiều, nhưng ông nội tôi không chịu, ông nói cội rễ của ông là ở Qua Âm Châu, cho nên ông chịu tốn kém xây lại Hoa viên Phó gia lớn hơn gấp đôi so với thời của cụ tổ. Nếu không phải vì thời cuộc và nghĩ chẳng có cơ hội quay về, chắc chắn ông sẽ không bao giờ bỏ Phó gia hoa viên đến Tây Á định cư. Cha tôi nói, trước lúc lâm chung, vì chết trên xứ lạ quê người nên ông nội tôi không nguôi ân hận. Ông để lại hai di nguyện, một là để cho cha tôi nhận tổ quy tông, một chính là hy vọng hậu nhân của Phó gia sẽ xây dựng lại Phó gia hoa viên”.

“Vậy tại sao Phó gia Hoa viên hiện giờ vẫn còn cái vẻ ma quỷ thế này?” – Phương Đăng ái ngại hỏi.

Phó Kính Thù hạ giọng: “Xây dựng lại ư? Nói thì dễ...”

“Xem ra bà chủ Trịnh cũng không hoàn thành hết di nguyện của ông nội anh rồi!”

“Cô thấy không, trên bàn thờ có một gánh hoành thánh thu nhỏ đó.” Phó Kính Thù muốn chuyển sự chú ý của Phương Đăng sang hướng khác là chuyện rất dễ dàng, quả nhiên anh vừa nói xong câu đó, Phương Đăng lập tức nhồm dậy đến gần xem, trên bàn thờ thật sự có một mô hình gánh hoành thánh làm bằng đồng. Cao khoảng một thước, điêu khắc rất tinh tế và sống động. “Mô hình gánh hoành thánh này là do cụ tổ tôi nhờ người ta làm ra, để ở đó chính là muốn hậu nhân đều nhớ khởi nghiệp thấp kém của Phó gia, chớ quên người đời trước đã khó khăn thế nào để dựng nên cơ nghiệp”.

Phương Đăng muốn sờ món đồ thú vị này một cái, liền vươn tay ra, nào ngờ lại làm ngã một bức tranh vốn để mặt trái trên bàn thờ. Bức tranh này so với mấy bức họa đặt ở giữa bàn thờ có nhiều khác biệt, nó chỉ lớn bằng bàn tay, nét vẽ sắc sảo, trên đó là một thiếu nữ đang ngồi nghiêng trên cỏ nở nụ cười. Nàng mặc một chiếc yếm bằng vải bố màu trắng, tóc đuôi sam đen tuyền thả xuống trước ngực, nụ cười và ánh mắt chứa chan ẩn tình. Phương Đăng nhìn kỹ, mau chóng phát hiện ra pho tượng mà thiếu nữ trong tranh dựa lưng vào chính là pho tượng con hồ ly đá nằm trong bụi cỏ hoang ở phía sau vườn hoa nhà Phó gia bây giờ, trong tranh còn có cái chồi mát nhỏ, không phải là cái chồi sập mà Phó Kính Thù hay ngồi vẽ bên trong sao, chỉ khác là lúc đó mọi thứ đều còn hoàn hảo, góc vườn hoa đầy hoa thơm cỏ lạ, đẹp tựa giai nhân.

“Đây là...”

“Chính là Tiểu Xuân cô nương. Cũng là người sinh hạ cha tôi”. – Không đợi cô hỏi hết câu, Phó Kính Thù đã nói ra câu trả lời.

Phương Đăng cầm bức tranh nhỏ trong tay, lật qua lật lại: “Vẽ đẹp thật, là ông nội anh vẽ sao?”

“Phải, ông và Tiểu Xuân cô nương lớn lên cạnh nhau, trừ ông ra còn ai vào đây nữa?. Nếu bà chủ Trịnh còn ở đây, bức tranh này chắc chắn không thể quang minh chính đại mà treo ra ngoài. Mấy năm nay, lão Thôi đoán chừng họ cũng sẽ không quay lại nữa, nghĩ đến việc ông nội tôi và Tiểu Xuân cô nương đều đã qua đời nhiều năm, mới len lén đem nó ra đặt ở chỗ này. Người dù gì cũng là chị ruột của ông, dù chỉ là một người hầu, nhưng cũng sinh được hậu nhân cho Phó gia, không thể thờ trong từ đường nhưng có thể để gần ông nội tôi một chút cũng tốt, mặc dù thế hệ này qua thế hệ khác, trong mắt người ta đều coi Người là loại nghiệt chủng không được nhận nhìn.

Giọng nói của anh thấp đến mức dường như không nghe được, nhưng trong lời nói khó che giấu sự mất mát, nỗi ưu tư khi kể lại những câu chuyện hoành tráng đáng tự hào của tổ tiên mình.

“Đừng như vậy mà!” Phương Đăng lo lắng cắt lời anh. “Anh là người của Phó gia, có cùng huyết thống với Phó Học Trình và Phó Truyền Thanh. Nói không chừng có một ngày, con cháu anh sẽ dùng âm điệu tự hào như vậy để kể về những chuyện anh từng trải qua đó.”

Phó Kính Thù sao lại không biết cô đang ý tứ an ủi mình, nên anh chỉ cười, sau khi cười liền ho một tràng không ngừng lại được.

“Anh sao vậy?” – Phương Đăng cảm thấy bất ổn khi nghe tiếng ho khan của anh, lo lắng đến cạnh bên anh hỏi – “Có cần tôi nấu cho anh chén nước không?”

“Không cần, tôi không sao.”

Tuy nói là không sao, nhưng giọng nói của anh rõ ràng không có sức, ngay cả ý chí kiên cường cũng chỉ là hữu tâm vô lực mà thôi. Phương Đăng lúc này mới nhớ, từ lúc cô vào nhà đến giờ, tình trạng của anh không tốt lắm, nhưng chính anh nói chỉ là cảm vặt nên cô cũng nhất thời không để ý, nhưng phải nói nhiều như vậy, càng lúc anh càng lún sâu vào chiếc ghế nệm, giọng nói cũng càng ngày càng thấp...

Phương Đăng cố gắng mở cánh tay anh ra, sờ vào trán anh.

“Chết rồi, sao lại nóng như vậy? Anh nóng như lửa đốt sao lại không chịu nói? Tôi đúng là ngu như heo vậy.” – Cô muốn nhanh nhanh đi rót cho anh ly nước, nhúng khăn lông ẩm, nhưng vì hoàn cảnh xa lạ, trong lúc nhất thời cô không biết phải làm sao, chỉ biết đi vòng vòng tại chỗ như con kiến.

“Tôi nói cô đừng đi vòng vòng mà, ngồi xuống đi, ngồi xuống đây đi!” Anh yếu ớt chỉ vào vị trí bên cạnh mình.

Phương Đăng tìm được một bình nước, cô nổi giận đến phát rồ: “Ngồi cái gì mà ngồi? Ngồi xem anh chết làm sao hả?”

“Tôi chết rồi thì cô đi đâu tìm người kể chuyện xưa cho cô nghe chứ” – Anh càng cười thì tiếng ho khan lại càng dữ dội.

“Nhà anh bán vùng hay bán gạo thì có liên quan gì đến tôi chứ!”

Anh yên lặng một lúc, rồi lại hạ thấp giọng: “Là tôi muốn kể, từ trước đến giờ không có ai nghe tôi kể cả!”

Anh đúng là vẫn luyện tiếc thời hoàng kim.

“Kể kể kể...anh sợ chết rồi không ai kể hết chuyện cả dòng họ anh sao.” – Câu nói vừa thoát ra khỏi miệng, cô mới biết mình nói xui, liền tức giận vả vào mặt mình ba cái – “Tức chết mà, ở đây có khăn sạch không?”

“Cùng tuổi với tôi, ông cụ tổ đã xuống Nam Dương, ông nội thì đi về đất miền Tây, nhưng tôi chỉ có thể ở lại nơi chết tiệt này, không làm được bất cứ điều gì cả”

“Anh sống rồi mới có thể làm được điều khác chứ”.

“Phương Đăng, Phương Đăng... Nếu như tôi nói, có một ngày tôi sẽ xây dựng lại Phó gia Hoa viên, cô có tin không?”

Mắt anh nhắm nghiền, lúc này lời nói gần như là mê sảng.

“Không được, anh phải đến bác sĩ.” Phương Đăng muốn đỡ anh đứng dậy, cơ thể nóng bỏng của anh nặng nề rũ xuống, toàn thân dường như nửa phần bất tỉnh.

“Cô tin không?” – Đến lúc này anh vẫn lẩm bẩm câu hỏi đó.

Ánh mắt Phương Đăng ửng đỏ, lớn tiếng trả lời anh: “Tôi tin! Đương nhiên là tin!”

Anh nên biết, cho dù anh nói xây dựng lại không chỉ là nơi này mà là vườn Viên Minh, cô cũng sẽ tin, ở trước mặt anh, cô chính là góc ngách như vậy đó.

Câu trả lời này dường như đã đem lại niềm an ủi lớn lao cho Phó Kính Thù, sau cùng anh đã bị Phương Đăng cố sức đỡ ngồi dậy, nhưng cơ thể bắt đầu mềm nhũn ra, một nửa tựa vào người cô.

“... Trước kia.... Tôi cũng tin.... Nhưng bây giờ tôi từ từ bắt đầu không tin nữa...”

11. Chương 08

Phương Đăng tìm khắp phòng khách lầu hai, chỉ thấy một ít thuốc cảm, nhưng số thuốc này không đủ để đối phó với bệnh tình ngày càng nặng của Phó Kính Thù, hiện giờ cả người anh đều hâm hấp nóng, nếu không thể hạ nhiệt xuống, có khi sẽ biến thành viêm phổi không chừng.

Ngoài cửa sổ trời bắt đầu tối hẳn, cô nhi viện lúc này đã cấm ra ngoài, ngay cả tay sai vật nhãi nhép như A Chiêu cũng không thể nhờ vả gì được, lão Thôi đoán chừng cũng chưa quay về, Phương Đăng không tìm được ai có thể phụ một tay đưa Phó Kính Thù đến gặp người của sở y tế. Chỉ có thể miễn cưỡng đưa anh quay lại nằm trên ghế nệm, một mình chạy đi tìm bác sĩ.

Trên đảo chỉ có duy nhất một sở y tế, ngày thường sau tám giờ tối là nhân viên y tế đã tan ca. Phương Đăng chạy đến mức tóc tai rối bời, lúc đứng trước sở y tế thở không ra hơi, cô mừng rỡ phát hiện đèn bên trong vẫn còn sáng.

“Bác sĩ...” Cô đẩy cửa vào, chỉ nhìn thấy một nhân viên đang nằm dưới đất.

“Hết giờ làm”. Người đàn bà trung niên nằm dài dưới đất ngẩng đầu lên nói với khách.

Phương Đăng nhìn lên chiếc đồng hồ treo trên tường phòng khám, kim chỉ vừa đúng quá tám giờ.

“Nhưng... Nhưng có người đang bệnh rất nặng.”

“Bác sĩ vừa mới ra về. Bảo bệnh nhân sáng mai quay lại, còn bệnh nặng thì đưa vào thành phố đi”.

“Bác sĩ ở đâu, tôi đi tìm ông ấy”. – Phương Đăng không chịu bó tay.

Người đàn bà nằm trở lại xuống sàn nhà: “Trong thành phố”.

Phương Đăng không nói thêm câu nào, quay đầu chạy thẳng về bến phà, nếu may mắn cô có thể đuổi theo bác sĩ để chặn lại trước khi ông lên phà vào thành phố. Từ sở y tế đến bến phà, đoạn đường dài như phải băng qua toàn hòn đảo, khi Phương Đăng chạy tới bến phà đèn đuốc sáng choang, đang khom lưng thở dốc thì nghe được tiếng còi báo hiệu phà đã sang bên kia bến.

Mái tóc đuôi ngựa của cô rơi xấp xỉ xuống bờ vai, bị gió biển thổi phất lên mặt hơi ngứa rát, cổ họng như có lửa nhưng lại không khóc được.

Lúc trở lại Phó gia hoa viên, Phó Kính Thù vẫn còn nằm mê man trên ghế nệm, nếu không để ý hai gò má đỏ hồng trên khóe môi mím chặt, nhìn sơ qua giống như anh đang yên bình mà ngủ, trên gương mặt và mi mắt có thể thấy được vẻ ngây thơ vô ưu vô nghĩ, lúc này anh mới thật sự giống một cậu bé đúng với số tuổi của mình.

Anh không để lại cách thức liên lạc với lão Thôi, trong phòng cũng không có thứ gì để liên lạc với bên ngoài được dù chỉ là một số điện thoại. Phương Đăng biết mình không có cách nào đưa anh ra khỏi đảo vào lúc này được, chỉ có thể một mình chăm sóc anh, cầu nguyện anh có thể bình an mà qua được đêm nay.

Lúc cô ra ngoài, Phương Học Nông còn chưa về nhà, thức ăn đã nấu sẵn để trên bàn. Không biết nếu ông phát hiện cô về trễ sẽ phản ứng thế nào, sẽ đi tìm cô sao? Hay là nổi trận lôi đình? Hoặc là vì trút được gánh nặng bên mình mà cảm thấy vô cùng may mắn?

Từ cửa sổ phòng của Phó Kính Thù nhìn qua, gác xép của tiệm tạp hóa đã sáng đèn. Nếu cô trở về báo một tiếng, đừng hòng trở ra khỏi nhà một bước. Phương Đăng nhẹ nhàng vén rèm cửa sổ nhìn ra xa, lần đầu chạm tay tới tấm rèm cửa sổ màu đỏ này, y như cô nghĩ, nó vừa nặng vừa trơn tuột. Chưa bao giờ cô đứng ở góc độ này nhìn về cửa sổ kia, phía đối diện mới thật sự là chỗ của mình, Phương Đăng lại cảm thấy hơi xa lạ, dường như trong nhiều giấc mơ của cô, khi cô và anh cùng đứng bên cửa sổ ngắm hoa mỹ nhân nở rộ và trao nhau nụ cười, vậy còn cô gái cô độc bây giờ là ai chứ?

Phương Đăng không nhớ mình đã thay khăn ướt đắp lên trán của Phó Kính Thù bao nhiêu lần, chỉ biết là qua nửa đêm đều không ngừng lại. Lúc rạng sáng khoảng bốn giờ, cô đi xuống bếp nấu nước, trong lúc chờ sôi, nằm xuống gần bếp lò ngủ một giấc, khi tỉnh dậy hoảng hốt, may mà nước không trào ra, nếu không đã gây nên họa lớn..

Khi cầm nửa thau nước quay lại phòng khách, cô ngạc nhiên thấy Phó Kính Thù đã ngồi dậy, trên vai còn khoác tấm chăn mỏng mà cô đắp cho anh, hai tay che trên trán, dường như vẫn còn chưa tỉnh táo hẳn.

“Một thì nằm xuống đi!” – Phương Đăng rót một chén nước, cố giúp anh thổi nguội. Lúc đưa nước cho anh, thuận tay cô sờ lên trán anh xem thử. Cảm ơn trời đất, cơn sốt cao hình như đã hạ xuống, chỉ còn ho khan chưa dứt, cô muốn giúp anh vỗ lưng, lại thiếu chút nữa làm cho anh sặc cả nước.

Cô ngượng ngùng cười nhẹ hai tiếng.

Phó Kính Thù nhấp một ngụm nước, đặt ly sang một bên, ngẩng đầu lên mở miệng. Phương Đăng như đoán được anh muốn nói gì, cô giành nói trước: “Không cần cảm ơn tôi, tôi cũng không muốn nhìn thấy anh bệnh chết.”

“Cô hình như là rất thích đem chữ “chết” treo trên miệng”. Phó Kính Thù nói đùa bằng chất giọng khàn khàn, nhưng sau đó lấy lại giọng nói thoải mái bình thường: “Tôi muốn hỏi, lúc đang mơ màng, cô ngồi cạnh tôi hát giai điệu gì vậy?”

“Hát?”. Nếu anh không hỏi, chỉ e Phương Đăng cũng chẳng nhớ ra. Chần chừ một lát, mặt Phương Đăng hơi đỏ lên vì ngượng, cô nổi danh là phát âm không chuẩn, từ hồi còn tiểu học, mấy lần được gọi vào đội hợp ca của trường do bề ngoài cũng không phải là quá tệ, nhưng khi vừa cất giọng liền bị các thầy cô giáo gạch tên loại trừ.

Đại khái là trong lúc hoảng loạn, lại cứ một mình diễn đi diễn lại động tác vắt khăn lông, trong vô thức đã ngâm nga vài âm điệu. Nhưng Phương Đăng cũng không tự nguyện thừa nhận: “Có sao?” Cô hỏi ngược lại.

“Phải, cô hát rất lớn, sau đó tôi liền tỉnh dậy”. Phó Kính Thù suy nghĩ một chút rồi ngâm nga nhẹ nhàng lại một đoạn nhạc ngắn. “Chính là bài này. Đây là bài hát gì?”

Cô dĩ nhiên nhận ra giai điệu đó, Phương Đăng chỉ biết thừa nhận nhất định lúc ấy anh ngủ mê man nhưng không ngờ trí não lại nhớ dai kinh khủng, có thể hát lại y như vậy.

“Đây là bài hát ru” – Cô nói.

Phó Kính Thù nghi ngờ: “Từ trước đến nay tôi chưa từng nghe qua bài hát ru như vậy?”

“Cô cô tôi nói, khi còn nhỏ lúc tôi không chịu ngủ hay bị bệnh thì...” Phương Đăng sốt ruột biện bạch, nhưng mau chóng ngừng lại, sau đó cả hai người rơi vào khoảng không im lặng đầy căng thẳng.

“Phương Đăng, sao cô lại tốt với tôi như vậy?” – Anh phá vỡ yên lặng trước, nhưng vấn đề anh hỏi càng làm cho người ta khó trả lời hơn.

Phương Đăng ngẩng mặt lên, nói lầm bầm trong miệng: “Tôi đối tốt với anh sao?”

“Lúc tôi bảy tuổi, cha tôi đã đi Mã Đại, ông nói không thể dẫn tôi theo. Tôi biết, bà chủ Trịnh đã nói rõ chỉ ột mình ông đi, nhưng ngược lại ông thả phào nhẹ nhõm. Trên đời này, người ông không muốn gặp nhất là tôi, ông đi mười năm, cũng rất ít khi gọi điện về. Nếu như không phải còn trách nhiệm và nghĩa vụ với tôi, tôi nghĩ ngay cả mỗi năm một lá thư và bưu phẩm cũng không miễn cưỡng gửi về. Lão Thôi... Ông ấy đối với tôi rất tốt, tôi rất cảm kích. Ông ấy chăm sóc tôi, giống như năm đó chăm sóc cha tôi, một phần do chủ nhân của Tam phòng đích thân phó thác, một phần vì tôi còn là hậu nhân của chị gái ông, trên cõi đời này, trừ ông ấy ra, không ai quan tâm đến sống chết của tôi, cũng không ai để ý tôi khỏe hay không khỏe...”

“Tôi quan tâm.” Phương Đăng vội vàng nói, chỉ hận không thể moi tìm mình ra cho anh xem. “Tôi muốn nhìn thấy anh cười. Dù anh muốn làm gì, tôi cũng tự nguyện giúp anh. Thật đó, bất cứ chuyện gì đều có thể, tôi sẽ bảo vệ anh”.

“Cô bảo vệ tôi?” – Phó Kính Thù bị câu nói ngốc nghếch của Phương Đăng chọc cười: “Đây là lời mà đàn ông phải nói, sao cô...”

Chẳng qua cô thấy anh còn đáng thương hơn cả một cô gái nhỏ.

Mặt Phương Đăng càng đỏ hơn, nhưng cô vẫn không rút lại lời nói vừa rồi: “Tôi nói thật đó.”

“Thế nên tôi mới muốn biết tại sao?”

Tại sao? Nếu như Phương Đăng biết câu trả lời thì tốt quá rồi. Anh như một thanh nam châm, còn cô cứ theo bản năng mà tiến về phía anh như vậy. Là vì cô với anh là đồng loại, đồng loại như nhau, nhưng lại tốt hơn nhiều so với cô, có phải lý do này không? Cô không biết. Vậy mà anh lại cần câu trả lời, muốn cô cho anh biết một lý do chính đáng.

“Tôi không có nhiều người thân.” Phương Đăng nói đại.

Cô không đoán được vẻ mặt của Phó Kính Thù, anh cúi đầu đi tới đi lui trên thảm. Vào lúc cô bắt đầu cảm thấy ân hận, anh nhẹ giọng hỏi: “Người đó... là người thế nào... Ý tôi là cô cô của cô...”

Phương Đăng ngồi xuống sàn nhà, dựa lưng vào ghế nệm, suy nghĩ một chút rồi đáp: “Cô cô rất đẹp nhưng lúc nào cũng buồn bã”. Đây đúng là ấn tượng chân thật nhất về cô Chu Nhan trong trí nhớ cô lúc nhỏ. Trong suốt mười mấy năm qua, vẻ đẹp đã hao mòn dần vì cuộc sống, sự cơ khổ chồng chất lên cô cô như con sông tích lũy phù sa, dù cô cô chưa bao giờ khóc hay than vãn.

“Cô cô nói từng có một đứa con trai. Lúc cô ngồi bên cửa sổ ngâm nga bài hát ru, tôi cảm giác cô cô đang hát cho con trai của mình nghe”.

“Vậy sao, nếu vậy tại sao người đó lại bỏ rơi con trai mình?” Phó Kính Thù phản bác.

“Sao lại vậy? Rõ ràng là do cha anh đòi ly hôn, là ông ta đã đuổi cô cô đi mà.”

“Đó là vì bà ta là người lăng lợ, bà ta căn bản không yêu cha tôi, trong lòng cũng chưa bao giờ có cha con chúng tôi”.

“Ai nói với ai điều đó?” Phương Đăng ngạc nhiên quay người nhìn thẳng vào Phó Kính Thù, thật ra thì không cần hỏi cũng biết câu trả lời, đương nhiên là cha anh ta – Phó Duy Nhẫn. “Cha anh nhất định đã gạt anh”.

“Ông ấy suốt bao nhiêu năm trời đều vì chuyện này mà buồn bực không vui, cô nghĩ như vậy là gạt tôi sao?”

Tại sao cô cô một mực không quay lại tìm Phó Kính Thù, Phương Đăng không biết, nhưng nếu nói cô không yêu người đàn ông họ Phó, không nhớ đến con trai duy nhất của mình, có đánh chết Phương Đăng cũng không tin, nếu không thì về bị thương khi cô cô một mình ngồi yên lặng từ đâu tới. Chu Nhan thường xuyên lâm vào tình trạng mất hồn, trong thời gian ngắn không phân biệt được đâu là ảo mộng đâu là thực tế, Phương Học Nông thường nói rằng tâm trí cô cô không minh mẫn cho lắm. Cứ như vậy bệnh tình lại càng lúc càng trở nên nặng hơn, vào thời điểm cuối cùng, người ở bên cô cô nhiều nhất chính là Phương Đăng.

“Tại sao lại gạt tôi? Con tôi đang ở đâu?” – Đây là câu nói trước khi chết Chu Nhan đã lặp đi lặp lại.

Phương Đăng nhớ đến bộ dạng tiều tụy của cô cô như ngọn đèn dầu cạn, không nhin được nên có chút kích động: “Rõ ràng vì cha anh nói sau khi lên Đại học mới có thể cưới cô cô, sau khi lợi dụng cô cô rồi lại không cần người nữa”. Thật ra cô còn muốn nói người đàn ông này cực kỳ hèn hạ, nhưng nghĩ đến dù sao ông ta cũng là cha ruột của anh, nên cố gắng đem lời nói đó nuốt vào lòng.

Những chuyện này đều do Phương Đăng chấp vạ lại từ mấy câu nguyên rủa của Phương Học Nông trong những lần say rượu. Phương Học Nông lúc tỉnh táo không dám đụng đến Chu Nhan, dù sao ông ta còn phải dựa vào việc buôn xác bán thân của Chu Nhan để kiếm cơm, nhưng chỉ cần uống vài giọt rượu, ông lại chỉ vào mặt Chu Nhan mà mắng cô ngu xuẩn, còn nói cô là đồ tiện nhân, cứ đua đòi với cao nào ngờ cuối cùng lại rơi vào hố thẳm.

Phương Học Nông và Chu Nhan là anh em cùng mẹ, cha của Chu Nhan trong cuộc cách mạng Văn hóa đã từng làm chủ nhiệm Ủy hội của Qua Âm Châu, tay cầm đại quyền sinh sát. Phó Duy Nhẫn ham học hỏi nhưng gia đình có phần hạn chế với cái danh “Tàn dư của chủ nghĩa tư sản”, nếu như ông ta không cưới Chu Nhan, căn bản không thể nào có tên trong danh sách vào đại học. Chẳng qua sau đó vừa qua khỏi cuộc Vận động Phong trào, cha Chu Nhan vì làm nhiều chuyện xấu nên rất nhanh bị thanh trừng, do cơ thể không khỏe, ít lâu sau chết trong tù, sự hưng thịnh ngắn ngủi của gia đình Chu Nhan lại mau chóng tàn lụi. Không bao lâu sau khi cô sinh con trai, Phó Duy Nhẫn lấy đủ thứ lý do ép cô phải ly hôn, Chu Nhan cũng không đòi hỏi nhiều, chỉ một mình bỏ đi, cùng anh trai dọn khỏi hòn đảo nhỏ, cũng chẳng trở về. Mỗi lần Phương Học Nông chửi rủa không dứt, Phương Đăng đều không muốn nghe, nhưng cô Chu Nhan thì chưa bao giờ phản bác lại một câu nào, có khi là lâm vào tình trạng ngơ ngẩn, cũng có lúc rút thuốc lá ra hút từng điếu một, dù lúc đó cô đã bị bệnh ho lao nghiêm trọng.

“Chuyện này không thể nào!” Phó Kính Thù cau mày thật sâu – “Cô không biết cha tôi là người thế nào, ông rất thanh cao so với bất kỳ ai khác. Nếu nói ông vì cơ hội lên đại học mà phải trả giá bằng hôn sự của mình, đi cưới một người ông không thích, chuyện đó là tuyệt đối, tuyệt đối không thể, tôi nghĩ thà ông bị ép chết còn hơn. Ông... đối với cô cô của cô nhất định có tình cảm, nếu không cũng sẽ chẳng vì bà ta quay lưng phản bội mà suốt đời phải đau buồn”.

“Có chứng cứ gì nói cô cô tôi phản bội ba anh?” Cô cô là người từ nhỏ Phương Đăng gần gũi nhất, so với cha cô còn thân hơn vài phần, cô không thể chấp nhận lời bêu xấu rành rành thế này, cho dù là xuất phát từ miệng của Phó Kính Thù cũng không được. Cô có phản kích động.

“Cô đừng vội, làm tôi điếc cả tai.” So với cô, ngược lại Phó Kính Thù lãnh đạm và ăn nói mạch lạc hơn nhiều, dù anh đối với chuyện xưa cũng rất để tâm. “Tôi nhớ mang máng cha tôi và lão Thôi đều có nhắc qua, cô cô của cô có một mối tình đầu, nếu như không phải do ông ngoại cô, à, không phải, là cha của cô cô ham danh tiếng của Phó gia trên đảo, muốn thừa dịp Phó gia sa sút để leo lên nắm quyền thì đã không gả bà ấy cho ba tôi, bản thân cô cô của cô không muốn. Chuyện này sau khi cưới ba tôi mới biết, ông cả đời không có cách nào để thay thế người đàn ông kia trong lòng bà ta, chuyện này đối với ông không dễ dàng tha thứ”.

Phương Đăng căn bản không thể chấp nhận kiểu giáo hóa này: “Các người đúng là ngậm máu phun người. Tôi chính tay nghe cô cô nói, lần đầu tiên cô cô thích một người, đó là vào lúc mặt trời mùa thu lên cao ở Qua Âm Châu, cô và em gái ra cửa hàng trang sức ngoài chợ mua một cái gương nhỏ. Cô cô nói lúc cầm

gương soi lên mặt, trong gương xuất hiện một người đi trên đường, lúc đó cô liền muốn trở thành vợ ông ta, người đó tên Phó Duy Nhẫn. Anh nói cái gì người tình đầu tiên, đều là nói năng bậy bạ”.

“Không phải!” Phó Kính Thù mơ hồ cảm thấy đã lần ra một ít đầu mối, anh cũng tỏ ra vô cùng kinh ngạc, tấm chăn mỏng nằm trên vai tuột xuống lúc nào cũng không hay. “Cô nói đến gương, tôi cũng có ấn tượng. Lão Thôi nói, người tình đầu đó đã tặng cho bà ấy một chiếc gương, bà ta thường xuyên ngẩn ngơ nhìn vào chiếc gương đó, cha tôi nhìn thấy đã hiểu không thể tách được hai người họ ra.. Nếu như những gì cô nói là thật, lão Thôi cũng không gạt tôi, nhất định vấn đề nằm ở chỗ đó”.

Anh bắt đầu suy nghĩ, Phương Đăng cũng vắt hết óc mà phân tích theo anh.

“Có khi nào...”

“Tôi biết rồi...”

Hai người đồng thanh lên tiếng, chỉ là Phương Đăng phản ứng có phần mãnh liệt hơn, cô nhảy cẫng lên.

“Chẳng lẽ “mối tình đầu” mà cha anh hận thấu xương đó lại chính là bản thân ông ta sao? Cô cô tôi và ông ấy đều không nói dối, chỉ là... Trời ơi, sao lại có thể như vậy?” Cô dậm chân liên tục, chuyện này dù là hoang đường cũng không thể xảy ra.

Ngay cả Phó Kính Thù cũng có phần hoảng loạn, hình như câu trả lời của anh cũng không khác biệt bao nhiêu.

Thật ra Phó Duy Nhẫn và Chu Nhan hai người hết dạ yêu nhau, hôm ở ngoài đường trên đảo Chu Nhan nhìn thấy Phó Duy Nhẫn trong gương, vừa gặp đã yêu, mà Phó Duy Nhẫn cũng đã sớm thầm để ý cô. Hai người tâm ý tương giao, lúc đó cha của Chu Nhan làm Chủ nhiệm trong Ủy Hội đã để ý đến Phó gia vốn là gia đình danh giá trăm năm trên đảo, muốn mượn cơ giúp lên đại học để hai nhà kết thông gia, nở mày nở mặt. Hôn sự này được kết hợp thành công, nhưng hai người còn trẻ một bên cho là đối phương bị cha ép gả ỉn, một bên lại nghĩ người yêu kết hôn với mình vì ghi tên vào đại học. Chuyện này quả thật chỉ là hiểu lầm, lỗi là do hai người họ đều quá kiêu ngạo. Phó Duy Nhẫn không bày tỏ sự quan tâm, còn Chu Nhan trước sự lạnh lùng của ông ta cũng thừa nhận người mình nhớ thương chính là người ở trong gương. Thật ra thì từ đầu đến cuối mỗi khi cô nhìn người qua gương, chính là nhìn Phó Duy Nhẫn đứng ở phía sau mình.

Đáng buồn là đến khi chia biệt âm dương, họ cũng không có cơ hội nói lên tiếng lòng của mình với đối phương, cho đến khi hai hậu bối gặp nhau, gom góp sự hiểu biết lẻ tẻ của hai bên lại mới phát hiện ra chân tướng. Điều này thật là kỳ lạ, nhưng thật ra bản thân mỗi chúng ta đều như vậy, những câu nói thật lòng, thường chỉ có thể nói ra trước mặt người không can hệ.

Thật ra, cái gọi là “chân tướng” chẳng qua là do Phương Đăng và Phó Kính Thù cùng suy đoán, có bao nhiêu phần trăm sự thật đã vĩnh viễn chết đi theo Chu Nhan không thể nào biết được.

“Anh sẽ nói cho cha anh biết chuyện này?” Phương Đăng vẫn mong đợi, dù cô cô Chu Nhan không còn nữa, nếu như Phó Duy Nhẫn còn sống kia hiểu được tấm lòng mình, cô cô ở âm tào địa phủ cũng sẽ vui lòng. Đối với Phó Duy Nhẫn mà nói, điều này cũng giải tỏa tâm tư của ông suốt bao nhiêu năm qua.

Không ngờ, Phó Kính Thù nghe câu hỏi này liền lắc đầu: “Cha không muốn tôi gọi điện sang Mã Đại, dù tôi có viết thư, có thật là ông sẽ tin? Những gì chúng ta nghĩ là thật sao? Chuyện đã qua lâu như vậy, ông cũng không có ý định quay về, cho dù có là thật đi nữa, biết rồi ông sẽ cảm thấy thoải mái sao? Lúc đầu buông tay người ta cũng là ông, bây giờ nếu biết ông sẽ càng thêm khổ sở, cũng có ích gì. Sự thật của vấn đề thường không như chúng ta tưởng tượng, mọi người đều thích tin tưởng vào ảo giác của bản thân mình nhất.”

Điều anh nói không phải không có lý lẽ, Phương Đăng không thể nào cãi lại. Những sự việc tình cờ đó, đối với người ngoài chỉ là câu chuyện xưa kỳ ảo, còn với người trong cuộc lại thường là một sự cố bi thương. Chỉ bằng để thời gian đem sự cố này hoàn toàn chôn lấp.

“Tên lót của anh là “Kính” chính là nghĩa này sao?” Phương Đăng hỏi.

Phó Kính Thù cười nói: “Ngốc ạ. Anh họ tôi gọi là Phó Kính Thuần, chẳng lẽ cũng vì nghĩa này? Đời chúng tôi có chữ lót trong gia tộc là ‘Kính’ cũng giống như chữ ‘Duy’ của cha chúng tôi vậy. Tôi tên là

Phó Kính Thù, cô cũng biết, “Thù” có nghĩa là khác biệt. Đại khái là vì tôi khác biệt so với các anh em trong dòng tộc. Thân phận cha tôi cũng có chút khó xử, bà chủ Trịnh làm theo di nguyện của ông nội đón nhận cha tôi, đối với một nữ nhân mà nói đó không phải là chuyện dễ dàng gì. Tôi từ nhỏ không có mẹ, cha cũng không thể dắt tôi theo, cũng đã nghe người ta nói bà ta bên ngoài đã làm những chuyện gì”.

“Cô cô chỉ là không còn cách nào khác, vì tôi và cha tôi liên lụy”. Trong lòng Phương Đăng suy nghĩ rất nhiều, muốn nói nhưng cổ họng nghẹn lại, không thốt ra lời. Một lát sau cô nói tiếp: “Thật ra thì cô cô rất đáng thương. Lúc ra đi, cô cô không có một thứ gì, đôi hoa tai bạc cũng đã bị cha tôi lột bán lấy tiền. Chỉ có chiếc gương là quý giá nhất đối với cô cô, tôi đặt nó trên người cùng cô cô hỏa táng”.

“Gương gì chứ?”

“Chỉ là cái gương nhựa rách rưới, chẳng đáng xu nào. Tôi đoán là chiếc gương lần đầu cô cô nhìn thấy mặt cha anh, nếu không cô cô cũng chẳng một mực mang theo bên người”.

Phó Kính Thù chợt chống tay xuống ghế nệm để đứng lên, Phương Đăng vội vàng nhanh tay đỡ anh lại: “Anh muốn làm gì?”

“Cô đợi tôi một chút!” – Anh đẩy Phương Đăng ra, một mình từ từ đi trở về phòng, một lát sau đem ra một vật đưa cho Phương Đăng. Đó là một mặt gương nhỏ bằng nửa lòng bàn tay.

Phương Đăng cầm mảnh gương trong tay, xoay qua xoay lại nhìn chẳng hiểu gì cả, chiếc gương này so với cái của cô cô Chu Nhan tinh xảo hơn nhiều, phía sau làm bằng bạc, màu sắc có hơi u ám, có lẽ là do quá cũ, phía tay cầm còn chạm trổ hoa văn. Những món đồ của nhà giàu sử dụng thường ngày thứ gì nhìn cũng vô cùng tinh tế.

“Đây là đồ cổ sao?” Phương Đăng chợt nghĩ, món đồ này mà đem bán không chừng trị giá không ít tiền.

Phó Kính Thù nói: “Không phải đồ cổ, lâu nhất chỉ là vật từ cuối đời nhà Thanh. Mảnh gương này lúc đầu do cụ tổ tôi tặng cho Tiểu Xuân Cô Nương. Tiểu Xuân Cô Nương để lại cho lão Thôi để giao lại cho cha tôi, coi như là cho ông một vật lưu niệm. Cha tôi sau đó đem nó làm lễ vật tân hôn cho cô cô Chu Nhan của cô, lúc bỏ đi bà đã để nó lại, cha tôi cũng không đem nó đi Mã Đại, cuối cùng nó ở trong tay tôi”.

Phương Đăng thầm nghĩ tại sao cô cô lại đem mảnh gương này trả lại cho Phó Duy Nhấn, nhưng vẫn hằng đêm áp mặt vào tấm gương nhựa coi như là bảo vật, có lẽ trong lòng cô cô, mặt gương nhựa kia đã từng phản chiếu hình ảnh người yêu của cô lúc ban đầu.

“Ồ, mặt sau này còn có chữ ...” Phương Đăng cố hết sức để đọc hai dòng chữ nhỏ khắc sau tấm gương bạc: “Không rời... cái gì... Không... Là... cái gì... Như...”

“Bất ly bất khí, thi vị chân như” (Không xa không rời, đó là sự thật) – Phó Kính Thù đọc.

Phương Đăng lần lượt đọc theo một lần, cảm nhận được ngụ ý trong câu chữ đó: “Đây là lời ông tổ anh thề thốt cùng Tiểu Xuân cô nương sao?”

“Tôi không biết”. Phó Kính Thù nói thật nhẹ “Mảnh gương này đã qua tay nhiều người, câu nói “không xa không rời” đến cuối cùng còn không phải là đã rời xa sao?” Anh đem mảnh gương đặt vào tay Phương Đăng rồi rút tay về: “Cái này cô giữ đi, để ở chỗ tôi cũng không có ý nghĩa gì, dù sao cha tôi cũng tặng nó cho cô cô rồi”.

Anh một mực không chịu gọi Chu Nhan là “mẹ”, nhưng lúc nhắc đến cô, vẻ mặt đã dịu đi rất nhiều. Phương Đăng không trách anh chẳng chịu đổi cách xưng hô, dù sao cô cô cũng bỏ rơi anh rất nhiều năm, ở trong lòng anh, vị trí thiếu sót đó đã thành một thói quen. Một người trong lòng đã có lỗ thủng thì rất khó lòng mà lấp lại cho đầy.

Phương Đăng không dám nhận.

“Chính vì mảnh gương này đã qua tay nhiều người thân của anh như vậy, anh nên giữ lại nó”.

Phó Kính Thù hơi mỉm cười: “Phương Đăng, cô không hiểu thật sao?”

“Gì chứ?” Có lẽ do ánh đèn tự nhiên bừng sáng, ruột gan Phương Đăng cũng nhói lên theo.

“Tôi hỏi cô tại sao đối với tôi tốt như vậy, cô cho tôi một lý do đi”. Nụ cười của anh biến mất, ánh mắt nhìn xa xăm khiến Phương Đăng không hiểu: “Tôi nghĩ lý do của tôi cũng giống cô, tôi cũng chẳng có mấy người thân”

12. Chương 09

Phương Đăng nhận mảnh gương, nhưng lại không cầm về. Cũng giống như khi Phó Kính Thù vì cô mà trồng chậu hoa mỹ nhân, tất cả đều là đồ quý, tuy nhiên cô lại không thể giữ bên mình, nhất là mảnh gương này nhìn qua còn đáng giá vài đồng, cô nghĩ nếu nó rơi vào tay người khác, có thể bị đem đổi lấy tiền uống rượu cũng nên.

Cô để Phó Kính Thù giữ lấy mảnh gương, thay mặt cô mà bảo quản, nói không chừng một ngày nào đó điều kiện cho phép, cô sẽ đến tìm anh mà lấy về. Thật ra thì Phương Đăng cũng có ý, cô muốn mỗi khi Phó Kính Thù nhìn thấy mảnh gương này sẽ nghĩ đến cô cô Chu Nhan... rồi tiện đó mà nghĩ đến mình. Cũng giống như giữa cô và anh có thứ gì đó ràng buộc với nhau, so với quan hệ máu mủ còn tuyệt vời hơn rất nhiều. Chữ khắc trên gương “không xa không rời” với cô mà nói giống như một lời nguyện ma mị khó lòng kháng cự.

Sau khi cơn sốt hạ, tinh thần Phó Kính Thù cũng chuyển biến tốt hơn, nghe lời Phương Đăng anh không vội đến trường, ở nhà nghỉ ngơi thêm một ngày, nếu phát hiện cơn sốt tái phát phải lập tức đến sở y tế chẩn đoán, sau khi nhìn anh uống thuốc cảm xong, Phương Đăng mới chịu quay về lo chuyện của mình.

Mặc dù đã sớm biết sau khi quay về sẽ không tránh khỏi bị dày vò, vậy mà khi Phương Đăng vừa đẩy cửa gác trọ, còn chưa kịp bước vào liền bị một vật gì đó xẹt gió bay thẳng vào mặt khiến cô hoảng hồn. Theo bản năng cô quay người tránh, vô chai rượu đập vào sau vách hành lang rơi xuống vỡ vụn.

“Mày chết bên ngoài thì tốt rồi, sao còn dám quay về.” Phương Học Nông gân cổ hét.

Khi xác định trong tay ông không có “hung khí”, Phương Đăng mới lắc mình vào nhà, mĩa mai cãi lại: “Tôi không về cha có đồ ngon để ăn sao? Sớm muộn gì cũng chết đói”.

“Mày nói đi, đã làm gì bên ngoài?”

“Ở nhà bạn học một đêm”

“Đồ thói tha, mày dám gạt ông sao”. Phương Học Nông giận dữ chỉ ra ngoài cửa sổ nói: “Tao chính mắt thấy mày từ nhà đối diện bước ra. Đồ không biết xấu hổ, có chết thì chết sớm đi, đừng làm chuyện dơ bẩn trước mắt tao”.

Phương Đăng nghe cha nói bóng gió, biết ông nghĩ mình đã làm chuyện không hay, gò má đỏ hồng lên, giải thích: “Cha đừng nói bậy, tại anh ta bệnh, lão Thôi không có nhà, tôi chỉ chăm sóc anh ta một chút thì sao chứ?”

“Sống chết của hắn có quan hệ gì đến mày, chết đi thì tốt!”

Có một điều Phương Đăng vẫn luôn không hiểu, cha cô tuy là kẻ vô lại, nhưng thường này trừ để ý chó mèo tè bậy cũng ít khi quan tâm chuyện người khác. Phó gia, hay nói đúng hơn là Phó Kính Thù đối với ông như một điều cấm kỵ, chẳng có tí gì liên quan, nhưng chỉ chút chuyện cũng làm ông phẫn nộ, sự căm hận tột cùng đến vậy từ đâu mà có?

“Rốt cuộc anh ta đắc tội gì với cha?” Phương Đăng quyết định nói lời khiêu khích, làm cho rõ ràng mọi chuyện: “Coi như cha anh ta Phó Duy Nhẫn có lỗi với cô cô đi, nhưng nói thế nào anh ta cũng là con trai ruột của cô cô, là họ hàng của cha! Mười mấy năm qua, năm hết tết đến cha cũng không quay về đảo, anh ta làm gì có lỗi với cha?”

“Tao khinh, đồ tiểu tạp chủng!” Phương Học Nông vẫn nói gay gắt như cũ.

Phương Đăng bực bội nói: “Cha mắng anh ta là tạp chủng, thì cũng như mắng cô cô Chu Nhan, trừ phi anh ta không phải là con trai của cô cô”.

Phương Học Nông thở hồng hộc, không trả lời, một lát sau khi Phương Đăng ôm cặp táp chuẩn bị đi học, ông lại không nhịn nổi mà lên tiếng: “Đừng để tao nhìn thấy mày và hắn ta ở cùng một chỗ, đồ con gái ngả nón, mày nghĩ gì tưởng tao không biết hả? Có bản lĩnh đến đâu cũng là đồ tiểu tạp chủng, chỉ bằng ra ngoài kiếm chút tiền cho ông thì tốt!”

Nghe mấy lời này, Phương Đăng thấy rất chói tai, cô cầm cặp táp đổ xuống đất, sách vở bút viết rơi đầy. Cô đỏ mắt lớn tiếng hỏi ngược lại: “Thế nào là làm ra tiền cho cha, giống như cô cô Chu Nhan vậy sao? Cha có phải là đàn ông không, có phải là người không! Cầm những đồng tiền đó trong tay cha không cảm thấy mình là đồ phế vật sao! Khó trách lúc còn sống cô cô coi thường cha, cô cô nói chết đi mới dứt, chết đi rồi có thể thoát khỏi cha!”

Sự bùng nổ nhất thời của Phương Đăng lúc này khiến cho Phương Học Nông kinh hãi, ông ngồi trên giường tre, mặt mũi đỏ ửng, giống như không nghe những lời lên án của con gái, vừa như đang suy nghĩ ý nghĩa trong lời nói của cô.

“Nó nói vậy sao?” Một hồi lâu, ông mới đưa đôi mắt đục ngầu nhìn thẳng vào Phương Đăng mà hỏi.

“Không chỉ cô cô nói, tôi cũng nghĩ cha như vậy. Cả ngày cha mắng người khác là tạp chủng, vậy còn cha là gì hử? Cha là người đàn ông xấu xa nhất mà tôi biết! Tôi và cô cô đời này xui xẻo nhất chính là gặp phải con quỷ hút máu người như cha! Cha đã cho tôi cái gì? Trừ cái mạng này. Còn chai rượu nào không, cha đập đi, đánh chết tôi đi, đánh ạnh vào, tôi đi cùng cô cô Chu Nhan cũng được, chúng tôi ghê tởm chỉ muốn tránh xa cha!”

Phương Đăng vừa rơi nước mắt vừa nói những câu này, Phương Học Nông không nhúc nhích, như một pho tượng đất sét. Cô không muốn ở trước mặt người này mà khóc, nên cúi người nhặt hết đồ trên đất lên rồi chạy ra ngoài.

Trên đường, Phương Đăng gặp A Chiêu. A Chiêu thấy hốc mắt cô đỏ lên, liền theo sau hỏi: “Chị, sao chị lại khóc nữa rồi? Ai dám chọc chị, tôi sẽ đi đánh nó.”

Cậu ta quơ cặp táp giả bộ đang chơi đá, Phương Đăng quay đầu lại liếc nhìn bộ dạng yếu ớt của cậu ta, ánh mắt rụt rè như muốn nói: “Tôi cũng hơi sợ, nhưng tôi muốn giả vờ như không có chuyện gì”. Cô nghe nói bình thường bọn trẻ lớn hơn một chút hay tìm cậu ta để làm trò, nhưng do sợ thứ để trong cặp táp cậu ta, hiện giờ trong cô nhĩ viện cậu ta có thể ăn cơm no, không đến nỗi mới ăn được hai muống đã bị người khác tranh mất.

Phương Đăng tức giận “Cậu định làm anh hùng sao, còn kém lắm.”

Buổi chiều sau khi tan học, Phương Đăng cùng A Chiêu đi thăm Phó Kính Thù. Anh đã có thể đi lại được, dù những cơn ho khan vẫn chưa dứt, đang định xách nước đi tưới mấy bồn hoa cỏ mấy ngày chưa chăm sóc. A Chiêu chủ động gánh hết việc, cố sức vác thùng nước nhẹ hơn không bao nhiêu so với cậu ta, ánh mắt lại không kèm chế nhạo mà cứ nhìn quanh Hoa viên Phó viên từ trước đến giờ chưa đặt chân vào. Thấy Phương Đăng và Phó Kính Thù đứng cạnh căn chòi sập nói chuyện, A Chiêu vừa làm việc vừa mỉm cười thỏa mãn, giống như một đứa trẻ mồ côi vừa tìm lại được gia đình.

Phương Đăng cố ý kéo dài đến khuya mới trở về nhà, không muốn lại cãi nhau với cha mình. Phương Học Nông đã nằm trên giường ngủ say sưa, cũng không biết đã ăn cơm hay chưa. Phương Đăng đến nhặt chai rượu lăn lóc dưới chân giường, ngạc nhiên phát hiện ông đang ôm chăn thật chặt, trên khóe mắt đầy nếp nhăn là mấy giọt nước mắt chưa khô.

Một tuần sau, lão Thôi quay lại, còn đem theo một người lạ. Phương Đăng nghe Phó Kính Thù nói lão Thôi phải về nhà ở phía Bắc lo tang sự ột người anh họ xa, cũng là một trong số ít những người thân còn lại trên đời của ông ấy. Người thanh niên lần này đưa về gọi là Thôi Mẫn, cháu họ xa của lão Thôi, nghe nói nhà cửa chật chội, cha mẹ đều không còn, chẳng biết làm gì mưu sinh nên nhất định đòi theo lão Thôi kiếm sống.

Thôi Mẫn chừng hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, thân hình tầm thước, vóc người khỏe mạnh, nhìn sơ qua thấy thật thà chất phác lại lạnh lợi, lúc nào cũng vui vẻ nở nụ cười. Được Phó Kính Thủ đồng ý, lão Thôi để cậu ta vào ở trong Phó gia Hoa viên, dựng một căn phòng nhỏ sát bên phòng của mình, ngày thường giúp lão Thôi chăm lo chuyện vun vật trong vườn, rảnh rỗi thì nhận chút việc làm thêm trên đảo kiếm ít tiền sinh hoạt.

Thật ra Phó Kính Thủ nói có thể để cho Thôi Mẫn được ở tại căn phòng nhỏ trong lầu một của Đông lâu, nhưng lão Thôi kiên quyết từ chối. Ông không thay đổi được tư tưởng cũ, chủ nhân của Đông lâu chính là Tam phòng, chỉ cần Tam phòng vẫn còn người thì ông chỉ là kẻ làm vườn ở đây, Thôi Mẫn cũng giống như vậy. Phó Kính Thủ biết ông cố chấp nên cũng không thúc ép. Nghe nói lão Thôi đã có thừa chuyện qua với bà chủ Trịnh bên kia, họ cũng đồng ý cho Thôi Mẫn vào nhà, dù sao lão Thôi cũng lớn tuổi, sớm muộn gì cũng phải tìm một người còn trẻ khỏe thay ông coi chừng đất đai nhà tổ, không thể để cho Phó gia Hoa viên hoang phế, họ cũng không ngại trả thêm tiền côngột người nữa.

So với Phó Kính Thủ, lão Thôi thường xuyên liên lạc với Tam phòng hơn, từ lâu, ông là cầu nối giữa Phó Kính Thủ và bà chủ Trịnh phía bên kia, chỉ tiêu vật dụng thường ngày cũng là giao cho ông đưa qua cho Phó Kính Thủ. Đối với những chuyện người bên Mã Đại đã đồng ý, Phó Kính Thủ cũng ít khi lên tiếng, quá lắm thì cũng chỉ nhìn rồi để trong lòng.

Sau khi Thôi Mẫn vào ở, đối với Phó Kính Thủ rất ân cần, anh ta trẻ hơn lão Thôi, tay chân mau lẹ, đầu óc lại linh hoạt nên có những chuyện lão Thôi chưa nghĩ tới thì anh ta đã làm trước, còn biết tìm những loại hoa cỏ từ bên ngoài mà trên đảo không có về nhà, anh ta biết Phó Kính Thủ thích những thứ này. Phó Kính Thủ ngược lại cũng không nhiệt tình cho lắm, anh vốn là người ít khi tiếp xúc hay mở lòng ra với ai, đối với bất kỳ ai cũng lạnh nhạt, khách sáo, nhưng lúc nào cũng giữ một khoảng cách an toàn.

Phương Đăng bây giờ đã là khách quen của Phó gia Hoa viên, lão Thôi lúc đầu mở cửa cho cô còn có hơi miễn cưỡng, nhưng do Phó Kính Thủ ngầm cho phép cô tự do ra vào, ông cũng không tiện nói nhiều. Đối với thân phận của Phương Đăng, thật ra lão Thôi cũng có chút nghi ngại, song khi ông thấy tiểu nha đầu này cùng với Tiểu Thất của ông tự nhiên thân thiết, dần dần ông cũng cảm thấy cô là người tốt. Những lúc Phương Đăng ở đó, người thường xuyên cô đọc như Phó Kính Thủ lại trở nên hào hứng tán chuyện. Bình thường họ ngồi học bài ở sau vườn, Phó Kính Thủ hí hoáy vẽ chậu hoa, Phương Đăng lại ngồi rung bàn, cứ rung như vậy mãi, lão Thôi đứng một bên len lén để ý, phát hiện Tiểu Thất chẳng những sẽ đùa giỡn cùng cô, có lúc hai người còn vì mấy chuyện vặt vãnh mà cãi nhau ỏm tỏi. Sau cùng cũng là máu mủ tương thông, dù xuất thân hoàn toàn khác biệt cũng là cùng xương cốt với nhau. Nghĩ đến những chuyện này, sau đó lão Thôi khi chuẩn bị đồ ăn và trà cho Phó Kính Thủ, cũng không khỏi để phần cho Phương Đăng một ít, có khi Phương Đăng ở lại ăn cơm, ông cũng không còn hăm hăm nét mặt.

Có lúc A Chiếu cũng sẽ cùng Phương Đăng đến đây, nhưng cậu lại nghĩ đồ ăn ngon đa phần là từ lão Thôi mới có, nên lúc nào cũng nhào vào phụ việc cho lão Thôi, suốt ngày quần lầy ông. Lão Thôi bắt đầu dĩ luôn mắng: “Con thỏ nhỏ đáng chết, con thỏ nhỏ đáng chết”, mặt mũi bực mình cũng không dám đuổi cậu ta ra ngoài.

Ngược lại với lão Thôi bảo thủ, Thôi Mẫn đối với “hai người bạn nhỏ” của Phó Kính Thủ lại rất nhiệt tình. Phương Đăng không quan tâm lắm, cô luôn nói: “Chẳng có việc gì mà sợ đỡ thì rõ ràng là gian xảo”; A Chiếu lại khá thích Thôi Mẫn, vì so với lão Thôi, chú này hay cho cậu nhiều đồ ăn ngon, lại còn dạy cậu dùng cò làm ra nhiều đồ chơi mới.

Phương Học Nông sau những cuộc cãi vã long trời lở đất thì lại làm hòa với con gái, mỗi lần uống rượu vào là say như chết, nhưng chỉ cần Phương Đăng đưa cơm và rượu ngon đến, ông cũng ít nói tiếng nào. Mấy lần Phương Đăng phát hiện Thôi Mẫn đưa cha mình xiêu vẹo về nhà, Phương Học Nông còn gờ chai rượu trong tay ra gọi anh ta là “Thôi huynh đệ” rất khách khí. Phương Đăng có hơi không vui, tay Thôi Mẫn này mới lên đảo ít lâu, sao lại nhanh như vậy mà lẫn lộn chung một chỗ với cha cô được, làm sao lại trở thành bạn bè thân thiết của một người mệnh danh con sâu rượu lại còn vô dụng đến như thế. Cô để ý quan sát, phát hiện ra với bất kỳ ai Thôi Mẫn cũng giữ gương mặt tươi cười chào hỏi, có thừa nhiệt tình, lại thêm anh ta biết cách ăn nói, chỉ trong thời gian ngắn mà có quan hệ với không ít người ở Qua Âm Châu này. Điều này với người ngoài mà nói quả thật không dễ dàng, cũng coi như anh ta có chút bản lĩnh, chẳng trách lão Thôi còn đưa hấn từ xa đem về trên đảo.

Thời gian trôi qua thật nhanh, vừa qua khỏi Đông Chí không lâu, ngày cuối tuần Phó Kính Thù ra thành phố đến nhà thầy học vẽ, anh nói sẽ tranh thủ trước khi ao hồ đông cứng đào một ít bùn để trồng hoa, nên mấy canh giờ sau đã quay về đảo.

Phương Đăng ở bên phà chờ anh, thấy anh ăn mặc phong phanh, bèn nói anh nên về nhà mặc thêm quần áo, tiện thể để giá vẽ nặng nề lại luôn. Hai người quay về Phó gia Hoa viên, vừa tới trước cửa chính Đông lâu thì gặp Thôi Mẫn từ trong đó đi ra.

“Hôm nay cậu về sớm thật!” Thôi Mẫn thấy họ có chút không tự nhiên, cười híp mắt chào hỏi.

Phó Kính Thù nhìn anh ta một cái “Lão Thôi không có nhà sao?”

“Không có, chú tôi đi mua gạo. Trước khi đi đã dặn tôi phải đem chậu hoa ở sau vườn lên đặt trên bồn hoa lầu hai, buổi tối lạnh, sợ sương xuống không tốt”. Thôi Mẫn xoa xoa tay, trên tay áo còn dính một ít đất từ trong chậu hoa. “Hai người đi mau đi, bên ngoài gió lớn, tôi đi tìm mấy khúc gỗ tốt về đóng giá trồng hoa”.

“À!”. Phó Kính Thù liếc mắt ngụ ý bảo Phương Đăng theo anh vào nhà, rồi đột nhiên dừng lại ở bên hồ bán nguyệt hỏi Thôi Mẫn: “Có phải lão Thôi dặn anh đem chậu hoa thủy hương tối qua tôi cắt tỉa lên lầu hai không?”

Thôi Mẫn cười nói: “Không sai, không sai, đúng là chậu hoa tối qua cậu cắt tỉa, cậu lên xem đi, hoa mới nở phải có người ngắm chứ. Tôi đi đây, nếu không mấy ngày nữa vẫn chưa làm xong khung đỡ bồn hoa mất”.

“Anh đi đi”.

Thôi Mẫn vừa mới bước đi, nhưng lại nghe tiếng nói không nặng không nhẹ của Phó Kính Thù bồi thêm một câu, “Người có thể đi, nhưng đồ để lại được không?”

“Gì chứ?” – Bước chân Thôi Mẫn hơi chậm lại.

Phó Kính Thù nói: “Anh là người thân của lão Thôi, tôi không muốn lục soát người anh”.

“Chuyện này... Cậu nói gì vậy, tôi nghe không hiểu, cô nhóc họ Phương, cô thay tôi nói một lời trắng đen đi”. Thôi Mẫn giả vờ kinh ngạc.

Phương Đăng không nói lời nào, ngẩng đầu nhìn Phó Kính Thù, sau đó lại quay sang nhìn chằm chằm trên người Thôi Mẫn.

“Lão Thôi sẽ không bao giờ dặn anh đem chậu kim thủy hương kia mà dời vào trong nhà, đó là loại hoa chịu lạnh không chịu nóng, ông ấy cũng biết rõ tôi không chịu được mùi thơm nồng của nó”.

“Nếu cậu không thích, tôi đem nó dời trở lại được không?” Thôi Mẫn cau mày nói.

“Tôi nói để đồ lại, anh có thể đi. Còn nếu anh muốn chờ lão Thôi quay lại, tôi cũng sẽ cùng anh ở đây chờ?”

Thôi Mẫn đứng chờ người một lúc lâu, nụ cười trên mặt từ từ cứng ngắc, lạnh như băng. Anh ta từ từ móc túi quần lót ra một chiếc đồng hồ quả quýt, một chiếc bút máy vàng, hai con dấu, còn có vài đồng tiền xưa, không nói tiếng nào khom người đặt xuống ở thềm đá trước cửa.

Phó Kính Thù nhìn lướt qua mọi thứ, quay sang nói với Phương Đăng: ‘Anh ta thật thông minh, biết chọn những thứ ngày thường không dùng được, nhưng lại là vật đáng tiền’.

Phương Đăng bước lên nhặt đồ trở lại, lạnh lùng liếc Thôi Mẫn một cái. Đúng như Phó Thất nói, Thôi Mẫn thật sự rất biết làm bộ, anh ta biết ngày thường lão Thôi không bao giờ để anh ta vào nhà phía Đông, đề phòng có người quay lại, cố ý ôm chậu hoa hôm trước Phó Thất vừa cắt tỉa để ngụ ý.

“Anh vào đây thời gian không ngắn, nhà tôi đối với anh cũng không tệ”. – Phó Kính Thù thấp giọng nói.

Thôi Mẫn bị vạch trần, chẳng những không buồn, lại đổi sang bộ mặt bất cần đời, bước lên một bước. Phương Đăng đề phòng anh ta, kéo Phó Kính Thù lùi lại hai bước: “Anh muốn gì?”

Thôi Mẫn đưa tay vuốt ve chóp tay vịn cầu thang chạm khắc bằng đá. “Mấy thứ này chẳng đáng gì. Chỉ là do tôi ăm ứ, cũng đều là người như nhau, cậu dựa vào cái gì có thể ăn trên ngồi trước, còn tôi giống như

con chó trong sân phải nghe lời cậu sai bảo, nếu không phải là tổ tông tích đức để lại mấy của tốt này. Tôi chẳng qua là mượn mấy món đồ vật đi cảm kiếm tiền chi tiêu, cậu cần gì phải nổi giận như vậy”.

“Dù anh có lấy nhiều thứ hơn nữa, cũng không đủ mười lần đánh bạc chính lần thua. Tôi sẽ không nói ra, anh hãy lựa lời mà từ già lão Thôi, ông ấy đã lớn tuổi, tôi không muốn ông ấy buồn phiền”.

Đêm đó Thôi Mẫn liền từ biệt lão Thôi, rời bỏ Hoa viên Phó gia. Lão Thôi có hơi bất ngờ, nhưng không giữ anh ta lại. Ông là người đã thấy nhiều chuyện thay đổi ở đời, hoặc là trong lòng cũng đã thầm nhận ra được điều gì đó, Phó Kính Thù muốn giữ mặt mũi cho ông, ông cũng không muốn nói thêm, nhưng tình thần sa sút không ít, nhìn qua cũng thấy già đi gấp mấy lần.

Vừa qua khỏi tiết Thanh Minh, nửa đêm họ lão Thôi nhận được điện thoại từ Tây Á gọi về, ông chỉ nghe không hề lên tiếng, một lát sau, che điện thoại lại nhìn về phía lò sưởi nơi Phó Kính Thù đọc sách, ánh mắt đầy phức tạp, muốn nói gì rồi lại thôi.

Thật ra thì đầu óc Phó Kính Thù cũng không hoàn toàn để vào trong trang sách, quay qua hỏi một câu: “Có phải bên đó muốn tôi nghe điện thoại không?”

Lão Thôi gật đầu, đem ống nghe đưa cho anh, khập khiễng bước qua một bên.

Phó Kính Thù hít một hơi mạnh, áp ống nghe vào tai, rất nhanh, ánh mắt đầy mong đợi của anh biến mất, đứng thẳng như tượng, hai bàn tay lạnh ngắt đầm mồ hôi.

“Tôi biết rồi.” – Anh đáp lại đầu dây bên kia. Điện thoại được trả về chỗ cũ, anh quay đi, nhìn thấy lão Thôi đứng một bên đang len lén chùi nước mắt.

Phó Duy Nhẫn chết, hơn bốn mươi tuổi, ông chết vì bệnh suy tim.

Từ lúc lão Thôi trở lại sau khi lo tang sự cho người thân không bao lâu, đã có liên lạc với bên Mã Đại, do một tay nuôi lớn Phó Duy Nhẫn, ông đã biết thể trạng ông ta không tốt, mới không gửi thư và bưu phẩm cho con trai. Nhưng cả lão Thôi và Phó Kính Thù đều cho rằng ông chỉ bệnh qua loa, chỉ cần điều trị một thời gian là chuyển biến tốt, nào ngờ ông còn đang ở tuổi trung niên đã nhắm mắt trừ trần.

Đột nhiên nhận được tin dữ này, trong lòng lão Thôi tuy chưa xót không dứt, nhưng ông biết có một người so với ông càng không có cách nào tiếp nhận sự thật này. Phó Duy Nhẫn có thể nói là người thân duy nhất trên đời của Tiểu Thất, cũng là người duy nhất cậu có thể trông cậy. Nếu ông còn sống, tương lai của Tiểu Thất cũng còn một con đường, sau việc lần này, chỉ sợ từ nay có ở lại trong căn nhà cũ của Tam gia, đứa trẻ mồ côi này càng không có ai quan tâm thăm hỏi, tương lai của anh ngày càng trở nên mờ mịt hơn nữa.

Lão Thôi nén cơn ghen ngào muốn an ủi Tiểu Thất mấy câu, Phó Kính Thù lại khoát tay ra hiệu không cần, không để cho lão Thôi lên tiếng. Anh từ từ quay về nơi khi nãy đang ngồi, đi rất vững, khép lại nửa quyển sách đang đọc, đồ kẹp sách rơi ra, anh cúi đầu nhặt lên hai lần vẫn không cầm được tấm kẹp sách mỏng dính. Sau đó anh khép cửa phòng lại trong ánh mắt lo lắng của lão Thôi. Suốt đêm, lão Thôi không nghe được trong phòng phát ra bất kỳ tiếng động nào.

13. Chương 10

Phương Đăng rất lâu rồi không leo tường để vào Phó gia Hoa viên, đang mùa đông, tay chân cũng không lạnh lẽo như bình thường, ngày hôm trước trời vừa mưa xuống, rêu xanh bám đầy tường lại trơn ướt, cô suýt chút nữa thì té chổng vó lên trời.

Lúc này khi cô đi gọi cửa, lão Thôi miệng nói Tiểu Thất không có ở đây, ánh mắt lại hướng về phía sau vườn. Cô cũng không phải là con ngốc, lẽ nào không hiểu ý của lão Thôi.

Phó Kính Thù quả nhiên ở đó, trên giá vẽ đặt gần miệng giếng khô treo một mảnh vải trắng, người dựa nhẹ vào bụi cỏ bên trên con hồ ly đá, một tay đang nhẹ nhàng ngắt cọng cỏ đuôi chồn.

“Nếu như cha anh là người chẳng ra gì như cha tôi, nói không chừng anh cũng không khổ sở như vậy”. Phương Đăng ngồi trên tường rào, phủi tay vào đùi nói.

Anh nghiêng đầu nhìn qua hướng phát ra giọng nói, vẻ mặt không thay đổi: “Lời an ủi chẳng ra sao cả!”

“Tôi không biết làm chuyện này đâu.” Phương Đăng thừa nhận câu trách móc của anh.

“Lão Thôi nói với cô sao?”

Phương Đăng ừ ừ một tiếng, cổ tình đánh trống lảng. Cô không muốn nói thật ra mình nhận tin dữ từ cái miệng xấu xa của Phó Chí Thời.

“Tôi sợ anh trốn ở đây khóc, nhưng tốt rồi, anh không có”.

Phó Kính Thù ngắt cọng cỏ đuôi chồn ném về hướng Phương Đăng, nhưng cọng cỏ lại bị gió thổi trở về dưới chân anh: “Xuống đây đi, con gái gì leo lên leo xuống như khỉ chẳng ra làm sao cả.”

Phương Đăng nhảy ùm xuống đất, đến gần Phó Kính Thù ngồi xuống, dựa vào con hồ ly đá đầu lưng với anh.

“Thật ra nếu anh khóc cũng không sao, tôi sẽ coi như không nhìn thấy”. – Cô nhắm mắt lại, cảm giác được gió đang thổi qua hai má.

Phó Kính Thù im lặng một lúc rồi nói: “Cô có tin không, tôi không khóc nổi, từ khi nhận được tin tức đó, trong đầu tôi trống rỗng, quả thật là vẫn chưa tỉnh hồn, nhưng tôi không biết cảm giác này có phải là đau khổ hay không, cô nói đi, tôi có phải là kẻ bất hiếu?”

Phương Đăng nói: “Lúc cô cô Chu Nhan chết, tôi cũng không rơi nước mắt, tôi nghĩ vừa khóc vừa hét ầm chạy đến níu kéo cô cô như cha tôi, cô cô sẽ khó lòng an nghỉ. Chỉ là tôi cảm thấy chỗ này như có ai đó đâm vào”. Cô lấy tay chỉ vào chỗ tim mình. “Có thể đó chính là cảm giác đau khổ”.

“Không phải vì tôi đã sớm quen với chuyện làm một đứa trẻ mồ côi sao?” Phó Kính Thù lại tự nói đùa. “Mỗi năm tôi đều ở đây chờ thư của ông ấy, luôn nghĩ lúc nào ông ấy có thể gọi điện thoại về. Thật ra dù có gửi thư quanh đi quẩn lại cũng chỉ là mấy câu, để cho tôi nhớ mình là người họ Phó. Đồ trong bưu phẩm có hơn một nửa tôi cũng chẳng dùng đến. Tôi tự nói với mình, tôi còn có cha, một ngày nào đó tôi sẽ gặp lại ông, được ông thừa nhận, thật sự trở thành người của Phó gia. Nhưng trên thực tế tôi hiểu rất rõ cái gọi là Phó gia chẳng qua cũng chỉ là mấy bức họa trên bàn thờ, về phần cha tôi, ngay cả hình dáng ông thế nào tôi cũng đã từ lâu không nhớ”.

“Nhưng ông ấy chết rồi, thân nhân của anh ở nước ngoài có còn quan tâm anh nữa không?” Phương Đăng thay anh lo lắng.

Phó Kính Thù lắc đầu nói: “Tôi không biết. Phương Đăng, cô cũng cảm thấy tôi lúc nào cũng mong chờ những kẻ không quen thừa nhận, giống như đứa ngốc nằm mơ giữa ban ngày phải không?”

“Có mơ cũng không phải là không tốt, đến giờ tôi cũng chưa bao giờ dám mơ đến tương lai sau này của mình nữa”.

“Khái niệm “người của Phó gia” thật ra là do tôi chịu ảnh hưởng từ cha, ông là một người vừa nhạy cảm vừa kiêu hãnh, ngay từ khi còn nhỏ tôi đã biết, ông chưa bao giờ thôi khát khao sẽ thoát khỏi thân phận con riêng, nhận tổ quy tông. Sau khi ông làm được điều đó thì ông nội tôi không còn nữa, bà chủ Trịnh dù sao cũng là phụ nữ, một người khôn khéo mạnh mẽ như vậy làm sao chấp nhận chuyện ông nội tôi cùng với người hầu sinh ra đứa con trai? Cha tôi ở Mã Đại cũng không phải vui vẻ gì, trong thư ông gửi về tôi cảm nhận được, dù không cần lo cơm ăn áo mặc, bà chủ Trịnh đối đãi với ông khách khí, nhưng dù sao với họ ông cũng chỉ là người ngoài”.

“Nói tới thì đều trách ông nội anh, ở phương diện kinh doanh không ai qua mặt ông ấy được, nhưng nếu đã sợ vợ như vậy, ông ấy cũng không nên cùng với người hầu làm chuyện lén lút, liên lụy con cháu hai đời sau phải chịu tội”.

“Mỗi con người đều có nỗi khổ khác nhau. Lão Thôi nói, mẹ của ông và Tiểu Xuân cô nương là bà vú của ông nội tôi, Tiểu Xuân lớn hơn ông nội tôi năm tuổi, nói bà một tay ẵm bồng ông lớn lên cũng không phải là quá đáng. Không biết lão Thôi nói thật hay không, mười hai tuổi ông nội tôi đi học ở ngoài về, nếu không phải Tiểu Xuân cô nương dứt cơm thì nhất quyết không ăn”.

Phương Đăng có chút bất bình, không dần được nên móc khoe: “Đúng là công tử nhà giàu đầy tật xấu”.

“Lúc đó đối với gia đình giàu sang, cha mẹ và con cái đều có khoảng cách nhất định, không giống như những gia đình thường dân, ở chung nhà, quan hệ mật thiết. Tôi nghĩ trong lòng ông nội tôi, Tiểu Xuân cô nương vừa là mẹ, vừa là chị, vừa là bạn.. Và còn là người yêu thanh mai trúc mã”.

“Tôi xem qua bức tranh, Tiểu Xuân cô nương cũng có thể gọi là người đẹp. Dáng dấp của anh có phần giống như bà”

Phó Kính Thù ho nhẹ vài tiếng, anh đối với những lời khen tặng nghiêm túc của Phương Đăng vẫn không thể nào thích ứng nổi.

“Đáng tiếc mỹ nhân thì thường bạc phận”. Phương Đăng kết luận, sau đó cô liền quay lại hỏi người ngồi sau lưng mình: “Phải rồi, Tiểu Xuân cô nương vì sao mà chết? Anh đã gặp bà chưa?”

“Tôi làm sao gặp bà, lúc cha tôi còn rất nhỏ bà đã qua đời. Bà nhảy xuống giếng tự vẫn”. Phó Kính Thù vừa nói vừa hướng Phương Đăng theo chỉ tay anh về bên trái.

Cách Phương Đăng chừng năm sáu thước trước mặt cô là miệng giếng khô.

“Mẹ ơi, sao anh không nói sớm”. Phương Đăng rút chân co rút vào, nhất thời cảm thấy gió tứ phía thổi về đều mang theo hơi lạnh đầy ma quái, một con quạ đen từ miệng giếng bay lên. Miệng giếng khô đó cô không chỉ một lần thò đầu xuống xem qua, đường kính chưa đầy nửa thước mà sâu không thấy đáy, một người hăn muốn chết đến mức nào mới có thể nhảy vào trong miệng giếng nhỏ hẹp không có đường lui này để tự vẫn.

Phó Kính Thù chậm rãi “Cô cũng biết sợ sao?”

“Tôi sợ gì chứ. Cũng đâu phải là tôi hại chết bà”. – Phương Đăng cố trấn tĩnh, cơ thể lại rút vào trong một tí, con hồ ly đá đặt ở phía sau lưng cô vững chắc, dường như tạo niềm tin có thể chống đỡ cho cô.

“Con hồ ly đá cô đang dựa vào là do bà ấy để lại, vốn là một đôi, còn một con lúc đó bà đã cột vào người để cùng mình nhảy xuống...”

“Phó Thắt anh đủ rồi nha, muốn hù chết tôi sao?” – Phương Đăng quay đầu lại đánh Phó Kính Thù một cái, cô vẫn chưa quên bức họa đó, Tiểu Xuân cô nương cũng dựa vào con hồ ly đá giống hệt thế này. Bản thân bị lạc vào nơi kỳ lạ, ghê rợn còn hơn chuyện ma quỷ ngày xưa làm cho cả người cô phát rét.

Thật ra Phương Đăng có hơi giận, nhưng cô thấy Phó Kính Thù nhoẻn miệng cười trêu chọc sự tức giận của cô dù chỉ thoáng qua. Ít nhất anh còn tâm trạng mà trêu chọc cô, lần này coi như cũng không uổng phí.

“Không biết có phải anh đang gạt tôi không nữa?” Cô nghi ngờ hỏi.

“Tôi cần lấy chuyện này ra gạt cô sao? Lão Thôi nói, sau đó ông cho người tìm rất lâu, rất lâu mới có thể mò chị mình lên. Tôi không hề nói sai một chữ. Mỗi tiết thanh minh, lão Thôi cũng sẽ ở bên giếng vì Tiểu Xuân cô nương mà đốt giấy tiền. Năm ngoái do ông không khỏe, chính tôi là người đốt tiền vàng bạc, tro bụi đều bay xuống miệng giếng”.

Nếu Phó Kính Thù muốn người ta tin tưởng, người khác thường rất khó hoài nghi sức thuyết phục từ anh, chẳng qua có một vấn đề Phương Đăng nghĩ mãi cũng không ra. “Theo anh nói, Tiểu Xuân cô nương lúc nhảy giếng tự vẫn là khi cha anh đã vài tuổi, lúc đó hình như ông nội anh Phó Truyền Thanh đã đi nước ngoài khá lâu rồi, là điều gì khiến bà lại chọn con đường tự sát?”

“Nghe nói là không có bất kỳ dấu hiệu nào, bên Mã Đại cũng có người đem thư về, như ngày thường cũng chẳng có gì khác biệt”.

“Anh gạt tôi sao, một người đang sống sờ sờ làm gì đương không lại nhảy giếng tự sát. Người bà yêu cũng đã đi hết mấy năm, nỗi khổ biệt ly cũng đã ném trải rồi, còn điều gì khiến bà phải bỏ lại con thơ, không ình đường sống mà đi tìm cái chết?”

Phó Kính Thù thả lỏng người, đặt hai tay lên đầu, dựa vào lưng con hồ ly đá. “Chuyện này cũng không ai biết. Có thể thời gian qua lâu như vậy, bà mới hiểu người mình chờ đợi sẽ không trở lại nữa, có khi vì cuộc sống quá dài...”

“Cuộc sống quá dài...” Phương Đăng nhìn về phía miệng giếng, không khỏi cảm thấy điều này giải thích chính xác nguyên nhân làm cho bà tuyệt vọng mà tung người nhảy xuống. Vết thương đau nhất không phải là lúc bị cắt, vì nó tới quá nhanh, chưa kịp phản ứng thì máu đã chảy đầy trên đất; phản ứng đầu tiên của người ta là băng bó lại. Thật ra điểm chết người ngược lại là thời gian sau lúc tháo băng ra, phát hiện vết thương đó căn bản không thể liền miệng, nó ở đó, bốc mùi, thối rữa, chỉ có mình tự biết.

“Hồ ly đá là do Tiểu Xuân cô nương khắc thành sao?”

“Không ngờ một người hầu lại có tài đến vậy phải không?” Phó Kính Thù nói, “Cha của Tiểu Xuân cô nương và lão Thôi là thợ điêu khắc. Về lĩnh vực này bà rất có năng khiếu, lúc đó ông nội tôi còn mời cả người Tây Dương đến dạy bà. Có một năm đại thọ của bà cố tôi, Tiểu Xuân cô nương tự mình khắc một tượng Quan Âm dâng lên, ai nhìn thấy đều nói y như Quan Âm sống lại”.

“Tay của bà nhất định rất khéo léo, giờ chỉ còn lại cái này thôi sao?” – Phương Đăng xếp chân xoay người lại, tay nhẹ nhàng vuốt ve con hồ ly đá đã trải gió phơi sương bóng loáng, đầu ngón tay lại vô tình quẹt vào mái tóc của Phó Kính Thù. Mái tóc anh mềm mại và ngoan ngoãn, không giống như mái tóc rối tung đen dày của cô, nếu không cột lên là lúc nào cũng bù xù chẳng khác nào một bà điên. Ngón tay Phương Đăng dừng lại một chút, sau đó lại vuốt nhẹ nhàng hơn, hơi thở trở nên nhẹ nhàng mà gấp gáp.

Phó Kính Thù dường như không hay biết: “Vừa rồi tôi nói bà cột con hồ ly đá vào người rồi nhảy xuống là muốn dọa cô. Bà chỉ nhảy xuống một mình, con hồ ly này cũng chỉ có một, sau khi Tiểu Xuân cô nương khắc xong thì Tam phòng dời đến vườn của Phó gia”.

“Sao lại cũng để con hồ ly ở đây, nhìn qua đúng là y như dọa người”.

“Bà có cách giải thích của mình, cô muốn nghe không?”

Phương Đăng nói lầm bầm: “Ai biết anh có sửa lại chuyện cũ để gạt tôi nữa không chứ?”

“Cô cứ coi như nghe chuyện xưa đi”, giọng nói của Phó Kính Thù nhẹ nhàng rót bên tai cô: “Ngày xưa có một con chồn hoang lạc vào khu vườn không ai ở, nhìn thấy trong vườn có con hồ ly đá, điêu khắc vô cùng sống động. Con chồn hoang cảm thấy cuộc sống quá cô đơn, liền nghĩ con hồ ly giống như đồng loại duy nhất trên đời của mình, cả ngày cùng hồ ly đá làm bạn, qua rất nhiều năm. Hồ ly đá không cử động cũng không nói chuyện, cả người lạnh như băng, mùa đông xuống chồn hoang quỳ bên người nó tự nhiên nảy sinh ra ý muốn nếu con hồ ly đá có thể biến thành thật thì tốt biết bao. Vì vậy nó mới cầu xin Phật”.

“Phật có thể cảm nhận lời cầu nguyện sao?” Phương Đăng rất hoài nghi - “Huống gì nó chỉ là một con chồn”.

Phó Kính Thù không để ý đến cô, tiếp tục kể: “Phật hỏi chồn hoang, thế gian này cái gì là quý nhất. Chồn hoang nói, thứ không có được và thứ đã mất đi. Phật cho là chồn hoang có linh tính, cảm nhận thành tâm của nó, cho nó một cơ hội. Nếu muốn để hồ ly đá biến thành hồ ly thật, trừ phi nó đem tim của mình móc ra cho con hồ ly đá”.

“Phật Tổ đúng là có chủ ý!”

“Chồn hoang vì quá muốn để cho con hồ ly đá sống lại, có máu có thịt làm bạn với mình. Nên nó nén đau mà móc tim mình ra, theo lời Phật tổ nhét vào lồng ngực con hồ ly đá. Hồ ly đá sống lại thật, có sinh mạng và suy nghĩ, chồn hoang hết sức vui mừng, công sức của nó bỏ ra cũng đáng. Bọn chúng cùng nhau trải qua khoảng thời gian vô cùng vui vẻ”.

“Cũng như Tiểu Xuân cô nương và ông nội anh, họ cũng đã từng rất vui vẻ”.

“Không biết từ lúc nào, khi sống lại thì hồ ly đã dần dần không cam lòng với cảnh sống lặng lẽ, nó chán ghét cảnh kẹt ở góc vườn hoang, trời cao đất rộng bên ngoài quẩn rũ nó, nó thậm chí còn muốn được làm người, đi nếm thử phong quang cuộc sống”.

“Tôi nghe nói hồ ly thành tinh sẽ có thể biến hình người”.

“Con hồ ly đá này thông minh đỉnh ngộ, lại có thiên tính, đương nhiên tu thành chánh quả, chẳng những có dáng vẻ con người, sau này còn có thể trở thành tiên. Cứ như vậy, nó rời bỏ khu vườn hoang cũ”.

“Không đem theo chồn hoang sao? – Phương Đăng có hơi thất vọng.

“Hồ ly đá không bỏ được bạn mình, nhưng chồn hoang chỉ là chồn hoang, nó vĩnh viễn không thoát được hình dạng cũ, làm sao để đem nó theo đây? Huống hồ chi, hồ ly đá bây giờ đã là người, nó không muốn nhớ về quá khứ phải chịu mưa hứng gió, nếu đem chồn hoang theo không khác nào sẽ khiến nó nhớ lại dáng vẻ trước kia”.

“Chồn hoang quá tội nghiệp, móc trái tim mình ra, cuối cùng không giữ lại được cái gì”. – Phương Đăng bắt đầu cảm thấy, câu chuyện xưa này là nói về Tiểu Xuân cô nương cùng Phó Truyền Thanh và cũng có khi là Phó Duy Nhẫn cùng Chu Nhan cô cô sau đó, nói không chừng trên đời này trong mỗi đôi nam nữ si tình, đều có một người là con hồ ly đá thay đổi, còn người kia chính là chồn hoang ngu dại đáng thương.

“Biết làm sao chứ, đều là do sự lựa chọn của nó từ đầu. Sau khi hồ ly đá đi, chồn hoang cả ngày lang thang trong vườn, vì nó không có tim nên không già đi, cũng chẳng chết, trọn đời không thoát khỏi lớp da chồn, tuổi thọ với nó mà nói là khoảng thời gian đợi chờ vô cùng cô độc”

“Sao nó lại không đi?”

“Nó sợ một ngày nào đó hồ ly đá sẽ quay về. Hơn nữa cũng vì khi đổi tim với hồ ly đá, nó đã hứa trước mặt Phật tổ sẽ thay hồ ly đá tu luyện thành người kia trải qua ngàn năm chịu phạt”.

“Được rồi, tôi cũng có thể hiểu tại sao Tiểu Xuân cô nương lại không thể sống tiếp. Họ đều quá ngốc, Phật Tổ cũng rất kỳ lạ, sao nhất định phải tàn nhẫn như vậy, sao không thể cho chồn hoang sự lựa chọn khác?”

“Chuyện xưa chỉ là chuyện xưa, chồn hoang trường sinh bất tử, con người bây giờ có khả năng này hay sao? Cho dù có, có bao nhiêu người có thể chờ đến ngày đó?” Phó Kính Thù lấy tay chỉ vào miệng giếng.

Phương Đăng vẫn còn buồn bã với câu chuyện xưa, không có cách nào tiếp nhận giải thích này, lòng cảm thấy rất buồn phiền.

“Tiểu Xuân cô nương nhất định không nên chết, câu chuyện xưa này không nên cứ như vậy mà kết thúc!”

“Ngốc quá!” Phó Kính Thù nhìn vẻ nghiêm túc của cô, mỉm cười, nhắm mắt lại không nói gì nữa.

“Tôi không thích câu chuyện xưa về hồ ly đá này.” Phương Đăng buồn buồn cầm bàn chân đằng sau đuôi của con hồ ly đá kéo xuống, mấy lần muốn mở miệng nói gì đó rồi lại thôi. Qua một lúc lâu, hơi thở của Phó Kính Thù đều đều, cô nghĩ anh đã ngủ thiếp đi, chợt cô hạ giọng: “Tiểu Thất, anh có thể đừng đi không?”

Không có ai trả lời cô, chỉ có tiếng gió. Phương Đăng ngửi được trong hơi gió mùi của cỏ đuôi chồn, chậm chậm nhắm hai mắt lại. Đối với một nơi nhiều mưa như Qua Âm Châu mà nói, khó lòng có được lúc thời tiết đẹp thế này.

“Tôi đi rồi... cô sẽ buồn sao?” giọng nói của anh tựa hồ phảng phất theo hơi gió.

“Anh nói thử xem... Có ai mất đi đồng loại duy nhất lại không thấy đau buồn, dù cho đó là người hay hồ ly đi nữa”.

“Tôi còn có thể đi đâu?” – Lời nói của Phó Kính Thù không vui cũng chẳng buồn – “Cha tôi không có ở đây, cả đời tôi có thể sẽ ở lại chỗ này. Ở lại đây thì có gì không tốt? Trước kia tôi mỗi ngày đều cố gắng để bản thân tốt hơn, để người khác thừa nhận tôi không phải là nghiệt chủng, tốt để có thể cùng cha tôi nhận tổ quy tông, cho đến giờ không nghĩ đến cuộc sống còn con đường nào khác. Lần trước khi tôi bệnh trong lúc mơ màng còn tính đến cả cái chết, sau đó tỉnh lại mới phát hiện nên chịu đựng cho qua, không phải tôi muốn sống để danh chánh ngôn thuận làm người của Phó gia, mà bởi vì còn có người quan tâm tôi, muốn tôi sống”.

“Người nào?” Phương Đăng giả ngốc. Ngoài miệng hỏi vậy, mặt lại hơi ửng đỏ.

Phó Kính Thù không trả lời, chỉ nói: “Lúc đó tôi bắt đầu cảm thấy, họ có nhận tôi hay không thì sao chứ? Nhiều năm như vậy không phải đã đủ rồi sao? Không có Phó gia danh giá giàu sang, tôi vẫn là Phó Kính Thù, điều này không ai thay đổi được”.

“Nhưng những người ở nước ngoài kia dù sao cũng là người thân của anh, anh không nhớ họ sao?”

“Người thân?” Phó Kính Thù giống như đang nghe một câu chuyện cười: “Tôi không có người thân, Phương Đăng, trừ cô ra.”

Gió thổi qua cây bạch ngọc lan, thổi qua tán lá cây si, tiếng kêu sột oạt, chỗ hai người ngồi không nhìn được thấy mắt nhau, bầu trời trắng tấp, như đang nhìn thẳng vào hai người trần gian nhỏ bé. Phật Tổ ơi, Phương Đăng gọi thầm trong lòng, rốt cuộc tâm nguyện của con cũng đã được thành toàn, Người đã nghe được lời cầu khẩn của con. Phó Thất sẽ cả đời ở bên cô, họ là người thân, sống nương tựa lẫn nhau, máu huyết tương thông... Đây không phải là điều cô mong ước sao? Ít nhất, đó là điều cô không thể nào thay đổi. Phương Đăng dù có chút vui mừng nhưng vẫn buồn rầu, cô muốn cười một cái, quay lưng về phía anh, nhưng hết lần này đến lần khác trong khóe môi đều ném được một mùi vị đầy chua xót.

14. Chương 11

Lục Ninh Hải lên đảo mới nhớ hôm nay là đêm giáng sinh của người Tây phương. Lúc vợ ông còn sống, mỗi khi đến thời gian này nhất định là vô cùng bận rộn với con trai ở nhà, ông vừa về đến là nhìn thấy khắp phòng treo đèn hoa đủ màu, dùng cây quế thay cho cây giáng sinh. Chẳng qua bây giờ vợ ông đã mất năm năm, con trai cũng ở nội trú không sống cùng ông, nhớ tới chỉ thấy đau lòng.

Gia đình vợ ông là hoa kiều Tây Á, cha vợ lúc còn trẻ đã từng làm chủ một nhà máy gia công lớn ở Penang, cổ đông lớn nhất của nhà máy là một gia đình người Hoa có danh tiếng ở địa phương. Nhờ vào quan hệ này, mười bốn năm trước do sự tiến cử của cha vợ, Lục Ninh Hải vốn là người phụ trách pháp luật tuổi trẻ tài cao trở thành đại diện pháp lý của gia đình này ở trong nước, hết thấy các công việc hành chính luật pháp đều thay mặt họ phụ trách xử lý, đương nhiên, bao gồm tất cả những việc mà thân chủ không đích thân làm được.

Hơn trăm năm trước, vì phong trào ở Nam Dương khiến cho dân bản địa có không ít người giàu có phải ở lại nước ngoài, trong số đó có những người từ Qua Âm Châu ra đi, trong quá trình làm việc ông đã đặc biệt chú ý gia đình này. Ngày nay hậu nhân của Phó Học Trình ở Mã Đại tuy đã không còn cường thịnh kêu mây gọi gió như lúc trước, nhưng trải qua bốn đời gia nghiệp vẫn không tàn lụi là rất đáng nể rồi. Phó gia năm đó di cư kịp lúc, lại liên tục làm ăn ở Nam Dương, có quan hệ thông gia với gia đình danh giá của địa phương, có thể nói tạo được căn cơ thâm hậu ở Tây Á, huông chi trong gia tộc hiện giờ cũng còn có người chủ kiến, không đến nỗi ly tan, nên việc bảo tồn gia nghiệp sự sản cũng kéo dài. Gia đình như vậy, trừ khi gặp phải biến cố trọng đại hay phá gia chi tử, nếu không bình thường trong thời gian ngắn sẽ khó lòng sụp đổ.

Một nửa số thành viên trong gia đình họ Phó chủ yếu sống ở nước ngoài, sản nghiệp trong nước cũng không nhiều, nên ủy thác cho Lục Ninh Hải xử lý, bình thường ngoài những việc như nhận gia sản do chính phủ từ từ trả lại, đôi khi cũng để ông thay mặt để thu xếp công việc ở bản địa với hậu nhân. Qua Âm Châu những năm gần đây có chút thành công khi đi theo đường lối mở rộng thắng cảnh du lịch, khoảng cách vào thành phố cũng chỉ qua một vịnh nhỏ, nên mỗi lần Lục Ninh Hải lên đảo đều trở về với ví tiền đầy. Kể từ khi ông và bạn bè hùn hạp mở văn phòng Luật sư đến nay, công việc liên miên, cũng thích thưởng ngoạn phong cảnh, mà những căn nhà cũ, biệt thự xưa trên đảo được người ta gọi là danh lam thắng cảnh đó, ông thấy chẳng qua chỉ là sự nhầm lẫn của quyền sở hữu và các thủ tục rắc rối lung tung. Vậy mà hôm nay không biết là vì nhớ người vợ đã qua đời, hay bởi vì mùa đông khiến Qua Âm Châu lộ rõ sự cũ kỹ mà trầm tĩnh, mưa gió

trăm năm làm xói mòn các ngôi nhà cổ nép mình trong bóng cây xanh biếc, tiếng chuông leng keng tình cờ vọng ra từ những chiếc xe đạp trong ngõ hẻm, âm thanh văng vẳng của thánh ca từ giáo đường xa xa vọng tới, người nước ngoài đi bộ trên đường, mang hơi hướm của một bức bích họa cổ xưa. Ông không kềm chế được nên để bước chân chậm lại.

Hôm nay Lục Ninh Hải vì việc hành chính mà đến Phó gia Hoa viên, chủ nhân trẻ tuổi có thân phận khó nói cùng với lão làm vườn trung thành đã chờ ông từ lâu. Ông còn nhớ mùa đông của mười hai năm, ông cũng mang theo sứ mạng giống như bây giờ đến gặp người sống trên nhà tổ của Phó gia, lúc ấy đón tiếp ông cũng là hai người, chỉ khác là bây giờ lưng của lão làm vườn đã còng xuống hơn một chút, mà khuôn mặt người đứng cạnh lão ta cũng đã đổi khác rồi.

Mười hai năm trước, Phó Duy Nhẫn với gương mặt tái nhợt, ánh mắt đầy vẻ bất an và nóng lòng chờ đợi. Lục Ninh Hải mang di chúc của cha ông đến, chỉ vài lời khó có thể diễn tả được sự phức tạp trên gương mặt mãn nguyện đó, Lục Ninh Hải làm xong thủ tục cho ông rất nhanh, còn đích thân đưa ông đi. Sau đó ông ta cũng không có liên lạc với Lục Ninh Hải, vậy mà trí nhớ của Lục Ninh Hải về ông ta vẫn rất sống động. Không ngờ những ngày tháng đó thoáng chốc đã trôi qua, lần này lên đảo, Lục Ninh Hải lại đem tin Phó Duy Nhẫn qua đời cho con trai ông ấy, số kiếp tuần hoàn của con người lại giống nhau một cách đáng sợ đến vậy khiến ột luật sư lâu năm cũng không khỏi cảm thán thế sự vô thường.

Dựa theo trình tự pháp luật, Lục Ninh Hải cẩn thận đưa cho đời thứ tư của Phó gia giấy chứng tử của Phó Duy Nhẫn, đồng thời báo rằng tro cốt đã an táng tại nghĩa trang ở địa phương. Ông còn đem về một vài món đồ thuộc sở hữu của Phó Duy Nhẫn lúc sinh thời, chẳng qua chỉ là một số vật phẩm tùy thân không có gì quan trọng. Vì đột ngột ra đi, Phó Duy Nhẫn cũng không để lại di chúc, Phó gia Tam phòng lại chưa chia của nên có thể nói tài sản cá nhân của ông tương đối hạn chế, trừ một số ít tiền mặt và tiền gửi ngân hàng, còn một số tiền ký gửi làm ăn của ông lúc còn sống, hôm nay theo an bài của bà chủ Trịnh, giao người chuyển lại cho con trai ông ta. Nói cách khác, đến trước khi con trai ông hai mươi tuổi, mỗi tháng có thể từ quỹ làm ăn đó lấy ra một số tiền lời, dù không đủ để tiêu xài hoang phí, nhưng đủ sống dư dả qua ngày, sau hai mươi tuổi anh sẽ có quyền quản lý toàn bộ số quỹ kinh doanh đó. Sau này Phó gia cũng không gánh chịu phí sinh hoạt cho anh nữa, ngay cả sản nghiệp ở Tây Á anh cũng không có quyền thừa kế.

Trong quá trình tiếp xúc, con trai trẻ tuổi của Phó Duy Nhẫn đều thể hiện sự kềm chế tương đối. Anh đọc kỹ càng từng văn bản pháp lý, gặp thuật ngữ nào không biết rõ sẽ lịch sự hướng về phía Lục Ninh Hải mà đặt câu hỏi, không nói lời phản đối với bất kỳ điều khoản nào viết trong đó, cũng chẳng tỏ ra buồn rầu về phương diện phân chia tài sản, sau đó bình tĩnh ký tên mình vào giấy tờ. Làm những chuyện này cùng lúc, thậm chí anh còn để ý mời Lục Ninh Hải uống trà trong thời gian chờ đợi ngắn ngủi. Khách vừa đến, lão làm vườn liền đi pha trà nóng, nhưng do thời tiết lạnh, nước cũng nguội nhanh hơn, dạ dày Lục Ninh Hải không tốt, nước trà lạnh như băng này khiến ông không thể nuốt, cơ bản chỉ theo phép lịch sự đưa lên môi hớp một ngụm chiếu lệ.

Người thanh niên liền tự tay pha cho Lục Ninh Hải ly trà nóng, khi Lục Ninh Hải vén nắp lên, thấy màu sắc trà vàng đậm, hơi nóng của mùi hương trà Trần Mi thượng hạng tỏa vào mặt, điều này khiến cho ông vừa mừng vừa ngại. Loại trà này là đặc sản của quê ông, chỉ là người ta thường chuộng Thiết Quan Âm hay Bạch Hào trà hơn, không biết tại sao cậu thanh niên tuổi còn trẻ trước mắt lại biết ông thích loại trà này. Mặc dù thay Phó gia làm việc nhiều năm, nhưng thân chủ nói trắng ra chỉ có một người là bà chủ Trịnh, với đứa trẻ mồ côi lại ở lại trong nước này rất ít khi liên hệ, chẳng lẽ đối phương là từ cách nói năng của ông toát ra hương âm mà đoán được manh mối? Nếu thật là vậy, không thể không gọi là người có óc quan sát, trí tuệ sáng như gương.

Việc chính làm xong, trà lại mới uống một nửa. Lục Ninh Hải không giống thường ngày vội vã từ già, ngược lại còn ngồi xuống thưởng trà, cùng người thanh niên hàn huyên một dịp. Con trai của Phó Duy Nhẫn đáng đáp cũng không quá giống cha, hoặc có khi lại giống mẹ nhiều hơn. Lục Ninh Hải biết Phó gia, tự nhiên cũng đã nghe qua lời đồn đãi về mẹ anh, nên cẩn thận không lên tiếng.

Tuy tiếp xúc trong thời gian ngắn, Lục Ninh Hải cảm thấy cậu bé này mặc dù tướng mạo và tính cách đều không giống Phó Duy Nhẫn, ngược lại trong lòng ông thấy đáng về cậu ta đích thị giống như người của Phó gia: suy nghĩ nhạy bén không nóng nảy, nói năng cẩn trọng không kiêu ngạo, thái độ dè dặt nhưng lời nói thì lưu loát. Người thông minh có thể thấy cậu ta từ nhỏ bị bỏ lại trong ngôi nhà này, lớn lên đơn độc,

khó tránh có không ít ầm ứ, Lục Ninh Hải coi như người truyền tin với phía Mã Đại, nhưng cậu tuyệt đối không nói một lời than khổ, ngược lại còn cùng Lục Ninh Hải trò chuyện vui vẻ về hội họa và thư pháp, vừa hợp ý nhau, vừa có chừng có mực, cách tiếp đãi khiến cho người khác cảm thấy vô cùng thỏa đáng nhưng lại không có chút cảm giác nịnh hót nào. Hai người trò chuyện với nhau rất vui vẻ. Trước khi Lục Ninh Hải cáo từ, vì trước đó có mạn đàm về nơi sản xuất bút mực nổi tiếng trong nước, người thanh niên còn bảo lão Thôi lên phòng cầm xuống một nghiên mực cổ, cười nói mình không am hiểu thư pháp, vật này tuy không tốt lắm, nhưng cuối cùng cũng đã tìm ra chủ nhân thích hợp.

Lục Ninh Hải biết lúc Phó gia tam phòng dời đi nước ngoài, mọi vật dụng đáng giá đều đã mang đi, căn nhà cũ này sau đó lại gặp không biết bao nhiêu lần lục soát, chẳng thể so bì với bên Mã Đại, những thứ đồ xài được còn lại cũng không nhiều. Đối phương lại rất có lòng, vật đưa ra nhất định nói là “không được tốt lắm” nhưng thái độ rất thành khẩn, nếu ông cự tuyệt thì hóa ra kiểu cách, trong lòng lại thấy rất thích, từ chối thì bất kính, nên vui vẻ mà cầm. Sau khi nói lời từ biệt, Lục Ninh Hải nhìn lại khu nhà tổ Phó gia vắng lạnh không ra hình dáng, cúi đầu lật xem xấp văn thư vừa mới ký, ở phần chữ ký ghi là hó Kính Thù.

Xem thái độ của bà chủ Trịnh bên kia, đoán chừng không tính tham dự vào cuộc sống của cậu thanh niên này quá nhiều. Lục Ninh Hải cũng không biết sau này mình còn có dịp giao thiệp với đời thứ tư của Phó gia – Phó Kính Thù này nữa không, là người ngoài, ông chỉ cảm thấy có một điều đáng phải suy nghĩ – tuy Phó Kính Thù là hậu nhân của con riêng Phó Truyền Thanh, cùng với bà chủ Trịnh không có liên hệ máu mủ gì, nhưng theo như ông tiếp xúc với tất cả những người của Phó gia, Phó Kính Thù và bà chủ Trịnh ở một phương diện nào đó rất giống nhau.

Rời khỏi Phó gia Hoa viên, công việc của Lục Ninh Hải vẫn chưa kết thúc. Nhiều năm qua Phó gia vẫn là một trong những người quyên góp tư nhân không thuộc chính phủ lớn nhất Cô nhi viện Thánh Ân trên đảo, làm người đại diện Phó gia, đem một khoản tài trợ nhỏ của Phó gia đến cô nhi viện cũng là một trong những mục đích trong chuyến đi này của Lục Ninh Hải.

Cách đón tiếp của cô nhi viện Thánh Ân so với Hoa viên Phó gia nồng nhiệt hơn rất nhiều, viện trưởng cùng người quản lý đã nhận được thông báo trước, từ sớm đã cho bọn trẻ xếp hàng chỉnh tề hoan nghênh người quyên góp đến. Viện trưởng dẫn đường Lục Ninh Hải, đi qua tiếng vỗ tay hoan hô của các cô nhi, sự khó chịu trong lòng lúc đầu dễ dàng bị cảm giác vinh dự thay thế. Mặc dù ông chỉ là người đại diện, cũng không phải là chân chính quyên góp, hưởng thụ sự đãi ngộ này có vẻ như “Cáo mượn oai hùm”, nhưng nhìn cơ thể gầy gò nhỏ bé cùng với gương mặt đỏ lên vì lạnh giá của từng đứa trẻ, liền có một niềm an ủi khó lòng miêu tả, thánh ca khởi xướng, dường như ông được tôn vinh chẳng khác Thượng Đế. Ông nghĩ đây có thể là nguyên nhân để những người có tiền nhiệt tình với công việc từ thiện, ít nhất cũng là một trong các nguyên nhân. Rất nhiều người nói kim tiền không mua được hạnh phúc, ông nghĩ ngoài nó ra không biết còn thứ gì có thể mua được.

Viện trưởng cô nhi viện là một nữ tu lớn tuổi, với sự có mặt của Lục Ninh Hải bà dùng lời nhiệt tình nhất để ca ngợi. Lục Ninh Hải đem chi phiếu của Phó gia đặt vào trong bàn tay già nua như vỏ cây của bà, cũng là lần đầu tiên nói với bà những suy nghĩ riêng của mình.

Sau khi Lục Ninh Hải trưởng thành không lâu thì cha mẹ liên tiếp qua đời, ông không có anh chị em gì, sau khi lập gia đình tình cảm với vợ rất tốt, nhưng năm năm trước vợ ông mất đi do tai nạn giao thông ngoài ý muốn, chỉ để lại cho ông một đứa con trai. Lần tái hôn sau, ngoài Lục Ninh Hải với người vợ hiện tại chẳng còn ai, gia đình rất đơn chiếc, luôn hâm mộ không khí náo nhiệt trong nhà người khác. Ông và vợ cố gắng mấy năm, muốn sinh thêm em bé nhưng trông đợi mấy lần đều vô vọng, bác sĩ nói nguyên nhân lớn nhất là từ cơ thể của ông. Mấy năm nay, Lục Ninh Hải tuổi đã trung niên, công việc lại bận rộn, càng ngày càng lực bất tòng tâm, nguyện vọng muốn có em bé chỉ sợ là tan theo bọt nước. Cách đây không lâu, ông đã ngồi bàn với người vợ hiện tại, nếu như bây giờ không sinh con được, chỉ bằng thừa dịp này sớm nhận một đứa con nuôi, coi như hoàn thành tâm nguyện. Vợ ông còn trẻ chỉ chưa quá ba mươi tuổi lúc đầu không đồng ý, nhưng sau khi nghe Lục Ninh Hải liên tục khuyên giải, nghĩ đến cảnh mình dưới gối trống không, lại chẳng cần khổ sở mang thai chín mười tháng mà có được đứa con, cũng không ảnh hưởng đến sự nghiệp thành công của chồng, lúc này mới ưng thuận. Vì vậy, hai vợ chồng chính thức đem chuyện này trình lên nghị sự, còn sai người dò hỏi khắp nơi xem có đối tượng nào thích hợp để nhận nuôi không, cô nhi viện cũng là một trong các mục tiêu của Lục Ninh Hải, trẻ con trong đây đa số là bị bỏ rơi rất đáng thương, nếu có thể thành công nhận nuôi một đứa thì cũng là làm được việc thiện.

Viện trưởng nghe ý định này của Lục Ninh Hải, dĩ nhiên là gật đầu không dứt, nguyên ý giúp đỡ. Bà lấy danh sách trẻ con trong viện ra, nói với ông nếu thích đứa trẻ nào, chỉ cần phù hợp điều kiện nhận nuôi, đều có thể để ông dẫn nó về nhà.

Lục Ninh Hải lật mấy cái liền khép danh sách lại, đối với ông mà nói, trẻ con phải hoạt bát lanh lợi, không phải là mấy gương mặt trơ trơ như đá trong quyển danh sách đó. Ông nói có thể nhìn quanh cô nhi viện một lượt, có thể làm người một nhà không dựa vào duyên phận, nhìn bằng mắt cũng là một trong số đó.

Lão viện trưởng vui lòng giúp đỡ, giờ trực buổi trưa, theo truyền thống cũ của cô nhi viện, hằng năm đến đêm giáng sinh trong viện sẽ vì bọn trẻ, các giáo đồ cùng các nhà hảo tâm quyên góp làm một bữa cơm Thánh. Kinh phí của bọn họ có hạn, món ăn năm nào cũng như năm đó, chỉ có cá với khoai tây, nhưng đối với bọn trẻ mà nói chính là đồ ăn ngon nhất. Dường như tất cả cô nhi đều kéo đến hội trường trước giờ ăn bữa cơm Thánh, chờ nhận lấy phần mình, đó chính là cơ hội tốt cho Lục Ninh Hải.

“Nói chung, chúng tôi đều đề nghị người nhận nuôi thu nhận các trẻ em càng nhỏ tuổi càng tốt, bọn trẻ con không hiểu chuyện nhiều, đối với cha mẹ nuôi cũng sẽ thân thiết hơn, như đứa đó... năm nay hơi lớn tuổi...” Viện trưởng chỉ đứa bé trai đứng trước mặt cách đó không xa mà nói.

Lục Ninh Hải lắc đầu.

“Mấy tháng trước có người bỗng tới một đứa bé gái, chưa đầy một tuổi, chẳng qua là.. nó có hơi gầy yếu”. Viện trưởng quan sát vẻ mặt của Lục Ninh Hải, thử thăm dò.

Lục Ninh Hải đúng là muốn một đứa con gái, xinh đẹp như thiên thần, đây là mơ ước lâu nay của ông. Nhưng rõ ràng viện trưởng nói bé gái đó có điều thiếu sót, ông còn do dự.

“Đứa trẻ quá nhỏ, tôi bận rộn công việc, bà nhà lại không có kinh nghiệm chăm sóc trẻ con, chỉ sợ là không thích hợp”.

Viện trưởng làm sao không hiểu ông đang từ chối khéo, vừa định kiên nhẫn thay ông tiếp tục quan sát, đột nhiên từ chỗ mọi người đang dùng bữa cơm Thánh truyền tới âm thanh xôn xao không lớn không nhỏ. Chỉ nghe được tiếng một cậu bé cao giọng: “Mày chạy vào đây làm gì?”

Sau đó có hai người bị đám người đó ép ra ngoài, một đứa trước một đứa sau co chân chạy, phía sau là một đứa bé vóc dáng cao lớn mập mạp đuổi theo, nhất định không buông tha, hét lên: “Chính là mày, giả mạo vào đây ăn uống, không ày chạy”.

Phía sau cậu bé mập mạp còn có vài đứa bé lớn tuổi hơn, náo loạn đuổi theo hai đứa phía trước.

“Mấy con khỉ này...” Viện trưởng không giấu được sự xấu hổ trên mặt, cười giải thích với Lục Ninh Hải, “Đây là...”

Trong lúc đó, cậu bé đuổi theo đã vượt qua mấy người bạn cùng trang lứa chạy về hướng cửa chính của cô nhi viện, cố gắng bao vây. Người chạy phía trước là một cô gái, thấy cửa lớn bị chặn, nhanh như sóc quay người chạy về một phía khác trong hội trường, không quên kéo theo cậu bé vóc dáng nhỏ thó bên cạnh. Vì chạy quá nhanh, lại phải đối phó với đám người cao to đuổi theo sau, cô gái cứ né hết bên phải rồi bên trái, suýt nữa thì đụng vào Lục Ninh Hải cùng Viện trưởng đang đứng một bên hội trường.

Lục Ninh Hải né người tránh, mới có thể đứng vững mà không ngã.

“Loạn, loạn thật mà!!!” Viện trưởng dậm chân hướng về phía bọn nhóc kia khiển trách.

Cô gái quay đầu nhìn hai người lớn một cái, ánh mắt hiện rõ sự dừng dưng hài hước. Cậu bé nhỏ thó sau lưng cô nghe Viện trưởng la thì hoảng sợ, làm rơi túi đồ trên tay xuống, mấy con cá chiên vàng ươm từ trong túi giấy rơi ra tán loạn. Cô bé thấy vậy lập tức quay trở lại, đi vòng vào mấy bước, cúi người muốn nhặt lên nhưng cậu bé mập mạp to lớn đã đuổi theo sau sát nút.

Lúc này, Lục Ninh Hải mỉm cười căn cậu bé đuổi theo lại, dù không dùng sức nhiều nhưng vẫn đủ để cô bé kia có cơ hội thoát thân. Cô nhanh chóng vọt tới tường rào bên cạnh hội trường Cô nhi viện, dùng gốc cây hoa quế bên tường làm điểm tựa ba chân bốn cẳng phóng lên trên tường, quay lại nhìn kẻ đang đuổi theo cười lớn.

“Ăn trộm! Nó dựa vào cái gì mà đến đây ăn chứ?” Bị Lục Ninh Hải cản lại, cậu bé mập mạp ầm ứ hất tay ông ra, lớn tiếng: “Ông chặn tôi làm gì? Tôi đang giúp mọi người bắt ăn trộm mà!”

Cậu bé vóc dáng nhỏ bé đi cùng cô bé khi này thấy bạn mình thoát thân thuận lợi, cũng không chạy theo mà đứng ở chân tường cãi lại cậu bé to con đang đứng cạnh Lục Ninh Hải: “Vậy mày cũng không phải người trong viện này, cũng đều là ăn trộm như nhau thôi, ăn trộm!”. Cậu ta dùng sức hít mũi một cái, làm mặt quỷ hù dọa.

“Tao với nó không giống nhau, nhà chúng tao đều là giáo đồ, có quyền tiền cho Cô nhi viện. Nó là ăn mày ở đâu chứ?” Cậu bé to con hất hàm lên, sau đó nhìn về phía sơ Viện trưởng, như đang tìm sự đồng cảm.

Viện trưởng lắc đầu không nói.

“Đừng nói gì khác, con trai mà đuổi theo con gái thì có ra gì.” Lục Ninh Hải cười nói.

Cậu bé dĩ nhiên không phục, nhưng cũng sợ vì đối phương là người lớn đáng tuổi cha mẹ mình, lại có mặt sơ Viện trưởng ở đây, không dám hỗn hào quá đáng, chỉ biết hậm hực đi ra, bọn nhỏ theo đuôi cậu ta cũng giải tán một cách ồn ào.

Lục Ninh Hải nói với Viện trưởng: “Tôi còn tưởng bữa cơm Thánh hôm nay là mở cửa cho tất cả mọi người, nhất là trẻ em”.

“Thành thật mà nói đồ ăn của chúng tôi là chuẩn bị cho các tín đồ và trẻ em trong viện..”. Sơ Viện trưởng ngập ngừng, dừng lại một chút rồi nói: “Đứa trẻ mới vừa rồi cũng là Phó.. là Phó gia trên đảo...”

“Tôi muốn biết đứa bé bị rượt chạy khi này tên gì?” Viện trưởng vừa nói ra, Lục Ninh Hải đã hiểu cậu bé khi chắc chắn là con cháu của Đại phòng Phó gia, nhưng ông không bận tâm lắm đến điều này.

“À, đó cũng là một đứa bé đáng thương, nó tên là Tô Quang Chiêu, năm nay mười hai tuổi”. Thấy Lục Ninh Hải có hứng thú, Viện trưởng vội vàng hướng về hàng rào ngoắc đứa bé trai: “A Chiêu, mau tới đây”.

Mười hai tuổi, Lục Ninh Hải kinh ngạc, ông nghĩ rằng đứa bé gầy gò đang hít mũi đó cao lắm là tám chín tuổi mà thôi. Hơn phân nửa trẻ em trong cô nhi viện Thánh Ân mang họ Tô, nghe nói là vì kỷ niệm vị thánh đã lập nên Cô nhi viện.

Tô Quang Chiêu nghe Viện trưởng gọi, bối rối không biết làm sao.

“Tới đây, đồ ngốc!” Viện trưởng nóng nảy, sợ A Chiêu bỏ qua cơ hội ngàn vàng này, vội vàng giục.

Lục Ninh Hải lịch sự cắt đứt sự nhiệt tình của Lão viện trưởng, nói thẳng: “Thưa sơ, tôi muốn hỏi cô bé trèo tường khi này”.

“Con bé đó...” Mặt Viện trưởng không giấu được kinh ngạc. “Nhưng con bé đó không phải là trẻ em trong Viện của chúng tôi”.

15. Chương 12

Giáng sinh vừa qua không bao lâu là đến năm mới, những ngày lễ này đối với Phương Đăng mà nói không có ý nghĩa gì, có chăng là ở Cô nhi viện Thánh Ân bên cạnh thỉnh thoảng lại tổ chức mấy bữa tiệc miễn phí.

Hôm đó A Chiêu kêu cô đến ăn cơm Thánh, khó có khi thằng nhóc đó tìm Phương Đăng với lý do tốt như vậy, còn cao hứng y như mình là chủ nhân của buổi tiệc long trọng này, Phương Đăng dĩ nhiên cũng không muốn bỏ qua. Đúng ra tất cả đều thuận lợi, cô và A Chiêu xếp làm hai đội, lãnh được một túi cá chiên lớn cùng khoai tây, tính ra có thể tiết kiệm tiền ăn trong hai ngày, ai ngờ giữa đường Phó Chí Thời lại nhào ra. Tên đó thấy mặt kẻ thù thì giống như mèo ngủ được mùi tanh của cá, la ầm lên là cô không có tư cách

tham gia bữa cơm Thánh. Phương Đăng không muốn dây dưa với cậu ta, nhưng cậu ta lại kéo cả một đám lâu la đuổi theo, nếu không phải là lão nữ tu của cô nhi viện đứng cạnh đó cản lại, e là cô đã xoi tái hẳn rồi.

Phương Đăng leo tường thoát thân, trở về nhà, nghĩ đến gương mặt đáng ghét của Phó Chí Thời lúc đuổi theo mình, càng nghĩ càng cảm thấy tức. Dĩ nhiên cô không nông cạn nghĩ đến vấn đề trả thù đập cho cậu ta một trận nữa, Phó Thất sẽ trách cô không kèm được nóng giận, tự chuốc phiền phức, nhưng nếu không làm vậy, chẳng lẽ không có cách nào dạy cho tên khốn đó một bài học?

Nhớ đến mấy ngày trước đi mua muối trong tiệm của lão Đỗ, vừa đúng lúc Phó Chí Thời mua quà vật rồi bỏ đi. Lần đầu tiên cô mới thấy một đứa con trai tham ăn như cậu ta, giống như không ăn được mấy thứ quà vật đó cậu ta sẽ chết đói.

Lão Đỗ đang đứng ở sau quầy đếm mấy đồng tiền có hình thù kỳ lạ, nhìn thấy Phương Đăng không quên ra vẻ, hỏi cô mấy thứ này có đáng giá hay không.

Phương Đăng vốn là không muốn nói nhảm, nhưng suy nghĩ lại thấy có thể mấy đồng tiền kỳ lạ này có liên quan đến tên Phó Chí Thời kia, mới đưa mắt nhìn. Lão Đỗ thần thần bí bí nói cho cô biết, Phó Chí Thời thường đến tiệm mua đồ ăn, thiếu không ít tiền, bị lão truy nợ gấp quá nên lấy hai đồng tiền cổ này ra đổi. Phương Đăng lập tức hiểu ra đôi chút, cô còn tưởng Phó Chí Thời được gia đình cưng chiều như ông trời con, mỗi ngày cho nhiều tiền xài vật để cậu ta phung phí. Nào ngờ cậu ta mua thiếu đồ của lão Đỗ, lại không dám xin tiền trả nợ, hai đồng tiền cổ này chắc chắn Phó Chí Thời trộm từ người lớn mà đem ra ngoài.

Phương Đăng thầm ghi nhớ chuyện này trong lòng, dù sao cũng đã nắm được điểm yếu của Phó Chí Thời. Người không phạm ta ta cũng chẳng phạm người, một ngày nào đó nếu tay ông trời con đó chạm đến cô, cô cũng có cách đâm một dao sau lưng hắn. Đúng thật là vài ngày sau, Phó Chí Thời lại chọc giận cô.

Bắt trộm phải bắt tận tay, đạo lý này Phương Đăng hiểu rõ. Cô bỏ túi cá chiên và khoai tây qua một bên đi tìm lão Đỗ ngay, hỏi lão ta mượn hai đồng tiền kia một chút sau đó sẽ quay lại trả liền. Lão Đỗ vốn là tay keo kiệt, nhưng lại hiếm khi thấy Phương Đăng ngọt ngào nở nụ cười xinh đẹp nhờ vả, đúng là lợi ích hiếm thấy, ngay lập tức nửa người mềm nhũn ra, vui vẻ cầm tiền đưa cho Phương Đăng mượn.

Phương Đăng cầm được chứng cứ trong tay không thôi mừng thầm, Phó Chí Thời gọi cô là “ăn trộm”, cô cũng muốn cho cha mẹ cậu ta biết người nào mới thật sự là kẻ chôm chĩa. Để kế hoạch có kết quả thuận lợi nhất thì phải có cả Phó Kính Thuần trước mặt vợ chồng họ mà nói vài câu, Phương Đăng cố tình đi tìm Phó Thất, muốn cùng anh tương kế tựu kế, tiện tay đem túi cá chiên cầm cho anh ăn thử. Nào ngờ phản ứng của Phó Thất khi nghe chuyện này khiến cô mất hứng, đầu tiên anh nhìn hai đồng tiền kia một lúc, thờ ơ nói đó là tiền xu của thời kỳ chính phủ Bắc Dương, bây giờ lưu thông trên thị trường không nhiều, đúng là Phó Chí Thời không biết nhìn của. Phương Đăng không cần quan tâm đó có phải là tiền của lão Đỗ hay không, cô hỏi Phó Thất có phải tiền đó do nhà anh họ của anh cất giấu, Phó Thất lại cau mày hỏi ngược lại cô, lão Đỗ là người thế nào, sao có thể để người khác gạt mất món đồ tốt trong tay mình dễ dàng như vậy.

Phương Đăng nghĩ đến chuyện gạt người như lúc trước, Phó Thất thấy cô né tránh, sắc mặt càng trở nên khó coi. Anh không thích cô dùng sự nữ tính của mình để có được bất kỳ lợi ích gì, dù là đối phương trên thực tế cũng chẳng lợi dụng được cô. Phương Đăng thấy anh không chịu giúp, lấy đồng tiền trên tay anh lại, nghĩ thầm cùng lắm tự mình nghĩ cách vạch trần Phó Chí Thời.

Phó Thất không những không đồng ý cách làm của cô, còn khuyên cô đừng để tâm chuyện của Phó Chí Thời. Phương Đăng bị tạt một gáo nước lạnh, rất không vui. Rõ ràng là Phó Chí Thời năm lần bảy lượt khiêu khích cô, tại sao khi qua miệng Phó Thất giống như cô đang làm sai mà nghĩ đến chuyện gian ác hại người. Cô là người có thù nhất định phải báo, đây là quy tắc hữu hiệu và đơn giản nhất mà thế giới mạnh được yếu thua này dạy cho cô từ lúc lớn lên, chỉ có như vậy mới khiến kẻ ỷ mạnh hiếp yếu sợ hãi. Cô ghét cái kiểu trước khi làm gì cứ suy đi nghĩ lại của anh, nói trắng ra chẳng khác nào hèn nhát.

Nhìn thấy Phương Đăng giơ chân, giọng căm hận nói sẽ tính cách đối phó Phó Chí Thời. Phó Thất lạnh lùng nói với Phương Đăng, đừng nên lúc nào cũng coi mình là đúng, dù cô có đánh Phó Chí Thời hay không, hoặc chơi trò gài bẫy để cha mẹ cậu ta cho con mình một trận cũng được, trừ hủ được giận trong lòng thì chẳng thay đổi được gì, quả đấm cùng trò đùa ác nghiệt không thể nào thu phục người khác. Biện pháp trả

thù tốt nhất là đừng làm gì cả, cứ nhẫn nhịn chờ thời cơ, khi bản thân trở thành người có sức có tài, có thể làm cậu ta cam tâm tình nguyện quỳ xuống liếm gót chân cô.

Phương Đăng không chấp nhận lời giải thích này, đối với cô đó chỉ là cái có. Hai người nói tới nói lui một hồi thì giải tán, Phương Đăng cầm tiền quay về, suy nghĩ buồn bực trong lòng, hôm sau liền đem đồ trả lại cho lão Đỗ. Hai ngày liên tiếp cô không để ý đến Phó Thất, Phó Thất cũng chẳng tìm cô.

Do thời điểm Nguyên đán, trường học được nghỉ, chạng vạng tối đêm giao thừa, Phương Đăng cầm viên đá nhỏ ném vào cửa sổ phòng Phó Thất, gọi anh cùng cô ra giáo đường xem lễ hội. Cô biết rõ hôm nay lão Thôi vào thành phố mua đồ, đoán chừng tối muộn mới có thể về đến nhà, không biết Phó Thất một mình có ăn tối đầy đủ không.

Hòn đá nhỏ trong tay cô bay lên cánh cửa sổ lá sách phát ra một âm thanh rõ rệt, trước đây mỗi lúc thế này, anh chỉ giả vờ giận rồi đẩy cửa sổ để cho cô chờ một lát, sau đó nhanh chóng từ trên lầu đi xuống. Vậy mà hôm nay, Phương Đăng đã ném hết mấy hòn đá nhỏ trong tay mà cánh cửa sổ lá sách vẫn không hề động tĩnh.

Phương Đăng bắt đầu cảm thấy có chút kỳ lạ, Phó Thất rất sợ lạnh, mùa đông chỉ thích ở trong nhà, hôm nay trên đảo lạnh đến mức không chịu nổi, anh không có lý do gì lại đi lang thang ngoài đường. Cô để ý trước cửa sổ anh không biết tại sao không thấy chậu hoa mỹ nhân, chẳng lẽ lần này anh giận cô thật hay sao?

Cô hướng về phía cửa sổ kêu tên anh mấy lần, không ai đáp lại nên buồn bực quay về nhà. Nghĩ đi nghĩ lại vẫn cảm thấy kỳ lạ: Phó Thất không dễ dàng tiếp chuyện với người khác, nhưng cũng tuyệt đối không phải là người hẹp hòi, hơn nữa có nhiều lúc hai người cãi nhau, anh không đồng ý cách xử sự của cô, cũng không đến nỗi như vậy. Bây giờ cô còn chủ động đến tìm anh, anh không có lý do gì không để ý, hơn nữa cũng không đến nỗi giận cô đến mức đem cả chậu hoa mỹ nhân mà ném bỏ.

Đêm xuống, A Chiêu giục Phương Đăng ra ngoài, nếu trễ hơn một chút giáo đường sẽ rất đông người, khó thể chen vào được. Thật ra Phương Đăng không có tâm trí đi chơi, nhưng lại không thể ngồi lì ở nhà suy nghĩ nát óc rồi chờ đợi. Đúng lúc xuống lầu thì cô gặp lão Thôi xách theo bao lớn bao nhỏ trở về, liền đến gần lão Thôi hỏi thử xem đã có chuyện gì xảy ra với Phó Thất.

Đầu óc lão Thôi cũng mơ hồ, còn nói sáng nay trước khi đi, Tiểu Thất đã dặn tối nay không cần phải nấu cơm, cậu ấy sẽ cùng với Phương Đăng đến giáo đường xem trình diễn ca nhạc, tiện thể sẽ ăn hoành thánh ở ngoài. Phương Đăng càng nghĩ càng cảm thấy bất thường, nếu nói như vậy, Phó Thất căn bản là không có giận cô, còn mời cô ăn hoành thánh có nghĩa là anh đã cố ý làm lành. Cô giục lão Thôi vội vàng mở cửa, rồi chạy theo sau, lo là anh lại bị bệnh. Đến gần phía dưới cửa sổ phòng anh một tí, đập vào mắt Phương Đăng là chậu hoa vỡ tan tành.

Đó chính là chậu hoa mỹ nhân ở bệ cửa sổ của Phó Kính Thù, lúc này chậu hoa bể tan nát, bùn đất bên trong đều đổ ra ngoài, nhìn có vẻ như là từ lầu hai rớt xuống mới thành ra thế này. Đăng không biết chuyện gì xảy ra, lão Thôi cũng vội vã chạy xuống lầu, nói Tiểu Thất không có trong phòng, kỳ lạ nhất là không hề đem theo chìa khóa, ngay cả áo khoác cũng không có mang đi.

“Chẳng lẽ anh Thất lại ra ngoài chơi một mình sao?” A Chiêu và Phương Đăng đối mặt nhìn nhau.

Phương Đăng lắc đầu, đừng nói Phó Thất vốn là người không ham chơi, dù anh có chuyện đi ra ngoài, cũng sẽ không vội vàng đến vậy, hơn nữa việc chậu hoa mỹ nhân rơi vỡ cũng là điều kỳ lạ.

Lão Thôi có hơi tức giận, xoa xoa hai bàn tay lại với nhau: “Thằng bé đó rốt cuộc là đi đâu chứ? Cũng không nói tiếng nào.. Phương Đăng, cậu ấy không tìm cô thật sao?”

“Nếu anh ấy tìm tôi, tôi còn đứng đây sao?”

“Không được, tôi phải đi tìm cậu ấy.” Lão Thôi nói xong liền bước ra ngoài.

“Cháu cũng đi”. – A Chiêu cũng chạy theo.

Qua Âm Châu chỉ bé như hạt đậu, hai người chia nhau mỗi người tìm một hướng cũng đủ rồi. Phương Đăng sợ Phó Thất chỉ đi lòng vòng đầu đó, một lát sau sẽ quay về, nên mới trở lại gác trọ của mình, tựa vào cửa

sổ chờ đợi, chỉ cần anh xuất hiện ở đầu hẻm là cô có thể nhìn thấy rõ ràng.

Phương Học Nông lại không ở nhà. Gần đây ông ta lẩn lộn bên ngoài, trời chưa khuya hẳn thì rất khi về gác trọ, Phương Đăng có khi thuận miệng hỏi ông ta đi đâu, ông ta cũng không muốn cô phải xen vào. Đêm giáng sinh, Phương Đăng cố ý để lại cá chiên cùng khoai tây cho ông ta, ông ta đều không ăn một miếng, khác với lúc xưa, ngòm ngòm nhấm rệu như là ma đói đầu thai. Phương Đăng tức mình, không cần biết kẻ nát rệu kia đi đâu về đâu, tiện tay đem nồi cá chiên và khoai tây gần thiêu ném vào thùng rác.

Phó Kính Thủ không xuất hiện trong tầm mắt như mong đợi của Phương Đăng, ngược lại lão Thôi cùng A Chiếu kẻ trước người sau quay về Phó gia Hoa viên. Phương Đăng chạy xuống, quả thật chỗ nào Phó Thất có thể đi họ cũng đã ghé qua, đều không có chút tung tích nào của anh cả.

“Chẳng lẽ xảy ra chuyện gì sao?” – Trong lòng Phương Đăng như lửa đốt.

“Không thể, ban ngày ban mặt, tôi mới vừa đi khỏi đảo một ngày, buổi sáng cậu ấy vẫn ổn mà”. Lão Thôi ngoài miệng nói vậy nhưng sắc mặt có phần trắng bệnh, do dự hỏi: “Hay là chúng ta đến đồn công an một chuyến?”

“Nếu không tìm thấy người, bốn mươi tám giờ sau mới có thể báo cảnh sát”. A Chiếu tuy nhỏ nhưng biết rất nhiều. “Cháu cảm thấy, anh Thất thông minh như vậy, làm sao xảy ra chuyện gì được? Nhất định là anh ấy buồn bực, một mình ra ngoài dạo chút thôi. Chị Đăng, chị nghĩ sao?”

A Chiếu đưa mắt nhìn Phương Đăng đang đứng bên ngoài.

Phương Đăng cũng không biết tại sao mình không tài nào chờ nổi nữa, cô chỉ muốn tìm một chỗ yên tĩnh ngồi xuống, một cảm giác bất an bao phủ lấy cô. Chuyện này đồn công an trong lúc nhất thời cũng sẽ không quản, A Chiếu với lão Thôi cũng nói chỉ là anh tạm thời rời khỏi nhà, một lát sau sẽ quay lại ngay. Nhưng cô mơ hồ cảm thấy không phải như vậy, anh là một người rất cẩn thận, lần trước mắc mưa ngã bệnh trốn trong phòng không chịu gặp ai đã là chuyện khác biệt lắm rồi. Phương Đăng thậm chí còn có cảm giác chậu hoa mỹ nhân bên bệ cửa sổ của Phó Thất bị vỡ là lời ám nhủ nào đó của anh dành cho cô, anh đột nhiên biến mất, nhất định là không hề đơn giản.

Phó Kính Thủ cả đêm không trở về, Phương Đăng cũng thức trắng đêm không ngủ. Sau nửa đêm, Phương Học Nông trở lại, miệng ngân nga một bài hát đồng dao. Gần đây mỗi lần quay về, bộ dạng ông ta đều như đã ăn uống no say thỏa đáng.

Phương Đăng vén màn vải lên, ngồi dậy hỏi: ‘Đi đâu lẩn lộn đến giờ này?’

“Có người mời tao ăn cơm!” Phương Học Nông tỉnh bơ đáp.

Ai sẽ mời ông ta ăn cơm? Hơn nữa còn liên tiếp chiêu đãi mấy ngày, Phương Đăng không tin trên đời có người như vậy. Lúc này cô mới để ý, chai rượu cha cô tiện tay để trên bàn ăn khác trước đây, không còn là loại rượu rẻ tiền bán trong tiệm tạp hóa lão Đỗ dưới nhà. Cô không biết chai rượu này đắt đến bao nhiêu tiền, nhưng ít ra cũng không phải là loại tửu quỹ này có thể mua được.

“Ai hào phóng vậy?”

Phương Học Nông có chút tức tối: “Mấy anh em trên công trường quý tao nên mời tao uống rượu thôi”.

Vì trên đảo đang phát triển du lịch, gần đây lại mới xây thêm một quán rượu, trên công trường rất nhiều người ngoài đến thi công, làm sao ông ta có thể một sớm một chiều mà hòa nhập vào đám người này được? Phương Đăng chợt nhớ, hai ngày trước, Thôi Mẫn mà đã lâu cô không thấy xuất hiện trên đảo giờ vẫn qua lại cùng với Phương Học Nông. Lúc ấy mặc dù trong lòng Phương Đăng chán ghét, nhưng cũng cảm thấy hai người bọn họ đúng là cùng một loại, cùng ở những nơi không sạch sẽ như nhau, đó cũng là chuyện bình thường. Có lẽ do cô nghi ngờ, hôm nay sự mất tích của Phó Thất lại khiến tâm thần cô bất an, Phương Đăng cảm thấy giống như có điểm nào đó không được đúng lắm, nhưng nhất thời lại không biết đó là gì.

Phương Học Nông thấy con gái nhìn mình chằm chằm, còn tưởng là cô đang ngó bình rượu của mình, đắc ý khoe: “Mày biết chai rượu này bao nhiêu tiền không, nói ra sợ mày sợ chết!”

Tim Phương Đăng quả thật đập không ngừng, nhưng cũng không phải vì chai rượu đó. Cô cũng biết tại sao mình lại bất an, Thôi Mẫn đột nhiên xuất hiện trên đảo, lại cùng một loại cảm thù Phó gia như người cha

hầm hủ của cô, lại còn có người mời ông ta rượu ngon thịt béo... Có khi nào chuyện này liên quan đến Phó Thất không, thật chẳng lẽ lại trùng hợp đến vậy? Phương Đăng càng nghĩ càng cảm thấy kỳ lạ, chuyện này khắp nơi đều có mùi quái đản, nhưng cô không dám nghĩ sâu hơn vào những điều trùng hợp mờ ám đó.

“Rượu là Thôi Mẫn cho cha sao?” Cô thử thăm dò.

Động tác cởi áo khoác của Phương Học Nông chợt chậm lại, ông ta tắt đèn, nhưng vẫn có thể cảm giác được ánh mắt lạnh lùng của con gái đang ngồi ở đó nhìn mình, loại cảm giác này khiến ông ta cảnh giác, hơn nữa không thấy thoải mái.

“Con nít như mày để ý nhiều đến chuyện của tao làm chi hả?” – Một lát sau, ông ta nói: “Sao tự nhiên mày nhắc tới hần ta?”

Tuy Phương Học Nông không thừa nhận, nhưng phản ứng của ông ta càng khiến Phương Đăng hồ nghi hơn, cô sợ cha mình nghi ngờ, càng cố tâm che giấu, liền đổi giọng.

“Thuận miệng hỏi thôi, tại tôi thấy hần ta mời cha uống rượu”. Cô lại giả giọng châm chọc như ngày thường, “Nhưng nghĩ kỹ cũng thấy không thể nào, cha nói tiền cũng không có, nói bản lãnh lại càng không, người ta dựa vào cái gì mà có thể vui vẻ chiêu đãi cha, rượu này không biết cha gạt ai mà có”.

Quả nhiên Phương Học Nông không kềm chế được, ông ta ghét nhất con gái dùng kiểu này nói chuyện với mình, ở bên ngoài ông ta có thể bị người khác xem thường, nhưng ở nhà thì không được.

“Mày biết cái gì, nha đầu chết tiệt, đừng coi thường tao, sớm muộn tao cũng sẽ cho tụi bây thấy, so với tụi bây tao còn giỏi hơn nhiều”.

“Cha có khả năng gì chứ, nói thử nghe xem?” Phương Đăng bật cười.

Phương Học Nông không trả lời cô, kín đáo móc đại cho cô vài tờ ngân phiếu: “Chuyện của tao mày bớt xen vào đi, tiền xài trong tuần đó”.

Phương Đăng nhìn kỹ lại, so với ngày thường khá hơn một chút. Lúc này dường như nhớ ra điều gì, cha cô rút trong túi ra mười đồng tiền: “Cái này ày mua sách”.

Ông ta cho tiền cô xài vặt, đây là chuyện hiếm có. Phương Đăng cố nặn ra nụ cười, kinh ngạc cầm tiền: “Lúc này cha nhặt được tiền hay là đánh cược mà thắng vậy?”

Phương Học Nông đi về phía giường tre, bộ dạng nửa tỉnh nửa thức, trong miệng hừ hừ tức tối đáp: “Mày chờ đi, đừng tưởng tao đây sẽ chịu uất ức cả đời”.

Phương Đăng lặng lẽ đem tiền đặt dưới gối, rất nhanh tiếng ngáy như sấm của Phương Học ông đã vang lên, trong lòng cô lại càng thấy không yên, trần trọc khó ngủ, có cảm giác trên mặt mình có một lò than hồng hực cháy.

Phương Học Nông ngủ một giấc đến chiều hôm sau, trong lúc đó Phương Đăng ra ngoài một chuyến, biết được Phó Kính Thù vẫn chưa có tin tức, lão Thôi vẫn đi mấy chỗ cũ trên đảo tìm kiếm. Lúc cô quay lại gác trọ, Phương Học Nông đang ngáp dài ngáp ngắn mặc quần áo, đứng bên cửa sổ nhìn lăm lét về phía đối diện, thấy con gái đi vào mới xoay người lại: “Hôm nay tao phải ra ngoài, nhà lão Đồng trên đảo không có ai, muốn tao giúp làm tang sự, tối nay không có về đâu”.

Phương Đăng hồ hững gật đầu.

Phương Đăng nghe tiếng bước chân của Phương Học Nông đi xuống lầu, đợi đến khi thanh âm kia xa khuất, cô lập tức nhào đến giường ông ta, dùng sức vạch đồng chăn lên, thò tay xuống đầu giường ông ta lục lại. Cuối cùng, ở trong cái hộc phía sau đầu giường của Phương Học Nông, cô tìm thấy được một túi giấy dầu. Cái hộc trên tường kia cỡ chừng nửa cục gạch, cùng vách tường bị dán đầy báo lên trên, lại tựa vào phía sau đầu giường, nếu như không phải Phương Đăng cố tình sờ qua từng chút một, lại phát hiện chỗ đó có tờ báo còn thơm mùi hồ dán mới, sợ rằng rất khó phát hiện ra.

Lúc cô lục tìm thì vội vã như điên, khi cầm được túi giấy trên tay lại do dự, thở mạnh một hơi, sau đó mới mở ra trong sợ hãi, chẳng khác nào mở một chiếc hộp thần bí ra vậy.

Đồ trong túi giấy cũng bình thường, trừ mấy trăm đồng tiền, còn có nửa cây lược gỗ, giống như của cô cô Chu Nha trước kia hay dùng đến, phía trên còn quần vài lọn tóc. Dưới cái lược là một tấm gương nhỏ khắc tinh xảo, Phương Đăng run rẩy lật nó lên, vật này nhìn vô cùng quen mắt, có người từng nghe lời cô đem theo nó ở bên người, không cần phí công phân biệt, cô cũng nhớ như in hai hàng chữ nhỏ khắc phía sau: “Bất ly bất khí, thị vị chân như”.

Phương Đăng chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, ngồi phịch xuống giường tre, tiếng kêu kẽo kẹt ma quái từ trên giường phát ra như tiếng rên rỉ gấp gáp. Cô lấy tay ôm chặt hai bên má, bóng tối bao quanh cô khiến toàn thân lạnh buốt.

16. Chương 13 Part 1

Phương Học Nông đi vòng vo trên đảo một hồi, uống xong nửa bình rượu ngon vẫn còn tiếc rẻ ngửa lên lắc mạnh, vừa đi vào quán cơm nhỏ trên đảo, ăn một bữa no nê rồi đi ra, ngẩng đầu lên trời thả một vòng khói. Ông ta không đi mai táng cho Đồng gia, mà là dọc theo bờ biển ngoài đảo nhắm hướng Đông đi tới.

Phía Tây Qua Âm Châu địa thế rất bằng phẳng, dân số đông đúc, dân cư cùng cửa hàng buôn bán đa số đều tụ tập ở đây; phía Đông chỉ có bãi biển và núi đá chiếm cứ, trước đây từng có một thương cảng nhỏ, khi xây xong bên phà, hơn mười năm qua đã trở nên hoang phế. Phương Đăng không quen thuộc địa hình xa xôi ở đây bằng cha cô Phương Học Nông, thêm nữa do đường mòn chỉ có đồi núi xanh mướt trùng điệp che phủ, cô cũng ít dám đến gần.

Mùa đông bắt đầu đến, trời tối rất nhanh, gặp cơn mưa nhỏ làm cho khí trời càng thêm lạnh lẽo, còn sớm nhưng hòn đảo nhỏ đã bị hoàng hôn bao phủ. Phương Đăng còn nghi mình đi lạc, nhìn phía trước không thấy bóng cha đâu. Ngang qua công trường quán rượu mới xây, gặp mấy người đang đi từ từ trên đường, dừng nói là cư dân trên đảo, ngay cả khách du lịch hiếu kỳ cũng ít khi nào sang bên này đi dạo.

Trên sườn núi có vài tòa nhà đồ sộ nằm lẻ tẻ, đa số là nhà cũ do người nước ngoài xây dựng, cách đây khá lâu vì trên đảo lại một lần nữa quy hoạch nên họ bỏ ra ngoài, nhưng nhà thì không phá bỏ, ở giữa những bụi rậm tối om trên sườn núi còn lộ ra mấy nóc nhà. A Chiêu từng nói ở phía Đông hòn đảo là nhà xác cũ của bệnh viện, còn có cả trường bắn, mỗi khi gặp chiến tranh hay phong trào vận động, trên đảo đều có người chết yểu, đều là đem chôn cạnh bên trường bắn. Không biết A Chiêu nghe mấy chuyện này ở đâu, Phương Đăng nửa tin nửa ngờ, nhưng gió biển và mưa lạnh liên tục bay vào cổ áo cổ, mỗi một góc ẩm áp trên người cô đều bị hơi lạnh chiếm hữu. Mỗi khi bước tới trước một bước, trời như tối lại thêm một chút, mấy bụi rậm trên sườn núi phát ra âm thanh thê thiết đáng sợ, cô bắt đầu tin A Chiêu nói không sai. Nhưng cô không thể quay lại, nơi này càng không phải nơi người bình thường nên đến, càng cất giấu sự thật mà cô đang tìm kiếm.

Phương Đăng lần theo đường mòn đi sâu vào sườn núi bị cỏ che lại, không bao lâu sau đã nhìn thấy một căn nhà ba tầng, cửa sổ mục nát, lúc trời tranh sáng tranh tối nhìn giống như miệng con quái thú khổng lồ. Cửa chính treo một bảng hiệu, trong ánh sáng mờ mờ, nhìn kỹ hơn thì dường như là mấy chữ màu đen “Sở Y Tế Qua Âm Châu”, thì ra nơi đây là bệnh viện cũ mà A Chiêu nói đến. Trong bụi cỏ ven đường có một tàn thuốc chưa tắt, cô nhặt lên, chính là điều thuốc khi nãy cha cô vừa thả khói, điều này chứng tỏ cô không đi lạc đường. Phương Đăng định thở phào, nhưng thật ra trong lòng lại càng lo sợ hơn, đúng lúc này, cô mơ hồ nghe được tiếng người nói chuyện.

Thanh âm kia theo gió bay tới lúc xa lúc gần, cô dừng lại lóng tai nghe ngóng hồi lâu, tiếng người tựa như ở đằng sau dãy nhà của sở y tế cũ vọng tới, cẩn thận nghe thêm một chút, loáng thoáng hình như là mấy gã đàn ông đang trò chuyện với nhau, trong đó có cả âm thanh dường như rất quen thuộc, tưởng chừng như có thể nghe đối phương nói gì, nhưng cơ hồ lại không thể nghe rõ.

Phương Đăng không dám tùy tiện đến gần, lại cũng không chịu lùi đi, đành phải giấu mình trong bụi cỏ ven đường như chú mèo hoang. Tiếng nói chuyện kéo dài một lúc rồi ngưng lại, một lát sau lại vẳng tới, có giọng nói lộ ra sự kích động không ít, từ nói chuyện với nhau dần dần trở thành tiếng cãi cọ. Bụi cỏ vừa ướt vừa lạnh, cô nép co ro trong đó gần nửa giờ, trời đã hoàn toàn tối đen, xa xa phía Tây hòn đảo có ánh đèn như là đèn nhà ai đó. Đỉnh núi cùng với bầu trời dường như liền thành một mảnh, cô có cảm giác mình và đồng cỏ hoang bùn nát ven đường hòa nhập nhau thành một khối.

Tiếng cãi vả đằng kia càng lúc càng nghiêm trọng, dường như có ai đang đập bể vật gì đó cho hả giận, Phương Đăng còn chưa kịp quyết định mình có nên đến gần một tí hay không thì đối phương đã lớn tiếng rõ ràng nội dung cuộc nói chuyện, thanh âm kia chợt gần lại, còn kèm theo bước chân nặng nề, chính là hướng về phía cô mà đi tới.

Phương Đăng hoảng quá, vội vàng nép vào sát tường tòa nhà sở y tế bỏ hoang, cuộn tròn vào góc tường ở dưới cửa sổ. Cô không biết họ có nghe được âm thanh phát ra khi cô di chuyển hay không, tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, không dám thở mạnh, lại không đi vững vì hai chân tê dại do phải ngồi một tư thế quá lâu.

Tiếng bước chân càng lúc càng gần, bọn họ đã đi đến bên ngoài sở y tế cũ.

“... Tao đã nói trước, lời của thằng chết tiệt kia không tin được, còn tưởng đầu mớ được một mớ, nào ngờ làm ăn lỗ vốn, mẹ kiếp, thật xui xẻo!” – Tiếng người phun mạnh nước bọt lên mặt đất.

Một giọng nói khác hơi khàn khàn tiếp lời: “Ai mà biết, lúc đầu hần ba hoa chích chòe, nói tiểu tử kia có nhiều tiền, tao còn cho là hần ta nói thật, mày nghĩ coi, nó sống ở đó...”

May mắn là mấy người vừa đi tới chỉ lo trách cứ lẫn nhau, không phát hiện ra có người núp trong tòa nhà hoang cách đó mấy bước. Thanh âm của họ cùng tiếng bước chân từ từ đi xa, hình như đi dọc về con đường của Phương Đăng lúc đến.

Thính giác của Phương Đăng cho cô biết giọng nói vừa rồi là của hai người đàn ông với khẩu âm ngoại tỉnh rất xa lạ, người cô muốn tìm cũng không có ở đây. Cô cuộn mình trong góc co người chờ đợi hơn mười phút, xác định rõ hai người đó đã đi xa không thấy quay lại, mới cử động tay chân tê cứng như sắp rời khỏi cơ thể mình để từ từ đứng dậy.

Lúc này cô mới cảm giác được hơi lạnh âm u trong căn lầu bỏ hoang còn đáng sợ hơn cả trong bụi cỏ, không khí tựa như chứa đựng một mùi vị chán chường của năm tháng cũ. Chung quanh lại cực kỳ yên tĩnh, ngay cả tiếng côn trùng kêu hay tiếng chim hót đều không có, cảm giác hoảng sợ bắt đầu ập đến, cô không thể chờ đợi lâu hơn nữa, vì ẩn trong bóng tối xa xôi có những thứ làm cô đau đớn hơn là nỗi sợ hãi của bản thân mình.

Phía trên sở y tế cũ khoảng mười mấy thước là một căn nhà gạch nhỏ, nhìn sơ qua chiều rộng chỉ hơn nhà vệ sinh công cộng không bao nhiêu, hơn nữa còn có hai tầng. Ngôi nhà này cách xa đường đời, cỏ cây bụi rậm che lấp âm u, đừng nói là buổi tối, ban ngày còn chẳng có ai qua lại, nhìn không kỹ cũng khó mà phát hiện có một nơi như vậy.

Trên chiếc ghế rách nát cuối hành lang là một người đàn ông với dáng vẻ sầu não khổ sở ngồi bất động, dựa lưng vào cánh cửa đóng chặt, hần cạn đến giọt rượu sau cùng trong chai, rượu thật ngon, đáng tiếc không đủ để hần say khướt. Hần cảm thấy đau đầu, giống như ai đó cầm quả chùy to ghim vào đầu hần, mỗi cái giáng xuống kèm theo tiếng thét chói tai: ‘Họ đều xem thường mày!’ Hần muốn hét to, nhưng gần hai mươi năm sống cuộc đời chán nản, đến bản năng này cũng không thể giữ lại, ngay cả oán hận cũng im hơi lặng tiếng, cúi thật thấp như con rắn trong bụi cỏ.

Từ chỗ đang ngồi hần có thể đem hết mọi động tĩnh trước mặt mà thu vào tầm mắt, đúng là nơi canh gác tốt. Hần vốn là nền phần chấn tinh thần, dù sao trên cõi đời này hần cũng làm không ít chuyện lớn. Nhưng ai sẽ ở bên hần đây? Chủ thì coi hần như trò hề, bạn bè thì coi hần như phân chó. Hần đã đào cái hố to để tự chôn mình, hay là từ trước đến giờ hần vẫn luôn ở trong đáy hố, cho đến giờ cũng chưa thể bò lên.

Chợt hần ta nghe được tiếng chân người đi trên cỏ. Bọn họ đổi ý sao? Không có ánh sáng, hần quơ cây đèn pin trong tay lên quét hai vòng, rồi ánh sáng của đèn chiếu vào một gương mặt mà có nằm mơ ông ta cũng nghĩ sẽ xuất hiện ở chỗ này.

Gương mặt trắng trẻo đó trong ánh đèn sáng càng giống như không có chút máu, cô lấy tay che trước mặt, thần sắc hoảng hốt nhưng lại không né tránh.

“Mày..! Mày làm sao mà chạy đến đây được?” Hấn ta đột nhiên muốn đứng dậy, nhưng do quá say nên dưới đất quay cuồng, cơ thể rung động, ánh sáng của chiếc đèn pin cầm trong tay cũng trở nên lảo đảo.

Dường như cô thấy rõ ông ta như vậy, bước từng bước lại gần, cuối cùng dừng lại phía dưới hành lang ngắn.

“Anh ấy còn sống chứ?” giọng nói của cô khô khốc, giống như là đang ở ranh giới tuyệt vọng. Thật kỳ lạ, những lời này có cảm giác như rất nhiều năm trước hấn cũng nghe được từ một cô gái khác, hai âm điệu giống nhau, giống ở sự tuyệt vọng, cùng hỏi ông ta một vấn đề, vì vậy hấn trở nên hoảng loạn.

“Mày nói ai? Tao hỏi mày tới đây làm gì?” Hấn giận dữ hỏi, lại phát giác giọng nói của mình cùng cây đèn pin cầm trong tay đang run rẩy. “Mày theo dõi tao sao?”

Cô chưa nghe được câu trả lời mình muốn, bắt đầu đi từ từ lên lầu.

“Nói cho tôi biết, anh ấy còn sống chứ?” Cô hỏi lại lần nữa, dường như tất cả xung quanh đều không quan trọng, đây là quan tâm duy nhất của cô.

Phương Học Nông bị chọc giận, “Nó là ai hả, thứ nghiệt chủng yểu mạng đó lại quan trọng đến vậy sao? Sớm biết vậy tao đã giết nó rồi, nó chết rồi thì tất cả đều chấm dứt”.

Thần sắc Phương Đăng rõ ràng nhẹ nhõm hơn một chút, ít nhất anh còn sống, chỉ cần còn đường sống là còn cứu vãn được.

Cô hỏi cha mình: “Sao lại làm vậy? Ông có biết mình đang làm gì không?”

“Mày đừng đến đây”. Phương Học Nông đứng cản ngay lối đi dưới hai bậc thang. “Lẽ ra tao nên sớm làm vậy, cái lũ họ Phó đó đều là thứ gây họa, không đáng được đối xử tốt. Muốn sống thì phải hao tài, tao muốn lấy những thứ tao phải có”.

“Trước kia tôi còn nghĩ ông chẳng qua là uất ức, nào ngờ ông đã nổi điên”.

“Mày đứng lại, dám đi lên nữa tao sẽ đâm nó chết ngay.”

Phương Đăng đứng ở hai nấc thang cuối cùng của cầu thang hẹp, bước đến chỗ người đàn ông đang gằn như phát điên lên, cô nhìn mặt ông ta, dùng giọng nói van nài.

“Cha, cha thả anh ta ra đi. Tìm không thấy người, lão Thôi nhất định sẽ báo cảnh sát, đến lúc đó cha không thoát được đâu.”

“Hấn dám! Lão già đó nếu dám báo cảnh sát, tao cũng không cần sống nữa, hấn chờ nhận xác đi. Tao bảo mày đừng có cử động mà!” Phương Học Nông miệng hùm gan sứa cảnh cáo, có lẽ do Phương Đăng kêu một tiếng “cha” khiến ông ta có phần dao động, ông ta chỉ về phía trước nói: “Mày về đi, chuyện này không liên quan đến mày”.

“Sao lại không liên quan? Cha thả anh ta ra đi, con sẽ xin anh ấy, anh ấy sẽ nghe lời con, lúc đó cha còn đường sống”.

“Tao cần nó cho tao đường sống sao? Bây giờ nó phải quỳ lạy cầu xin tao! Nha đầu, mày nghe đây, tránh xa nó ra đi, tao không muốn mày giống cô cô, bọn chúng không phải là người tốt...”

“Vậy cha là người tốt sao? Cha xem cha đang làm chuyện gì, nếu cô cô Chu Nhan biết được cũng sẽ hận cha đến chết” – Phương Đăng ứa nước mắt.

17. Chương 13 Part 2

Bàn tay cầm đèn pin của Phương Học Nông càng rung mạnh hơn, “Bọn mày biết gì? Tao cũng vì muốn tốt cho chúng mày thôi. Đời này tao còn trông cậy vào cái gì chứ? Là tao uất ức, bọn mày xem thường tao, tao còn có thể sống vì ai? Ít nhất còn vớ được một mớ tiền sắm quan tài. Lúc đó tao đã không thể để cô mày sống những ngày tốt đẹp, xong việc này, mày sẽ có được chút tiền, sống vậy không tốt sao, đừng có nói là tao không làm được gì cho bọn mày nhé?”

Phương Đăng bị mấy lời nói hoang đường này chọc phát điên, khóc lớn: “Tôi cần loại tiền này sao? Chu Nhan cô cô chết rồi, xương cốt đều đã thành tro bụi, cha còn nói muốn tốt cho cô cô, khi cô cô còn sống cha đã làm gì, người bị nhốt trong này là ai cha không biết sao? Là con trai của cô cô, là cháu họ của cha đó”.

“Láo, nó không phải!” Hai mắt Phương Học Nông trợn tròn lên, hơi thở hỗn hển gấp gáp. “Tao đã nói nó là tạp chủng, là tạp chủng!”

Phương Đăng thừa dịp ông di chuyển chỗ khác, nhanh chóng lao về phía cửa thì phát hiện cửa đã bị khóa chặt.

“Dù cha có hận, anh ta cũng do cô cô sinh ra. Mở cửa, thả anh ta ra!”

Miệng Phương Học Nông mở ra rồi khép lại, sau cùng cắn chặt môi nói: “Đứa bé do cô cô mày sinh ra đã sớm chết rồi, trong kia là tiểu tạp chủng, bị ném bên ngoài cô nhi viện. Nếu không phải vì sợ cô cô mày lúc đó không thể sống nổi, tao liệu có bế nó về không? Đây là chuyện làm tao ân hận nhất, nếu biết trước dù có đứa bé thì thằng súc sinh Phó Duy Nhẫn kia vẫn bỏ cô cô mày lại một mình, tao đã để cho tiểu tạp chủng này chết rét tối hôm đó rồi, ai mà ngờ nó lại trở thành oan gia”.

Phương Đăng bị câu nói này của ông ta làm sợ đến ngất người, đứng như trời trồng, nhất thời quên mất mình đang tìm cách mở cánh cửa nặng nề.

“Cha điên thật rồi.” Cô khó lòng tin những gì cha mình nói.

“So với bọn mày tao còn rất tỉnh. Cô cô mày ngốc, mày còn ngốc hơn. Cứ tưởng đó là hạng công tử nhà giàu dát vàng ở trên người. Phó Duy Nhẫn coi như là kẻ thất bại đi, ngay cả trong cái nhà đổ nát đó cũng chẳng có gì. Đều là thứ lai lịch bất minh! Tao vì chịu ý cô cô mày cả đời này im lặng, để nó giả vờ mà sống trong căn nhà lớn, tự cho là bản thân có tổ tông danh tiếng, làm ày hồn xiêu phách lạc. Nhưng bây giờ một chút quan hệ cũng không, mấy kẻ có tiền kia đều biết nó chỉ là thứ tạp chủng, biết rõ nó bị trói ở đây mà một phân tiền cũng không chịu đưa ra, để nó ở chỗ này chết cũng được sống cũng không màng!”

“Im đi, cha im đi...” Toàn thân Phương Đăng mềm nhũn, ngay cả giọng nói cũng trở nên rất mong manh. Chẳng lẽ đây chính là lý do hai người đàn ông lạ mặt khi này bỏ đi sao?

“Mày không tin hả, ông nói ày biết, năm đó con trai của cô cô mày do chính tay tao đem chôn ở ngay phía sau trường bắn. Chu Nhan trước khi chết còn xin tao đem tro cốt của nó chôn cùng ở đó. Tao không làm, nó quá ngu ngốc, chính là họ Phó đó đã làm hỏng đời của nó, sau khi chết tao cũng muốn cho nó tránh xa bọn họ ra... Mày cũng tránh ra bọn chúng ra cho tao, bằng không mày và cô cô mày sẽ đều có chung kết quả”.

“Tôi bất kể, cha thả anh ta trước đi!” Phương Đăng hồi phục lại tinh thần, cố gắng lực trên người cha mình tìm chìa khóa, bị Phương Học Nông hắt ra, một lần nữa văng đụng lên cánh cửa.

“Chìa khóa đâu? Cha tha cho anh ấy đi. Coi như anh ấy không phải là con trai của cô cô, dù gì cũng là một mạng người. Anh ấy chưa bao giờ làm hại cha mà.”. Cô vẫn chưa bỏ cuộc, kéo cánh tay của Phương Học Nông xuống.

“Sao hả? Ông còn tưởng có thể kiếm được một mớ, dù gì cũng chính tao bồng nó giao cho cô cô mày, để mười mấy năm nay nó ăn sung mặc sướng. Nào ngờ cái thứ nghiệt chủng đó không có bao nhiêu tiền, còn đem lại rắc rối cho ông. Cái Phó gia Hoa viên chết tiết đó không ai tốt, dù nó không phải là người của Phó gia, cũng cùng tâm địa xấu xa như đó, thả nó đi, tao cũng không còn đường sống, thả là mất cả chì lẫn chài, mày còn có thể rời xa nó.” Phương Học Nông cắn răng nghiêng lợi, nhất định thoát khỏi sự lôi kéo của con gái.

“Không đâu... Tôi sẽ xin anh ấy...”

“Xin nó? Không phải mày nói là tao uất ức sao, cả đời này tao chịu không ít sỉ nhục rồi. Ai tao cũng không xin, một chút tiền cũng không có, cùng lắm thì tất cả đều chết ở đây! Buông tay! Nếu không ông đánh chết mày!” Sức Phương Đăng không tụt, chất men trong người Phương Học Nông phát tác, trong lúc giằng giụa làm rơi đèn pin trong tay xuống, ông ta hét ầm lên như một người điên: “Mày không đi, tao sẽ giết nó ngay!”

“Được, muốn chết thì tất cả chúng ta cùng chết!” Phương Đăng tuyệt vọng cầm vỏ chai rượu Phương Học Nông ném ở cạnh cửa lên, “Tôi nói một lần nữa, thả anh ấy ra!”

“Nó là gì của mày hả?” Mặt ông ta bị ánh sáng đèn pin đang lăn tròn dưới sàn nhà hắt vào như bóng ma, Phương Học Nông gơ tay lao đến tát Phương Đăng một cái, chĩa tay vào mặt cô mắng: “Tao là gì của mày, hả! Đồ khốn, dám đánh tao sao! Ông đây sớm đã không muốn sống nữa rồi!”

“Mở ra!” Phương Đăng không chịu lùi lại, hét lên một tiếng sắc nhọn đến chính mình cũng nhận không ra.

Mắt Phương Học Nông đỏ sòng sọc, bước tới một bước, miệng đầy hơi rượu nóng hổi phả vào mặt Phương Đăng: “Mày dám ra tay? Giết đi, mày không giết tao thì tao sẽ giết nó, đồ không biết xấu hổ...”

Tay Phương Đăng vung lên, vỏ chai rượu vỡ vụn ra trên đầu con sâu rượu, để lại một âm thanh nặng trĩu. Phương Học Nông ngẩn ra một lúc mới đưa tay sờ lên đỉnh đầu, như không dám tin vào mắt mình. Ngón tay chạm phải một chất lỏng sền sệt khiến ông ta điên tiết, gầm lên rồi lao đến chỗ Phương Đăng, Phương Đăng dùng hết sức đẩy hấn một cái, hấn loạn choạng té ngã xuống từng nấc thang một, lăn dài không có điểm dừng, từ trên đầu cầu thang bay thẳng xuống dưới, lưng đập vào vách tường thổ hồng hồng từng cơn một, trong nhất thời không thể nào cử động.

Phương Đăng buông tay, nửa mảnh vỏ chai rơi xuống đất, cô nhặt cây đèn pin vẫn còn sáng cầm lên tay, kinh hoàng chạy đến xem vết thương trên đầu của Phương Học Nông, bị Phương Học Nông hất mạnh tay ra. Hấn ta nguyên rửa cô thậm tệ, nhưng lại không cách nào ngồi dậy. Phương Đăng thấy phía trong nịt da của hấn treo chùm chìa khóa, thừa dịp hấn còn đang nửa tỉnh nửa mê, giật chùm chìa khóa xuống, run rẩy cắm vào ổ khóa.

Cảm tạ trời đất, chùm chìa khóa của Phương Học Nông chỉ có le que mấy chìa, sau hai chìa tra vào không mở được, Phương Đăng tưởng chừng như tìm mình nhảy cẫng ra ngoài nghe tiếng kêu giòn của ổ khóa mở ra, cô vội vàng rút chìa ra đẩy cửa vào trong, dùng đèn pin đảo một lượt quanh phòng.

Đó là căn phòng hẹp không tới mười lăm mét vuông, không biết trước đây sử dụng làm gì, nhưng bây giờ bốn phía trống trơn, trừ một đồng rơm rơi vãi trên mặt đất, mấy cái hộp cơm trống rỗng, còn có một người bị trói trên ghế ở góc phòng.

Vừa nhìn thấy Phó Kính Thù, nước mắt Phương Đăng lập tức trào ra, nhưng cô không bận tâm lau nữa, mặt mũi đầy nước, cô xông tới bên anh với tốc độ kinh hoàng, xé miếng vải bố đang buộc miệng anh ra, cúi người cởi sợi dây thừng đang trói chặt tay anh.

Đầu ngón tay của Phó Kính Thù bị buộc chặt lại sau lưng ghế, cổ tay bị ma sát hằn lên những đường máu nhạt, Phương Đăng cố hết sức mở, nhưng sợi dây thừng quá chặt, cô lại không có bất kỳ dụng cụ nào trong tay. Vừa ráng mở trói, Phương Đăng vừa cầm đèn pin trên tay kiểm tra động tĩnh ngoài cửa. Rốt cuộc một phút sau, dây thừng cũng bị cô kéo dần ra, lúc đó ánh sáng của đèn pin rọi về sàn nhà phía cửa cũng bị che lại, Phương Học Nông ôm đầu lảo đảo đi vào.

Miệng ông ta lắp bắp không ngừng: “Tiểu tạp chủng, tiểu tiện nhân...”. Phương Đăng dùng hết khả năng cởi dây thừng ra, tay của Phó Kính Thù lúc này cũng đẩy sang hai phía, cuối cùng thoát khỏi sự trói buộc. Phương Học Nông thấy vậy, vội vàng lao tới, cầm trong tay nửa chai rượu vỡ mà khi nãy Phương Đăng ném xuống.

Chân của Phó Kính Thù còn vướng sợi dây giữa hai chân ghế, anh né người tránh, mang theo cả ghế lật xuống đất. Phương Đăng nhanh chóng nhảy đến ôm lấy eo cha mình.

“Cha, đừng vậy mà, đánh cha bị thương là tôi, bỏ qua cho anh ấy đi!”

Lúc này Phương Học Nông bỗng đứng mạnh đến bất ngờ, máu chảy xuống gần nửa mặt hần. Cổ họng hần phát ra một thứ âm thanh quái đản, giọng khàn khàn định nói gì đó, trong lúc hỗn loạn, Phương Đăng chỉ nghe được: “Nó một lòng một dạ yêu mày, cho là đứa bé có thể giữ được mày... mày lại nói nó là kẻ trộm... Đến trước lúc chết nó vẫn hỏi tao, tại sao cuộc đời này lại như vậy... Ai nói cho tao biết... Mày phải xuống dưới thay nó làm trâu ngựa...”

Nhìn bộ dạng ông ta dường như không còn phân biệt được trước mắt mình là ai nữa, Phương Đăng không thể cản một người như vậy, bị ông ta kéo xềnh xệch theo về hướng Phó Kính Thù.

“Tĩnh lại đi, anh ta không phải Phó Duy Nhẫn. Tôi đưa cha đi bệnh viện, để anh ấy đi có được không?”

Phó Kính Thù té ngã trên đất, oằn người cố sức tháo sợi dây thừng dưới chân. Phương Đăng sợ Phương Học Nông tổn thương Phó Kính Thù nên lắc mình lên phía trên chắn giữa hai người họ, thử dùng cách giả ma nhát quỷ để đẩy Phương Học Nông ra xa.

Phương Học Nông nhìn chăm chăm vào cô.

“Chuyện gì tôi cũng vì cô mà làm, tôi không có gạt cô. Đứa bé chết, vì không muốn cô thương tâm, liền tìm cho cô đứa khác, tôi biết cô muốn hần ta ở lại bên cô và đứa bé... Cô nói muốn tôi đưa cô rời khỏi Qua Âm Châu, muốn tôi vĩnh viễn không tiết lộ chuyện đứa bé trong Phó gia Hoa viên là nghiệt chủng... tôi đều vì cô mà làm, tôi là thứ phế nhân vô dụng, chỉ có thể làm được những thứ này... Cô nghĩ cho họ, họ có nghĩ cho cô không?”

“Tôi biết... tôi biết...” Phương Đăng không dám nói trái lời, hy vọng có thể kéo dài thời gian cho người ở phía sau.

“Chu Nhan, đến giờ cô vẫn xem thường tôi sao?” Phương Học Nông thở hổn hển, sự chú ý vẫn còn dồn vào Phương Đăng đang chắn trước mặt mình.

Phó Kính Thù cuối cùng cũng thoát khỏi sợi dây dưới chân, cố sức đứng lên. Nhưng anh đã bị cột vào chiếc ghế này gần một ngày một đêm, không một giọt nước, toàn thân khó lòng động đậy, tay chân rời rã như không phải nằm trên cơ thể chính mình. Phương Học Nông nghe được tiếng động, đẩy Phương Đăng qua một bên.

“Phó Thắt, anh đi nhanh đi”.

Phương Đăng muốn cản Phương Học Nông lại, nhưng Phương Học Nông ép sát cô vào tường, chìa mảnh chai bén nhọn vào cổ cô.

“Mày không phải Chu Nhan! Đồ khốn kiếp chỉ nghĩ đến người ngoài, biết vậy tao đã không nuôi lớn mày.” Mặt mày Phương Học Nông dữ tợn, nhưng mảnh chai cầm trong tay đã không còn sức mạnh.

Phó Kính Thù không đời nào chịu bỏ lại cô, anh cầm chiếc ghế dưới đất lên đập mạnh vào phía sau của Phương Học Nông, cố gắng để hần buông tay.

“Ông nói láo!” Anh lớn tiếng đáp lại Phương Học Nông, “Ông là kẻ gạt người, hồ ngôn loạn ngữ!”

Dù mới vừa được thoát ra, ngay cả đứng còn chưa vững nhưng lực đánh xuống vẫn không nhẹ, Phương Học Nông rên lên một tiếng, nhưng tay vẫn không chịu rời ra. Phương Đăng thấy Phó Kính Thù giờ ghé lên lần nữa, liền lớn tiếng van xin: “Ông ta chỉ điên thôi! Anh đi nhanh đi, còn có đồng bọn đó!”

Phó Kính Thù do dự một chút, ném băng ghế xuống, dùng tay không cố kéo Phương Học Nông ra khỏi Phương Đăng. Phương Học Nông cố chết cũng không buông tay, Phương Đăng cảm thấy đau buốt ở cổ, cô biết mảnh chai đó như lưỡi dao có thể dễ dàng đâm xuyên qua cổ mình. Mũi cô tràn đầy mùi máu tanh, không biết là máu của Phương Học Nông hay máu của cô. Trong phút chốc một ý niệm trống rỗng chạy qua đầu cô, có lẽ ông ta thật sự là cha ruột của cô, nếu không tại sao mùi máu này lại giống nhau đến vậy.

Không hiểu tại sao, khi nhìn thấy máu Phương Đăng chảy ra, mảnh chai kề vào cổ cô cũng trở nên dịu lại, cô dùng cơ hội này đẩy mạnh một cái, Phó Kính Thù cũng nắm cánh tay Phương Học Nông kéo ra giúp cô thoát thân, trong lúc giằng co Phương Học Nông ngã mạnh xuống đất, thân thể nặng nề đập xuống sàn nhà xi măng một cái, phát ra âm thanh thật lớn, sau đó thì trở nên im ắng.

“Cô sao rồi?” Phó Kính Thù cầm đèn pin lên xem vết thương trên cổ của Phương Đăng.

Phương Đăng lấy tay che vết thương, máu cũng không ra nhiều như cô nghĩ, chắc là chưa tổn thương động mạch.

“Còn chưa chết”. Cô thất thần đáp lại, nắm tay Phó Kính Thù, sợ hãi nhìn Phương Học Nông nằm dài trên mặt đất.

Phó Kính Thù đẩy cô ra sau lưng mình, vừa đề phòng vừa cúi xuống cầm bả vai Phương Học Nông mà lật nhẹ lại. Phương Đăng nhất thời che miệng kêu lên một tiếng bi thương, Phó Kính Thù cũng há hốc miệng cứng đờ, mảnh vỡ thủy tinh cắm thẳng vào yết hầu của Phương Học Nông, máu chảy như suối trên sàn nhà, Phương Học Nông co quắp giật giật vài cái, dần dần bất động.

Hai người trẻ tuổi bị cảnh tượng trước mắt làm cho sợ hãi đến hồn, kinh ngạc đứng yên tại chỗ, quên cả trốn chạy, cũng không hề kêu cứu. Nước mắt trên mặt Phương Đăng đã khô đi trong không khí lạnh lẽo như băng giá, dường như tất cả xung quanh đều biến mất, chỉ cảm giác duy nhất bàn tay của anh, nắm tay cô thật chặt, giống như đang dựa vào nhau, như là sẽ ở bên nhau mãi mãi.

“Đi”. Phó Kính Thù nhanh chóng phản ứng, nơi này không phải là chỗ có thể ở lâu, nói không chừng đồng bọn của Phương Học Nông đang quay lại.

Phương Đăng mặc cho anh dắt tay cô rời khỏi căn nhà ác mộng, theo con đường mòn vắng vẻ bên bên sườn núi chạy như điên về hướng biển. Màn đêm bình lặng yên tĩnh của Qua Âm Châu đang ở phía trước chờ đợi họ.

Khi Phương Đăng cùng Phó Kính Thù dừng lại ở con đường sáng rực ánh đèn đầu tiên, mới phát hiện đêm nay khắp nơi nơi ở Qua Âm Châu đều treo đèn kết hoa, người đi đường đông đúc nhộn nhịp kéo về trung tâm hòn đảo nhỏ, ánh điện sáng như ban ngày, mọi người ai cũng cười trên mặt, nhà nào cũng treo lồng đèn đỏ ngoài hiên rất náo nhiệt. Cả hai đều quên, hôm nay là Nguyên đán, một năm mới lại bắt đầu.

Người bán hàng rong nữa đêm nhìn họ bằng ánh mắt kỳ lạ, cả hai không hẹn mà cùng quay đầu nhìn lại rồi dốc hết toàn lực chạy khỏi nơi đó, mới phát hiện bóng tối địa ngục ở đằng kia và hơi thở ẩm áp náo nhiệt tràn đầy mùi vị cuộc sống trước mắt cách nhau cũng không quá xa như tưởng tượng, như bên kia là đèn hoa rực rỡ, còn ngoài biển xa là màu đen trải dài vô biên vô tận.

Họ đang trốn chạy sao? Hay vừa lạc vào con đường dài xa lạ?

Họ đã đi qua, bỏ hoàn toàn mọi thứ lại đằng sau?

Họ từ đâu tới, lại có nơi nào để đi không chứ?

18. Chương 14

Buổi chiều, Phương Đăng ngồi trong căn phòng nhỏ trên lầu hai của Phó gia Hoa viên, ánh mặt trời rọi qua ô cửa sổ, chiếu vào những mảnh gỗ ghép hình hoa trên sàn nhà. Ánh nắng đó nhất định rất ấm áp. Mặt trời giữa mùa đông thường dễ đem lại cho người ta cảm giác uể oải, dù cô đang ngồi ở một nơi khuất bóng.

Ở bộ salon, trừ cô còn có Phó Kính Thù cùng với vị cảnh sát làm việc trên đảo, còn một người lạ ngồi đối diện trên ghế nệm. Thật ra cũng chẳng phải là người lạ, nếu như nhớ không lầm, người đàn ông này Phương Đăng từng gặp qua ở hội trường cô nhi viện. Chẳng qua không ngờ ông ấy chính là luật sư của Phó gia.

Lão Thôi chấp tay đứng sau lưng Phó Kính Thù cách đó không xa, nét mặt vẫn bình thản như thường lệ. Người dân cảnh mập mạp vừa hỏi chuyện Phó Kính Thù, vừa cúi đầu viết không ngừng vào quyển sổ. Luật sư họ Lục thỉnh thoảng chen vào vài câu nói, lão Thôi đứng bên cạnh liền gật đầu tán thành.

Phương Đăng không nhớ đây là lần thứ bao nhiêu cô bị cảnh sát hỏi thăm, chuyện đã xảy ra đúng một tuần. Vết thương trên cổ cô giờ đã đóng mồi, tấm vải mỏng băng ở cánh tay Phó Thất cũng đã tháo ra, để lại vết sẹo có phần xấu xí.

“... Cậu tháo dây, sau đó nhặt lấy mảnh chai đập vào đầu ông ta, ông ta giằng lấy mảnh chai...”

Câu nói này của vị dân cảnh mập mạp bay vào tai Phương Đăng, cô nhìn Phó Thất một cái, anh gật đầu với người cảnh sát, thần sắc vẫn bình thường.

Hôm đó khi bọn họ chạy trốn an toàn, lão Thôi rất nhanh cùng cảnh sát chạy đến hiện trường. Sau đó cả hai phải đến đồn công an, bệnh viện, vào nhà xác... lúc nào cũng xuất hiện hết người này đến người khác, hỏi đủ thứ vấn đề. Cô không tài nào nhớ được toàn bộ quá trình sự việc, cả người cô như bay lơ lửng trên không trung, bản thân như một con rối bị người ta giật dây trong mấy bộ phim hoạt hình xưa cũ.

Trước khi họ đến, Phó Thất đã nhanh chóng bàn bạc cùng cô mọi chuyện. Anh muốn cô dù là trước mặt cảnh sát hay bất luận người nào khác, đều phải khai người đã thương Phương Học Nông chính là anh, cô chỉ vì cứu anh mà xuất hiện ở đó, hơn nữa còn bị Phương Học Nông gây thương tích. Sau đó Phương Học Nông muốn giết họ nên hai bên giằng co rồi Phương Học Nông ngã xuống, hung khí trên tay tự đâm vào cổ mình, chính vì vậy mà bỏ mạng.

“Dù bọn họ không chịu vì tôi mà trả số tiền chuộc khổng lồ, nhưng đã có Luật sư ở đây, họ cũng không muốn nhìn thấy người Phó gia dính líu đến mấy chuyện kiện cáo không rõ ràng, vì vậy mọi thứ sẽ đơn giản hơn rất nhiều”. Khi nói mấy lời này giọng nói Phó Thất vẫn bình thường, nhưng nét mặt lại chán chường một cách kỳ lạ. Lúc họ vừa mới thoát thân, Phương Đăng không hề thấy ở anh vẻ mừng vui may mắn vì thoát nạn, ngược lại là sự tuyệt vọng của một đồng tro tàn. “Dĩ nhiên, bởi vì bọn họ nghĩ tôi chính là người của Phó gia”

Sau này theo lời cảnh sát, nơi Phó Kính Thù bị trói chính là nhà xác của sở y tế cũ. Phương Học Nông bị kiện chính là chủ mưu của vụ án này, ông ta còn hai đồng bọn, đều là dân ngoại tỉnh lên đảo làm nhân công ở công trường. Sau khi Phương Đăng cùng Phó Kính Thù chạy thoát, hai người đó hôm sau cũng bị bắt về quy án, hơn nữa lại mau chóng khai ra. Bọn họ cùng Phương Học Nông vừa uống rượu vừa chơi cá cược, nghe nói Phó gia là dân có tiền, hơn nữa còn có người thân là đại gia ở nước ngoài, nên họ mới nảy sinh ý nghĩ kiếm một mớ tiền cung phụng bản thân, cùng với Phương Học Nông bàn bạc thừa lúc không có lão Thôi ở nhà nhảy vào trói Phó Kính Thù lại, sau đó bỏ vào bao bố, dùng xe vận chuyển vật liệu xây dựng ở công trường chở đến nhà xác của sở y tế cũ, sau đó lại bảo với lão Thôi nói cùng Phó gia đưa ra số tiền chuộc lớn. Sau khi bị từ chối, ba người mỗi người có một ý kiến khác nhau, chủ mưu Phương Học Nông đề nghị giết người diệt khẩu, hai người kia vì sợ hãi nên bỏ ra ngoài, chuyện về sau họ đều không biết.

Phương Học Nông hôm đó chết ngay tại chỗ, dù hai người kia nói thế nào cũng không thể nhảy ra cùng họ đối chất được. Phương Đăng không nói ra nghi ngờ trong lòng mình, nhưng cô biết rõ hai người họ khai gian. Sống bên cạnh cha mình suốt mười sáu năm, ông ta là kẻ cặn bã vô dụng, làm gì có dũng khí và quyết tâm đến vậy, lại càng không có khả năng tạo ra một âm mưu bất cóc tống tiền. Phương Học Nông hận Phó gia không phải là chuyện ngày một ngày hai, nếu có gan thì ông ta đã sớm ra tay, cần gì chờ đến bây giờ. Lúc trước khi Phương Đăng và cha lớn tiếng cãi vã còn chọc giận ông ta, nhưng tại sao lúc ấy ông ta cũng không làm khó dễ? Nếu nói không có người ở đằng sau xúi bẩy, bày mưu tính kế cho ông ta, đánh chết Phương Đăng cũng không tin. Tổng tiền thất bại, kết quả phải diệt khẩu bịt đầu mối, người nào ngăn cản thì kẻ khác sẽ ra tay, người chết rồi không thể nói được nên chỉ còn cách mặc cho người sống muốn nói gì thì nói. Hai tên đồng bọn thừa nhận nhất thời hồ đồ nghe lời Phương Học Nông xúi bẩy mà tham dự vụ bất cóc này, đẩy hết tội cho ông ta, cũng nhất định không khai ra kẻ đó. Phương Đăng trong lòng suy đoán nếu thật sự có kẻ chủ mưu, hẳn ta phải thông minh hơn Phương Học Nông rất nhiều lần, mới có thể sau khi chuyện bại lộ mà hẳn lại không có bất kỳ dính líu nào.

Thật ra Phương Đăng từng làm như vô tình hỏi lão Thôi mấy ngày đó có gặp Thôi Mẫn trên đảo hay không, lão Thôi nói Thôi Mẫn không có đến tìm ông. Ngược lại A Chiêu đứng cạnh lên tiếng, buổi sáng trước ngày Nguyên Đán còn gặp chú Thôi ở cạnh bên Phó gia Hoa viên, lúc ấy chú Thôi còn cho cậu ta vài viên kẹo.

A Chiêu có ấn tượng tốt với Thôi Mẫn, còn móc ra một viên kẹo để dành lại cho Phương Đăng xem. Phương Đăng tin lời cậu nói, cũng tin lão Thôi không gạt cô, vì cô cũng tận mắt thấy Thôi Mẫn xuất hiện trên đảo.

Hắn ta rời khỏi Phó gia Hoa viên chẳng vẽ vang gì, nếu như lên đảo không phải để thăm người chú lớn tuổi thì còn nguyên nhân nào khác? Là ai đã mua thuốc lá tốt, rượu đắt tiền cho Phương Học Nông? Người nào đối với Phó gia và Phó Kính Thù mà nói còn rành hơn cả lòng bàn tay? Cảnh sát cho biết cửa chính Đông lâu cũng không có dấu vết đục khoét gì, Phương Học Nông cả đời cảm hận Phó gia, chưa bao giờ bước vào Phó gia Hoa viên thì lấy đâu ra chìa khóa?

Phương Đăng chỉ nói với Phó Thất những nghi ngờ của mình, sau khi nghe xong anh trầm mặc một hồi, rồi cho Phương Đăng biết lúc bị bắt cóc anh đang tưới hoa ở bệ cửa sổ lầu hai, mọi chuyện xảy ra rất bất ngờ, khi anh nghe được tiếng động thì khách không mời mà đến đã lên lầu. Đối phương có ít nhất ba người, anh không cách nào thoát thân được, chỉ kịp đẩy ngã chậu hoa mỹ nhân, nhưng anh không chính mắt nhìn thấy Thôi Mẫn, cũng không nghe được giọng nói của hắn ta. Suy nghĩ của Phương Đăng không phải là không có lý lẽ, chẳng qua là vô bằng vô cứ, không thể buộc tội. Thôi Mẫn không quá ngốc, nếu như hắn ta thật sự dính vào, sau chuyện xảy ra lần này cũng không dám hành động khinh suất nữa.

Luật sư của Phó gia quả nhiên đúng như Phó Kính Thù đoán mau chóng xuất hiện trên đảo. Nghe lão Thôi nói, buổi chiều ngày hôm sau khi Phó Kính Thù mất tích, ông nhặt được lá thư nặc danh ném vào Phó gia Hoa viên. Trong thư nói Phó Kính Thù đang ở trong tay bọn họ, yêu cầu lão Thôi và người nhà của Phó Kính Thù trong một ngày gom đủ năm trăm ngàn tệ, đó là điều kiện để họ thả Phó Kính Thù, nếu không có tiền thì hãy chờ mà nhận xác.

Lão Thôi lúc đó lòng nóng như lửa đốt, không dám tự tiện làm chủ, vội vàng gọi điện thoại đến Tây Á. Bà chủ Trịnh không có nhà, người quản gia tiếp điện thoại. Phải chờ hai giờ sau, bên Tây Á mới báo cho ông biết ý của bà chủ Trịnh, đó chính là lập tức báo cảnh sát, không được dung túng tội phạm.

Lão Thôi cũng không ngờ hồi âm của phía bên kia lại đoạn tuyệt đến vậy, ngay cả một chút thương lượng cũng không. Phó Thất dù sao cũng là do ông nuôi lớn, ông không muốn đứa trẻ này xảy ra chuyện, cũng không dám tùy tiện báo cảnh sát, nhưng năm trăm ngàn tệ đối với ông mà nói là con số trong thời gian ngắn khó lòng kiếm đủ, trong lúc tuyệt vọng ông nhớ lại cách đây không lâu đã gặp luật sư Lục Ninh Hải, hy vọng trong lúc một mình chẳng biết cây ai có người giúp đỡ ỉn.

Sau khi nhận được điện thoại Lục Ninh Hải liền quay lên đảo, ông nói ấn tượng của mình với Phó Kính Thù rất tốt, tình nguyện được giúp một tay, nhưng khi lão Thôi ngỏ ý muốn đem số tiền ủy thác kinh doanh rút ra làm tiền chuộc thì ông không cách nào đáp ứng, chỉ có thể bày tỏ sự tiếc nuối. Đối với thái độ của Phó gia trong việc này, ông không tiện có ý kiến, chỉ đề nghị lão Thôi chuyển đến nước này có lẽ biện pháp duy nhất là báo cảnh sát.

Sau khi lão Thôi cùng với Lục Ninh Hải đến đồn cảnh sát, trở lại Phó gia Hoa viên không bao lâu thì nhận được điện thoại của bọn bắt cóc. Đối phương hỏi ông ta khi nào tiến hành giao dịch, lão Thôi khổ sở nói quả thật mình không kiếm ra năm trăm ngàn tệ. Tiếng người bên đầu dây kia hét âm lên, căn bản không chịu tin, còn nói họ không đòi hỏi nhiều, sự nghiệp Phó gia lớn như vậy, làm sao có thể ngay cả một ít tiền này cũng không có được, nếu vậy họ chỉ còn cách phải xử Phó Kính Thù. Lão Thôi trào nước mắt cầu xin tha mạng, đối phương bắt đắc dĩ liền cúp điện thoại thật mau.

Lúc ấy Lục Ninh Hải khuyên lão Thôi không nên hốt hoảng, nếu đối phương gọi điện tới, không chừng với cảnh sát mà nói còn là đầu mối truy lùng, họ mới đem tin này báo lại cho cảnh sát phụ trách vụ án, lúc đó liền nhận được tin Phó Kính Thù và Phương Đăng bị thương trốn thoát trở về.

Những tin tức này đều là do Phó Kính Thù nghe được từ lão Thôi. Với thái độ của phía Đại Mã trong vụ bắt cóc lần này, lão Thôi đã cố tình diễn tả tự nhiên khéo léo đi nhiều, nhưng bất luận ông có nói vòng vo thế nào cũng không thể tránh khỏi sự thật, đó chính là đối với an nguy của Phó Kính Thù, những người thân thích của anh bên kia chẳng hề quan tâm. Thật ra việc này, trong lòng Phó Kính Thù biết rất rõ. Trước đây đã nghe nói bà chủ Trịnh lúc còn trẻ làm việc mạnh mẽ, quả quyết khôn khéo không thua gì nam tử, đại khái đây cũng là một trong những cách làm việc của bà, nói một là một hai là hai không dây dưa kéo dài. Nếu đã nói đem số tiền ủy thác làm ăn mà giao lại cho Phó Kính Thù, hai bên không có liên hệ gì về kinh tế, sao bà phải đưa ra năm trăm ngàn tệ để chuộc anh về?

Lúc ở bệnh viện Lục Ninh Hải cũng an ủi Phó Kính Thù, nói gặp tình huống như vậy dù thỏa hiệp với bọn cướp cũng chưa chắc có thể đổi lấy bình an, báo cảnh sát là biện pháp tốt nhất, nên bà chủ Trịnh cũng cho

là vậy. Phó Kính Thù yên lặng gật đầu, lúc nhìn qua Phương Đăng mới nở nụ cười chua xót nói một câu: “Đừng nói tôi có phải là người của Phó gia không, dù là đúng hay sai thì cái mạng này cũng không đáng năm trăm ngàn tệ”.

Phương Đăng không biết nói gì cho phải, anh đã hiểu rõ như vậy, mọi biện pháp an ủi anh đều vô ích. Nhưng biết là một chuyện, có thể chấp nhận hay không lại là chuyện khác, dù anh đã học được cách tự hạ bản thân mình xuống, nhưng khi nói ra câu nói đó, trong mắt đều hiện rõ sự cô đơn.

Điều may mắn duy nhất là Phương Học Nông ngoài Phương Đăng ra cũng không nói “bí mật đó” của Phó Kính Thù cho người ngoài biết, ít nhất là với hai can phạm trong quá trình điều tra chỉ nói Phó gia keo kiệt, tuyệt đối không đề cập bất cứ điều gì liên quan đến thân thể của Phó Kính Thù. Ngày Phó Kính Thù ra viện, con gái của bà chủ Trịnh, hay cũng chính là “cô cô” của anh đại diện gia đình gọi điện thoại về, nói anh không cần suy nghĩ nhiều cứ an tâm tịnh dưỡng, những vấn đề liên quan đến Luật pháp sau này đều có thể giao cho Luật sư thay mặt xử lý.

Lục Ninh Hải là người thẳng thắn, sự chuyên nghiệp của ông trong lĩnh vực pháp luật quả thật rất đáng tin tưởng. Sau khi ông ra mặt, việc dây dưa với Phương Học Nông khi Phó Kính Thù cùng Phương Đăng chạy trốn diễn giải vô cùng thuận lợi, kết cuộc cho là tự vệ hợp pháp, trong quá trình tự vệ xảy ra cái chết của Phương Học Nông là chuyện không ngờ, chẳng liên quan đến hai người. Lời khai của hai người họ cũng ăn khớp, cảnh sát trừ việc Phương Đăng không báo cáo mà tự mình hành động tỏ ra thiếu hài lòng thì cũng không phát hiện vấn đề gì khác, hôm nay là ngày sau cùng cho khẩu cung theo thủ tục, sau đó vụ án sẽ kết thúc. Kể xấu thì một mạng tử vong, còn lại đã sa lưới, người tốt an toàn quay về, tất cả cũng cho là chuyện đáng mừng.

Chiều hôm vụ án khép lại, Phương Học Nông bị đưa ra ngoài đảo hỏa táng, Phương Đăng đi nhận tro cốt của ông về. Phó Kính Thù cùng cô đem tro cốt vùi xuống bãi tha ma trên đảo. Thay người nhất xác tri tang là chuyện cả đời Phương Học Nông đã làm, ai có thể ngờ sau khi chết việc ma chay của ông ta lại chỉ qua loa đến mức này.

Suốt mười sáu năm qua lúc nào Phương Đăng cũng tự hỏi tại sao mình có một người cha như vậy. Lúc ông ta còn sống, cô thường nguyện rửa ông sớm chết đi, còn nghĩ nếu có một ngày ông ta qua đời bản thân mình sẽ chẳng có chút thương tâm, còn thấy may mắn vì được giải thoát. Nhưng lúc ôm hộp tro cốt mộc mạc trên tay, lại không kiềm nén được mà khóc lớn. Ông ta dù sao cũng là người nuôi cô khôn lớn, có khi còn là thân sinh của cô, dù có vô sỉ đến cỡ nào cũng đã nương tựa vào nhau nhiều năm như vậy. Có những thứ lúc không còn nhìn thấy nữa người ta mới biết, dù có ghét đến cỡ nào, nhưng rốt cuộc cũng chẳng cách nào dứt bỏ. Chính là vì như vậy, cô không thể trở mặt nhìn ông ta vì lòng tham nhất thời mà vạn kiếp không quay đầu lại được, chỉ mong cuối cùng có thể khuyên ông rút tay lại. Dù Phương Học Nông tham lam ngu ngốc, cũng không quên ý định kiếm một khoản tiền dành sau này để lại cho cô. Phút sau cùng ông lại không nở ra tay, là vì nhớ Chu Nhan, hay vì không quên được Phương Đăng chính là máu thịt của mình? Họ oán ghét nhau, đối nghịch nhau, nhưng lại xả thân hỗ trợ nhau, cuối cùng vẫn không thể cắt đứt được lòng thương tưởng. Chỉ tiếc là đi qua đoạn đường khó khăn này, cuối cùng họ đều không còn đường quay về nữa.

Mai táng Phương Học Nông xong, Phương Đăng cùng Phó Kính Thù thừa lúc trời tối đã tìm ra gốc đa ở trường bắn. Họ dùng công cụ bén nhọn để đào sâu dọc theo rễ cây. Nếu như nói trước đó là Phó Kính Thù may mắn, thì đúng là bây giờ xẻo của anh đã đào được một thứ thật, lấy tay phải hết lớp bùn bám bên trên, giữa đất vàng bao phủ đích thị là hài cốt một đứa bé, anh dường như không còn chút sức lực, ngồi bệt dưới tán cây đa. Phương Đăng trong lòng rối bời cũng chậm chậm quỳ xuống, ôm chặt lấy đầu anh.

“Phương Đăng, cô nói có thể không chứ, cha cô nửa đời hồ ngôn loạn ngữ, duy chỉ cần lần này ông ta không gạt người”. Âm thanh của Phó Kính Thù từ cổ của Phương Đăng truyền ra, không thể phân biệt là đang khóc hay cười. “Lúc người khác gọi tôi là nghiệt chủng, tôi tự nhủ mình họ Phó. Cha tôi chết, họ không chịu nhìn nhận tôi, cũng chẳng sao, tôi còn có bản thân mình. Nhưng bây giờ tôi ngay cả bản thân cũng không có, đứa trẻ chôn dưới lòng đất này mới là Phó Kính Thù, vậy tôi là ai chứ?”

Một chú chim đậu trên cây đa bị tiếng động làm giật mình, kêu quang quác rồi bay thật xa. Liệu nó có thể tìm được nơi dừng lại, dưới một tán cây nào khác không? Một khi bí mật này lộ ra, anh biết phải nương náu ở đâu đây? Phương Đăng cúi xuống, lấy từng vốc từng vốc đất trù lên bộ hài cốt trẻ con lần nữa, như muốn đem bí mật này vĩnh viễn chôn xuống thật sâu.

Phó Kính Thù cũng đứng dậy, ngơ ngác nhìn cô hành động.

Anh hỏi anh là ai. Thật ra thì căn bản cô không quan tâm. Ở trong lòng Phương Đăng, anh chỉ là Tiểu Thất của cô, không liên quan đến họ, không liên quan đến huyết thống, chẳng liên quan đến bất cứ điều gì cả.

“Cha tôi đã hóa thành tro, không ai biết dưới táng cây này chôn cái gì. Tin tôi đi, anh vĩnh viễn là Phó Kính Thù” – Cô nói với người bên cạnh mình.

“Là tôi thật sao?” Anh nhẹ nhàng nói một câu.

Ánh trăng nhợt nhạt, giống như một màng sương muối thật mỏng trùm lên mặt anh. Phương Đăng muốn đưa tay để lau sạch màng sương này hai bên má anh.

Cô không thể kèm chế được suy nghĩ, nếu như anh không phải Phó Kính Thù, bọn họ sẽ làm thế nào? Không, không, không, chỉ cần anh vui vẻ, cô nguyện vì anh làm bất cứ chuyện gì.

“Anh tin tôi không, Tiểu Thất? Có thể tôi là người cuối cùng trên đời biết bí mật này. Anh có tin tôi sẽ đem bí mật của anh giữ kín cho đến ngày nhắm mắt không?”

Phó Kính Thù cúi đầu, làm theo bộ dạng của cô từ từ lấp đất lại.

“Phương Đăng, nếu phải nói một lời từ đáy lòng, tôi sẽ cho em biết, đừng tin bất cứ ai, trừ bản thân mình”. Anh đưa tay nén đất lại cho bằng phẳng, quay đầu lại nhìn cô mỉm cười, “Nhưng em chính là tôi”.

Sau khi Phương Học Nông chết, nhân viên khu phố cũng một lần đến thăm hỏi Phương Đăng, cô chưa đầy mười tám tuổi, theo quy định không còn cha mẹ, không có người thân có thể tạm thời dọn vào ở tại cô nhi viện Thánh Ân cho đến lúc trưởng thành.

Phó Kính Thù từng lên tiếng kêu cô dọn vào Hoa viên Phó gia, lão Thôi cũng ngầm đồng ý. Nhưng Phương Đăng không làm vậy.

Sự việc xảy ra không lâu, cô liền bị Phó Chí Thời gọi là “Con gái tên bắt cóc”, mọi người vui vẻ bàn tán vụ án lớn xảy ra trên đảo, cũng không tránh được ở sau lưng cô chỉ trở gần xa.

Phương Đăng tự trêu mình, từ “Con gái ma men” đến “con gái kẻ bắt cóc”, có thể coi là được thăng chức hay không? Nhưng bất kể là tên gọi trước hay sao thế nào, trước mặt người khác, cô cũng phải tránh xa Phó Thất một chút. Ai mà không bàn tán nếu thấy nạn nhân lại ở chung một nhà với con gái tên tội phạm bắt cóc mình, hơn nữa lại còn gắn bó thân mật.

Điều kỳ lạ hơn là, vị Luật sư họ Lục của Phó gia sau khi xử lý xong vụ án bắt cóc liền đến tìm Phương Đăng, ông ta nói muốn có một đứa con gái, nếu Phương Đăng đồng ý, ông ta có thể làm cha nuôi của cô, cho cô một mái nhà.

Phương Đăng lúc đó không khác nào nghe chuyện cổ tích. Trước khi Phó Thất xảy ra chuyện, cô và người họ Lục này chưa từng quen biết, sao ông ta lại muốn nhận nuôi cô? Cho dù ông ta có thêm con gái đến phát điên, cô cũng đã mười sáu tuổi, sẽ mau chóng trưởng thành, nhất định không phải độ tuổi thích hợp để làm dưỡng nữ.

Phương Đăng đứng tựa vào lan can bên phà, nghe âm thanh tiếng phà rời bến, nói thẳng với Luật sư những nghi ngại của mình.

Theo như cô thấy, Lục Ninh Hải cũng không phải hạng người tùy tiện, quyết định này với ông mà nói cũng hết sức gian nan. Ông trả lời: “Có thể vì cháu rất giống vợ tôi, là người vợ đã qua đời của tôi. Lúc ôm cô ấy vào lòng khi xảy ra tai nạn xe cô thương tâm, tôi nghĩ, nếu như có một đứa con gái, sau này lớn nên phải nhất định giống hệt hình dáng này”.

Phương Đăng quay đầu nhìn ông mỉm cười: “Vậy chú muốn nhận tôi làm con gái hay làm vợ?”

Hiển nhiên vị Luật sư rất khó trả lời câu hỏi này. Cách đây không lâu khi xảy ra chuyện ồn ào trên đảo, ông vẫn nhớ dáng vẻ của cô bé phóng ào lên tường, nụ cười đó dường như đã để lại trong lòng ông một cảm giác sâu sắc, sau này biết cô dính vào vụ án bắt cóc Phó Kính Thù, ông cũng tận tâm tận lực thay họ xử

lý tốt chuyện kia. Khi biết cha cô bé trong vụ án này cũng qua đời, hiện giờ là cô nhi không nơi nương tựa, việc nhận nuôi cô mà nói đối với ông không chỉ là tình cảm nhất thời mà cũng là một ý niệm kiên định.

Ông có cảm giác, Phương Đăng cũng như Phó Kính Thù, tuy còn nhỏ tuổi lại dường như đã trải qua mấy đời người.

“Cháu không muốn theo tôi sao? Tôi có một đứa con trai cách cháu không bao nhiêu tuổi, hai đứa có thể sống tốt bên nhau”.

Phương Đăng vén mái tóc bị gió biển thổi phồng lên sau màn tai, lắc đầu: “Tôi không muốn rời khỏi hòn đảo này”.

Luật sư có hơi thất vọng, bất đắc dĩ gật đầu một cái.

Khi phà cập bến, Phương Đăng tưởng ông đã rời đi, không ngờ ông nán lại hỏi một câu.

“Là vì trên đảo này có một người cháu không thể rời xa? Đứa trẻ ở Phó gia...hai người có quan hệ rất tốt”.

Phương Đăng sững người, định phủ nhận nhưng nghe Luật sư nói: “Tôi có thể hiểu cháu, cậu ta là anh họ cháu. Hai người đều là cô nhi, có người thân ở bên cạnh sẽ cảm thấy có chút an ủi”.

Phương Đăng chỉ cười cười không trả lời. Luật sư lên phà, cô vẫy tay, đưa người từng muốn cho cô một mái nhà rời bến.

Nửa năm sau, một gần nửa vị luật sư họ Lục này lại xuất hiện trước mặt của Phương Đăng.

Lúc này Phương Đăng đã dọn vào cô nhi viện. Tiền thuê căn phòng trọ trên lầu của lão Đỗ đã đến kỳ, cô không có tiền để trả tiếp. Dù Phó Thất đã từng nói, anh còn cơm ăn thì cô không lo bị đói, nhưng sau khi dọn vào cô nhi viện, cô có thể được nhận sự viện trợ của chính phủ. Trong chuyện này A Chiếu là người thấy vui vẻ nhất, cậu ta đã cao hơn không ít, tính tình cũng không còn hèn nhát như trước đây, có Phương Đăng, cô nhi viện có thêm mùi vị của một mái nhà.

Từ gác trọ đến cô nhi viện, thật ra cũng chỉ cách có mấy chục thước, chỉ tiếc căn phòng giường tầng cô ở không có cửa sổ hướng ra đường, nếu không cô có thể nhìn thấy Phó Thất vừa mới trồng lại chậu hoa mỹ nhân bên cửa sổ.

“Bây giờ cháu vẫn có thể cân nhắc đi theo tôi. Tôi sẽ làm thủ tục nhận nuôi rất nhanh” Lục Ninh Hải nhìn Phương Đăng nói.

Đây quả là một người cố chấp, Phương Đăng trầm nghĩ.

Nhìn thấy cô lại lắc đầu thêm lần nữa, Lục Ninh Hải nói: “Nếu như cháu không muốn rời bỏ hòn đảo này là vì Phó Kính Thù, tôi sẽ cho cháu biết, cậu ấy có thể sẽ phải đi khỏi nơi đây”.

19. Chương 15

Lần này Lục Ninh Hải lên đảo, đem theo tin Phó Duy Tín qua đời, dường như mỗi lần ông đến đều liên quan đến chuyện tử vong.

Thật ra, lúc Phó Kính Thù mới nghe cái tên “Phó Duy Tín” thậm chí trong nhất thời không nhớ nổi đó là ai. Cũng may anh sớm nhận ra sự nặng nề trong sắc mặt của Lục Ninh Hải mà kịp thời phản ứng, người cũng mang họ Phó này chính là con trai ruột của bà chủ Trịnh, anh em cùng cha khác mẹ với Phó Duy Nhân, anh đối với người này phải gọi một tiếng “chú”.

Nhưng anh với người chú này chưa từng gặp mặt đến khi nghe tin ông qua đời.

Năm xưa bà chủ Trịnh không có con, đó là nỗi đau to lớn nhất trong lòng bà, cho đến tuổi trung niên lại có thể sinh ra một đôi song thai long phượng, bà coi đó là ân huệ to lớn mà trời cao ban bố ỉn. Đôi song sinh của bà nhỏ hơn Phó Duy Nhẫn mười tuổi, là con ruột của Phó Truyền Thanh nhưng sinh trưởng trong hoàn cảnh không giống nhau, hơn nữa bé trai của cặp song sinh này chính là máu thịt của bà chủ Trịnh, từ nhỏ đã cứng chịu ôm ấp trong tay, chỉ e không đem được mọi tinh hoa của cuộc đời mà ban cho nó.

Nghe nói Phó Duy Tín này cũng không làm bà chủ Trịnh thất vọng, sinh ra trong gia đình giàu có từ nhỏ đã phong độ oai nghi, cao lớn khôi ngô, tính tình thông minh hướng ngoại, so với Phó Duy Nhẫn mặt mày nhợt nhạt thiếu sức sống mà nói, càng lộ ra sự khỏe mạnh rạng ngời. Khi còn sống Phó Truyền Thanh luôn cảm thấy áy náy với con riêng của mình là Phó Duy Nhẫn, nhưng nói đến thật tâm yêu quý, ông lại để lòng nghĩ đến đứa con ở cạnh hơn, vả lại tính cách của Phó Duy Tín so với ông lại có nhiều điểm tương đồng. Điều này làm cho bà chủ Trịnh rất an ủi, cũng xua tan nỗi buồn chồng có con riêng không ít trong lòng.

Trước khi Phó Truyền Thanh lâm chung, hy vọng vợ mình có thể nhận Phó Duy Nhẫn đưa về Tây Á, cùng lúc đó đem hết cơ nghiệp trăm năm của mình và bà chủ Trịnh giao lại cho Phó Duy Tín, đây cũng là nguyện vọng chung của hai vợ chồng ông.

Phó Duy Tín sinh ở Mã Đại, mười mấy tuổi đã được đưa sang Châu Âu học, tính cách đều tương đối bị Tây hóa. Ông đối với việc thừa kế tổ nghiệp gia tộc cũng không hề để ý. Cha mất đi, gia đình đều do mẹ ông kiên cường lèo lái, bản thân chỉ thích tự do tự tại làm chuyện mình muốn. Trọng tâm sinh hoạt của ông là hưởng thụ cuộc đời, hưởng thụ mỹ nhân, hưởng thụ tất cả những thứ xa hoa phù phiếm.

Bà chủ Trịnh đối với thái độ coi cuộc sống như trò tiêu khiển này cũng phê bình kín đáo, bà hy vọng con trai có thể hồi tâm, quan tâm nhiều hơn đến sự nghiệp gia tộc, để tránh sau này khi tiếp nhận sẽ túng ta lúng túng. Nhưng Phó Duy Tín lại cảm thấy anh trai cùng cha Phó Duy Nhẫn và chị ruột Phó Duy Mẫn đều thích hợp với việc này hơn so với bản thân mình.

Tuy nhiên, Phó Duy Tín mặc dù bản thân không thể bỏ tất ham chơi, nhưng là người coi trọng tình nghĩa, tình cảm với chị ruột từ nhỏ đã rất tốt, cả khi vui lẫn khi buồn, đối với anh trai khác mẹ là Phó Duy Nhẫn cũng đối xử không quá tệ. Lúc Phó Duy Nhẫn bệnh, ông ta từng chạy về thăm, còn nhiều lần khuyên mẹ mình nên đối xử tử tế với đứa con cô độc mà anh trai để lại trong nước. Điều này lại chạm đến một nỗi đau khác của bà chủ Trịnh, Phó Duy Nhẫn dù làm thế nào cũng không vừa lòng bà còn có hậu nhân, vậy mà Phó Duy Tín tuổi không còn nhỏ, lại chẳng chịu tìm phụ nữ mà tính chuyện sinh con để cái, vì quan niệm truyền thống này khiến bà chủ Trịnh luôn nóng nảy bất an. Cho dù con gái mình đã lập gia đình sinh con, nhưng chỉ có con do Phó Duy Tín sinh ra mới là cháu của bà, danh chánh ngôn thuận trở thành hậu nhân của Tam phòng Phó gia.

Bất hạnh là chuyện bà chủ Trịnh sợ nhất cũng đã thành sự thật. Hai tháng trước, Phó Duy Tín cùng với người bạn du thuyền ở Nam Mỹ thì gặp tai nạn ngoài ý muốn, lúc vớt lên đã không còn cách cứu chữa, lúc này ông chỉ tròn ba mươi sáu tuổi, tuy có một người bạn gái mật thiết nhưng không để lại đứa con nào.

Cái chết của Phó Duy Nhẫn khiến cho bà chủ Trịnh đang bước vào tuổi xế chiều bị đả kích nặng nề, vì quá thương tâm nên lâm bệnh không thể ngồi dậy, chứng suy tim cũ lại tái phát ác liệt hơn, con gái con rể mà mọi người trong gia đình đều cho rằng bà không qua nổi cửa ải này, đại diện của Nhị phòng cũng bay đến Cát Long (Kuala Lumpur – thủ đô Malaysia) thăm hỏi, luật sư cùng gia tộc và những quan chức cao cấp trong công ty đều vây quanh đầu giường, ai cũng rối trí chuẩn bị đến thời khắc xấu nhất. Nhưng không ngờ, bà chủ Trịnh cuối cùng lại qua khỏi, trước đây không lâu đã có thể xuống giường đi lại. Cùng lúc đó, luật sư đại diện cho Phó gia ở trong nước là Lục Ninh Hải lại theo ý bà xuất hiện tại Phó gia Hoa viên.

Phó Kính Thù nghe xong mục đích viếng thăm của Lục Ninh Hải, yên lặng một hồi, chỉ nghe được tiếng lách rắc của âm thanh cắt nhánh hoa từ cây kéo làm vườn anh đang cầm trong tay. Lục Ninh Hải đang đợi câu trả lời, ông thấy đây có lẽ là đáp án rõ ràng nhất.

“Chỉ một cái họ thì quan trọng đến vậy sao?” Phó Kính Thù ngẩng đầu hỏi Luật sư.

Lục Ninh Hải đưa mắt nhìn người thanh niên đối diện, ông phát hiện mình cũng không thể hoàn toàn nhìn thấu tâm tư cậu ấy. Đối thoại với người thông minh vừa là điều thoải mái lại vừa là chuyện phiền hà. Thoải mái vì không gặp những câu nói vô vị đáng bực mình, phiền hà là vì những câu nói quá thẳng thừng có đôi lúc làm người khác không khỏi lúng túng.

Lục Ninh Hải nói: “Điều này còn phải xem là đối với ai”.

Ít nhất cả hai đều biết, một chữ “Phó” có quan hệ huyết mạch cùng Phó gia đối với bà chủ Trịnh mà nói là tất cả. Lúc Phó Duy Tín còn sống, bà cơ bản không để mắt đến Phó Duy Nhẫn, cũng có thể làm bộ quên lãng trong nhà còn có một đứa trẻ họ Phó tồn tại. Vì con trai ruột của bà còn trẻ, tương lai bà sẽ có đầy con cháu, đến ngày bà xuôi tay nhắm mắt có thể đem cơ nghiệp mà Phó gia khổ sở gây dựng cả đời giao lại cho con cháu ruột của mình, đời đời truyền lại sự nghiệp tổ tông cho huyết mạch của bà và chồng.

Nhưng Phó Duy Tín trẻ trung phong độ bỗng dưng như lá rụng lìa cành. Sau khi bà vượt qua cửa ải sinh tử, đón nhận sự thật tàn khốc con trai đã vĩnh viễn bỏ mình ra đi, đồng thời phải đối mặt trước tình cảnh Tam phòng Phó gia không còn ai hương khói. Phó Duy Tín không để lại con trai con gái gì, nhưng con gái và con rể của bà chủ Trịnh thì chẳng cần lo. Tuy nhiên con gái là con của người ta, cháu ngoại rốt cuộc cũng là con nhà người khác, đến khi bà chết thì Tam phòng Phó gia cũng coi như tuyệt tự tuyệt tôn, tất cả đều giao về cho họ nhà con rể, sự nghiệp mà hai vợ chồng bà cả đời gây dựng bằng máu và nước mắt đều phó mặc cho dòng nước.

Dĩ nhiên, bà chủ Trịnh cũng không phải không còn lựa chọn, nhà mẹ đẻ ở bản xứ nổi danh một thời tuy có chút suy tàn nhưng cũng không ít người, xa thì Nhị Phòng tại Đài Loan cũng có người để mắt, nói chung có thể từ trong số con cháu đông đúc của Nhị Phòng chọn ra một người kế thừa Phó Duy Tín đã mất, dù xấu tốt gì cũng là người của Phó gia.

Bà chủ Trịnh đã già, hơn nữa trận ốm nặng lần này càng làm cho bà lĩnh ngộ được, người dù ạnh mẽ đến đâu cũng có một ngày lực bất tòng tâm, bà nhất định phải vì chuyện sau này mà lo nghĩ. Bà nhớ đến lúc hôn mê, tựa hồ giữa khoảng mông lung của hai bờ sinh tử thấy được người chồng đã qua đời Phó Truyền Thanh, bộ dạng vẫn còn ngồi ngồi như lúc trẻ. Chính vì như vậy, bà chủ Trịnh mới đem cả cuộc đời con gái mà phó thác cho ông, từ đó nương dựa vào nhau, trút hết tâm huyết giữ cho được căn cơ Phó gia Tam phòng.

Sau khi tỉnh lại, thật ra trong lòng bà đã có câu trả lời. Con gái con rể bà sẽ để lại một phần của cải, bảo đảm một đời không phải lo ăn lo mặc. Phía nhà mẹ ruột thì mấy thập niên qua cũng đã nhận được quá nhiều từ bà. “Hảo ý” của Nhị phòng bà thấy không thể nào tiếp nhận, vì dù sao người anh thứ hai này cũng chỉ là được nhận nuôi, chỉ mang cái họ “Phó” thôi. Duy nhất còn lại cậu bé ở Hoa viên Phó gia, vốn bà không định gặp lại cha con bọn họ, hơn nữa còn hận cha con họ chỉ sinh ra từ cuộc ái ân nhơ nhuốc của chồng mình, nhưng bây giờ cũng phải thừa nhận, cậu ta mới thật sự là huyết mạch của Phó gia Tam phòng, cũng là giọt máu cuối cùng còn lại trên đời của người chồng mà bà yêu quý nhất.

Bà chủ Trịnh quyết định không chần chừ nữa. Thừa lúc bây giờ còn kịp, đứa bé kia đang tuổi vị thành niên, cha mẹ đều qua đời, nếu đón cậu ta về chắc rằng cậu ta sẽ cảm động rơi nước mắt. Chỉ cần chọn thời điểm tốt vun bồi, chưa chắc không phải là một hạt giống tốt. Huống chi bà nghe Lục Ninh Hải nói qua, đứa bé đó vốn tính tình không giống cha nó, thông minh, trầm ổn, tối lui đều quyết đoán, đây chính là người hiện giờ bà và Phó gia cần, nói không chừng trong bóng tối đã le lói ánh quang minh.

“Bà chủ Trịnh muốn tôi chuyển lời với cậu, những tháng ngày qua bà cũng rất quan tâm đến sự trưởng thành của cậu. Cuộc sống của cậu ở đây cũng có thể nói là trải qua tôi luyện”. Lục Ninh Hải nói với Phó Kính Thù.

“À!” Phó Kính Thù ngừng tay cắt tỉa hoa một chút. Lục Ninh Hải cười gượng, ở trước mặt cậu thanh niên này nói ra những lời trái lòng như vậy, bản thân ông cũng thấy là hành động buồn cười, nhưng vì là trách nhiệm nên không thể không làm.

“Cám ơn ông, Luật sư Lục”.

“Đừng khách sáo”. Lục Ninh Hải trầm ngâm chốc lát, mới tỏ thái độ quan tâm đến việc bạn của người thanh niên: “Tôi hiểu... Nhưng chuyện quan trọng, tôi chờ quyết định của cậu”.

Phó Kính Thù im lặng không lên tiếng. cánh hoa to bằng ngón út bị anh cắt đứt rơi xuống đất, đáng tiếc đó lại là một cành hoa tươi tốt sum xuê.

“Đừng làm hỏng hoa của anh chứ”.

Phó Kính Thù quay đầu lại, Phương Đăng ngồi trên đầu tường rào nhìn anh cười. Trước đó Lục Ninh Hải đã lẳng lặng rời đi.

“Xem ra em vẫn không bỏ được sở thích trèo tường”. Phó Kính Thù nói.

Phương Đăng duỗi chân, giọng nói nhẹ nhàng: “Làm sao biết được, nói không chừng sau này lại chẳng thể trèo lên nữa”.

Cô nhảy xuống đi vài bước đến bồn hoa, lấy đi chiếc kéo trồng vườn trong tay Phó Kính Thù, tự mình cắt vài nhát, rồi thờ ơ nói: “Anh nên đi”

“Em muốn anh đi sao?” Phó Kính Thù dĩ nhiên không tin đây là lời nói thật tâm của Phương Đăng. Họ đều không quên, chính trong tiểu viện này, anh đã hứa sẽ không đi, có hồ ly đá và ngọn gió kia làm chứng.

“Bây giờ không còn như trước đây!” Phương Đăng cười hì hì nói: “Trước kia là anh không đi được, bây giờ bà chủ đó đang gấp rút chờ anh... Với lại, anh đi không, em cũng phải đi”.

“Sao chứ?”

“Đại luật sư họ Lục nói ông ấy muốn nhận em làm con nuôi, cùng ông ta dọn ra thành phố sống. Phó Thất, anh nói có phải chúng ta cùng nhau khởi sắc không?”

“Lục Ninh Hải?” Phó Kính Thù khẽ cau mày, chuyện Phương Đăng nói với anh là điều vô cùng bất ngờ.

Phương Đăng lấy cùi chỏ hích Phó Kính Thù một cái: “Sao, không tin hả? Em không thể may mắn vậy sao? Con gái của Luật sư, so với “con gái của sâu rươi” hay “con gái nhà tội phạm bắt cóc” có phải hay hơn nhiều lắm không?”

Phó Kính Thù hoài nghi hỏi: “Em đồng ý với ông ta?”

“Tại sao không?” Phương Đăng nói: “Không phải ai cũng muốn bản thân mình sống tốt hơn sao?”

Cô dùng bộ dạng quen thuộc nghiêng đầu nhìn anh mỉm cười. Phó Kính Thù lại thấy vô cùng khó chịu.

“Em đâu phải không biết...”

“Em biết” Phương Đăng mau chóng cắt ngang lời anh nói: “Cũng vì biết, em mới nói anh nên đi”

Sự dẫn dắt của anh chỉ có Phương Đăng hiểu rõ nhất. Nỗi hận nhiều năm bị bỏ rơi ở nơi này, vết xe đổ của cha mình, thân thể không minh bạch... Còn có cô, đều là những nguyên nhân khiến anh do dự.

“Anh cam tâm cả đời sống thế này sao? Bị nhét vào chỗ này phó thác cho số mệnh, bị người một nhà như Phó Chí Thời coi thường như vậy, nó còn nói chúng ta là chuột cùng ổ. Anh cũng biết loài chuột sống thế nào mà, không thấy được ánh sáng, ai ai cũng chán ghét, ăn thứ rác rưởi của người khác để lại, nghe chút tiếng động là sợ đến run người. Phó Thất, chúng ta có thể không sống thế này đúng không? Lần này anh đi, chính là cơ hội tốt nhất để thay đổi vận mạng... thay đổi số mệnh của hai chúng ta”.

“Vậy sao?” Phó Kính Thù nhắm mắt lại, những gì Phương Đăng nói sao anh lại không hiểu rõ, chỉ là những gì ở phía trước đều không thể dự đoán, tại sao đến lúc anh chấp nhận sự an bài của số mạng thì lại có một cơ hội bất ngờ đến vậy.

“Anh sống tốt, em mới vui vẻ được”. Phương Đăng nhấp kéo vào cành hoa rũ xuống nhìn giống loại hải đường, cắt xuống một phiến lá khô héo. “Anh đã nói, một chậu hoa không tươi tốt, chẳng qua chỉ là triệu chứng, có cắt tỉa chăm bón thế nào cũng vô dụng, ổ bệnh đã nằm trong gốc rễ của nó rồi”.

Lúc ăn cơm tối, A Chiêu vội vã kéo Phương Đăng qua một bên.

“Chị, nghe nói anh Thất muốn đi nơi khác... Hình như là ra nước ngoài”.

“Cậu bất tin cũng nhạy ghê”. Phương Đăng tiếp tục ăn phần cơm của mình.

“Sao lại như vậy được”. Nhìn A Chiêu như là sắp khóc đến nơi. “Chị có thể khuyên anh ấy đừng đi không”.

Phương Đăng nhìn A Chiêu, cậu ta đã cao hơn, hai hàng nước mũi nhỏ dài cũng không còn nữa, chỉ là nét ngây thơ trên mặt chưa mất đi. Cậu ta mới mười ba tuổi, nhưng cứ cho là mình đã lớn, bây giờ đánh nhau

còn ác hơn cả Phương Đăng, tuy là gầy, nhưng bề trong lại lộ ra sự dũng mãnh, mỗi khi gây nhau với người khác, không đánh người ta ngã thì nhất định không bỏ qua, hiện tại bọn trẻ cùng lứa ở cô nhi viện đều có chút kiên nhẫn cậu ta. Phương Đăng thật sự không biết những gì lần đầu mình dạy cậu ta rốt cuộc là đúng hay sai. Bây giờ cậu ta không bị người khác bắt nạt, còn cả ngày muốn bảo vệ Phương Đăng, đứa bé này rất liều mạng, trong thế giới của cậu ta, chỉ có bản thân mình, có chị Đăng, anh Thất, đây chính là tam giác sắt bất di bất dịch, họ ở đây, cậu ta mới có gia đình.

Phương Đăng sợ A Chiêu buộc mình đi giữ Phó Kính Thù lại, làm cho anh vô duyên vô cớ không vui, liền nói thẳng: “Đi thì đi, tôi để anh ấy đi”

“Tại sao?” A Chiêu không thể nào hiểu được.

“Tại sao gì chứ?” Phương Đăng giả vờ hồ đồ.

“Chị, chị ngốc quá. Chị và anh Thất ở đây không phải rất tốt sao, anh ấy đi rồi, nói không chừng sẽ không trở lại”.

A Chiêu nói xong, thấy Phương Đăng vẫn yên lặng ăn cơm, cậu ta kéo tay áo cô, cô dứt khoát hất tay cậu ta, quay đầu đi ra ngoài.

Phương Đăng đến một chỗ không người, đem từng miếng cơm nhét vào miệng mình, dường như không có thời gian dừng lại thì sẽ ít đau khổ hơn. Ngay cả A Chiêu cũng biết, anh đi rồi không biết khi nào sẽ trở về. Ở trên đảo này, anh là Tiểu Thất của cô, cô còn có thể nắm giữ cái bí mật đó, thỉnh thoảng lại tự nhủ quên mơ ước xa vời. Song khi ngay lúc anh ra đi, anh sẽ là Phó Kính Thù, quang minh chính đại trở thành người của Phó gia, cô coi như là người có liên hệ huyết thống với anh, là em họ nhà người mẹ xấu xa của anh, và giữa họ là không bao giờ có thể.

20. Chương 16

Giữa lúc mọi người đều nghĩ Phó Kính Thù sẽ ra đi, lời đề nghị của Lục Ninh Hải về “thủ tục hành chính” đã làm cho tất cả như cơn mộng chưa nằm đã tỉnh, dù đối với người trong cuộc nó là giấc mơ đẹp hay ác mộng đi chăng nữa.

Chuyện này do con gái của bà chủ Trịnh là Phó Duy Mẫn lên tiếng trước. Ai cũng nói Phó Kính Thù là con trai của Phó Duy Nhẫn, nhưng Phó gia ở Tây Á đều đã nghe qua chuyện vợ trước của Phó Duy Nhẫn không đoan chính, Phó Duy Nhẫn khi còn sống cũng tương đối lạnh nhạt với cậu con trai này. Ai biết đứa bé này có phải con ruột ông ta không? Nếu muốn nhìn nhận huyết mạch chính thống của Phó gia, thì ngay từ đầu nên làm rõ ràng mọi chuyện.

Lúc Phó Duy Nhẫn bệnh nặng, vì cần kiểm tra nên bác sĩ riêng của gia đình lưu mẫu máu, chưa xử lý kịp thời, vô tình giữ lại. Phó Duy Mẫn mượn cớ nói, nên dùng mẫu máu này để làm giám định thân thể của Phó Kính Thù, khi xác định không lầm mới có thể nhận anh về.

Lúc đầu bà chủ Trịnh cũng không nghĩ đến việc này, Phó Duy Nhẫn tính tình cổ quái, nhưng đáng đáp lại rất giống Phó Truyền Thanh, Phó Truyền Thanh nhận ông ta là con trai, bà chủ Trịnh cũng chưa bao giờ hoài nghi, về phần con trai của Phó Duy Nhẫn thì hơi khó nói. Bà biết con gái đưa ra yêu cầu này thực tế đối với việc bà muốn nhận Phó Kính Thù trong lòng không phục, lại không dám quang minh chính đại phản đối, nên tìm mọi cách để ngăn cản. Nhưng bà chủ Trịnh cũng suy nghĩ, vì lý do an toàn, làm một lần giám định cũng chẳng sao, không chỉ phân biệt thật giả, làm sáng tỏ mọi chuyện, vừa có thể chặn được lời ra tiếng vào.

Công việc này vẫn được giao cho Lục Ninh Hải mà họ tin nhiệm phụ trách. Lục Ninh Hải vì lý do cẩn thận nên đích thân xử lý toàn bộ quá trình. Vì trong thành phố chỉ có vài bệnh viện lớn mới có thể giám định

kiểu này, đầu tiên ông ta cùng với Phó Kính Thù đến sở y tế trên đảo lấy mẫu máu, sau đó tự mình đem mẫu máu này đến trung tâm giám định.

Từ bệnh viện bước ra là đã quá trưa, mặt trời chiếu sáng rất nhức mắt, Lục Ninh Hải vừa định đến con đường đối diện lấy xe, nhưng một người đang đứng dưới bóng cây cách đó không xa khiến ông kinh ngạc dừng bước.

Ông đưa tay dụi mắt, trong lòng có hơi nghi ngờ không hiểu có phải vì phơi nắng khiến đầu óc mê muội mà sinh ảo giác, nhưng người đứng trước mặt như cảm giác được ông đang nhìn mình, cũng nhìn lại về phía ông nở nụ cười.

“Phương Đăng?” Ông đi vài bước về phía cô, tay cầm túi giấy tờ, hết sức ngạc nhiên hỏi: “Tôi chút nữa là không nhìn ra cháu... Cháu ở đây.. Không phải là tình cờ đúng không, cháu tìm tôi có việc?”

Phương Đăng chấp tay sau lưng, bộ dạng rõ ràng là một thiếu nữ xinh đẹp. “Chú nói muốn nhận tôi làm con gái, nếu con gái ở chỗ này chờ chú, chú cũng ngạc nhiên vậy sao?”

Tuy trong lòng Lục Ninh Hải nghi hoặc nhưng trong nhất thời cũng không biết phải trả lời cô thế nào. Huống chi, bất luận là vì sao cô đến, được nhìn thấy cô một lần bên ngoài đảo, trong lòng ông cũng cảm thấy phần chấn.

“Ở đây không tiện nói chuyện, hay là theo tôi đến Sự vụ sở? Đến đó uống chút gì rồi từ từ nói”.

Phương Đăng ngoan ngoãn leo lên xe ông, ngồi vào chỗ cạnh tài xế. Cô rất ít khi được sờ vào xe hơi riêng, tò mò nhìn bên trái một chút, đụng bên phải một cái, nhưng không biết thắt dây an toàn.

“Để tôi”. Lục Ninh Hải buộc lòng phải choàng qua, thay cô kéo dây an toàn mà thắt lại, tay đưa qua trước người cô gái nhỏ, cô bất giác phải lùi về sau một tí, ông cũng có chút thiếu tự nhiên, giữa lúc tiến thoái lưỡng nan, lại ngửi được hơi thở thơm tho đặc trưng của thiếu nữ ở độ tuổi này, vô tư trong sáng.

Lục Ninh Hải định thần lại chuyển tâm lái xe, Phương Đăng và ông đi dọc cả con đường trong im lặng, ông tò mò liếc nhìn cô một cái, rõ ràng cô đang hướng thẳng mắt về phía trước, nhưng chẳng khác nào mắt để dưới vành tai.

“Nhìn tôi làm gì?” Cô cười hỏi.

“Ah! Không có gì!” Lục Ninh Hải cũng cười, hai tay siết chặt tay lái, ông thật sự không có ý gì khác, chỉ là muốn biết cô đang làm gì, bị cô hỏi như vậy, ngược lại cũng hơi chột dạ.

Đến Sở sự vụ Luật sư, Lục Ninh Hải dẫn Phương Đăng vào phòng làm việc của mình. Đi qua bên ngoài khu làm việc, đúng lúc gặp gỡ nhóm người của lão Trương bước ra. Lão Trương nhìn thấy một thiếu nữ đi phía sau ông, liền reu re ghé: “Ê, Ninh Hải, cậu đến Lạc Lệ Tháp à?”

Lão Trương là bạn học đại học với Lục Ninh Hải, lớn hơn ông một tuổi, nhưng bình thường không mấy đứng đắn, nhất là khi mở miệng, hề đùa giỡn thì ít khi phân biệt trường hợp.

“Đừng để ý ông ta, ông ta chỉ nói càn!” Lão Trương đang bận việc, nói đùa mấy câu liền vội vã đi, Lục Ninh Hải sợ Phương Đăng suy nghĩ nhiều nên giải thích liền.

Phương Đăng giống như không nghe được lão Trương nói gì, cũng không biết đầu óc đang gửi mây gió ở đâu, ngạc nhiên hỏi lại: “Sao ạ?”

“Không có gì!” Lục Ninh Hải tự cười bản thân quá đa nghi, hoặc có khi cô bé căn bản không biết nơi đâu là Lạc Lệ Tháp.

Ông đưa Phương Đăng vào ngồi ở bộ salon trong phòng làm việc riêng của mình, đưa cho cô chai nước, mấy cô gái đều thích những thứ đồ ngọt thể này, sau đó ông mới đến ngồi tại chiếc ghế đặt sau bàn làm việc, nghiêm túc mở miệng nói: “Nói đi, tìm tôi có việc gì?”

Phương Đăng không trả lời, đi một vòng khắp phòng làm việc, sau cùng đứng ở đầu kia của chiếc bàn, cầm khuôn hình ông để trên bàn nhìn thật kỹ.

“Đây là vợ hiện tại của chú sao?”

“Sao cháu biết tôi tái hôn?” Lục Ninh Hải nhớ mình chưa bao giờ nói với cô chuyện đi bước nữa.

Phương Đăng rất tự nhiên trả lời: “Chú nói với tôi có người vợ trước kia. Đã có “trước” thì ắt phải có “bây giờ”. Tôi và cô này dáng dấp không có gì giống nhau, cô ấy lại trẻ tuổi như vậy, tôi đoán cô ta chính là vợ hiện tại của chú”

“Cháu đoán đúng”. Lục Ninh Hải gật đầu.

“Đây là con trai chú? Con trai chú nhìn đẹp trai hơn chú đấy” Phương Đăng tiếp tục nói chuyện nhà. “Sao ở đây không có hình vợ trước của chú?”

Lục Ninh Hải không nghĩ sẽ nói đến vấn đề này, có chút thiếu tự nhiên “Người đã không còn, giữ lại hình ảnh có nghĩa gì chứ?”

“Tôi nghe nói, càng nhớ một người, lại càng sợ thấy cái bóng của người đó. Là thế này phải không?”

Trước đây Lục Ninh Hải cảm thấy Phương Đăng và Phó Kính Thù còn nhỏ tuổi nhưng giống như đã trải qua mấy đời người. Từng trải trong cuộc sống sẽ khiến ột số trẻ em sớm trưởng thành, như con của ông, tuổi thì ngang nhau nhưng lại có vẻ đơn thuần hơn nhiều. Trong truyền thuyết có kể về những hồn ma không chịu uống canh Mạnh bà lúc đầu thai, nên ở kiếp sau họ vẫn còn giữ lại trí nhớ từ kiếp trước, tuy còn nhỏ nhưng trong cơ thể lại mang một linh hồn già cỗi. Bây giờ nhìn lại, cô quả thật giống y như vậy, nhưng ma quỷ thường thì bề ngoài cực kỳ quyến rũ, Phương Đăng có một đôi môi rất đẹp, từ đôi môi đẹp như hoa đó bất kể là nói ra cái gì, cũng trở nên ngọt ngào hơn rất nhiều.

Phương Đăng dường như không phát hiện phút thất thần ngắn ngủi của ông, cẩn thận đem khung hình đặt về chỗ cũ, thuận miệng hỏi: “Hôm nay chú đến bệnh viện là vì chuyện của Phó Thất sao?”

“Không sai.” Lục Ninh Hải không ngạc nhiên tại sao cô lại biết. Cô và anh họ của mình quan hệ thân thiết như vậy, quan tâm cũng là việc tất nhiên.

“Kết quả ra sao?” Phương Đăng lại hỏi.

Lục Ninh Hải dù sao cũng lớn hơn cô gần ba mươi tuổi, hành nghề luật sư cũng mười mấy năm nay, nhìn thấy thế sự đã nhiều, ngày thường cũng nổi tiếng là khôn khéo, ông đối với cô gái nhỏ này có cảm tình đặc biệt, dễ dàng nhận ra mục đích hôm nay cô đến. Ông dựa vào thành ghế một chút, cách trả lời cũng tỏ ra cẩn thận hơn nhiều.

“Việc này cần có chút thời gian. Khi nào có kết quả, tôi sẽ mau chóng cho cậu ấy và bà chủ Trịnh bên kia biết”.

“Nếu như kết quả giám định sai thì sao?”

“Đây là giám định khoa học, khả năng sai sót rất nhỏ”

“Tôi chỉ nói nếu như, nếu như kết quả giám định cho thấy Phó Thất không phải là con ruột của ba anh ta... Tôi chỉ nói nếu như.. thì thế nào?”

Lục Ninh Hải hơi cụp mắt lại, hai tay đặt trước ngực: “Sao cháu lại nghĩ vậy?”

“Chuyện gì cũng có thể mà, không phải sao?” Phương Đăng chậm rãi nói. Lục Ninh Hải xem ra, Phương Đăng lúc này cực kỳ giống đứa bé nhà họ Phó kia.

“Tôi chỉ có thể nói, nếu thật sự có chuyện như vậy, đối với tất cả mọi người đều là việc vô cùng đáng tiếc”.

Phương Đăng gật đầu, như muốn tỏ ra đồng ý với những gì ông nói, đang lúc Lục Ninh Hải chờ đợi câu hỏi khác từ cô để có thêm manh mối, cô bỗng nhiên đổi đề tài.

“Chú Lục, chú nói muốn nhận tôi làm con gái, là thật sao?”

Cô kêu một tiếng “Chú Lục” hết sức dịu dàng, trước đó một phút Lục Ninh Hải còn có lòng phòng bị, lúc này trái tim mềm đi không ít.

Ông nghiêm túc hứa hẹn: “Dĩ nhiên là thật, tôi không đem chuyện này ra đùa”.

“Lúc trước tôi từng hỏi tại sao trong nhiều cô nhi như vậy chú lại chọn tôi, chú còn nhớ không?”

Lục Ninh Hải dĩ nhiên nhớ, lần đó câu trả lời của cô khiến ông vô cùng khó xử.

“Tôi..”

“Chú cho tôi thêm một câu trả lời, được không?” Cô xoắn bàn tay lại, tỏ ra mâu thuẫn và lo lắng.

Cô đã lớn đến tuổi này, được nhận làm con nuôi thì có thái độ cẩn thận cũng hoàn toàn dễ hiểu, Lục Ninh Hải biết cô đã dao động, chẳng qua chỉ cần ông đưa ra một lý do kiên định hơn để có thể tin tưởng hoàn toàn, cho cô biết đó là lựa chọn đúng đắn. Nhưng ông phải trả lời thế nào đây, cảm giác giữa người và người có khi chỉ có thể hiểu chứ không mở miệng nói ra được.

“Cháu là một cô gái xinh đẹp” Lục Ninh Hải khó khăn lắm mới tìm được câu này. Từ khi bắt đầu ông đã cảm giác được, dù có điềm tĩnh cách mấy trước mặt cô gái nhỏ này cũng vô dụng, luôn không thể tự chủ để cô xỏ mũi kéo đi, điều này làm cho ông thấy vô cùng khổ sở, điều chết người là, ông không những không ghét cảm giác khốn khổ này mà cũng không nóng lòng muốn thoát ra.

“Đẹp giống vợ trước của chú sao?”

“Không, không, thật ra thì cũng không phải giống lắm” – Lục Ninh Hải theo bản năng tránh đề tài nhạy cảm này.

Phương Đăng nở nụ cười ngây thơ: “Vậy tôi giống ai... Không được.... chú nhất định phải nói ra...”

“À... Cháu làm khó tôi sao... Có từng nghe qua một bức tranh sơn dầu nổi tiếng của họa sĩ Ingres, tên là “Mùa xuân” chưa.. Tôi muốn nói... dáng dấp của cháu...”

Phó Kính Thù tìm hiểu tranh sơn dầu Tây dương nhiều năm, Phương Đăng ở cạnh anh cũng tiêm nhiễm không ít.

“Nhưng đó là một bức họa khỏa thân”.

Lục Ninh Hải bối rối, cũng không biết mình đang làm gì, tại sao ở trước mặt cô lại nói như vậy, ông rõ ràng không có ý đó. Vì sợ Phương Đăng hiểu lầm, nghĩ mình là người xấu, ông đỏ mặt tía tai giải thích: “Tôi không có ý đó...”

“Chú thấy tôi có giống không?” Nói xong những lời này, Phương Đăng đứng thẳng dậy, làm một hành động mà có đánh chết Lục Ninh Hải cũng không nghĩ tới. Cô từ từ tháo nút áo đằng trước của mình, một nút, rồi lại một nút... “Như vậy có phải là càng giống không?”

Lục Ninh Hải sợ đến ngây người, sửng sốt mấy giây rồi giận dữ mắng: “Làm gì vậy?”

Cô bất chấp lời ông nói, mấy hột nút nhỏ đều bị ngón tay nhanh nhẹn của cô tháo ra hết, ông mơ hồ thấy được nét xuân sau lớp áo từ từ bị dỡ bỏ.

Lục Ninh Hải đột ngột đứng lên, chiếc ghế sau lưng bị động tác mạnh của ông văng vào vách tường, trong đầu chỉ có một ý niệm, phải mau chóng ngăn cản cơn điên của cô lại. Nhưng khoảng cách giữa hai người chỉ là một chiếc bàn dài không rộng lắm, khi ông đứng dậy trước mặt cô, nút áo trước ngực đều đã mở hết ra.

Phương Đăng quyết định đưa tay cầm lớp áo trước ngực, nhẹ nhàng kéo ra sau một chút, lần này nửa thân trên của cô trừ áo lót thì tất cả đều lộ ra ngoài. Thân người Lục Ninh Hải chạm vào da thịt trên cánh tay trần của cô, giống như bị chạm điện vội rút về, không còn dám nhúc nhích.

Ông quay đầu sang chỗ khác, cố gắng xóa đi hình ảnh đó, nhưng cơ thể thiếu nữ nửa thân trần cùng mùi thơm da thịt phảng phất cứ đua nhau kéo đến trong đầu.

“Cháu xem tôi là gì hả?” Lục Ninh Hải giận dữ đánh thếp nói.

“Chú nghĩ xem là gì thì chính là cái đó”: Phương Đăng nhẹ giọng nói “Chỉ cần chú giúp tôi một chuyện”

“Tôi không hiểu cháu nói gì, mặc quần áo vào rồi nói!”

“Sao chú không dám nhìn tôi?” Phương Đăng tiến lên một bước, nhìn Lục Ninh Hải đang khổ sở lùi một bước ra sau. “Chú muốn nhận tôi làm con gái, không phải trong lòng chẳng có chút tà niệm gì sao, vậy chú còn sợ gì?”

“Rốt cuộc cháu muốn thế nào?” Lục Ninh Hải lùi đến ranh giới bàn làm việc.

Phương Đăng “phì” cười lớn: “Những lời này không phải để cho phụ nữ bị làm nhục nói sao? Chú không nhìn tôi, làm sao biết tôi muốn gì?” Cô thấy Lục Ninh Hải mặt nhăn nhó, vẫn nghiêng đầu không dám nhìn mình, liền đi vòng qua bên kia đứng cạnh ông, gần từng chữ: “Chú sợ, mới là trong lòng có quỷ”

Lục Ninh Hải cuối cùng cũng quay đầu lại, nhẹ giọng nói: “Tôi cho cháu ba giây, mặc áo vào ngay, tuổi còn nhỏ sao không tự trọng?”

Phương Đăng cúi đầu cười cười, đưa tay thản nhiên đặt lên vai, cô chẳng những không kéo chiếc áo đã rơi tới cùi chỏ lên, ngược lại còn đem vai áo ngực từ từ kéo xuống.

“Phương Đăng, mặc quần áo lại đi”

“Chú Lục, tôi cầu xin chú hãy giúp anh ấy, hãy giúp anh ấy...” Trên môi cô liên tục nói những này, cơ thể chỉ còn một chút đồ che đậy, cô lặp đi lặp lại một câu, như đang đọc một lời nguyện ma quái.

Làn hơi lạnh xông vào mũi Lục Ninh Hải, tim đập liên hồi, những lời giáo huấn nằm yên trên cổ họng, giống như chất mật ngọt thơm nồng, ho không ra được, cảm thấy tức ngực, trong lòng ngứa ngáy. Cái cảnh gần trong gang tấc này, vẻ kiêu diễm nóng bỏng, tội ác cũng không so bì với cảm dỗ. Ông bắt đầu hiểu ra, không phải là lời nói của mình gây họa, bất luận ông nói gì, cô cũng sẽ đẩy ông đến nước này, ông nên sớm cảnh tỉnh, nhưng lại chậm chạp thả mình, đây chính là tâm gây họa. Họa thì đã gieo rồi, so với cô ông đúng là hậu tri hậu giác.

Phương Đăng nhìn Lục Ninh Hải đỏ mặt cố gắng che giấu vẻ bối rối, giống như đang xem một vở kịch hoang đường, dù cô cũng đang diễn vở kịch đó, dù sao diễn đến mức này, lòng của cô cũng nhẹ đi nhiều. Chỉ cần cô không nhìn lầm, chuyện gì cũng có khả năng xoay chuyển.

Người khác đều nhạo báng cô là “con gái của ma men”, ngược lại quên rằng cô có một thân phận thú vị hơn nhiều – “cháu gái của kỹ nữ”. Cô lớn lên cạnh cô cô Chu Nhan, thấy được nhiều nhất chính là bọn đàn ông luôn đòi hỏi dục vọng, dù là người xiêm áo chỉnh tề hay kẻ ăn chơi phóng khoáng, chỉ cần trong lòng hấn ta nảy sinh dục vọng, ánh mắt đó đều giống nhau như đúc. Từ điểm nào đó mà nói, đại luật sư họ Lục này cùng với lão Đỗ trong tiệm tạp hóa kia cũng chẳng khác gì nhau.

“Con gái”.... Phương Đăng cười thầm, dù cô có nhịn được cười, cũng không kềm nén được lúc cúi đầu xuống trong khóe mắt rơi ra vài giọt lệ.

21. Chương 17 Part 1

Lúc hoàng hôn Phương Đăng quay lại Phó gia Hoa viên, lão Thôi đang cuống quýt chuẩn bị hành lý, nhìn khắp nơi xem còn cái gì để cho Tiểu Thất mang đi, ông đang nhất thời cao hứng, thấy Phương Đăng cũng không đoái hoài chào hỏi.

Trong phòng Phó Kính Thủ hành lý đều đóng gói thật kỹ để nguyên chỗ cũ. Lúc Phương Đăng bước vào cửa phòng không đóng, cô bước lại ngồi xuống giường của anh, khép cái rương còn trống một nửa lại.

“Làm gì vậy?” Anh đang đứng ở kệ sách, ngạc nhiên quay lại.

Phương Đăng xẵng giọng: “Những lời này phải là em hỏi anh”

Anh tiếp tục đem sách vở bỏ ngược lên kệ, từng quyển từng quyển sắp thật chỉnh tề.

“Đừng để ý đến mấy quyển sách quái quỷ đó nữa” – Phương Đăng kéo anh ngồi xuống.

Phó Kính Thủ không để ý, xoay lưng về phía cô nói: “Có rất nhiều thứ trong sách là đạo lý, chẳng qua trước kia anh tự mình thông minh, còn nghĩ là thứ gì mình cũng biết”.

“Anh đối với bản thân quá hà khắc, có rất nhiều chuyện không phải vì người ta thông minh hay ngu ngốc, ngược lại kẻ ngốc cũng có cái phúc riêng của họ”

“Em nói anh có hay không, trong kinh Phật có một đoạn thế này: Sống trên đời giống như đặt thân thể giữa chông gai, tâm bất động, thân bất động, nếu bất động thì không tổn thương. Nếu tâm vọng động, thân sẽ bị thương, toàn thân đau đớn, vì vậy sẽ cảm nhận nỗi thống khổ của thế gian”. Sau cùng anh không sửa sang đồng sách kia nữa, quay đầu lại, hàng mi rậm che ánh mắt, cũng giấu đi tâm tình của bản thân. “Lão Thôi vẫn đang bận rộn, anh không muốn nói sớm với ông, đã nhiều năm nay ông ấy chưa vui như vậy”.

“Cũng không cần nói đâu.”

“Chẳng qua ông khẩn trương vì Tiểu Thất của mình, nếu như ông ấy biết anh ngay cả Tiểu Thất cũng không phải, nói không chừng cũng sẽ không thất vọng”. Phó Kính Thù ngồi đối diện Phương Đăng, “Sao A Chiêu nói cả ngày hôm nay không thấy em?”

“Em có chút chuyện phải làm, A Chiêu tìm anh sao?”

“Cậu ta không muốn anh đi, chờ có tin tức, cậu ta nhất định sẽ vui... Có một người vui vẻ cũng coi như là chuyện tốt”.

Phương Đăng dùng ngón tay vẽ vẽ lên hình hoa trên tấm trải giường.

“Nếu em nói chuyện vẫn chưa có gì, còn cơ hội cứu vãn thì sao?”

“Cứu vãn?” Phó Kính Thù lắc đầu một cái, “Chỉ cần lời nói của cha em không phải hàm hồ, tất cả không thể nào cứu vãn”.

Phương Đăng nói: “Là... nếu có người tình nguyện nói dối vì anh..Chiều nay em đã đi tìm Lục Ninh Hải”.

“Em tìm ông ta? Tại sao ông ta đồng ý?” Phó Kính Thù nghi ngờ nhìn Phương Đăng, cô không nói lời nào, vẫn dùng ngón tay vẽ lên tấm trải giường từng lần một. Mặt anh dần biến sắc, lúc đầu chỉ là hoài nghi, sau đó là hoàn toàn khẳng định.

“Phương Đăng, em tìm ông ta làm gì?” Sắc mặt anh xanh mét, “Đừng nói là...là điều tôi nghĩ...”

Anh đứng dậy, đến gần một chút liền ngửi thấy mùi hương nước hoa nhàn nhạt trên người cô bay ra, tóc cũng ướt đầm như vừa tắm xong, cô mới từ bên ngoài trở lại đảo chưa lâu.

“Nói đi! Sao lại không trả lời?”

“Em làm gì căn bản không quan trọng, quan trọng là kết quả! Ông ấy sẽ giúp chúng ta” – Phương Đăng nói như đinh đóng cột.

Câu nói này đã tiến thêm một bước xác định điều suy đoán đáng sợ trong lòng Phó Kính Thù, “Điều này dĩ nhiên quan trọng, em rất cuộc đã làm cái gì?”

Phương Đăng chưa từng nghe anh dùng giọng nói này nói chuyện với mình, ngay cả lúc tức giận cũng không có. Cô chỉ có thể đáp lại bằng giọng nói mạnh mẽ hơn để bảo vệ chút tôn nghiêm còn sót lại.

“Muốn em đem chi tiết kể lại cho anh sao? Anh muốn nghe thật sao?”

Phương Đăng chỉ thấy mặt cô chợt lạnh, anh đem chén trà nguội ngắt để bên bàn sách này giờ hắt toàn bộ vào cô, nước cùng mấy mảnh lá trà vụn theo mái tóc ướt chảy xuống đây mặt, như vậy cũng tốt, anh không nghĩ là cô khóc.

“Tôi hận nhất là những kẻ hèn hạ như em!” gương mặt đẹp của anh hôm nay nhăn nhúm lại vì đau đớn, “Tại sao không thương lượng với tôi. Em dựa vào cái gì mà tự tiện thay tôi quyết định, dựa vào cái gì?”

“Vì em là người duy nhất trên đời này quan tâm anh.” Giọng nói của Phương Đăng cũng gần như gào thét, “Chỉ một chén trà có là gì, anh cứ tự nhiên nhổ nước bọt vào mặt em. Anh xem thường em, em tình nguyện hèn hạ vậy thì sao? Phó Thất, Phó Thất! Anh nói đi, còn cách nào khác sao? Nếu anh có, em sẽ quỳ xuống xin lỗi anh. Còn nếu không, anh phải làm sao hả?”

Mặt mũi Phương Đăng toàn là nước, nhưng người rơi lệ lại là Phó Kính Thù. Cô quen anh lâu như vậy, khi thất vọng với người thân ở Mã Đại anh cũng không hề khóc, lúc Phó Duy Nhẫn qua đời anh cũng không khóc, lúc biết bản thân ngay cả họ Phó cũng không phải, anh cũng chẳng rơi nước mắt, có thể bây giờ anh đang buông thả nước mắt của mình, ở trước mặt Phương Đăng khóc như đứa bé.

“Tôi thà cả đời bị người ta gọi là nghiệt chủng”.

“Nhưng em không muốn, em không muốn anh bị xem thường giống như em”. Phương Đăng chỉ vào mình nói, sau đó hạ giọng. “Anh cho rằng chỉ cần anh không đi Mã Đại thì vô sự? Nếu có kết quả giám định, ngay cả Hoa viên Phó gia anh cũng không thể bước vào, anh nghĩ có thể cùng em vào cô nhi viện sao? Ngay cả mùi vị đó thể nào anh cũng chưa từng ném thử”.

“Chẳng lẽ em cho rằng em sống khổ được, còn anh thì không?”

“Em luôn nghĩ anh thông minh hơn em, sao bây giờ trở nên ngốc vậy?” Phương Đăng đưa tay lau mặt, “Chúng ta không giống nhau. Trước mặt em chỉ có một con đường, hơn nữa em đã quen bước trên con đường đen tối đó. Nếu em không gặp anh, chẳng lẽ em ở bên hạ tầng người như cha em, hoặc từ cô nhi viện bước ra ngoài liền có thể một bước gà hóa phượng hoàng? Anh có nhiều lựa chọn tốt hơn, em tình nguyện dùng tương lai của em đánh đổi, điều này đáng giá quá còn gì?”

“Có đáng giá hay không, không cần em nói! Nếu em là anh, em sẽ nghĩ thế nào?”

“Vậy anh nói đi, nếu đổi lại anh là em, anh có thể không vì em mà làm tất cả để em vui không?”

Phó Kính Thù nhắm mắt lại, một giọt nước mắt rơi xuống má, khó khăn lắm mới thốt ra mấy chữ: “Sao anh lại có thể vui vẻ chứ?”

Phương Đăng tiến lên mấy bước, từ từ đặt trán mình vào ngực anh.

“Anh hãy nghĩ, lúc em vì anh làm chuyện này em cảm thấy rất hạnh phúc. Như vậy anh cũng sẽ cảm thấy vui”.

Phó Kính Thù cắn chặt răng: “Phương Đăng, sao em không thể thương bản thân mình một chút, em còn không biết thương em, thì ai sẽ thương em?”

Phương Đăng ngẩng đầu dưới ngực anh, ngơ ngác nhìn anh hỏi: “Còn anh?”

“Anh? Anh đã cho em cái gì? Và có thể cho em cái gì? Ai cũng có một trái tim, sống chết cũng giữ gìn, chỉ có em ngốc như vậy. Sao lại vì một người như anh mà phải...”

“Luôn có người ngu ngốc mà” Phương Đăng cố nặn ra một nụ cười. “Nếu không con chồn hoang làm sao móc tim mình cho hồ ly đá? Tiểu Thất, em...”

Phó Kính Thù đưa tay vuốt mái tóc dài của cô, cảm thấy rất đau lòng, lẩm bẩm nói: “Anh biết, anh biết, thật ra thì anh luôn biết...”

Anh cúi đầu, dùng đôi môi tái nhợt hôn vào mái tóc còn ướt của Phương Đăng, hôn lên mi mắt cô, sau đó cả hai đều nếm được vị mặn chát của nước mắt.

Phương Đăng ôm Phó Kính Thù thật chặt, cảm giác nghe được nhịp tim của anh bên tai. Trong lúc nhất thời cũng không phân biệt được toàn thân là lạnh như băng hay nóng như lửa đốt, giờ phút này họ đang dựa vào nhau ở địa ngục, hay nói đúng hơn chính là thiên đường.

Anh nói cô là chính anh, không sai, từ đầu cả hai vốn là một, mặc dù Phương Đăng biết, cô chỉ là thứ ánh sáng nhỏ nhoi chiếu vào góc tối của anh, mặc dù cô cũng biết, anh làm những điều này phần nhiều chính là vì thương hại – cô đã móc đi trái tim, anh chỉ muốn sưởi ấm cơ thể trống rỗng còn sót lại đó. Nhưng với cô mà nói, như vậy cũng tốt. Lúc trở thành con chồn hoang đem trái tim bỏ vào lồng ngực hồ ly đá, có thể nói cô hoàn toàn vui vẻ.

Giữa朦胧 lung, cô nghe được giọng nói của anh bên tai mình.

“Phương Đăng, thật xin lỗi...”

Thủ tục nhận nuôi quả nhiên tiến hành thuận lợi như Lục Ninh Hải nói. Phương Đăng rời Qua Âm Châu cũng vào một ngày mưa, như khi cô đặt chân lên đảo. Cô không có hành lý, chỉ một túi xách tay là đủ, nhưng “Cha nuôi” đã cố ý vì cô mà xách theo một vali nhỏ.

Chuyến phà đầu vừa mới chạy qua, chuyến sau còn chưa tới. Lục Ninh Hải thấy Phương Đăng không lên tiếng, nghĩ là cô cũng quyến luyến cuộc sống ở nơi này, liền an ủi: “Sau này có thời gian, vẫn có thể quay về thăm viếng”.

Phương Đăng nhìn ông cười một tiếng. Ông không thể hiểu, người cũng đi rồi, Qua Âm Châu mà nói với cô chỉ là một hòn đảo cô đơn, cô muốn sau này mình sẽ không bao giờ quay lại nữa.

A Chiêu rất giận cô, từ khi biết cô phải ra đi, cậu ta chẳng khác nào con chó sói bị thương, cậu ta giận cô và cả Phó Kính Thuê kẻ trước người sau đều bỏ cậu ta ra đi, hôm nay biết rõ cô đi cũng không chịu ra đưa tiễn, lúc này chắc là đang trốn trong chăn rơi nước mắt. Cậu ta không đến cũng tốt, nếu đến Phương Đăng cũng sẽ cười chọc cậu ta ngốc đến mức khóc nhè, cậu ta không còn là thằng nhóc gầy gò hai hàng nước mũi như xưa, cho dù thật sự “anh chị” không ở cạnh, cũng có thể bảo vệ bản thân mình.

Vẫn là Phó Thất hiểu, anh biết cô không ưa mấy cảnh tiễn biệt. Ngược lại cố gắng đừng quá buồn, tự thuyết phục mình buông tay trước, có thể coi như không hề mất.

Nghe nói tối qua bà chủ Trịnh đích thân gọi điện tới thăm hỏi cuộc sống thường ngày của anh, trò chuyện qua lại rất lâu, có lẽ ngày anh ra đi cũng không còn xa nữa. Lão Thôi chỉ hận không thể đem toàn bộ Hoa viên Phó gia đóng vào hành lý cho anh mang theo, các loại thủ tục cần thiết đều phải làm, anh có rất nhiều chuyện bận rộn, may mắn là, cảnh tượng ly biệt thể này không cần phải tận mắt nhìn thấy.

“Phà sắp tới”. Lục Ninh Hải nhắc nhở cô.

Phương Đăng không thể không quay nhìn lại đảo, phát hiện dưới tàng cây nhãn bên cạnh bến phà một bóng dáng quen thuộc, chính là Phó Chí Thời. Tay cậu ta cầm quả bóng rổ, mồ hôi đầy người, mắt đối mắt với Phương Đăng, phun nước bọt xuống đất phèo một cái, trên mặt hiện ra vẻ khinh bỉ quen thuộc.

Phà cập bến, Lục Ninh Hải cầm vali bước xuống, Phương Đăng theo sát phía sau, nghe được tiếng Phó Chí Thời kêu to: “Chuột đối ổ vẫn là chuột, đồ con chuột dơ bẩn!”

Trong giọng nói của cậu ta kèm theo cả mùi vị giận dữ.

Phó Chí Thời coi Phương Đăng là cái gai trong mắt, cuối cùng cô cũng biến mất khỏi địa bàn của mình, không phải là cậu ta mừng đến nhảy cẫng lên sao?

Phương Đăng đứng ở lan can trên phà, lạnh lùng nhìn mẹ Phó Chí Thời từ trong cửa hàng mỹ phẩm đi ra, nghiêm mặt khiển trách con trai.

Tin tức Phó Thất phải về Phó gia ở Mã Đại đã truyền ra, bây giờ không còn như xưa. Hai ngày trước là sinh nhật lão Thôi, vợ chồng Phó Kính Thuần xách theo trái cây đến tận nhà thăm, “thuận đường” chúc mừng em họ. Phương Đăng tự nghĩ câu nhân tình thế thái, nhìn cảnh này đúng là có cảm giác mở rộng tầm mắt, cô phục Phó Thất có thể giữ sắc mặt không đổi cùng bọn họ hàn huyên. Cô nhớ lại Lục Ninh Hải lúc vô tình đã nói với mình, sau khi Phó Duy Tín chết không bao lâu, vợ chồng Phó Kính Thuần cũng bày tỏ sự quan tâm với bà chủ Trịnh, thậm chí vì “Để cho phu nhân trong lòng an ủi”, họ tình nguyện đem con trai ruột đến làm người thừa tự bà chủ Trịnh, còn nói Đại phòng và Tam phòng mới thật sự là máu thịt của Phó gia, con của họ cũng nên vì bà chủ Trịnh mà tận hiếu, thể hiện rõ lòng dạ tiểu nhân không che giấu.

Bà chủ Trịnh làm cách nào đuổi họ, Phương Đăng không biết. Nhưng nghĩ tới nếu bí mật thân thế của Phó Thất bị vạch trần, nói không chừng tên vua con chết tiệt kia trong lúc bà chủ Trịnh tuyệt vọng mà được chọn, dù cơ hội chỉ là một phần ngàn cũng đủ khiến Phương Đăng thấy ghê sợ. Vì điều này, Phương Đăng càng tin chắc những gì mình làm không sai. Mỗi khi cô tự tìm ra lý do biện hộ mình đều cảm thấy là chuyện may mắn, vì chỉ có như vậy, cô mới không quay đầu lại con đường mình đã chọn.

Xe của Lục Ninh Hải đậu bên kia bến phà, trước tiên ông đưa Phương Đăng đến một nhà hàng lớn lót dạ, sau đó mới chở cô về chỗ ở.

Đây thật ra là lần thứ ba Phương Đăng đơn độc ở cùng Lục Ninh Hải, trước đó là khi ông mang đến kết quả mà cô muốn, và cô cũng chính thức đồng ý đi cùng ông. So với lần đầu ngồi lên chiếc xe đất tiền cảm giác thật khác biệt, không gian trong xe trở nên chật chội hơn khiến người ta không còn chỗ ngồi. Lục Ninh Hải mở máy điều hòa tối đa, nhưng sau lưng áo sơ mi của ông vẫn ướt một mảng lớn.

Ông cũng không phải là người ham mê diễm tình phong nguyệt, nói đúng ra, trải qua bốn mươi năm cuộc đời, chung quy ông vẫn là người tốt, có lẽ là do cảm giác cùng dự vọng và cả sự khổ đau bấy lâu nay nằm tận sâu trong đáy lòng, đến lúc này, ông lại lộ ra có chút mất tự nhiên, đối với Phương Đăng thậm chí không dám nhìn thẳng hay ngồi sát, giống như kẻ tội phạm lần đầu gây án, đêm khuya không người mới len lén mở xem tang vật mình đã mong ước sở hữu từ lâu.

Ông đổi đi đổi lại mấy đài phát thanh, hỏi Phương Đăng có muốn nghe chút gì đó hay không.

Phương Đăng nói: “Tắt hết đi, có gì nghe được chứ? Hay chúng ta nói chuyện phiếm đi. Chú đã từng nói với tôi về con chú, anh ta lớn hơn tôi một tháng sao?”

“Phải”

“Anh ta và vợ hiện tại của chú có hòa thuận không?”

“... Cũng không tệ. Nó và mẹ ruột đã chết của mình tình cảm sâu nặng, nhưng với mẹ kế cũng không xung đột gì. Lục Nhất.... Nó là đứa bé rất thuần lương, rất hiểu chuyện”.

Bất luận là ai, khi nói đến đứa con mình yêu quý biểu hiện trên mặt sẽ trở nên ôn hòa hơn rất nhiều. Cảm giác tình phụ tử đó Phương Đăng chưa bao giờ có, dù cô cũng từng có một người cha, nhưng Phương Học Nông chưa bao giờ đem lại cho cô tình thâm phụ tử, ở Lục Ninh Hải cô cũng chưa bao giờ tìm thấy loại cảm giác này. “Con nuôi” gì chứ, ông ta tưởng có người sẽ tin sao, thật là chuyện nực cười.

“Lục Nhất, con chú có cái tên rất đặc biệt”.

“Tôi đặt cho nó cái tên bình thường, chính vì hy vọng cuộc đời nó sẽ đơn giản”.

“Tôi cũng thấy bình thường” Phương Đăng cười nói “Vậy người vợ hiện tại của chú là người thế nào? Tôi phải gọi cô ta là mẹ sao?”

22. Chương 17 Part 2

Lục Ninh Hải cũng nghe ra trong lời nói của cô có chút châm biếm, ông chăm chú nhìn con đường trước mặt, nói nghiêm túc: “Là vậy, tôi nghĩ trước tiên cháu không cần đến ở cùng vợ tôi, để mọi người có thời gian thích ứng sẽ tốt hơn nhiều. Tôi đã thay cháu liên lạc với một trường học tốt, cháu sẽ ở căn phòng nhỏ của tôi tại ngoại ô, trong phòng rất sạch sẽ, đầy đủ tiện nghi, cách trường học mới cũng gần, về phương diện cuộc sống cháu không cần lo lắng...”

“Tôi cũng không quá bận tâm điều này”. Phương Đăng nhếch miệng nói. Vậy là phải rồi, khó trách cô thấy xe của ông chạy với tốc độ cao, rõ ràng ông có nói qua cả nhà bọn họ đều ở trong thành phố. Ai mà chẳng muốn lấy vải thưa che mắt thánh, ông ta đã có ý như vậy với cô, sẽ không ngốc đến mức để cho cô và người nhà của mình sống cùng một chỗ. Đưa cô ra căn phòng nhỏ ở ngoại ô, làm bất cứ chuyện gì cũng tiện hơn rất nhiều.

“Tôi muốn vợ mình thích ứng, nên cũng chưa nói ra cô ấy vừa có thêm một đứa con gái tuổi đã lớn đến chừng này”.

“Không cần phải bận tâm đến chuyện này”. Vấn đề này đúng là khiến cho Lục Ninh Hải bất an, giọng nói của ông cũng hiện ra sự phiền não.

Phương Đăng cười nhạt, không nói gì thêm, ngược lại Lục Ninh Hải vì không kềm chế được tâm tình nên cảm thấy áy náy. Ông không nói được lý do, nhưng mỗi khi ở cạnh Phương Đăng, đều tồn tại một sự xao động, trên người cô gái nhỏ này phảng phất một làn hương đặc biệt, không phải là mùi vị phong trần, mà là từ trong xương toát ra ngoài cảm giác thu hút ma mị, rõ ràng cô ta rất dừng dừng, cũng không cố ý khoe gợi nét phong tình, nhưng chỉ cần nhìn mà cười một tiếng cũng đủ cho lòng người rung động. Ông ta không biết điểm đặc biệt này với đàn ông khác mà nói có mùi vị thế nào, nhưng với ông ta là liều độc được chí mạng, biết rõ là sai, vì cô mà làm, những gì sắp sửa làm, đều không khác nào đứng khiêu vũ trên vách núi, nhưng ông thật sự không cách nào kháng cự.

Trong phòng làm việc hôm đó, phòng tuyến của ông đã bị phá vỡ, nhưng dù sao ông cũng không dám làm điều gì xằng bậy, bây giờ cô ở sát bên như vậy, loại cảm giác tội lỗi đầy quyến rũ đó lại hiện lên trong đầu ông, nghĩ đến hiện tại, thậm chí cả cuộc sống sau này của cô gái nhỏ đều thuộc về mình, Lục Ninh Hải khó lòng tự chủ mà phóng xe với tốc độ nhanh hơn.

“Đừng sợ, tôi không giận cháu. Cháu phải biết, ngay cả đối với tôi mà chuyện này cũng không dễ dàng, tôi chưa bao giờ nghĩ mình sẽ làm như vậy, đồng nghĩa với việc đem sự nghiệp của tôi, cuộc sống của tôi ra đánh cược, cũng không khác gì điên loạn. Trong lòng tôi rất có áp lực, cháu có thể hiểu được không?” – Lục Ninh Hải dịu dàng nói với Phương Đăng.

Phương Đăng ngược lại tỏ ra rất hiền lành, giọng nói cũng vô cùng thành khẩn: “Tôi rất cảm kích, thật đó!”

Cô im lặng một lúc lại nói: “Tôi có thể xem kết quả giám định của Phó Kính Thù không?”

“Bây giờ sao? Hay là đợi đến lúc tới nơi...”

“Tôi muốn xem bây giờ” giọng nói của Phương Đăng vừa êm dịu, nhưng lại vừa kiên quyết.

Lục Ninh Hải do dự một chút, đành phải chỉ tay bảo cô đi lấy cặp hồ sơ “Chuyện tôi đã hứa, tôi tuyệt đối không gạt cháu”

“Tôi biết”

Trước đây ông đã nói đã gọi điện thoại báo với bên Tây Á kết quả giám định của Phó Kính Thù, trên thực tế là đã thành toàn cho Phó Kính Thù. Bà chủ Trịnh bên đó thật ra cũng không phải nghi ngờ, chỉ là muốn có có để mọi người khỏi bàn tán ra vào, về phần giấy tờ kết quả giám định, Lục Ninh Hải sẽ chuyển phát nhanh tới.

“Kết quả giám định nằm ở tầng đầu tiên trong cặp hồ sơ” Lục Ninh Hải nói.

Phương Đăng mau chóng tìm được thứ mà cô muốn. Cô không hiểu hàng số dài cùng chữ viết chi chít bên trên, nhưng lại đọc được kết quả cuối cùng. Biết rõ đó là giả, nhưng khi cầm nó trong tay, tận mắt mình thấy kết quả bằng giấy trắng mực đen, cái cảm giác hồi hộp trong lòng mới giảm đi đôi chút.

“Kết quả này là chú nghĩ cách để nhân viên giám định đưa ra, sau này họ sẽ không...”

“Điều này cháu yên tâm, tôi tự có cách xử lý tốt chuyện này, tôi cũng không muốn gây phiền phức ỉn. Sao, cháu không tin tôi hả?”

“Dĩ nhiên là không!... Chỉ là...Họ có đưa cho chú kết quả giám định thật hay không?” Phương Đăng liếc qua, cô nhìn thấy trong túi giấy tờ của Lục Ninh Hải còn có một tập hồ sơ tương tự cái cô đang cầm trên tay, điều này khiến cô để ý.

Lục Ninh Hải nói: “Tôi đã đem nó hủy rồi!” Quay đầu lại, vừa lúc ông phát hiện trên tay Phương Đăng đã cầm một tập hồ sơ khác rút ra phân nửa, trên mặt nhất thời biến sắc, giọng nói cũng mạnh hơn.

“Cất túi hồ sơ cho tôi, đừng lục lọi”.

“Đừng giận, tôi chỉ muốn xem đây là gì” – Phương Đăng xằng giọng, vẫn không chịu dừng tay.

Nhìn thấy cô mở túi giấy ra, Lục Ninh Hải hơi gấp gáp, quên mất mình đang lái xe, bỏ một tay ra giật túi giấy bỏ lại vào cặp táp, Phương Đăng nhanh hơn giật mạnh túi giấy, mau mắn lấy đồ để bên trong ra.

“Đừng làm loạn, bảo cháu đem để lại, có nghe không?”

“Sao chú lại khẩn trương, đâu phải là thứ không xem được”.

“Tôi nói lần nữa...”

“Cẩn thận!”

Lục Ninh Hải nghe thấy tiếng thét kinh hoàng của Phương Đăng, mới sực tỉnh nhìn về phía trước.

Đã rời khỏi nội thành, dòng xe trên đường cao tốc cũng không nhiều, nhưng bầu trời tối đen lúc hoàng hôn của đoạn đường này chính là lúc tầm mắt của tài xế không tốt nhất, ông chỉ kịp nhìn thấy cách đầu xe không xa một con chó lạc đang chậm rãi đi qua, dường như sắp đụng vào nó, hoảng hồn muốn tránh, bất đắc dĩ vì tốc độ xe quá nhanh, tay lái đột nhiên bật ra, xe mất kiểm soát tông thẳng vào cột mốc bên đường, có muốn quay tay lái cũng không còn kịp, hai người trên xe chỉ cảm thấy chấn động mạnh, sau đó bốn bề một màu đen bao phủ.

“Tích tắc.. Tích tắc...”

Không biết đến bao lâu, Phương Đăng mới tỉnh dậy. Trong lúc trời đất quay cuồng, cô phát hiện mình bị treo trong thùng xe, vừa mở mắt ra là thấy xung quanh chỉ toàn máu đỏ, mơ hồ không phân biệt nổi. Cô thử cử động tay, một tay còn có thể động đậy, cô đưa tay chùi lên mặt, lòng bàn tay đều là chất lỏng nóng hổi sền sệt, tai cô nghe được tiếng máu trên đầu mình chảy xuống nhỏ vào trong lòng xe.

Thân thể tựa hồ như rã rời từng đoạn, mỗi gan tấc đều đau đớn khó chịu, nhưng Phương Đăng vẫn cố sức mò mẫm tháo dây an toàn, dây buộc trước người bung ra, cô dùng hết sức mở cửa xe bò ra ngoài.

Phương Đăng lết qua đường vịnh vào thanh chắn cố đứng dậy, tay cào lên nền xi măng để lại dấu tay đỏ máu. Hơn mười mấy giây cô mới đủ sức nhìn lại chỗ vừa thoát khỏi, xe của Lục Ninh Hải lật ngược toàn bộ lên, có thể là sau khi va chạm xe bị lật, ở phía cô ngồi đều bị hỏng, nhưng phía bên tay lái tài xế lại biến hình nghiêm trọng.

Một cánh tay Phương Đăng mềm nhũn bắt lực lê bên người, đầu và ngực đau đến mức không thở nổi, nhưng chân không ảnh hưởng nặng nề. Nhớ ra Lục Ninh Hải chắc vẫn còn ở trong xe, cô tập tễnh tiến lên mấy bước, phát hiện ông đập vào giữa vô lăng, đầu rũ xuống, thân thể bị máy xe ép cuộn thành một khối hoàn toàn biến dạng.

Thương tích của ông so với cô nặng hơn nhiều. Phương Đăng hốt hoảng nhìn bốn phía, không có chiếc xe nào chạy ngang qua, nơi này trước sau cũng chẳng có nhà cửa quán hàng gì, muốn nhờ ai giúp cũng không thể. Cô thử đi lại mở cửa xe bên phía Lục Ninh Hải ra, muốn từ cửa sổ kéo ông ra ngoài, nhưng căn bản cũng không làm được, phía vô lăng xe bị móp méo nghiêm trọng, Lục Ninh Hải giống như hoàn toàn mất đi ý thức, cô sợ mình kéo mạnh quá sẽ càng làm cho cơ thể ông tổn thương nghiêm trọng.

Chỉ xoay qua xoay lại một lúc, Phương Đăng đã cảm thấy chóng mặt vô cùng. Vết thương trên đầu cô không nhẹ, máu chảy không thể ngừng, sợ rằng nếu cứ tiếp tục ngay cả cô cũng không chịu nổi. Trong lúc này, cặp tã của Lục Ninh Hải rơi tán loạn nổi lên túi giấy, Phương Đăng vẫn còn đủ sức nhớ ra đó là cái gì.

Phương Đăng bò vào lỗ hỏng đó, thò người vào, trước hết đem tờ giám định kết quả mà Lục Ninh Hải ngụy tạo cầm trong tay, sau đó lại thò tay vào lục trong túi giấy, cô biết thứ trong đó nhất định rất quan trọng, hơn nữa còn là thứ ông không muốn cô nhìn thấy được.

Khi xe bị lật, tờ văn kiện trước khi xảy ra chuyện cô cầm trong tay rơi xuống cạnh tay lái, bị ngực của Lục Ninh Hải đè lên một nửa, lúc Phương Đăng dùng sức rút túi giấy ra, Lục Ninh Hải đang hôn mê giật mấy cái. Mặt khế ngược lên vài tấc, Phương Đăng thấy trên cơ thể bất tỉnh đó là cái miệng há ra, máu tươi từ bên trong chảy trào không dứt, bị cảnh tượng này dọa sợ đến mức suýt ngất xỉu.

Cô lùi lại thật nhanh, tựa vào mặt đường, lấy túi giấy kẹp vào càm để giữa ngực, dùng cái tay còn cử động được rút tờ trong túi giấy ra. Quả nhiên đó là một tờ giám định báo cáo khác, tuy người giám định cùng tên Phó Kính Thủ, nhưng kết quả lại hoàn toàn khác biệt. Đây chính là tờ báo cáo thật mà Lục Ninh Hải luôn miệng nói mình đã hủy đi, cô đoán không sai, lão hồ ly này xem ra vẫn còn rất thông minh.

Mặt của Lục Ninh Hải chuyển động một cái, như là đang nhìn Phương Đăng, miệng ngáp ngáp như cá sắp chết. Phương Đăng hiểu ra, ông ta dường như đang muốn nói gì đó với cô, trong miệng toàn máu, những lời nói ra nghe câu được câu mất, chỉ loáng thoáng vài câu: “Cứu... Cứu...”

Chỉ tiếc cô thật sự không cứu được ông ta, cũng không để ý nhiều như vậy, ngoài kết quả giám định ra đầu óc cô trống rỗng. Phương Đăng một lần nữa lau vết máu che đi tầm mắt, cô chợt nhớ sức lực của mình cũng từng phút mất đi, tiếp tục như vậy liệu có chết không, cô cũng không thể biết. Lúc này điều duy nhất Phương Đăng hiểu rõ, chẳng có người nào tốt thật sự, cho dù nhìn qua Lục Ninh Hải bị dục vọng làm cho đầu óc mê muội, cũng không quên để lại lằn đường lùi, hơn nữa lại là chứng cứ không chế Phương Đăng và Phó Kính Thù, nếu như bây giờ cô không xử lý sạch sẽ tai họa lớn này, cho dù cô chết, những khổ sở trước đây cô và Phó Thất nếm trải, sự cố gắng của cô cũng sẽ thành ra vô nghĩa.

Cô lục túi công văn của Lục Ninh Hải lần nữa, nếu trong lòng ông ta có phòng bị, tất nhiên sẽ không chỉ giữ một bản báo cáo giám định khác. Lục Ninh Hải vẫn còn nằm trong xe, Phương Đăng không dám cũng không muốn đến nhìn, nhưng có cảm giác mắt ông ta cứ chăm chăm nhìn vào mình. Mỗi khi làm một động tác, cô đều phải dừng lại thở dốc vài giây, đang lúc cô nghĩ mình không có cách gì tiếp tục, tay cô bỗng sờ phải hai ống nghiệm nhỏ bằng thủy tinh trong suốt để bên trong túi công văn. Chính là cái này, quả nhiên ông ta giấu rất kỹ!

Phương Đăng ở ngay trước mặt Lục Ninh Hải đập vỡ mẫu máu, dùng sức ném vào khu rừng rậm cạnh bên xa lộ, ngậm tờ giám định kết quả thật vào miệng dùng một cánh tay còn lại xé nát, không tìm được chỗ vứt, cô nhét luôn vào miệng, nuốt mạnh vào cùng một ngụm máu.

Làm xong hết tất cả, cô mới cảm giác rã rời, vô cùng mệt mỏi ngồi bệt xuống lối đi giữa đường, không thể ngồi dậy, chỉ có thể nằm xuống vệ đường, thở từng hơi mệt nhọc, sau đó dần dần mất đi ý thức.

23. Chương 18

Phương Đăng nằm viện mười mấy ngày, trán bị may tám mũi, não chấn động nhẹ, gãy hai xương sườn, suýt tí nữa ảnh hưởng đến nội tạng, tay trái cũng bị gãy xương... Mặc dù lần này cô bị thương không nhẹ, nhưng sau cùng vẫn là đại nạn không chết, nhất lại được cái mạng nhỏ. Lục Ninh Hải không may mắn như vậy, ông ta nằm trong ICU nửa tháng, cuối cùng bác sĩ cho biết đành phải trả về, không còn cách cứu.

Ngày Phó Kính Thù rời nước ra đi, Phương Đăng đến tham dự lễ tang của Lục Ninh Hải. Thật ra thì cô không hận Lục Ninh Hải, thậm chí cảm thấy buồn vì cái chết của ông, dù sao ông ta cũng là người từng muốn cho cô một “mái nhà”, dù là mục đích gì đi nữa, nhưng ông ta cũng không trắng trợn tổn thương cô, ngược lại còn vì cô mà mất mạng.

Lục Ninh Hải không phải là khách quen của Qua Âm Châu, Phương Đăng nhớ lần đầu tiên gặp ông là khi Phó Duy Nhẫn chết; lần thứ hai – ông ta trở thành người trợ giúp pháp lý cho cô và Phó Thất, Phương Học Nông mất mạng; lần thứ ba – ông ta mang đến tin Phó Duy Tín qua đời, cho Phó Thất một cơ hội xoay chuyển số mạng; còn lần sau cùng, ông ta có nghĩ đến đang đưa bản thân mình vào con đường chết hay không?

Nhưng mà, trong tận cùng nội tâm Phương Đăng không muốn phủ nhận, giây phút nghe tin Lục Ninh Hải không còn nữa, cô cũng cảm thấy như được giải thoát.

Phương Đăng càng lúc càng thấy cô và Phó Thất đều đang đi trên một con đường hẹp đầy nguy hiểm, trên con đường này chỉ có hai người họ, họ chém gai đạp sỏi, dẹp tan chướng ngại vật, dưới chân ngày càng bằng phẳng, nhưng con đường này càng đi càng đen tối, cũng không tìm được hướng quay đầu.

Cô vì mỗi lần đoạn tuyệt mà cảm kích ông Trời, nhưng đồng thời lại cảm thấy vô cùng sợ hãi.

Phương Đăng cũng không thể tỉnh táo để chia tay cùng Phó Thất, khi nằm hôn mê trên giường bệnh, cô tựa hồ cảm giác được sự hiện hữu của anh, vâng trăn anh khẽ sát cánh tay cô, cảm giác lạnh lẽo quen thuộc. Trong lúc mơ màng, cô từng tỉnh lại một chút, vô thức nhìn gương mặt không hề rời xa mình một khắc, cố hết sức mà nói: “Anh yên tâm!”

Người khác nghe có thể không hiểu cô nói gì, nhưng anh nhất định sẽ hiểu. Phó Thất dùng ngón tay che miệng Phương Đăng lại, như bảo cô không cần phí sức lên tiếng. Anh còn nói với cô, ba ngày sau sẽ lên máy bay đi Thượng Hải, ở đó có người đại diện của bà chủ Trịnh chờ đón mình.

Lúc rời đi, Phó Thất không hẹn gặp lại sau, anh chỉ ghé vào bên tai của Phương Đăng đang nửa mê nửa tỉnh, thấp giọng nói: “Em cũng yên tâm!”

Nghe giọng nói của anh, Phương Đăng cố mở mắt, khước môi giật giật, nhưng không thốt nên lời, cũng không cần phải nói, muốn liếc mắt nhìn sau lưng anh một chút, lại không đủ sức mở to mắt ra, chỉ có một hàng nước mắt lặng lẽ chảy theo gò má, làm ướt đầm bao gối trắng.

Trong tang lễ, một người đứng tuổi đứng trước linh đường nghiêm túc tuyên đọc diếu văn, phía thân hữu có một người nức nở tiếng khóc ai oán nhẹ nhàng. Phương Đăng quay lại nhìn, người vừa khóc là lão Trương, đồng nghiệp của Lục Ninh Hải. Cô ngồi trong góc nhà quàng, nghe đồng nghiệp của Lục Ninh Hải tổng kết sự nghiệp của ông khi còn sống. Trong bài diếu văn đó, ông ta là người lương thiện, thành công, hơn nữa rất chính trực, lại còn là người chồng tốt, người cha tốt, người bạn tốt, sống cả đời không thẹn với lòng, một người tài hoa như vậy mà mất sớm sao không khiến người ta thương cảm. Phương Đăng cũng như những người khác yên lặng cúi đầu, mặc dù, Lục Ninh Hải mà họ ca ngợi này quả thật cô chưa từng biết tới.

Quả phụ của Lục Ninh Hải chỉ mới ngoài ba mươi, còn trẻ tuổi lại xinh đẹp, cô ta đứng cách lão Trương không xa, đang gào khóc thảm thiết, nhưng trong lòng cô có thật sự bi thiết đến vậy không?

Phương Đăng cũng từng gặp qua quả phụ của Lục Ninh Hải một lần, đó là ở đồn cảnh sát, sau khi cô xuất viện đến phối hợp điều tra lần cuối, tai nạn xe cô là thảm kịch, thậm chí có người tử nạn, nhưng đó cũng chẳng qua là ngoài ý muốn. Người phụ nữ đó lúc nhìn đến “con gái” mới nhận nuôi của chồng, trên mặt quả nhiên biểu hiện vô cùng kinh ngạc và... căm ghét. Cô ta lo lắng hỏi thăm cảnh sát, đứa con nuôi này có quyền lợi thừa hưởng tài sản của chồng mình không, sau khi nghe Phương Đăng nói rõ ràng mình không cần gì cả, người vợ đau thương đó rất nhanh bỏ qua, hơn nữa cũng chẳng còn nhớ tới sự tồn tại của “con nuôi”.

Di ảnh của Lục Ninh Hải treo giữa linh đường, cảm giác như đang im lặng đưa mắt nhìn Phương Đăng, nét sống động và chân thật trên gương mặt trong mắt Phương Đăng như người còn sống, lúc tràn đầy khát khao chiếm đoạt cô làm của riêng, lúc thì mặt mũi máu me dùng ánh mắt khẩn cầu xin cô cứu mạng. Cô không thể ngồi ở đó nổi nữa, lặng lẽ đứng dậy rời khỏi linh đường.

Phương Đăng không xa lạ gì với nhà tang lễ, lần trước cô cũng đem tro cốt của Phương Học Nông từ đây về, dù người cha xấu xa của cô không có tư cách được cử hành lễ truy điệu như hôm nay, cũng không có ai vì ông mà khóc lóc bi thương chia biệt, nhưng đã đốt thành tro thì không phải đều giống nhau sao?

Diện tích nhà tang lễ không nhỏ, trừ một dãy nhà dành làm nơi tụ tập cho thân nhân của những người được đặt linh cữu, còn có khu rừng nhỏ thoáng đãng, sát bên là lò hỏa táng cùng với nơi ở dành cho các nhân viên. Phương Đăng chưa vội quay về cô nhi viện Qua Âm Châu, trong lòng lại đang rất buồn phiền, muốn đến đó hóng mát một chút. Ngoài ra, lần trước đến đây, cô nhớ trong rừng cây nhỏ có một nhà vệ sinh, ở đó cô sẽ không cần phải chạm mặt với Lục gia thân hữu.

Cảnh vật xung quanh rừng cây nhỏ có thể nói là tương đối ổn, con đường lát sỏi quanh co bao quanh bằng những hàng cây xanh rợp bóng, thỉnh thoảng có thể nghe được tiếng chim chóc hót vui tai, lại còn có mấy hàng ghế gỗ dài để dọc dưới tàng cây, không khí cũng rất mát mẻ. Chỉ tiếc nó nằm trong vị trí đặc biệt, hai lần đến đây Phương Đăng đều có cảm giác lạnh lẽo khác thường. Không biết ý định ban đầu khi bảo tồn rừng cây nhỏ này là gì, hay là đối với các nhân công làm việc trong nhà tang lễ thường thấy cảnh tử sinh, cái chết và sự thanh thản dễ chịu vốn chính là một thứ.

Phó Thất bây giờ đang ở đâu? Anh đã lên máy bay chưa? Sau mấy giờ bay, ở xứ lạ quê người anh sẽ thấy

thế nào? Phương Đăng ưu tư đầy tâm sự, trong lòng trống rỗng quay một vòng, phát hiện ở đây người đi dạo không chỉ có mỗi mình, ở dưới tàng cây bên ngoài cách mấy chục thước có một người mặc áo sơ mi màu xanh da trời, đang đi vòng tới vòng lui trên con đường nhỏ.

Người đó dường như cũng phát hiện Phương Đăng, dừng lại nhìn cô một lúc lâu. Phương Đăng từng nghĩ anh ta có lời muốn nói, nhưng vì đối phương nhất mực không lên tiếng, lại cứ đứng yên lưỡng lự. Đúng là người nhất gan, nói không chừng ban ngày ban mặt lại là hồn ma đi hoang, nhưng Phương Đăng không sợ anh ta, lại không có tâm trạng mà xen vào chuyện người khác. Uất khí từ trong linh đường tràn ra con đường nhỏ trong rừng không tiêu tán, cô cần phải quay về.

Phương Đăng vào nhà vệ sinh, lúc đi ra, một lần nữa lướt ngang hàng cây rậm rạp, phát hiện người kỳ lạ đó vẫn còn vòng vòng ở chỗ này, bước chân anh ta có vẻ so với khi nãy còn vội vàng hơn, hoàn toàn không giống như đi tản bộ, trên gương mặt cũng có vẻ ưu phiền. Đây không phải là người tâm thần, Phương Đăng trong lòng khó chịu, gương to hai mắt nhìn thật kỹ. Anh ta nhìn về phía cô lần nữa, đó là một gương mặt còn trẻ tuổi, chắc không lớn hơn bao nhiêu so với cô, mái tóc ngắn, nhìn rất sạch sẽ, bề ngoài cũng tương đối. Bước chân Phương Đăng chậm lại, cô chợt nhớ đến gương mặt mình đã từng nhìn thấy ở đâu đó.

Vừa suy nghĩ cô vừa mau mắn đến bên cạnh người kia, dừng lại cách anh vài bước, dè dặt hỏi: “Nè, làm gì ở đây vậy?”

Đối phương thấy cô chủ động đi tới, ánh mắt thoáng qua hơi mừng, trên mặt lại không lộ ra biểu hiện gì, anh ta nhìn Phương Đăng một cái, hỏi ngược lại: “Cô ở đây làm gì?”

“Tôi? Tôi tản bộ, anh đừng nói mình cũng giống vậy nha”

“Sao tôi không thể ở đây tản bộ, chỗ này đâu phải của cô?”

Trong lòng Phương Đăng ‘xì’ một cái, ở đây cũng như vườn hoa sau nhà cô, ngồi xem toàn bộ diễn tiến trong linh đường thì đã sao chứ. Cô nói lại bằng thái độ không khách sáo: “Anh như vậy giống tản bộ sao, tôi thấy anh giống con ruồi bay đi bay lại ở đây... Làm rơi đồ hả?”

Anh ta không nói gì, ánh mắt nhìn sang hướng khác: “Cô đi đi, tôi cũng phải đi”.

“Anh muốn tôi cùng đi... Nè, chẳng lẽ anh bị lạc đường?”

“Ai nói” – Người thanh niên lớn tiếng phản bác, nhưng vẻ tức giận đỏ mặt tía tai đó đã bán đứng anh ta. Phương Đăng lúc này mới nhận ra có thể mình đoán đúng. Hay thật! Cô tự khâm phục mình, khu rừng nhỏ này có mấy con đường sỏi vòng vo, nhưng cũng không phải đến mức là mê cung, chỉ có những kẻ quá ngu ngốc mới có thể bị lạc ở chỗ này.

“Không phải rõ ràng rồi sao! Bị lạc sao anh không hỏi đường?”

“Tôi biết lúc này cô vừa vào nhà xí”

Câu trả lời của anh ta đúng kiểu “ông nói gà, bà nói vịt”, Phương Đăng mất mấy giây suy nghĩ, mới hiểu ra. Nói vậy anh chàng này vừa nhìn thấy trong rừng có người, muốn tới hỏi đường, nhưng vì ngại Phương Đăng là con gái, chẳng lẽ muối mặt xin giúp đỡ, liền tính đi theo cô ra khỏi khu rừng nhỏ, nhưng không ngờ lại theo đến nhà vệ sinh nữ, sợ bị cho là biến thái nên đành phải đứng lại, đi tới đi lui.

“Anh đến dự tang lễ sao?” – Phương Đăng hỏi.

Anh ta gật đầu, bị Phương Đăng phát hiện ra điểm yếu nên tỏ vẻ thành khẩn. “Tôi không ngờ mấy con đường nhỏ có hàng cây hai bên lại giống nhau như vậy, đi tới đi lui cũng quay về chỗ cũ, kỳ lạ thật”.

Lần này Phương Đăng đã biết anh ta là ai. Lục Ninh Hải rất thông minh, ông ta luôn ca ngợi con trai mình, chưa từng nói qua cậu con trai lại là người không lanh lợi, huống gì anh chàng này nhìn qua cũng không quá ngốc, không lẽ lại là người đến phương hướng cũng không phân biệt nổi?

Phương Đăng từ nhỏ đến lúc trưởng thành, chỉ cần đi qua nơi nào đó, sau này bị đem bỏ giữa đường, cô cũng tự có thể mò về. Nếu như người đối diện không ngốc nghếch, cũng không có dụng phải ma quỷ, cô chỉ biết nói: “Trời đất bao la, chuyện gì cũng có”.

“Tôi thấy anh thật kỳ lạ”. Phương Đăng liếc mắt, nhìn về anh ta vầy vầy: “Đi thôi, còn ngại gì, đi theo tôi”.

Sắc mặt anh ta vẫn còn chút thiếu tự nhiên, rõ ràng là lời nói châm biếm của Phương Đăng khiến anh ta rơi vào tình huống rất lúng túng, nhưng bây giờ đang muốn nhờ vả cô nên phải nén lòng, im lìm đi sau cô mấy bước, một trước một sau bước ra khỏi khu rừng nhỏ.

Vài phút sau, đã nhìn thấy khu linh đường trong tầm mắt. Anh chàng lẩm bẩm: “Lạ thật, cũng đâu có bao xa”

Phương Đăng cười khan vài tiếng: “Không bao xa, nhưng nếu anh cứ đi vòng vòng chỗ đó, dù là trái đất quay hai vòng, anh cũng không thể đi ra”

Trong lòng cảm kích cô, nên dù biết rõ cô đang nhạo báng mình, anh chàng đó vẫn không phản bác lại, chỉ biết gãi gãi đầu, trên khóe môi ngượng ngùng hiện ra lúm đồng tiền nho nhỏ.

Anh ta thừa kế tất cả các đặc điểm ưu tú nhất từ cha mình, cũng có khi từ cả người mẹ nữa, nhưng dù nói thế nào, nhìn kỹ lại, anh ta vẫn rất giống với người đang nằm trong linh đường. Phương Đăng không muốn nhìn mãi gương mặt này, sẽ khiến cô nhớ lại chuyện không vui, vội vã nói: “Đi đường của anh nhé, tôi đi đây.”

Họ đã đến ranh giới của khu rừng nhỏ, anh chàng kia nhìn hướng linh đường đằng xa, có vẻ chần chừ. Phương Đăng bước đi vài bước, không nghe tiếng chân anh ta bước theo sau, quay đầu lại thì thấy anh ta đang ngồi cúi đầu dưới băng ghế gỗ.

“Sao vậy?” Phương Đăng không nhịn được nên hỏi.

“Cô đi đi, cảm ơn cô.” Anh ta ấp úng trả lời, vẫn không ngẩng đầu lên.

Phương Đăng hất chiếc lá cây vừa rơi xuống chân mình ra, dùng giọng nghi ngờ nói: “Đến đây anh không bị lạc nữa chứ.”

“Tôi ngốc đến vậy sao?” Anh ta cười một tiếng, nhưng ánh mắt lại mau chóng trở về sắc thái u sầu, “Bị lạc cũng tốt, sẽ bỏ qua nghi thức, tôi cũng không muốn đi, người cũng không còn nữa”.

“Trong đó.. là lễ truy điệu thân nhân của anh?” Phương Đăng biết rõ nhưng vẫn hỏi.

“Phải” – Đối phương cũng không nhận ra cô, coi cô là người có lòng, nhẹ nhàng gật đầu một cái.

Phương Đăng phát hiện ra giọng mình khô khốc: “Anh không tiễn người đó, dù sao người ta cũng một đi không trở lại”.

“Trước đây cha tôi cũng nói vậy. Lúc đó mẹ tôi vừa mất, tôi khóc rất nhiều, ở hiện trường tang lễ của mẹ tôi không ai có thể dỗ được tôi. Người lớn đều nghĩ tôi là con trai duy nhất của bà, nên đi nhìn bà lần cuối, nhưng tôi rất sợ, sợ nhìn thấy người đó cũng không phải thấy mẹ mình. Giống như nếu tôi không đến nhìn bà lần cuối, bà sẽ vĩnh viễn không đi”.

“Có thể sao?”

“Dĩ nhiên không thể” – Anh ta cười đau khổ – “Người chết rồi là hết, làm sao có thể sống lại.”

Phương Đăng chỉ muốn bước chân đi, cô không có hứng thú tham dự vào hồi ức đau thương của người khác, đời này của cô, gặp gỡ cô nhi còn nhiều hơn con nhà bình thường, ai mà không có một ký ức đầy thương cảm. “Thành viên mới” đang đứng trước mắt cô, dù gì cơ áo cũng không cần lo, cha anh ta là người thành công, hơn nữa còn rất thương anh ta, dù cha mẹ không còn nữa, người nhà cũng có thể sắp xếp cho anh ta cuộc sống đâu vào đấy. Nhưng gương mặt bi thảm của Lục Ninh Hải trước khi chết một lần nữa hiện hiện trước mắt cô, khiến tay chân cô trở nên bất động. Dù sao, kết quả anh ta trở thành cô nhi như bây giờ cũng có một phần do cô ban tặng.

“Anh biết là tốt rồi, nói không chừng ông ta.... Tôi muốn nói thân nhân vừa mất của anh đó, có thể rất hy vọng gặp anh từ già” Lời nói này là xuất phát tận đáy lòng, cô vẫn chưa quên cuộc trò chuyện sau cùng đó, Lục Ninh Hải đã nhắc đến con trai vừa yêu thương vừa kiêu hãnh.

“Mẹ tôi chết vì tai nạn giao thông, bây giờ lại đến phiên cha tôi. Cô nói xem, trên thế giới này có vô số người ngày nào cũng đi lại trên đường bình yên vô sự, tại sao người nhà tôi thì không thể, tại sao gia đình chúng tôi lại xui xẻo như vậy?” Anh ta ôm đầu vô cùng đau xót.

Phương Đăng ngồi xuống cạnh anh ta, “Nếu như tôi nói cho đến giờ tôi chưa bao giờ biết mặt mẹ tôi, cũng không biết bà là người thế nào, cha tôi là một con sâu rọu, sau đó chết ngay trước mặt tôi, anh sẽ cảm thấy thế giới này công bằng một chút không?”

Anh chàng kia quả nhiên bị câu nói của cô gây kinh hãi, từ từ ngẩng đầu lên hỏi: “Thật sao? Vậy cô nhất định rất khó chịu”

“Cũng phải... Dĩ nhiên!”

Nếu đổi lại người bên cạnh là Phó Thất, câu đầu tiên cô mở miệng nói với anh, hoặc là những câu cô muốn nói khi ngồi cạnh bên anh, anh có thể chỉ dựa vào một biểu hiện nhỏ mà phân biệt câu nói kia đâu là thật, đâu là giả, hơn nữa còn chỉ ra nguyên nhân và ý đồ khiến cô hoài nghi. Nhưng anh ta không phải là Phó Thất. Một đứa trẻ đơn thuần, anh ta sinh ra trong một gia đình hạnh phúc, khi còn sống cha mẹ nhất định đã bảo vệ anh ta thật tốt.

“Vậy cô làm sao? – Chàng trai nghiêng đầu nhìn cô gái cỡ tuổi mình, sự bi thương cho thân phận của mình đổi thành lòng thương cảm dành cho người khác.

Phương Đăng không đáp, cô vỗ vào đùi anh: “Anh nhắm mắt lại theo tôi.”

Anh chàng kia làm theo lời cô nói.

“Anh nhìn thấy gì?” Phương Đăng hỏi.

Anh ta có chút không hiểu: “Chỉ một màu đen, không thấy gì cả”

“Vậy thì mở mắt ra đi”

Anh ta lại ngoan ngoãn như cũ, từ từ mở mắt ra quan sát xung quanh mình.

“Bây giờ thì nhìn thấy gì?” Phương Đăng lại hỏi.

Anh ta nhìn thấy rừng cây nhỏ sau lưng, thấy bầu trời không một gợn mây, tiếng nhạc tưởng niệm vang lên từ linh đường... Ngoài ra còn có một người không biết từ đâu xuất hiện.

“Không thấy gì cả, cũng giống như trước khi nhắm mắt vậy.” Anh ta thành thật đáp.

Phương Đăng lại vỗ vào đùi anh ta: “Vậy thì đúng rồi. Lúc anh nhắm mắt, sự vật xung quanh đều không biến mất, chuyện đã xảy ra thì vẫn xảy ra rồi, anh gặp chuyện thâm sâu, tôi cũng không phải người may mắn. Tất cả đều không vì anh đau khổ mà có bất kỳ thay đổi nào. Biện pháp của tôi là trách trời trách đất, nhưng tôi sẽ mở mắt thật to để đối mặt, nếu không có một ngày có thể bởi vì bỏ qua cơ hội cuối cùng mà muôn đời ân hận”.

Anh chàng kia nghe xong ngó ra một lúc, dường như chưa từng nghe ai nói thế này, rất lâu sau mới thấp giọng: “Cô nói đúng”.

Phương Đăng tương đối hài lòng với kết quả này, cô từng gặp nhiều người tinh tế hơn, thuyết phục một anh chàng đơn thuần như vậy không phí nhiều sức lắm. Khuyên giải anh ta rồi, bản thân cô cũng thấy nhẹ nhõm hơn một chút.

“Nếu tôi nói đúng, anh còn ngồi đây làm gì, mau quay lại đi, nghi thức sắp kết thúc rồi”. – Cô phải mong một cái đứng lên.

Lúc này anh chàng đó mới nhớ ra vấn đề mấu chốt: “Ah, cô cũng đến dự tang lễ sao?”

Phương Đăng cũng không muốn để anh ta biết mình là ai, liền thuận miệng nói bừa: “Phải, tôi đến dự lễ tang dì cả”.

“Cũng trong hôm nay sao, dì cả của cô tại sao lại mất?” Anh ta hỏi vội vàng, dường như không ngờ cô bỏ đi nhanh như vậy.

Phương Đăng đành phải phóng lao theo lao: “Chết vì mất máu quá nhiều.”

“Tại sao lại mất máu? Cũng làm lễ truy điệu ở linh đường phía trước à?”

“Phải, tôi có việc phải đi” – Phương Đăng thấy tốt nhất nên rời khỏi đây, anh chàng này cứ đào ra nguồn gốc thật đáng sợ.

“Được được” – Anh chàng kia đứng dậy thật nhanh gọi với theo cô: “Tôi tên Lục Nhất, còn cô?”

Phương Đăng dĩ nhiên không nói thật, nhưng cô nhìn thấy thái độ chân thành trên gương mặt anh ta, cũng không nỡ bỏ đi.

Cô nhớ đến lúc này, mỗi phút cô đều cách xa người đó một chút, anh nói, cô chính là anh. Phương Đăng rất muốn mình thật sự có thể biến thành anh, ở trong thân thể anh, không bao giờ chia biệt.

Cô quay lại nói với Lục Nhất: “Tôi tên là Phó Kính Như”.

24. Chương 19

Đối diện cửa hiệu buôn treo đầy đèn màu, nam nữ trong y phục mùa đông đi giữa làn khói trắng phả ra từ hơi lạnh, trên nét mặt người thành thị cuối năm vừa lo âu vừa vui sướng; tiệm vải cũng trưng ra bảng hiệu đèn quảng cáo thật to, một năm mới lại đến.

Phương Đăng tiễn vị khách cuối cùng, nói với nhân viên đang kiểm hàng trước quầy: “Hôm nay cô về sớm chút đi, năm nào đến lúc này cũng bắt cô trực, ai không biết còn nghĩ tôi quá hà khắc”.

“Dù sao về cũng không có gì làm” – Cô gái vẫn cúi đầu vào sổ kế toán.

“Cháu gái cô đâu, không ở với cô sao?”

“Ở trường học có hoạt động cắm trại công viên nhân Nguyên đán, trẻ con đều thích náo nhiệt mà”

“Cô cũng không nên để cuộc sống trở nên lạnh lẽo” – Phương Đăng thở dài, đưa tay lấy đồ từ tay của người kia: “Xong việc rồi! Ngày mai cửa hiệu cũng nghỉ một ngày, cô muốn làm gì thì làm. Thanh xuân nếu không đáng giá bao nhiêu, cũng đừng nên lãng phí những nơi thú vị”

Cô gái tuổi cỡ bằng Phương Đăng cười một tiếng, lơ đãng mở bộ đồng phục trên người xuống. Phương Đăng nhớ tới sáu năm trước, mới vừa mở tiệm vải không bao lâu, có một người xin vào làm, tuổi còn trẻ, lời nói thẳng thắn, kỹ thuật may vá lại tương đối đẹp. Thời điểm đó trong tiệm rất cần người, Phương Đăng hỏi cô ta muốn bao nhiêu tiền lương để ở lại làm, nhưng đối phương lại không đưa ra con số nào, chỉ yên lặng một lúc rồi nói: “Tôi đã từng ngồi tù, là người có tiền án, nếu như chị thật sự muốn thuê tôi, chỉ cần đủ sống, bao nhiêu tiền cũng được”.

Phương Đăng lúc ấy có đôi chút ngạc nhiên, thật không ngờ, cô gái trẻ tuổi mong manh kia lại có cùng số phận như các tù nhân. Nếu đối phương đã nói ra những lời này, có lẽ trước đây cũng đụng chạm không ít với quan chức địa phương. Chuyện này cũng bình thường, nhưng phàm là người mở cửa làm ăn quang minh chính đại, có ai lại không muốn dùng những nhân viên có thân thể trong sạch chứ?

Nhưng sau phút do dự ngắn ngủi, Phương Đăng giữ cô gái lại. Có lẽ đơn giản vì sau khi hỏi thăm, cô nhìn thấy trong mắt của cô gái này một cảm giác quen thuộc. Tuổi thanh xuân của cô cũng không giống với mọi người, cũng không khác thời thanh xuân bị thảm và điên loạn của đối phương, sai đúng trắng đen đều do bản thân phán đoán, hơn nữa cô tin vào cặp mắt nhìn người của mình.

Cứ như vậy, Phương Đăng để cô gái tên Tạ Cát Niên này ở lại trong tiệm vải của mình, thoáng một cái đã qua sáu năm. Có lúc Phương Đăng còn cảm thấy so với chủ nhân của cửa tiệm là mình, Cát Niên cô ấy làm việc còn tận tâm tận lực hơn nhiều. Lúc trước khi mở cửa tiệm này, chẳng qua là muốn có nơi để ký thác, nếu như không có Cát Niên mỗi năm tận lực, chưa chắc đã buôn bán tốt như hôm nay. Mỗi năm tới ngày lễ tết, các nhân viên khác đều nghỉ, chỉ có Cát Niên cùng cô ở lại canh giữ tiệm.

Đóng cửa tiệm, Phương Đăng trở lại nơi ở thì đã gần chín giờ. Bây giờ cô cũng có một căn gác nhỏ nhỏ, mặc dù so với chỗ ở trên đảo trước đây rất khác nhau, nhưng cô cố tình chọn nơi này để nương thân vì một lý do trọng yếu – ở đây có cánh cửa sổ nhìn ra biển, đứng chỗ này, cô có thể nhìn thấy Qua Âm Châu ở đằng xa. Nhất là vào ban đêm, cô cơ hồ tưởng tượng mình phân biệt được nơi nào là bến phà, chỗ nào là Đại giáo đường, nơi nào là Cô Nhi viện, chỗ nào là Phó gia Hoa viên... Ba ánh đèn đầu tiên có thể là thật sự tồn tại, duy chỉ có Phó gia Hoa viên là dừng lại trong tưởng tượng, bởi nơi đó đã rất nhiều năm không sáng đèn.

Phương Đăng để chìa khóa xuống, bước lên phòng ngủ chính trên lầu, đến giữa cầu thang cô đã nhìn thấy được một luồng ánh sáng phát ra ngoài. Quả nhiên, chậu hoa mỹ nhân trước cửa sổ ướt đầm, vừa mới được tưới nước, cô dùng ngón tay hứng lấy giọt nước còn đọng trên phiến lá, quay đầu lại, nhìn thấy Phó Kính Thù đứng trước cửa phòng vệ sinh, trong tay cầm bình tưới hoa.

“Em đúng là không có tư chất trồng vườn, anh còn nghĩ bản thân hoa mỹ nhân tiêu vốn dễ nuôi rồi đó”. Anh đứng cạnh bên Phương Đăng, hướng về phía lá cây phun nước, sau đó hái xuống hai cái lá bị sâu. “Em xem nè, mấy đường sọc vàng ở đây là dấu hiệu sâu bệnh, nếu không hái bỏ thì cả chậu hoa sẽ chết.”

Anh cúi đầu xuống nói nhỏ với cô, lời nói vô cùng tự nhiên, dường như họ với vừa chia tay ở cửa nhà sáng nay, kết thúc một ngày làm việc, lại cùng nhau chăm sóc chậu hoa ở nhà.

Phương Đăng nói: “Anh quên loại hoa này lúc nào cũng có chút bệnh sao, như vậy mới có thể khiến anh lưu ý”

Cô không biết chậu hoa này có nhớ chủ nhân của nó thật không. Ngày mốt là Nguyên đán, hay nói đúng hơn, hoa và người đã hơn một năm không gặp.

Lúc Phó Thất đi, cam kết duy nhất của anh chính là hàng năm sẽ trở về bên cô dịp Năm mới. Họ đều không quên được cái giao thừa chìm trong bóng tối vô biên ở Qua Âm Châu mười ba năm trước, cả hai chạy thực mạng chạy trốn khỏi căn nhà xác bở hoang mà anh bị nhốt suốt một ngày một đêm, trở lại phố thị náo nhiệt, vội vã muốn thu cả hơi ẩm tươi sáng đó vào lòng. Cũng trong ngày năm mới đó, có người chết đi, cũng có người như tái sinh lần nữa, nhưng điều kiên cố duy nhất chính là họ đã ở bên nhau.

Mỗi một năm, ít nhất vào khoảng thời gian này, họ đều ở cạnh nhau. Đây cũng là điều sau nhiều năm như vậy, anh vẫn có thể vì cô mà làm được.

Thời điểm Phó Kính Thù vừa sang Tây Á cũng không quá tốt như vậy. Tuy trên danh nghĩa là trở lại bên trưởng bối Tam phòng, nhưng bà chủ Trịnh tuyệt đối không phải một bà nội hiền từ. Bà tiếp nhận “cháu nội” này, chính là sự lựa chọn từ lý trí, trên thực tế giữa họ là khoảng cách mười bảy năm làm người xa lạ, trở thành người thân chung sống một nhà có thể dễ dàng đến vậy sao.

Phó Kính Thù hiểu rất rõ điều này, chuyện anh có thể làm, chính là hết sức cố gắng làm tốt mọi thứ, không ngừng rèn luyện bản thân trở nên ưu tú hơn, cố gắng chứng minh với bà chủ Trịnh, nghĩ đủ cách để làm bà vui vẻ. Nhưng dù anh có cố gắng tốt đến mức nào, bà chủ Trịnh càng phiền não, bà lại nghĩ đến đứa con trai đã mất Phó Duy Tín, người thay thế nó bây giờ lại chính là “cháu nội” không hề chung huyết thống, dĩ nhiên cũng sẽ nghĩ đến chuyện “cháu nội” này là hậu nhân của chồng mình cùng với Tiểu Xuân cô nương. Hành vi của anh nếu nhất thời không thuận lòng bà cũng chẳng phải chuyện không bình thường, dù sao anh cũng không phải do mình nuôi lớn, hơn nữa huyết thống lại có ba bốn phần khác biệt, như vậy mọi thứ đều có thể giải thích được.

Bà chủ Trịnh là người xem trọng thể diện, có rất nhiều thứ bà tự nhiên sẽ không bối rối ngay trước mặt, cho dù trong lòng không thích, trên mặt cũng tỏ ra nhàn nhạt, nhưng ánh mắt của những người khác thì sắc bén. Trong nhà lớn của Phó gia bên sườn núi Cát Long, trừ bà chủ Trịnh cùng với gia đình con gái con rể, còn có gia đình hai cậu em trai cùng mẹ và bảy tám nhân công. Đối với người ngoài, bọn họ đều tỏ ra lãnh đạm không khác biệt.

“Cô cô” của Phó Kính Thù – Phó Duy Mẫn là người bộc trực, tâm tư đều biểu hiện rõ ràng trên mặt, ngay từ đầu cô đã không tán thành chuyện mẹ mình nhận lại đứa trẻ lớn lên bên ngoài này về nhà, nên cũng không thích Phó Kính Thù cho lắm, chuyện này ai cũng hiểu, coi như là quang minh chính đại. Chồng của cô ta lại khéo léo hơn nhiều, ngoài mặt hỉ hả vui cười, sau lưng thì ngầm tìm biện pháp, nếu nhất thời vô ý

sẽ dễ cho người ta cơ hội cản trở. Hai người gọi là “ông cậu”, một người thì do trước kia làm ăn thất bại, buộc lòng phải bám theo chị mình mà sống, làm việc toàn nhìn sắc mặt bà chủ Trịnh, vì vậy đối với Phó Kính Thù không thương không ghét; một người khác chưa có gia đình, cả ngày rong chơi cờ bạc, là tay côn đồ, ai cho ông ta tiền thì kẻ đó là đại gia, nếu không có khả năng để ông ta lợi dụng thì chẳng thèm để mắt. Những nhân công kia hơn một nửa là người địa phương, mặt mũi tuy không hung dữ, nhưng sau lưng thích bới móc, không ai thật lòng coi anh như một người chủ chính thức.

Phó Kính Thù rơi vào hoàn cảnh này, mới cảm nhận sâu sắc hết mộng ước nhận tổ quy tông mà cả đời cha mình đeo mang vì sau khi thành hiện thực rồi lại càng thêm đau khổ hơn là vui vẻ, kết quả cũng vì quá đau buồn đến nỗi qua đời. Nếu nói bị lạnh nhạt ở Phó gia Hoa viên là đi lại ở nơi đông không mong quanh, thì việc trở về với những “người thân” bên cạnh cũng như đi vào một lãnh thổ xa lạ, nơi mà mỗi thời mỗi khắc đều có người nhắc nhở, “mày chính là người ngoài, không thuộc về chỗ này”.

Nhưng Phó Kính Thù rất cuộc không giống như cha anh Phó Duy Nhẫn. Tận tâm với bà chủ Trịnh, nếu bà lạnh lùng, anh chỉ cười một tiếng, từ đầu đến cuối không hề phản kháng, tiến thoái chừng mực, đối với bất kỳ ai đều rất lễ phép, quan trọng là không để cho người khác có cơ hội hại mình. Thời gian dài, bọn họ thấy cũng chẳng moi móc gì được ở anh, cũng chẳng có biện pháp đối phó, cũng từ từ chẳng để tâm, cho dù không thể nào thân như người một nhà, nhưng ít nhất cũng sống chung bình yên vô sự.

Sức khỏe bà chủ Trịnh không được như xưa, nhưng trong lòng lại sáng hơn bất kỳ ai, đứng trong tối quan sát từng lời nói hành động của anh, mặc dù cảm thấy vẫn chưa thật hài lòng, nhưng cũng không thể không thừa nhận quyết định của mình là sang suốt, thích hay không thích “cháu nội” này là một chuyện, nhưng phải nói đây là đứa bé thông minh, so với cha mẹ thì cũng đáng mặt là hậu nhân của ông nội.

Hai năm sau khi sang Tây Á, theo an bài từ bà chủ Trịnh, Phó Kính Thù sang Anh Quốc du học tại trường cũ của Phó Duy Tín. Hai mươi ba tuổi, anh đạt được bằng cấp như bà nội muốn, nhưng không lập tức trở về Mã Đại, mà đi Hương Cảng, ở lại làm việc hai năm, đến năm hai mươi lăm tuổi mới một lần nữa được gọi về bên cạnh bà chủ Trịnh, chính thức tham gia vào việc làm ăn của gia tộc.

Lúc bắt đầu thử thách xử lý chuyện trong nhà, Phó Kính Thù mới hiểu sâu xa hơn tình trạng của Phó gia hôm nay. Từ lúc di dân sang Tây Á, Phó gia đến giờ luôn là một trong những Hoa thương rất có danh tiếng ở địa phương, nhưng tất cả mọi thứ đều là hào quang quá khứ – họ ở đây nhiều năm, căn cơ thâm hậu, rất có danh vọng, nhưng bàn về tài sản lại khó có thể so với bọn hào phú mới nổi sau này. Bây giờ chủ yếu sản nghiệp Phó gia tập trung ở vật nghiệp và bất động sản, ngoài ra còn có “tập đoàn Phú Niên” với một số nhà máy và vườn trồng trọt, ngoài ra còn một số công ty cổ phần lớn rải rác ở địa phương, nói là nhà đại phú cũng không quá đáng, nhưng cảnh vinh quang hiển hách một thời đã một đi không trở lại.

Sau khi chồng qua đời một mình bà chủ Trịnh chống đỡ, bà đã cao tuổi, bên cạnh lại không ai giúp đỡ, sức lực của bà có hạn, cách đầu tư cũng có phần bảo thủ, giữ vững sự nghiệp đã là chuyện không dễ, làm sao tính đến chuyện gây dựng to hơn. Trước đây có người em trai lớn và con rể phụ cho bà, sau khi Phó Kính Thù trưởng thành, bà tiếp thu vài ý kiến của anh, nhưng cũng chỉ tiến hành tham khảo. Cho đến khi Phó Kính Thù chính thức trở lại bên bà, lúc này mọi thứ mới có sự thay đổi rõ ràng.

Mới vừa tiếp quản không lâu, Phó Kính Thù đã có một vài động thái lớn, anh nói lên chủ kiến của mình, cô cô, dựng cùng với ông chú không khỏi tỏ ra nghi ngờ, mọi hành động của anh đều đối mặt với áp lực to lớn. Bà chủ Trịnh để bọn họ tranh chấp không ngừng, cho đến khi cuộc tranh cãi diễn ra một thời gian ngắn mới lên tiếng: “Để cho thanh niên thử một lần, thất bại thì coi như mua được bài học lớn”. Thật ra thì trong lòng Phó Kính Thù hiểu rõ, nếu như lúc đó anh thật sự thất bại, cũng không chỉ đơn giản là “mua bài học lớn”, Phó gia có khi còn không có chỗ để anh đặt chân vào.

May mà sau đó anh đã chứng minh quyết định của mình là đúng, vì việc này đem lại cho Phó gia không ít lợi nhuận, sau đó anh lại thuyết phục bà chủ Trịnh thử sửa đổi hình thức đầu tư, hợp tác với một số tài phiệt danh tiếng khác ở Mã Đại thu mua lại tập đoàn dược phẩm E.G nổi tiếng ở Los Angeles, ngay sau đó lại nhắm vào thị trường quốc nội Trung Quốc, chạy thí điểm dự án đưa E.G trở thành công ty phân phối lý tưởng tại Trung Quốc, sau khi đứng vững, anh mới từ từ mở rộng lĩnh vực đầu tư đến tài chính và địa sản, trong vài năm một lần nữa đưa tập đoàn Phú Niên già cỗi tái sinh lần nữa.

Cũng nhờ anh giải được bài toán hóc búa này, sau hai ba năm bà chủ Trịnh mới bắt đầu nể trọng anh, từ

thái độ thận trọng ban đầu không còn nữa, chính thức đem phần lớn sự vụ giao cho anh lo liệu, mỗi khi gặp phải khó khăn cũng đều lên tiếng nhờ anh giúp đỡ. Các nhân viên cao cấp trong công ty nhà họ Phó cũng dần dần công nhận người thanh niên này còn có tham vọng của một quản lý cấp cao, hai ông cậu cũng bắt đầu gió chiều nào xuôi chiều ấy, cô cô và dượng tuy vẫn thường ra mặt phản đối, nhưng sự quấy nhiễu đó đã sớm vô tác dụng. Trên thực tế những năm gần đây, anh đã là người chủ trì của Phó gia, bước qua thuở thiếu thời đau khổ thối chí, trở thành người thành công vô hạn.

Cũng chính vì vậy, thời gian riêng tư của Phó Kính Thù dành cho bản thân mình càng lúc càng ít. Trước đây trừ mấy năm sống ở Anh quốc, mỗi khi rảnh rỗi anh đều nắm lấy cơ hội quay lại thăm Phương Đăng. Hai năm qua cũng đành phải bó tay, nhưng bất luận thế nào, mỗi khi đến năm mới cũng là lúc anh nhất định trở về bên cô, năm nay cũng không ngoại lệ. Trong lòng Phó Kính Thù, Phương Đăng mới thật sự là người nhà của anh, anh luôn cảm thấy những lúc ở bên cô anh mới thật sự chính là mình, điều khiến anh không thể nào dứt bỏ chính là anh biết rõ mình đã nợ Phương Đăng nhiều quá.

Anh không có cách nào mang Phương Đăng đi, đây chính là điều ăn năn lớn nhất của Phó Kính Thù trong nhiều năm qua. Bà chủ Trịnh rất ghét nhà mẹ của Phó Kính Thù, coi sự ràng buộc huyết thống này là vết nhơ trên cơ thể anh, hễ anh để xảy ra lỗi lầm nhỏ bé gì, hoặc làm chuyện gì không thuận ý bà, bà chỉ biết đem việc này ra làm nguyên nhân đổ lỗi. Cho nên, sau khi Phó Kính Thù tốt nghiệp có thể đem theo lão Thôi theo mình, nhưng hoàn toàn không có cách ở trước mặt bà chủ Trịnh mà nhắc đến Phương Đăng. Dĩ nhiên Phương Đăng cũng chưa bao giờ nói muốn cùng anh tới đó.

Sau khi Lục Ninh Hải chết, giấy tờ con nuôi của Phương Đăng với Lục gia cũng chẳng giải quyết được gì, cô quay lại cô nhi viện Thánh Ân, ở đó sống hai năm. Lúc ấy Phó Thất đã dặn dò lão Thôi chiếu cố cô, bên cô lại có A Chiêu làm bạn, cuộc sống cũng không khó khăn nhiều như trước. Mười tám tuổi, cô thi vào trường học trong thành phố, học hộ lý ba năm. Vì đây là ngôi trường do Trung Quốc cùng đồng minh ba nước hợp tác, khi vào kỳ thực tập cô danh chính ngôn thuận được an bài đến làm việc trong một bệnh viện lớn ở Tây Á, sau khi tốt nghiệp nửa năm, cô trở thành hộ lý tư nhân ột gia đình Hoa thương danh tiếng ở địa phương trong suốt ba năm.

Đó là ba năm mà Phương Đăng và Phó Kính Thù đều rất ít khi liên lạc. Ngược lại thì Phó Duy Mẫn không biết nghe tin đồn ở đâu, lúc ăn cơm trước mặt cả nhà cười nói: “Thì ra không biết xấu hổ cũng có di truyền, có những thứ trong người chảy sẵn dòng máu hạ tiện, cô cô đã là gái điểm thì cháu gái cũng học theo thôi”

Phó Duy Mẫn không biết Phương Đăng, đích thị lời nói móc khốe là có ý hướng về người còn lại của Phó gia. Phó Kính Thù lúc đó cúi đầu uống canh, không phản ứng, kín đáo nắm chặt chiếc đũa trong tay suýt gãy làm đôi, anh nghĩ bản thân chuyện gì cũng có thể nhẫn nhịn, nhưng trong chuyện này, suýt chút nữa là không kềm chế được mà phản ứng mạnh. Đây cũng là nguyên nhân anh cố gắng cúi đầu xuống dùng cơm, anh sợ mình không thể nhịn được đến khi bà chủ Trịnh trăm tuổi như dự tính.

Cuối cùng anh vẫn kềm chế, sự nhẫn nhịn đã là chiếc giáp sắt mạnh mẽ tồn tại trong bản thân anh, mặc dù chiếc giáp sắt kia cũng đã chịu không ít lần bị đâm thủng, mỗi một vết đâm đều để lại không ít máu rơi.

Ba năm sau, người chủ nơi Phương Đăng làm việc cùng với người kế nghiệp mới lên của Phó gia hợp tác, đánh một cú lớn thu mua E.G, kế hoạch song phương đều tiến hành thuận lợi, sau đó không ngừng hợp tác, khiến bà chủ Trịnh cũng thay đổi cái nhìn. Có thể nói đây là giai đoạn Phó Kính Thù chính thức làm chủ Phó gia. Phương Đăng cũng ở lại đó không bao lâu rồi quay về nước, sau này cũng không quay về Tây Á nữa.

Sau đó, Phó Kính Thù hỏi Phương Đăng muốn gì, anh bảo từ bây giờ về sau cho dù cô muốn thế nào, anh đều vì cô mà làm được. Phương Đăng chỉ nói anh hãy tìm cho cô thêm một chậu hoa mỹ nhân, chậu hoa trước kia sau khi anh đi đã héo tả rời rã rồi chết.

Cô đem chậu hoa mỹ nhân đặt ở cửa sổ nơi ở mới, mở tiệm bán vải, sống cuộc đời chưa bao giờ bình thản hơn. So với trước kia cuộc sống của cô hiện giờ trơn nhẵn như nhung, mau chóng lướt qua đầu ngón tay, rất nhanh đã tròn sáu năm rồi.

Trên tường trong phòng của Phương Đăng có treo một bức tranh, đó là món quà sinh nhật năm mười tám tuổi Phó Kính Thù định dâng lên cho bà chủ Trịnh. Bức tranh vẽ Quan Âm tay cầm bình dương liễu, ánh mắt vô tận từ bi. Anh không am hiểu tranh truyền thần, nhưng bà chủ Trịnh lại là một họa sĩ cừ khôi, lúc

còn ở khuê phòng đã từng là môn đệ danh sư nổi tiếng, đến cuối đời chỉ yêu thích tranh Quan Âm của họa sĩ Nhâm Bá Niên thời nhà Thanh. Để vẽ được bức họa tốt nhất, Phó Kính Thù tốn không ít công sức, ngày đại thọ của bà nội, anh dâng lên tác phẩm của mình, bà chủ Trịnh liếc một cái rồi lạnh lùng để sang bên.

Ngày hôm sau, Phó Kính Thù phát hiện bức họa của mình được treo trên bức tường trong nhà, song song với tác phẩm gốc của Nhâm Bá Niên. Bà chủ Trịnh khi nhìn thấy cũng tỏ ra kinh ngạc, vợ chồng Phó Duy Mẫn và hai ông cậu lúc đó nhìn nhau cười, Phó Kính Thù thừa biết bọn họ cố ý làm ình khó chịu. Bà chủ Trịnh dừng chân, nhìn hai bức họa quan sát một lúc rồi thờ ơ nói: “Không giống lắm!”

Phó Duy Mẫn đứng tại chỗ cười lớn: “Vẽ hỏ không xong lại thành chó”

Ngay cả người làm lúc đó đang lau bàn nghe cũng hiểu, che miệng cười, trong ánh mắt của mọi người đều tràn đầy giễu cợt.

Phó Kính Thù không cười, cũng không giận. Anh lặng lẽ gỡ bức họa trên tường xuống, tự mình cất giữ cẩn thận. Một năm kia nhân nguyên đán, anh đem theo bức tranh về nước. Phương Đăng hỏi thân nhân bên kia đối với anh có tốt hay không, anh chỉ cười không nói, đem bức tranh Quan Âm ra sửa đổi lại một chút, trên gương mặt Quan Âm đó biến thành mắt xanh môi đỏ, cầm trên tay lưỡi dao nhỏ máu.

Anh nói với Phương Đăng đây chính là La Sát trong Kinh sách, một ác thần hung dữ, gương mặt ma quái, ăn thịt uống máu người.

Sau khi vẽ xong Phó Kính Thù định xé bỏ đi nhưng Phương Đăng cản lại, nhất định đem bức họa treo trong phòng không gỡ xuống. Lúc anh không có ở đây, cô thường xuyên một mình nhìn vào gương mặt nửa Phật nửa ma đó, có phải trong lòng mỗi người đều cất giấu hai gương mặt thế này không? Cô và Phó Thất đã trải qua nhiều năm như vậy, anh hoan hỉ vinh quang còn thứ cô có chỉ là hạt cát, nhưng những tâm tình riêng tư của anh cất giấu trong lòng không ai biết chỉ hiện ra khi đối diện với cô. Phương Đăng cảm thấy, cô chính là một gương mặt khác cất giấu trong lòng Phó Thất.

25. Chương 20

“Em đang trách anh lâu không trở lại?” Phó Kính Thù thấy Phương Đăng cúi đầu nhìn hoa không nói gì, quay sang hỏi cô.

Phương Đăng lắc đầu: “Chỉ là cả ngày ở tiệm nên có hơi mệt”

Cô bước vào nhà vệ sinh.

Phương Đăng không nói dối, cô chưa bao giờ trách Phó Thất đã lâu không ở cạnh mình. Là người đàn ông thành công, thời gian anh có thể ra ngoài càng lúc càng ít. Cô biết quan hệ giữa hai người sẽ không vì khoảng cách không gian mà thay đổi, cũng như Phó Thất hiểu quá rõ bất luận anh làm gì, chỉ có Phương Đăng mới không bao giờ oán trách, bất luận khi nào anh trở lại, chỉ có duy nhất một mình cô sẽ mãi mãi chờ anh.

Nhưng bây giờ cô đã là một phụ nữ sắp bước vào tuổi ba mươi, cũng không còn là cô gái nhỏ năm xưa, sẽ vì mỗi lần anh trở về hay ra đi mà lệ hoen đôi mắt. Sự chia tay lúc đầu có lẽ chỉ là bất đắc dĩ, nhưng những năm gần đây cô dần dần có thói quen sống bình lặng và đơn giản, trước đây chưa bao giờ dám nghĩ, nhưng hôm nay xem ra đây đúng là những gì cô muốn. Cô thậm chí sẽ chẳng cảm thấy cô đơn, bất luận Phó Kính Thù có ở đâu đi nữa thì anh mãi mãi vẫn là Phó Thất nằm sâu trong trái tim cô.

Phương Đăng đã quen với biệt ly. Từ khi cô ở trước mặt Lục Ninh Hải cởi nút áo đầu tiên, cố ý thành toàn tâm nguyện ra đi cho anh thì lúc đó cô đã hiểu, cô sẽ là người không thể thay thế trong lòng anh, nhưng cũng vĩnh viễn không thể là một nửa cùng anh sánh bước giữa thanh thiên bạch nhật. Nếu như muốn trách, cô chỉ có thể trách bản thân ngay từ đầu. Dĩ nhiên, phụ nữ đều giống nhau, nghĩ thông suốt là một chuyện,

không thể bỏ đi hy vọng xa vời lại là chuyện khác, miệng thì nói thiên hạ có bữa tiệc nào không tàn, nhưng trong lòng lại mong đợi anh đừng ra đi nữa.

Phương Đăng nhìn qua tấm kính để trong nhà vệ sinh thấy Phó Kính Thù vẫn tần mẩn chăm sóc chậu hoa mỹ nhân, người như anh làm sao không hiểu, sự mong mỏi lớn lao của cô chẳng qua rất đơn giản, mỗi ngày được bên nhau chờ hoa nở. Những cặp vợ chồng bình thường sống chung cùng nhau trải qua bao điều thường nhật, cô quả thật không có được may mắn như vậy.

Ngày hôm sau, Phương Đăng dậy trễ. Phó Kính Thù sáng sớm đã ra ngoài, lần này anh quay về còn có công việc. Họ đã hẹn nhau tối nay sẽ cùng vào trung tâm thành phố, đến quảng trường náo nhiệt nhất chờ đợi tiếng chuông năm mới vang lên. Đến hoàng hôn, Phương Đăng mới nhận được điện thoại của anh, hỏi cô có thể đến chỗ làm việc chờ anh một lúc không.

Phương Đăng không có vấn đề gì. Phó Kính Thù phái người đến đón cô, xe chờ ở dưới lầu, cô xuống tới mới phát hiện người được ủy thác làm tài xế là Phó Chí Thời.

Phó Chí Thời ân cần mở cửa xe cho Phương Đăng, miệng gọi cô là “Cô họ”. Phương Đăng không phải lần đầu tiên nghe được cái chức vị này, anh ta bây giờ mỗi khi mở miệng đều gọi Phó Kính Thù là “chú Bảy” vô cùng thân thiết. Theo lẽ thường, cô là “em họ” của Phó Thất, Phó Chí Thời gọi cô là “cô họ” tính ra cũng không phải là rối loạn luân thường, chỉ là tự nhiên khiến người ta có chút ghê tởm.

Mấy năm trước, Phó Kính Thù chuyển hướng đầu tư về quốc nội, thành lập công ty phân phối dược phẩm Trung Quốc E.G, đem chức giám đốc điều hành giao vào tay Phó Chí Thời, Phương Đăng đã một lần mở rộng tầm mắt. Cô thật sự không hiểu, cứ cho là anh đại nhân không chấp nhận tiểu nhân, sớm bỏ qua ân oán cá nhân, cũng không nên đem công việc béo bở mà giao cho hần. Nhưng sau đó thấy Phó Chí Thời lại càng ngạc nhiên hơn, tỏ ra cảm kích ân đức, Phương Đăng lúc này mới hiểu ra lời năm đó Phó Thất nói – cách trả thù đau đớn nhất dành cho kẻ lăng nhục mình không phải là đánh hần một trận, cũng chẳng phải ăn miếng trả miếng, chính là lúc mình mạnh hơn hần ta, có thể khiến hần ta cam tâm tình nguyện quỳ xuống liếm gót chân mình. Bây giờ trước mặt Phó Thất, Phó Chí Thời không khác nào một con chó.

Phương Đăng ngồi ở băng ghế sau, dọc đường Phó Chí Thời cố tình tìm đủ thứ đề tài để cùng cô trò chuyện, thấy cô chẳng có vẻ gì hứng thú, đành phải ngậm miệng luôn. Phương Đăng tự nhủ không thể nào hiểu nổi cảm giác “thú vị trong chán ghét” này của Phó Thất, rõ ràng là hận hần ta, còn cố ý đem hần ta sai khiến cho bằng được, bản thân cô chỉ muốn tránh xa gương mặt này đi một tí. Nhưng Phó Chí Thời không biết vô tình hay cố ý cứ quan sát cô qua kính chiếu hậu, bị cô phát giác, liền mau chóng nhìn sang chỗ khác. Ngược lại, ánh mắt Phương Đăng lạnh lùng nhìn người ngồi trước mặt mình rõ ràng lộ ra không một chút kiêng dè.

Thời gian trôi qua, mỗi người đều thay đổi, cả Phó Chí Thời cũng vậy. Anh ta mập lên không ít, vóc dáng thì cao ráo hơn, nếu trên mặt không treo nụ cười nịnh bợ đối trá nhìn qua cũng chẳng đến nỗi nào. Nghe nói công ty dược phẩm E.G đang trên đà phát triển mạnh, mấy năm gần đây không những tạo được chỗ đứng vững chắc trong nước, có tin đồn nhãn hiệu dược phẩm nổi tiếng Lâu An Đường cũng sắp bị E.G thu mua lại, chính vì vậy Phó Chí Thời ở trước mặt người khác cũng coi như đắc chí, vô số người thi nhau bợ đỡ.

Phương Đăng còn biết Phó Chí Thời hai năm trước đã kết hôn, người anh ta cưới là nhân viên cấp dưới, một cô gái nông thôn cổ sức phần đầu bước ra ngoài. Cô gái kia rất coi trọng danh xưng bà chủ Phó, nên vô cùng phóng đại chồng mình, nịnh hót đủ điều, không dám làm trái nửa lời. Nói cách khác, Phó Chí Thời có được ngày hôm nay cũng do chú Bảy “chiếu cố” nên tỏ ra hết sức nhẹ nhàng, với cô và Phó Kính Thù trước mặt đều tỏ ra khom lưng uốn gối, cho dù trước kia hần đã xem thường họ như hạng “chuột cùng một ổ”

“Chú Bảy đối với cô họ thật không còn gì để nói. Chú ấy đã vội vàng như vậy, còn lo lắng vì mình mà cô nhỡ bữa cơm tối. Chính vì vậy nên kêu tôi đến đón”. Phó Chí Thời vừa tập trung lái xe vừa nói.

Trước đây Phương Đăng không hề biết anh ta có hứng thú trò chuyện đến vậy, cô chỉ bình tĩnh chờ xem rốt cuộc anh ta muốn nói gì.

Quả nhiên không ngoài dự tính, Phó Chí Thời cười một tiếng, bắt vô đề tài câu chuyện: “Nhắc tới mới nói,

chú Bảy lớn hơn tôi một tuổi, cũng nên có người ở cạnh chăm sóc rồi. Từng nghe cha mẹ tôi nói, bà Ba ở Mã Đại đối với việc chung thân đại sự của chú Bảy cũng có đôi phần gấp gáp, chú là người tài hoa dung mạo, làm thế nào cũng phải tìm người môn đăng hộ đối mới phải. Cô họ, cô là người thân nhất của chú Bảy, cô nói xem mỹ nữ phải thế nào mới có thể cùng chú Bảy chung đôi?”

Phương Đăng lạnh lùng nói: “Đây là chuyện riêng của anh ấy. Đừng nói là tôi, ngay cả cha mẹ ruột của anh ấy còn chưa chắc quản được, anh cần gì để ý?”

Phó Chí Thời không thêm đề ý đến sự lãnh đạm của Phương Đăng, tiếp tục nói: “Có chuyện này không biết cô họ đã nghe chưa, lần này chú Bảy về không phải một mình...”

“Anh đang nói đến Tư Đồ?”

Phó Chí Thời cũng không nghĩ Phương Đăng đã sớm biết người này, hơn nữa còn có thể bình tĩnh nói ra, rất khó cho anh ta kéo dài câu chuyện, nhưng dừng một lát, anh ta vẫn quyết định nói tiếp.

“Nếu cô họ đã nghe nói đến Tư Đồ, chẳng cũng biết Tư Đồ là con gái của chủ tịch Lâu An Đường. Cô ấy đi cùng chú Bảy cũng không phải một hai ngày. Dĩ nhiên ý tôi không phải nói chú Bảy coi trọng một cô gái thì có gì sai, dù sao cũng là đàn ông, những chuyện vui vẻ qua đường thế này cũng không cần để ý quá, cô họ nói có phải không?”

“Rốt cuộc anh đang muốn nói gì?” Phương Đăng không có kiên nhẫn nghe anh ta vòng vo tam quốc, còn tự cho là có thể nhìn được nội tâm của người khác.

“Cô họ, cô đúng là người thẳng thắn...”

“Đủ rồi, tôi không phải cô họ của anh, đừng gọi kiểu đó nữa”.

Nói ra điều này, Phó Chí Thời cố tình khiêu khích: “E.G có kế hoạch thu mua Lâu An Đường, việc này mà nói với công ty có trăm lợi mà không hại, nếu như chú Bảy không đồng ý là vì...”

“Anh nghĩ đến lợi ích công ty như thế, sao không ở trước mặt chú Bảy mình mà nói đi”.

“Chuyện này..chuyện này dù sao cũng là chuyện riêng của chú Bảy, người làm tiểu bối không tiện xen vào, nhưng cô họ thì khác, tiếng nói của cô với chú ấy là...”

Phương Đăng không khỏi nở nụ cười châm chọc: “Anh biết chú Bảy anh làm việc luôn có cách riêng, tôi muốn anh ấy có thể nói lên chủ ý của mình, chuyện của E.G hôm nay chưa chắc đến lượt anh quan tâm. Nếu là vậy, tại sao anh ấy không thể vì Tư Đồ mà buông tha thu mua Lâu An Đường?”

Phó Chí Thời biết rõ đụng phải người bất cương bất nhu, có chút xấu hổ, muốn đánh trống lảng, lại sợ Phương Đăng càng không nể mặt, chỉ đành cười gượng rồi im lặng.

Phương Đăng làm sao không hiểu, nếu như Phó Chí Thời không lâm vào đường cùng, sẽ không tốn thời gian với cô như vậy. Anh ta cũng là người thông minh, biết tính trời sinh của phụ nữ, muốn để cô đối với sự tồn tại của Tư Đồ Quyết mà khó chịu trong lòng, dù cô có là “em họ” của Phó Kính Thù thì vẫn không khác biệt. Có thể nói suýt chút nữa anh ta đã thành công, cho dù không thể khiến Phương Đăng ra mặt can thiệp vào chuyện của Phó Thất, ít nhất cũng có thể khiến cô cảm thấy không thoải mái.

Chỉ tiếc Phó Chí Thời không biết, Phương Đăng đối với phụ nữ bên cạnh Phó Kính Thù cũng không đến mức quá quan tâm. Chỉ cần bà chủ Trịnh còn sống ngày nào, chỉ cần anh còn là người họ Phó, bất luận thế nào anh cũng không thể cưới cô, anh còn là hậu nhân duy nhất của Phó gia, sớm muộn gì cũng sẽ kết hôn, dù cô có sợ hay không, ngày này rồi sẽ tới. Nếu đã vậy, anh và người nào ở bên nhau còn quan trọng đến vậy sao?

Điều Phương Đăng rõ hơn chính là, tình cảm trong lòng Phó Kính Thù gần như rất trong sạch thuần khiết, phụ nữ và tình yêu không phải là điều anh khát khao nhất. Cô biết rõ nếu có một ngày anh thật sự cùng một cô gái khác bước vào hôn lễ đường, nhất định là vì lợi ích chứ không có tình yêu.

Tư Đồ Quyết không phải là người ấy của Phó Kính Thù. Năm trước khi Phương Đăng nhìn thấy người này, cũng đã nghe A Chiêu nói qua. Lúc đó A Chiêu hỏi: “Chị, chị có thấy cô ấy và chị có hơi giống không, chỉ là hơi đen so với chị”.

Thật ra Phương Đăng không hề thấy mình và Tư Đồ Quyết có điểm nào giống nhau. Cô ấy từ nhỏ sống trong sung sướng, hình mẫu đơn thuần như vậy vốn không phải là người Phó Thất sẽ để tâm, nhưng Phương Đăng thấy hơi lạ tại sao ngay cả Phó Thất cũng nói hai người có chút gì đó rất giống nhau? Vì điều này, anh thậm chí đồng ý yêu cầu của chị họ tại Nhị phòng để giúp đỡ một người không quan hệ. Hoang đường hơn là, thời điểm Tư Đồ gặp rủi ro ở Mỹ, Phó Thất nói nếu cô muốn chấm dứt thân phận cư trú không giấy phép, anh có thể sắp xếp cho cô đâu vào đấy ở lại Los Angeles để chăm sóc lão Thôi, mà Tư Đồ cũng đồng ý. Một cô gái nếu như không phải là tuyệt vọng đến đường cùng chắc chắn sẽ không như vậy, cô ở lại bên Phó Kính Thù cũng không phải như là Phó Chí Thời đã nói.

Phương Đăng căn bản không quan tâm chuyện của Lâu An Đường và E.G, cô đối với chuyện công việc của Phó Kính Thù chưa bao giờ hỏi tới, ngược lại thì Phó Kính Thù có lẽ biết nguyên nhân do A Chiếu nhanh mồm, sợ cô nghi ngờ, vô tình hay cố ý nhắc đến Tư Đồ trước mặt cô. Chính là vậy, Phương Đăng mới biết cha nuôi của Tư Đồ hy vọng con gái sau khi ông chết có thể đảm đương Lâu An Đường, cũng gửi gắm hy vọng vào sự nâng đỡ của Phó Kính Thù. Phó Thất nhất thời chưa đưa ra quyết định, cũng khó trách Phó Chí Thời đến cửa ải này tỏ ra cấp bách.

Đến tửu quán mà Phó Kính Thù chỉ định, Phương Đăng xuống xe, không để ý đến Phó Chí Thời. A Chiếu đã đứng trước cửa chờ cô, vừa thấy cô đã mặt mày hớn hở chạy lại. A Chiếu lúc trưởng thành và cậu bé gầy gò đáng thương lúc nhỏ nhìn vào cứ tưởng là hai người khác biệt, đáng đứng thẳng như ngọn lao, khi cười lên nét mặt rạng rỡ như mặt trời chiếu rọi. Từ khi ở cô nhi viện, cậu ta đã đi theo cạnh Phương Đăng không rời, lúc Phương Đăng phải sang Tây Á ba năm, cậu ta lăn lộn khắp nơi làm mấy chuyện lật vật. Phương Đăng liền nói với Phó Kính Thù, cô có thể không cùng đi với anh, nhưng nếu có thể, hy vọng anh có thể đem A Chiếu theo bên người. A Chiếu tính khí đơn thuần, nếu không để ý sẽ dễ dàng gây họa, nhưng bản tính cậu ta thuần lương, lại rất nghe lời của Phương Đăng và Phó Kính Thù, có Phó Kính Thù bên cạnh, cậu ta có thể học hỏi vài thứ, mà bên Phó Kính Thù lại cũng có người đáng tin cậy.

Cứ như vậy, những năm này A Chiếu cũng đang làm việc cho Phó Kính Thù, cậu ta xem Phó Kính Thù cùng Phương Đăng như anh chị ruột, chỉ cần việc họ an bài, cậu ta không có việc gì không nghe theo cả. Nhưng chị và anh lại không giống nhau, tính cách Phương Đăng tương đối, còn Phó Kính Thù tâm tư thâm trầm, vui buồn không ra mặt, A Chiếu vừa kính lại vừa sợ anh, cho nên ở sâu trong nội tâm cậu ta, ở bên cạnh chị Đăng thì thoải mái hơn một chút. Bình thường nếu anh Thất chưa giao việc cho cậu ta, cậu ta chỉ biết chạy về chỗ Phương Đăng, có không ít chuyện liên quan đến Phó Kính Thù đều do A Chiếu cho Phương Đăng biết. Đối với việc này, Phó Kính Thù cũng mắt nhắm mắt mở, hoặc là anh cũng hy vọng trong lúc mình bận rộn không có thời gian, A Chiếu còn có thể làm người liên lạc cho anh cùng với Phương Đăng.

“Chị, chị chưa ăn cơm tối sao, anh Thất nói chị bận rộn ở nhà chắc chắn không có thời gian, anh ấy nói sẽ xử lý công việc rất nhanh, chị vừa ăn vừa chờ anh ấy một lát”.

“Đến giờ anh ấy vẫn còn việc sao?” Phương Đăng thuận miệng hỏi.

A Chiếu nói: “Nghe nói anh Thất muốn mua lại miếng đất, bàn chuyện với người quản lý ở đây, dường như anh Thất rất coi trọng chuyện này”.

“Tiến triển thuận lợi chứ?” Phương Đăng nghe nói Phó Thất coi trọng chuyện này, liền hỏi thêm một câu.

A Chiếu nhún nhún vai: “Nghe nói có đối thủ cạnh tranh, cũng là người có chút lai lịch, nên trước khi chính thức bán đấu giá đều hẹn người phụ trách ra bàn chuyện. Tôi đoán anh Thất tự mình ra mặt, hẳn là không có gì không giải quyết được”

“Cậu đó, bình thường tôi để cho cậu học hỏi...”

Hai người vừa đi vừa nhẹ giọng trò chuyện với nhau, vừa đến cửa phòng tiệc thì đúng lúc cửa bên trong có người đẩy mạnh, một cô gái hơn ba mươi tuổi vội vã bước ra, phía sau là hai người nhân viên mặc Âu phục.

Sau đó Phó Kính Thù xuất hiện ở cửa.

“Hương tổng đã có chuyện bận, hôm khác chúng ta gặp lại.” Anh thông thả gật đầu chào tiễn khách.

Phương Đăng dừng chân lại nhìn, người mà Phó Thất gọi là “Hương tổng” đó thân hình tầm thước, mái tóc dài búi gọn phía sau, nhìn qua là người chính tề lão luyện, không thể nói là đẹp, nhưng chân mày cong mắt

sáng, lúc cười nhìn rất thú vị. Chẳng qua lúc này nụ cười của cô có phần miễn cưỡng, hơn nữa lại còn có thâm ý khác.

“Dĩ nhiên, Phó tiên sinh có lòng chiếu cố như vậy, sau này nhất định có cơ hội tốt gặp lại, cứ để tôi làm chủ mời khách vậy”.

Phó Kính Thù mỉm cười ra vẻ nhún nhường: “Lúc nào cũng được, tôi sẽ chờ.”

Cô gái kia gật đầu, bước chân vội vàng rời đi, ngang qua Phương Đăng bỗng dừng quay đầu lại nhìn một cái.

“Em đến sao”. Phó Kính Thù nhìn về phía Phương Đăng, vẻ mặt giãn ra khá nhiều. “Cơm trưa cũng chưa ăn, anh nói không sai chứ. Nói sao anh cứ phải dán mắt vào em. Em ở bên này chờ anh một lúc, anh đã gọi món ăn rồi, có chuyện gì cứ bảo A Chiêu gọi anh”

Phương Đăng hỏi: “Vẫn chưa bàn chuyện xong sao?”

“Chưa, Đồng cục trưởng của cục Tài chính Quốc gia còn chưa đến”

“Người mới vừa rồi... là người cùng tranh mua đất với anh sao?”

“Phải”

Phương Đăng không khỏi có chút hoài nghi: “Vậy tại sao cô ấy lại đi ngay?” Nói đến đây, dường như đã hiểu ra chuyện gì, “Anh đã làm gì?”

Phó Kính Thù cười nói: “Cũng không có gì, chỉ có lòng tốt nhắc nhở cô ta một chuyện, người nhà của cô ta đang trong bệnh viện phục hồi chức năng có thể sẽ xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn”

“Khó trách” Lần này Phương Đăng đã hiểu, cô nhớ đến ánh mắt của người con gái lúc nãy, không biết tại sao lại có cảm giác rợn người, cô hơi không vui: “Mảnh đất kia quan trọng vậy sao?”

“Hương Viên cô ta rất lợi hại, đối với người hay công việc đều rất khác thường. Em quên anh đã nói rồi sao, đánh rắn phải đánh bảy tấc” (1). Lúc Phó Kính Thù nói mấy lời này, thần sắc vẫn nhu hòa, không nhanh không chậm, giống như lúc ôn tồn đứng cạnh cô mà đàm luận về chậu hoa mỹ nhân tiêu.

Trong lòng Phương Đăng có chút bất an, còn chưa nghĩ ra muốn nói gì, từ ngoài cửa chính quán rượu đã có người bước tới, đứng sau lưng Phó Kính Thù rỉ tai nói mấy câu. Phó Kính Thù sau khi nghe xong, im lặng gật đầu.

Nếu như nói lúc Phó Chí Thời xuất hiện thì chẳng qua Phương Đăng có cảm giác ghê tởm, nhưng lúc nhìn thấy người bên cạnh Phó Kính Thù, đầu óc cô muốn nổ tung. Phương Đăng không kể người đó vẫn còn ở đây, thay đổi ngay sắc mặt, nhìn thẳng Phó Kính Thù hỏi: “Anh ta tại sao lại ở đây?”

Người đứng sau Phó Kính Thù không hề ngạc nhiên khi thấy Phương Đăng, trên mặt nhoẻn ra nụ cười mà cô quá sức quen thuộc, hơi cúi đầu chào: “Phương tiểu thư khỏe chứ, lâu rồi chúng ta không gặp”

“Phó Thất, em hỏi anh lần nữa, anh ta rốt cuộc tại sao lại ở đây?”

Phó Kính Thù quay người nhìn người nọ, anh ta hiểu ý, mau chóng đi khỏi tầm mắt Phương Đăng.

“Em xem, em gấp chuyện gì”. Phó Kính Thù cười lắc đầu nhìn Phương Đăng, sau đó nhìn sắc mặt tái mét của cô rồi nói: “Anh không muốn thấy em như vậy, mới không nói chuyện của anh ta cho em biết”.

Phương Đăng hất bàn tay anh đang cố cầm lấy tay cô ra, lạnh lùng: “Anh không nhớ hẳn là ai, anh điên rồi sao? Trước đây suýt chút nữa anh đã chết trong tay hắn”.

“Phương Đăng, chuyện bất cớ trước đây chúng ta căn bản không chứng cứ”. Phó Kính Thù nhẹ giọng.

“Chính là không có chứng cứ mới để cho hắn nhờn nhờ đến bây giờ! Trong lòng anh biết rất rõ chuyện gì xảy ra, hẳn ta là đồ cặn bã, sao anh có thể cùng hắn... Đừng nói với em, hắn đang làm việc cho anh”

Phó Kính Thù không nói gì, coi như là âm thầm thừa nhận.

Phương Đăng giận dữ quay lại, A Chiêu cũng rút đầu rút cổ chuồn ra xa, xem ra chuyện Thôi Mẫn ở cạnh anh không phải là ngày một ngày hai, chỉ có cô không hay không biết.

Phương Đăng cảm thấy máu trong người trào lên não, Thôi Mẫn tay chân không sạch sẽ chẳng nói gì, cô tin chắc nếu không có hấn ở sau lưng xúi giục, cha cô Phương Học Nông tuyệt đối chẳng bị ma quỷ che mắt mà bắt cóc Phó Thất, cuối cùng phải chết yếu. Lờ muốn nói dâng lên miệng, nhưng cũng không biết nói từ đâu, mắt đỏ hoe.

“Sao anh lại như vậy...!” Tiểu Thất của cô, dù trong lòng có sự kiên trì của anh, cũng có thể vì người mình quan tâm làm mọi cách, nhưng đến giờ anh không phải người xấu. Anh làm sao có thể cùng hạng người như Thôi Mẫn sánh vai thân mật?

Thái độ của Phương Đăng lúc này so với giận dữ càng làm cho Phó Kính Thủ không biết phải làm sao. Tay anh đặt lên bả vai cô như muốn trấn an, một lần nữa bị cô hất thẳng.

“Em nghe anh nói đã, Phương Đăng, anh biết rõ hấn là hạng người gì. Nhưng có lúc “minh thương dễ tránh, ám tiền khó phòng”, hạng người như hấn ngược lại để bên người lại an toàn nhất. Hấn không phải chỉ vì một chữ “lợi” hay sao, anh cho hấn điều hấn muốn, hấn chỉ biết cúi đầu làm việc cho anh. Ở trước mặt anh hấn còn không dám nói lên suy nghĩ, huống chi có một số việc chỉ có hạng người như vậy mới dám ra tay”. Phó Kính Thủ bất đắc dĩ nói với Phương Đăng.

Phương Đăng không thể chấp nhận những lời này: “Người nhà của đối thủ cạnh tranh xảy ra chuyện ngoài ý muốn cũng là do hấn ban cho sao?”

“Hấn biết nên làm đến mức nào, anh sẽ không để hấn làm quá mức. Đây chỉ là một thủ thuật nhỏ trong kinh doanh, cũng chẳng qua là gạt người thôi. Em nghĩ Hướng Viễn cô ta là hạng người lương thiện gì, nếu anh không làm như vậy, cô ta cũng...”

“Đủ rồi!” Phương Đăng không muốn nghe nữa, cô dùng ánh mắt có chút mơ hồ nhìn người đối diện, họ đã quá lâu không gặp, cô còn nghĩ trên đời này có những thứ không bao giờ thay đổi, có phải anh vẫn là Tiểu Thất trong Phó gia hoa viên ngày đó hay không?

“Em không thể coi như chưa nhìn thấy hấn sao?” Đã lâu rồi Phó Kính Thủ mới nếm cảm giác bại trận, môi anh mím chặt: “Tóm lại anh tuyệt đối không để hấn tổn thương em. Phương Đăng, anh đã nhẫn nại quá lâu, anh không thể để em ở trước mặt anh ngăn cản chuyện này. Người khác thấy một bãi cỏ, liền muốn chà đạp nó. Anh phải cho họ biết, trong bãi cỏ mềm kia còn che giấu một con rắn độc, Thôi Mẫn chính là con rắn do anh nuôi lớn”.

Phương Đăng lạnh lùng: “Phó Chí Thời là con chó, Thôi Mẫn là con rắn độc do anh nuôi. Phó Thất, đối với anh mà nói, em là gì hả?”

(1) – Đánh rắn bảy tấc: Đánh ngay vào bụng tim khiến rắn chết ngay tại chỗ. Ý nói đánh một phát phải nhắm trúng đích mới có thể khiến đối phương không thể phản kháng.

26. Chương 21

Phương Đăng không muốn nghe Phó Kính Thủ giải thích, quay đầu rời khỏi tử điểm. Phó Kính Thủ muốn đuổi theo, nhưng lúc này cấp dưới lại nói xe của Đồng cục trưởng đã đến. Anh không còn cách nào khác, đành phải để cho A Chiêu đưa cô đi.

Phương Đăng bảo A Chiêu lái xe đến một dãy phố nằm ở trung tâm thành phố rồi đi xuống, trước khi đi A Chiêu muốn khuyên cô vài câu nhưng cô lập tức chặn lại.

“Tốt nhất cậu nên câm miệng!” – Phương Đăng lạnh lùng.

A Chiêu sợ cô tức giận không dám nói nhiều, nghe lời cô lái xe đi.

Phương Đăng chậm rãi bước giữa quảng trường trung tâm tràn đầy không khí lễ hội, vừa xong giờ cơm tối nên thiên hạ bắt đầu tràn xuống phố, chuẩn bị cùng nhau nghênh đón năm mới.

Một năm rồi lại một năm, anh hoàn toàn thuộc về cô cũng chỉ có mấy ngày này. Phương Đăng có thể cảm nhận được, Phó Thất luôn muốn đối tốt với cô một chút, cô cũng không muốn cãi vã với anh, nhưng cô thật khó chấp nhận khi anh hời hợt nói chuyện người nhà của đối thủ cạnh tranh xảy ra chút “chuyện nhỏ ngoài ý muốn”, càng không thể chấp nhận sự xuất hiện của Thôi Mẫn. Phương Đăng chưa bao giờ ỉn là người tốt, nhưng cô cũng chưa bao giờ chủ động tổn thương bất kỳ ai, cô vẫn nghĩ Phó Thất cũng giống mình.

Là cô cố chấp sao? Ngay cả A Chiêu cũng không cảm thấy chuyện Phó Thất giữ Thôi Mẫn lại bên người có gì không ổn, ai cũng đi về phía trước, chỉ có cô còn khư khư nắm giữ chuyện quá khứ, không cách nào quên được hay sao?

Phương Đăng đi mệt, tìm một băng ghế dài ngồi xuống. Cách nó không xa bồn suối hòa nhạt bắt đầu khởi động, ánh đèn sáng chói, nước bắn cao ngất trời, người người bu đến xem đông đúc. Cô ngồi ở bên ngoài, còn nghe được tiếng hát dang đó bay đến bên tai.

“Nếu như không gặp được anh, em sẽ ở nơi nào?”

Những ngày tháng trôi qua sẽ thế nào, đời người cần quý trọng hay không?

Nếu như quen một ai đó, trải qua những ngày bình yên

Không biết sẽ có hay không tình yêu ngọt như mật...” (1)

Giai điệu quen thuộc của bài hát cũ, càng làm cho Phương Đăng thờ người ra một lúc. Nếu như năm mười sáu tuổi đó cô không quay lại Qua Âm Châu, chưa bao giờ gặp Phó Kính Thủ, cuộc sống của cô sẽ ra sao? Có hay không khả năng một người đàn ông bình thường sẽ xuất hiện, cùng cô sống cuộc đời đơn giản, hỗ trợ nhau mấy thứ vụn vặt củi rau dưa muối hằng ngày, để trong trí nhớ của cô không có Phó Thất, không có những thứ ngọt ngào đến vô cùng đó, cứ thông dong tầm thường như vậy đến lúc già, cũng cho là sống một đời không tiếc.

Đáng tiếc không ai có thể cho cô câu trả lời, bây giờ cô cũng không thể xóa đi Phó Thất trong đời mình được. Không biết ngồi đến bao lâu, đêm càng về khuya, không khí lạnh càng buông xuống nặng nề, chân của Phương Đăng cồng đến mức không còn cảm giác. Bên cạnh cô có người ngồi xuống, cũng không phải là người duy nhất đã đến gần cô trong tối đêm nay.

Phương Đăng quay sang nhìn, không ngờ lại là Phó Thất. Anh và cô cùng dựa vào băng ghế dài, trầm ngâm nghe tiếng hát trên quảng trường.

“Sao anh tìm đến đây được?”

A Chiêu nhất định cho Phó Thất biết cô ở dãy phố này, nhưng khu vực trung tâm phạm vi không nhỏ, chính cô còn không biết bản thân đã đi đến chỗ nào.

Phó Kính Thủ cười nói: “Chuyện này có gì khó, em nhất định sẽ đến nơi nào náo nhiệt nhất”.

Âm thanh ồn ào của chốn đông người cùng với đèn hoa khắp nơi có thể đem lại cho người ta một cảm giác an toàn khá tốt, nhất là vào ban đêm.

“Đứng lên đi cùng anh, mặt em lạnh đến trắng bệch rồi kìa.” Phó Kính Thủ kéo cô đứng dậy, hai người bước thật chậm trên con đường dọc theo quảng trường cạnh bờ sông. Ánh điện đủ màu phản chiếu từ bên kia biển, xa xa là Qua Âm Châu, có thể thấy ánh sáng mờ mờ ảo ảo, nhưng đa phần bị bóng tối bao trùm.

Phương Đăng chợt nhớ mình từng xem qua một bộ phim, trong đó có một câu nói thế này: “thành phố chạy dài không dứt cái gì cũng có, chỉ là không có điểm dừng”. (2)

Chạy trốn khỏi Qua Âm Châu, nhưng phía bên kia của cô là ở nơi nào?

“Trong lòng em nghĩ gì, anh có thể hiểu được.” Phó Kính Thủ dừng lại, đặt bàn tay lạnh như băng lên tay vịn hành lang: “Nhưng nếu như anh có thể thuận lợi mua lại mảnh đất kia, đối với tương lai kinh doanh

của công ty mà nói sẽ mở ra phương hướng mới, thời gian anh có thể danh chánh ngôn thuận ở lại bên em cũng sẽ nhiều hơn”.

“Vậy sao, chẳng lẽ anh nuôi Thôi Mẫn cũng là vì em?” Phương Đăng cười nói.

Phó Kính Thù làm sao không nghe được trong câu nói của cô nồng nặc mùi vị châm chọc, nhưng anh không hề để ý, bình tĩnh nói: “Nói vậy cũng không sai. Em đừng nhìn anh như vậy. Hắn có thể giúp anh làm không ít chuyện, đây là sự thật. Phương Đăng, em đừng nghĩ anh bây giờ có tất cả, thật ra thì anh đang bám vào một sợi dây của người khác thả xuống từ đỉnh núi, chỉ cần một ngày anh chưa lên đến đỉnh, tất cả đều là ảo tưởng. Nếu người phía trên buông lơ sợi dây, mọi thứ đều kết thúc”

Phương Đăng nói: “Đây không phải là kết quả do anh chọn sao? Thay vì như vậy, còn không bằng cứ núp dưới đáy vực chờ đợi, ít nhất sẽ không cần lo lắng sợ hãi”

“Anh cũng muốn, nếu lúc đầu anh không đi, để cho Lục Ninh Hải đem thân phận thật sự của mình công khai, bây giờ chúng ta có thể vui vẻ một chút hay không chứ?”

“Nếu anh nói vậy, chắc chính em đã sai lầm”. Phương Đăng hờ hững nói. “Đáng tiếc không có loại pháp khí nào có thể đánh anh trở về nguyên hình được”

“Anh không có ý này. Nhưng em đã nói đúng một phần rồi đó”

“Gì chứ?” Phương Đăng có chút nghi ngờ.

“Bên ngoài đã có người biết thân thế của anh” Phó Kính Thù nhìn cô, khẽ mỉm cười. “Không biết bị đánh trở về nguyên hình sẽ có mùi vị thế nào”

Phương Đăng vô cùng kinh hãi, mọi tâm tình khác đều chẳng quan tâm nữa.

“Sao có thể như vậy!”

Cha cô và Lục Ninh Hải đều đã chết, ngay cả nhân viên làm việc trong phòng giám định mà Phó Thất rất bất an kia cũng về hưu, hai năm trước qua đời vì bệnh ung thư, không có dấu hiệu gì cho thấy ông ta còn lưu giữ trong đầu hay bảo tồn chứng cứ về kết quả giám định lần đó cả. Lục Ninh Hải không nói dối, ông ta đã xử lý triệt để chuyện này. Hiện nay người biết bí mật này, trừ Phương Đăng, chỉ có một mình Phó Kính Thù, dĩ nhiên những lời đồn đại không thể nào từ hai người họ tiết lộ ra ngoài.

“Lúc cha em còn sống không hề nói với ai khác thân thế của anh, ông ta đã làm theo lời hứa với cô cô Chu Nhan, giữ im lặng đến chết, điều này em tin tưởng ông ta, nếu không phải lúc đó chúng ta chọc giận ông ta, chuyện này ông ta nhất quyết không bao giờ tiết lộ. Đồng bọn tham gia vụ bắt cóc cũng không biết chuyện này”.

“Không liên quan đến ba em” Phó Kính Thù đặt tay lên bàn tay cô để trên lan can, tay của cả hai đều lạnh như băng giá, “Là Lục Ninh Hải để lại chứng cứ”.

“Không đâu! Rõ ràng chính tay em đã hủy diệt kết quả giám định, còn có cả mẫu máu thí nghiệm!” Phương Đăng khẳng định, cô nhớ rất rõ ràng chuyện phát sinh trong tai nạn xe cộ trước lúc hôn mê.

“Anh biết em vì anh làm chuyện đó, nên anh mới có thể bình yên vô sự đến hôm nay. Chuyện này không thể trách em, ngoài kết quả xét nghiệm sau cùng và mẫu máu đem theo bên người, lão già hồ ly Lục Ninh Hải kia còn cất giữ một phần tài liệu”

“Tài liệu gì? Ông ta để ở đâu?”

Phó Kính Thù lắc đầu: “Nói thật anh cũng không hoàn toàn rõ lắm, chỉ biết là ông ta nhất định giữ lại chứng cứ, hơn nữa thứ đó còn nằm trong số di vật ông ta để lại”

Phương Đăng kinh ngạc nói: “Chuyện này sao anh biết?”

“Nếu như anh đoán không sai, sau khi Lục Ninh Hải chết, đa số tài sản đều do vợ ông ta thừa kế. Người đàn bà đó mê cờ bạc, tài sản Lục Ninh Hải để lại cho bà ta mấy năm nay đã thất thoát không ít, trước đây bà ta thua một số tiền khổng lồ, bị chủ nợ ép vào đường cùng, thứ gì có thể trả nợ đều đem ra hết, nhưng

vẫn chưa đủ. Cách đây không lâu bà ta vô tình đọc được bài báo đăng tin anh trở về nước, cho là đã nắm được thời cơ, còn nước còn tát, hy vọng có thể dùng ti tức này đổi một ít tiền”

“Chủ nợ của bà ta...”

“Kẻ truy đuổi bà ta chẳng qua chỉ là bọn tiểu tốt, bọn chúng không biết anh là ai, cũng không chịu tin lời của bà ấy, đánh bà ấy một trận thừa sống thiếu chết, sau đó quay về báo lại với chủ của mình”

“Chủ của bọn họ uy hiếp anh sao?”

“Không, chủ của bọn chúng chính là Thôi Mẫn”

“Hắn dùng cái này đến lấy lòng anh, nên anh mới giữ hắn bên người?” – Phương Đăng nửa tin nửa ngờ, “Chuyện này khó tin, với tính cách Thôi Mẫn, nếu hắn nắm được điểm yếu của anh, hắn ta không có lý do gì lại chẳng đòi anh chi một khoản, không ép anh đến đường cùng hắn nhất định không bỏ qua.”

Phó Kính Thù nói: “Không phải là hắn không nghĩ đến, chẳng qua là chưa có chứng cứ thật sự, vợ góa của Lục Ninh Hải cũng không có. Thôi Mẫn rất khôn ngoan, chưa có bằng chứng xác thực, chỉ với lời nói của một người đàn bà điên rồ, ai sẽ tin hắn đây? Huống chi nếu anh thất bại, đối với hắn cũng chẳng ích lợi gì, dã tâm của hắn rất lớn, làm ông chủ sòng bạc, vài tiệm cầm đồ đối với hắn chắc chắn không đủ, dùng việc này đổi lại sự tín nhiệm của anh, ở lại chỗ anh đối với hắn chẳng khác nào hổ mọc thêm cánh.”

“Vợ của Lục Ninh Hải không có lý do gì nói nhăng nói cuội, chẳng lẽ lúc còn sống Lục Ninh Hải đã từng nói gì với bà ta?”

“Nếu như vậy đã tốt. Vấn đề là Lục Ninh Hải chưa bao giờ mở miệng nói đến chuyện này với người nhà, là bà ta đã chính mắt nhìn thấy ông ta lưu lại di vật trong một tài liệu, nhưng đó là chuyện mười năm trước, lúc đó anh chỉ là thằng vô danh tiểu tốt, bà ta đọc được cũng chẳng để vào lòng. Sau đó bà ta tái giá, con trai của Lục Ninh Hải đem phần lớn đồ đạc đáng tiền trong nhà để lại cho bà ta, chỉ giữ lại di vật của cha mình lúc sinh thời, bao gồm cả tài liệu “không liên can” đó.

“Con trai của Lục Ninh Hải...” – Phương Đăng lẩm bẩm.

Phó Kính Thù nhìn sâu vào mắt cô, “Phải, con trai Lục Ninh Hải – Lục Nhất, em biết rõ hơn anh mà”

“Nếu anh đã biết thứ đó ở đâu, cứ thông qua Thôi Mẫn mà lấy lại, người như hắn ta nhất định sẽ có cách” – Phương Đăng sắc sảo nói.

“Không dễ dàng như vậy, con trai của Lục Ninh Hải và mẹ kế không giống nhau, cuộc sống của anh ta rất đơn giản, Thôi Mẫn không có cách nào hạ thủ. Huống chi theo lời bà ta nói, anh ta sau khi lấy di vật của cha mình có nhiều khả năng cất vào kho giữ làm kỷ niệm, hay nói cách khác, Lục Nhất có thể chưa từng xem qua thứ mà mẹ kế anh ta nói, cũng không biết anh ta cất những thứ đồ này ở đâu, tùy tiện ra tay chẳng khác nào đả thảo kinh xà. Hơn nữa, anh làm sao có thể để tài liệu này rơi thẳng vào tay Thôi Mẫn như vậy, đồng nghĩa với việc dắt dê vào miệng cọp, anh đâu đến nỗi ngốc như thế”.

Sau khi nghe xong, Phương Đăng im lặng hồi lâu, dường như đang nghiền ngẫm lời nói của anh thật kỹ. Cô biết rõ lòng mình, sự lo lắng đối với anh dần dần thay thế bằng nỗi bi ai vô tận.

“Anh muốn em giúp anh đi lấy lại thứ đó chứ gì”. Phương Đăng lẩm bẩm nói.

Nếu so với Phó Kính Thù, Phương Đăng hiểu rõ về Lục Nhất hơn. Sau tang lễ của Lục Ninh Hải không bao lâu, cô gặp Lục Nhất tại cô nhi viện. Anh ta nói muốn chính mắt nhìn thấy cô gái mà cha mình nhận nuôi là người thế nào. Sau khi cha anh ta chết, mẹ kế không thể nào nhận gánh nặng này, cô bé đó vừa mới chạm vào hy vọng đã tan tành, nhất định là rất đáng thương. Anh ta càng không ngờ người ma-sơ chỉ nhìn thấy chính là cô.

Phương Đăng còn nhớ câu đầu tiên Lục Nhất nói với mình: “Thì ra cô không phải là Phó Kính Như, vậy tôi nghĩ di cô chắc cũng không chết”.

Nét mặt của anh ta lúc đó thay vì nói là kinh ngạc, thật ra là có sự vui mừng ngoài ý muốn.

“Tôi nhất định tìm gặp cô” – Anh ta đỏ mặt nói.

Anh ta dĩ nhiên không tìm ra cô, trên đời này làm gì có người nào gọi là Phó Kính Như tồn tại, thật ra thì hôm đó nhà tang lễ cũng chỉ có duy nhất một tang sự mà thôi.

Trong lòng Phương Đăng đầy vẻ đề phòng, trả lời: “Anh tìm tôi làm gì, vì cái chết của ba anh nên tìm tôi tính sổ?”

“Không phải, không phải...” Anh ta quỳnh quáng đứng lên, không biết trả lời thế nào. Thật ra thì Phương Đăng hiểu ý anh ta, chẳng qua cô chỉ muốn anh ta đi nhanh một chút.

Trước khi Lục Nhất ra đi, để lại cho Phương Đăng hai gói đồ, Phương Đăng quay về ký túc xá mở ra xem, trong gói đồ có rất nhiều quà vật, có cả con búp bê mặc quần áo màu hồng. Cô nở nụ cười, đúng là ngốc, anh ta còn nghĩ người cha anh ta nhận nuôi là một cô bé nhỏ. Sau khi cười, cô cầm con búp bê trong tay lật qua lật lại nhìn, đây không phải thứ cô thích, nhưng từ nhỏ đến lớn, đây là món đồ chơi duy nhất cô nhận được, dù nhìn qua có chút buồn cười.

Từ đó về sau, không biết vô tình hay cố ý Lục Nhất thường xuyên xuất hiện trong cuộc sống của Phương Đăng. Mỗi tháng một lần, cô đều nhận được bưu phẩm từ thành phố gửi đến cô nhi viện, có khi là mấy quyển sách tham khảo, có lúc là đồ ăn vật, đôi lúc còn có cả mấy thứ vật vãnh tự tay làm, những món đồ này đa số đều rơi vào tay A Chiêu. Tình hình như vậy kéo dài đến khi cô vào trường Y tá, cũng không biết anh ta hỏi thăm tin tức của cô từ ma-sơ nào nữa.

Phương Đăng đi Tây Á mấy năm, mới hoàn toàn mất liên lạc cùng Lục Nhất. Sau khi cô trở lại, A Chiêu giao cho cô một chồng thư lớn, có thư từ, có bưu thiếp, đều là do Lục Nhất gửi đến cô nhi viện và trường Y Tá, cuối cùng chuyển vào tay của A Chiêu. Phương Đăng bảo A Chiêu thay cô đốt hết tất cả những thứ này, sau này nếu có nhận cũng có thể tự quyền đem xử lý thành giấy vụn.

Sau đó gặp lại Lục Nhất là chuyện hai năm trước, Phương Đăng sau khi xong việc ở tiệm vải, mới vừa khởi động xe không bao lâu là đâm vào một người đi đường, lúc hai bên va chạm thì thấy Lục Nhất từ tòa nhà bên cạnh bước ra. Sau đó họ mới biết mấy năm nay chỗ anh làm việc chỉ cách tiệm vải của Phương Đăng một trạm xe buýt, nhưng hai người chưa bao giờ chạm mặt.

Lần gặp lại này khiến cho Lục Nhất rất vui mừng, có thể trong thời gian qua, anh ta đã siêng năng tìm kiếm Phương Đăng không dứt, rốt cuộc cũng chờ được đến khi cô xuất hiện trong cuộc sống của anh ta lần nữa, nhưng lại không dám tự tiện đến gần. Phương Đăng chỉ biết “tình cờ” trên đường về nhà nếu “vừa vặn” đi qua nơi đó sẽ lại gặp anh ta, cũng sẽ ở quán ăn cô thích nhất mà thấy anh ta lảng vảng gần bên cạnh. Nhất là một lúc, khoảng nửa năm trước, khi cô vào thang máy của tòa nhà mình ở lại thấy anh ta “Đúng lúc vậy” xuất hiện một mình.

Phương Đăng đối với Lục Nhất chẳng có suy nghĩ gì, nhưng cô muốn Lục Nhất chỉ là một người đứng ngoài cuộc sống của mình, không muốn nảy sinh quá nhiều liên quan đến anh ta. Đại đa số thời điểm gặp gỡ, cô đều làm như không thấy anh ta, nhiều lắm chỉ là đối mặt chào hỏi khách khí. Lục Nhất cũng không phải hạng người dây dưa theo đuổi, chỉ giống như cái bóng, khiến người ta không cảm giác được, lại vừa tựa hồ như có mặt ở khắp nơi.

Những chuyện này A Chiêu đều biết ít nhiều, nên Phó Kính Thù biết cũng không có gì là lạ.

“Anh muốn nói, anh muốn em tiếp cận Lục Nhất, từ chỗ anh ta lấy về thứ anh cần, phải không?” Lần này Phương Đăng cất giọng nói rõ ràng.

Phó Kính Thù nói: “Em biết anh không muốn ép em làm bất cứ chuyện gì, anh đã nói em có thể sống cuộc sống mà em muốn”.

Phương Đăng cười, bộ dạng “bán mình bán muội” (3) so với tỉ tê khóc lóc cũng chẳng khác gì nhau.

“Anh có thể trả lời em một vấn đề không?” Cô nhìn vào mắt Phó Kính Thù. Có lần trong giấc mơ, cô đã nhìn thấy từ trong mắt anh bầu trời xanh màu ngọc bích sau cơn mưa, bây giờ cô không thấy gì cả, cũng giống như những thứ mà người ta có thể thấy qua gương, nhưng lại chẳng thể nào thấy nổi chính chiếc gương đó.

Một làn gió biển thổi qua, Phó Kính Thù khép cổ áo khoác ngoài lại cho cô.

“Phó Thất, anh có yêu em không?” Phương Đăng hỏi.

Thật ra anh không ngờ trong hoàn cảnh này cô lại hỏi câu hỏi đó, có vẻ hơi sững sốt. Phương Đăng ngẩng đầu, lẳng lặng chờ câu trả lời của anh.

Phó Kính Thủ nói: “Em nghĩ quan hệ của chúng ta có thể nói rõ bằng một vài chữ hay sao? Phương Đăng, đối với anh mà nói không ai quan trọng hơn em...”

“Đừng nói những lời này! Em chỉ cần anh cho em biết, yêu hay không?” Sắc mặt Phương Đăng lạnh như nước, khẩu khí lại quyết liệt. “Đừng nói em quan trọng với anh bao nhiêu, cũng đừng nói em là chính bản thân anh, thứ em muốn biết chỉ có một điều duy nhất – anh có yêu em không? Giống như một người đàn ông yêu một người phụ nữ, muốn giao phó, muốn chiếm giữ làm của riêng, vì cô ấy làm mọi chuyện điên rồ, vì cô ấy mà ngủ không yên giấc. Tại sao anh không trả lời? Em chỉ muốn một câu trả lời đơn giản nhất mà thôi”

Phó Kính Thủ chần chừ, trên mặt toát ra vẻ chần chừ mà Phương Đăng ít khi nhìn thấy.

“Anh không biết” – Cuối cùng anh chọn câu trả lời thành thật nhất.

“Anh thật ngốc, hết lần này đến lần khác, trong chuyện này anh ngốc đến vậy sao?” Phương Đăng cười, lệ hoen mi, “Tại sao anh không gạt em, chỉ cần anh nói một chữ “yêu”, cái gì em cũng tin, chuyện gì em cũng vì anh mà làm”.

Phó Kính Thủ nói: “Anh không gạt em. Nếu như trên đời này anh chỉ có một người để anh nói thật, cũng chỉ có em thôi, Phương Đăng. Nếu ở trước mặt em anh chỉ biết nói dối, anh thật sự không biết bản thân mình còn có thể tin vào thứ gì nữa”.

Anh không biết, đây có lẽ là lời nói thật lòng. Nhưng trong lòng Phương Đăng cũng đã sớm có câu trả lời.

Anh không yêu cô. Yêu là bản năng bẩm sinh, như ăn cơm hay ngủ. Có thể tình cảm lớn dần theo năm tháng kia chính là tình thân, cũng có lẽ là thứ tình cảm ân nghĩa hay thương hại, cũng có thể là bất cứ tình cảm nào duy chỉ không có thứ tình yêu nam nữ, điều mà cô khát khao nhất.

Cô nhẹ giọng: “Em thà để anh gạt em”.

27. Chương 22 Part 1

Nguyên đán vừa qua, Phó Kính Thủ liền lập tức quay về Tây Á. A Chiêu phải ở lại giải quyết cho xong một số chuyện vặt vãnh, tiện thể giúp đỡ Phương Đăng mấy ngày.

Đối với A Chiêu, tiệm vải là nơi chỉ có phụ nữ mới thích ra vào. Hơn nữa vào buổi tối, những người bạn trước đây cùng lăn lộn kiếm sống đều rời rít gọi cậu ta ra ngoài chào hỏi. Phương Đăng biết cậu ta tính tình còn trẻ, lại ham vui chơi, cũng rất ít quan tâm xem cậu ta đến nơi nào.

Nửa đêm hôm nay, A Chiêu vào một hộp đêm nổi tiếng ở địa phương uống rượu. Cậu ta hào sảng thanh toán tiền, kiên quyết không muốn hùn hạp, mấy người bạn đi cùng hết sức tán dương.

Vừa leo lên xe, bao tử A Chiêu cuộn cuộn lên một trận. Chiếc xe này do Phó Kính Thủ giao cho Phương Đăng không lâu, vẫn còn mới nguyên, cậu ta không dám nôn mửa trong xe, vội vàng lao xuống đường tìm một góc tối mà nôn thốc nôn tháo.

Bao tử nôn xong trống rỗng, cậu ta mới thấy thư thái một chút, dựa vào tường chậm rãi thở mấy nhịp liên. Lúc này có mấy người từ trong hộp đêm bước ra, bị vây chặt chính giữa là một người có vóc dáng cao ráo, cho dù mắt A Chiêu có nhắm nhắm thì cũng có thể nhìn qua là nhận ra hần ngay lập tức – Phó Chí Thời, người này cũng chạy tới đây, quả đúng câu không phải oan gia thì không đối mặt.

A Chiêu chưa bao giờ quên mấy chuyện lúc còn nhỏ, khi Phó Chí Thời ỷ mạnh hiếp yếu coi thường mình, cũng nhớ bộ mặt thảm hại của cậu ta khi đối diện với anh Thất, dù sau đó hai người nước sông không phạm nước giếng, nhưng khi gặp nhau vẫn như cũ, sắc mặt chưa bao giờ tốt cả.

Phó Kính Thù sau đó trọng dụng Phó Chí Thời, A Chiêu không có gì để nói, ai bảo người ta đều là họ Phó tốt số như vậy, hơn nữa với quyết định của anh Thất cậu chỉ biết nhất nhất tuân phục mà thôi. Nhưng tới lúc Phó Chí Thời ngồi lên cao rồi thì tự cho là không ai bằng mình, cũng chẳng bao giờ để mắt tới A Chiêu, cậu ta cho rằng, một tên xuất thân từ cô nhi như A Chiêu chẳng qua chỉ là tay côn đồ cắc kè không hơn không kém, dù bây giờ làm người chạy việc cho Phó Kính Thù, cũng chưa phải là vai trò gì đáng nể. Ngay trước mặt Phó Kính Thù, Phó Chí Thời dĩ nhiên không lộ liễu, nhưng chỉ cần quay lưng, trong mắt hần lập tức toát ra sự khinh bỉ với A Chiêu.

A Chiêu là người tính khí nóng nảy, hận nhất là loại người hai mặt ba đao, vì vậy lúc nào cũng ghét cay ghét đắng Phó Chí Thời. Hai người nảy sinh xung đột riêng tư đã không phải là chuyện một hai lần, chẳng qua vì ngại Phó Kính Thù, cũng không dám làm lớn chuyện.

Bên cạnh Phó Chí Thời lúc này là một cô gái trẻ đẹp, vóc người hấp dẫn, trang phục nóng bỏng, chiếc quần bó sát vào mông cộng thêm cặp chân dài rất dễ khiến người ta mơ mộng viễn vông.

“Anh đưa em về, nếu không em đưa anh về cũng được?” – Phó Chí Thời vừa cười vừa nói với cô gái trẻ.

Cô gái còn chưa kịp trả lời, A Chiêu đứng ở góc tường nghe không lọt tai, mượn rượu vừa xộc xệch bước ra vừa chen miệng vào: “Về nhà? Về nhà nào, vợ mày thích chơi trò hai người lắm hả?”

Phó Chí Thời nghe tiếng nhìn lại, sau khi thấy rõ người vừa nói là ai, không khỏi giận dữ.

“Ô Quang Chiêu, chuyện này có liên quan gì đến mày?”

“Mày của gái thì chẳng liên quan gì đến tao.... Nhưng chỉ vì tao là trưởng bối của mày...”

“Nói nhảm! Mày tưởng mày là ai!” – Bên cạnh Phó Chí Thời lúc đó vừa có gái đẹp, lại có cấp dưới, nhất thời không nhận được vì mất mặt, lớn tiếng mắng.

A Chiêu chùi khóe miệng, tiếng lên vài bước, cười lớn: “Tao nói sai sao? Anh Thất của tao là chú Bảy nhà mày, tao nói thế nào cũng ở hàng chú của mày đúng chứ. Là trưởng bối nhắc nhở mày một câu, muốn bày trò cũng phải cẩn thận hậu viện bốc cháy, cái này cũng vì tốt ày thôi”

Phó Chí Thời cười nhạt: “Mày đúng là tự nâng cao bản thân, cho là tiên đắc đạo hay gà chó thăng thiên hả? Đừng nói là mày, coi như là Phương Đăng cũng không hề gì, bất quá chỉ dựa vào nhan sắc...”

“Mày nói gì! Có giỏi thì nói tao, đừng đụng đến chị tao!” Vốn là A Chiêu chỉ định móc khóe đối phương vài câu, để cậu ta bỏ thói hợm mình, nhưng cậu ta lại động đến Phương Đăng, miệng còn nói mấy câu không tử tế, khiến cho A Chiêu càng bốc cao lửa giận, lão đảo lắc lư bước đến gần Phó Chí Thời thêm mấy bước, tay chuẩn bị giơ nắm đấm vào mặt cậu ta.

Phó Chí Thời cũng uống không ít, né bàn tay của A Chiêu, lùi lại, không hề tỏ ra có vẻ nhân nhượng.

“Tao nói trúng chuyện xấu thì mất hứng sao? Phương Đăng chẳng qua là con cháu cháu bám theo Phó Kính Thù, còn mày là gì, đồ bụi đời”.

“Tao ghét nhất là loại tiểu nhân này, trước mặt anh Thất thì giống như con chó cúi đầu...”

“Tao sao hả? Có giỏi thì đến gặp chú Bảy mà méc tao đi. Tao ày biết, tao là họ Phó, có cốt đút gân cốt tao cũng là người nhà của chú ấy. Những thứ bây giờ chú ấy cho đều là thứ tao đáng có, đừng tưởng tao không biết cả đời này ông chú đó cũng chỉ dựa vào bà chủ Trịnh mà lên mặt với tao, bà chủ Trịnh khen hần ta là người trọng tình trọng nghĩa, hần ta còn phải cảm tạ tao! Chuyện tới tai hần, hần sẽ làm chỗ dựa ày hả? Chỉ tiếc mày không có nhan sắc của Phương Đăng, không giúp được hần...”

Phó Chí Thời còn chưa nói hết mấy lời mượn rượu phun ra, bất thành linh bị A Chiêu ột đấm vào mặt, cậu ta lấy tay bụm mặt lão đảo một bước, trong nhất thời lửa giận bốc lên cao.

“Mấy anh làm gì vậy!” Cô gái bên cạnh không chịu nổi, muốn bước lên can lại.

A Chiêu giận dữ đẩy cô gái sang một bên, giơ cao quả đấm định tiếp tục giáng xuống mặt Phó Kính Thù.

“Khốn kiếp, cái mồm rách của mày!”

Nếu tính về đơn đả độc đấu, Phó Chí Thời lúc bây giờ không phải là đối thủ của A Chiêu, nhưng cậu ta người đông thể mạnh, cười nhạt lùi lại mấy bước, mấy người bên cạnh liền nhanh chóng ép A Chiêu đến góc tường, dàn thành một hàng thi nhau đánh.

A Chiêu khi đánh nhau là bất chấp cả sinh mạng, nhất định truy sát đến cùng, chưa bao giờ kêu đau xin tha, cũng tuyệt đối không hạ thủ lưu tình, nhưng đối phương hôm nay có đến năm người, rốt cuộc là một khó lòng chọi lại số đông, rất mau rơi vào thế bất lợi thua thiệt. May mà cậu ta nhanh chân, tìm khe hở mau chóng chạy vào trong ngõ hẻm, những người kia còn tưởng cậu ta sợ mà chạy trốn, nhưng cậu ta lại gọi điện thoại cho Thôi Mẫn ra tiếp cứu. A Chiêu lúc nhỏ đã có quan hệ tốt với Thôi Mẫn, hôm nay lại cùng làm việc cho Phó Kính Thù, càng thường xuyên qua lại. Thôi Mẫn vốn đang đi vào con đường này, cũng ở khu vực gần đó, nghe nói A Chiêu thua thiệt, không cần nói hai lời liền ột nhóm đàn em chạy tới. Phó Chí Thời cùng bọn thuộc hạ vẫn đang đuổi theo A Chiêu khắp nơi định dạy cho cậu ta một bài học, chưa tìm được người thì đụng đám người của Thôi Mẫn chạy đến tiếp ứng, trong ngõ hẻm lại xảy ra một cuộc ác chiến.

Phó Chí Thời bình thường dù sao cũng là người làm ăn đứng đắn, thuộc hạ bên mình cũng chỉ là vài tay nhân viên thân thiết, ỷ vào rượu nên mới ra chân tay với người khác, đụng phải thuộc hạ của Thôi Mẫn toàn là bọn đầu trâu mặt ngựa nên sớm bị đánh đến mức tè dầm. Thắng bại rất nhanh phân biệt, A Chiêu chùi vết máu trên khóe môi, nhìn bọn người nằm ngổn ngang dưới chân mình thì trong lòng rất đắc ý, vừa lúc này lại nghe tiếng còi báo động càng lúc càng gần.

Thuộc hạ của Thôi Mẫn đi đầu thấy tình huống bất ổn, lập tức bảo A Chiêu rời đi, để chỗ này lại cho bọn họ xử lý. A Chiêu cũng không hàm hồ, cúi đầu cảm tạ rồi vội vàng đi vòng qua đầu trước, thừa dịp xe cảnh sát chưa đến nên nhảy phóc lên xe mình.

“Nè, chú cảnh sát, bên này có...” giọng con gái trong trẻo truyền tới, A Chiêu nhìn lại, thấy cô gái mà Phó Chí Thời tán tỉnh vẫn không bị dọa chạy, lại đứng cao giọng chỉ cho cảnh sát chỗ xe của mình.

A Chiêu không muốn bị bắt vào đồn cảnh sát, chọc chị mình giận dữ, cũng làm phiền đến anh Thất, tình thế cấp bách đành phải lao xuống xe, vọt tới cạnh bên cô gái, thừa dịp cô gái định hét lên liền lấy tay bịt miệng cô lại, kéo cô để vào chỗ bên cạnh tài xế, sau đó nhanh chóng khóa cửa xe rồi khỏi nơi đây đầy thị phi.

“Là cô báo cảnh sát?” A Chiêu chạy một đoạn khá xa, xác định không có cảnh sát bám theo, thở phào nhẹ nhõm, lúc này mới phát hiện cô gái bên cạnh sau khi lên xe, trừ việc đẩy mạnh cửa xe vài cái, cũng không có bày trò gì liều mạng cùng cậu, chẳng qua chỉ nheo mắt nhìn cậu ta đánh giá.

“Đúng thì sao, mấy người xấu như bọn anh nên để cảnh sát còng đầu hết”. Cô gái tức giận nói.

“Gan cô lớn thật!”

“Anh dám làm gì tôi?” Cô gái hừ một tiếng trong mũi.

A Chiêu làm mặt lạnh lùng hù dọa: “Cô không sợ tôi sẽ đưa cô đến nơi không ai biết, trước hiếp sau giết.. không phải...trước giết sau hiếp!”

“Anh dám, đồ ăn mày!” Cô gái học cách cười nhạo của Phó Chí Thời, sau đó nhìn một vòng trong xe, “Chiếc xe này cũng không tệ, chôm được sao?”

A Chiêu giơ nắm đấm trước mặt cô dí dí vài cái, thấy cô gái mặt không biến sắc, nổi giận: “Gì hả? Tôi là ăn mày thì cũng không đánh phụ nữ. Cô và tên khốn Phó Chí Thời kia có quan hệ gì?”

“Ai?”

“Là thằng mập ngu ngốc khi nãy đó. Sao, cô không biết hắn ta à?”

“Tôi làm sao biết hắn, hắn ta ở trước nhà vệ sinh gặp tôi, liền bám lấy nói muốn đưa tôi về, tôi còn chưa kịp từ chối thì giữa đường nhào đầu ra tên ăn mày nhà anh đó”

“Cô mới là ăn mày!” A Chiêu lầm bầm nói, “Cô không quen hẳn ta thì xen vào làm gì?”

Cô gái vừa sửa lại tóc vừa cười: “Trong mắt tôi các người đều không phải người tốt, báo cảnh sát là muốn đem tất cả các người bắt vào trại giáo dưỡng hết chứ sao”.

“Ồ, cô cũng chính nghĩa quá chứ, sao phải đi làm ở hộp đêm? Báo cảnh sát là bà chủ dạy cô hả?”

“Hộp đêm gì chứ, anh có ý gì, anh xem tôi giống loại đó sao?” Cô gái trợn tròn mắt, quay người nhìn A Chiêu giận dữ.

A Chiêu liếc cô ta một cái, “Giống hả? Sao lại không giống... chỉ là.. ngực hơi nhỏ một chút... Đừng động tay chân, cô cử động mạnh quá, lòi cả vú trong rồi kìa...”

Cậu ta tìm nơi an toàn dừng xe lại.

“Đi thôi, chỗ này đậu xe tốt rồi”

Cô gái vẫn ngồi im không chịu nhúc nhích. “Anh phải xin lỗi tôi vì những lời vừa nói”

A Chiêu cười một tràng phản bác: “Đừng hòng. Cô nghĩ mình đúng sao. Cũng được, tôi cũng không ngại boia chút tiền..”

Cậu ta làm bộ đưa tay móc túi, chỉ thấy cánh tay phải của cô gái đưa lên, ánh mắt cậu ta trong phút chốc nóng rực lên, như muốn bốc cháy.

“Chết tiệt!” A Chiêu hét lên một tiếng, lấy tay che mắt: “Cô làm quái gì vậy hả?”

“Nước đề phòng chó sói!” Cô gái bình tĩnh nói, “Ai bảo anh muốn lợi dụng tôi!”

“Tôi có chết cũng không nghĩ tới việc lợi dụng cô, là cô tự tiện chiếm xe tôi, còn dám làm chuyện này sao...” A Chiêu nhắm tịt hai mắt nhảy ra đằng sau, trong tay bỗng nhiên bị nhét vào một vật ướt nhẹp: “Đây là gì hả, vải đề phòng chó sói?”

Giọng cô gái giống như không nhận được cười, cô nói: “Khăn ướt đó, anh chậm mắt đi, nước này rất lợi hại, nếu không sớm lau sạch thì anh phải vào bệnh viện”

A Chiêu không cần biết nhiều như vậy, cầm khăn ướt lên lau thật nhanh vào đôi mắt đang đau đớn, một lúc lâu sau mới may mắn mở ra được, nhìn cô gái ngồi ở vị trí cạnh tài xế, bực mình nói: “Khí gió thật, cô rút cuộc là ai hả?”

“Đừng chửi bậy, đồ ăn mày” Cô gái nhếch mép cười, “Anh hỏi tôi là ai sao, muốn mua tôi hả?”

A Chiêu ném mảnh khăn ướt qua một bên: “Mua cô? Điên à, trừ khi mắt tôi bị mù! Cô cho rằng ai cũng giống Phó Chí Thời không có mắt sao?”

Cô gái nói: “Anh đúng là bị mù còn gì, tôi có chỗ nào không tốt?”

Mắt A Chiêu vẫn còn đau, không còn lòng dạ nào dài dòng với cô ta, “Đi đi, không đi đừng trách tôi không khách sáo!”

“Anh vốn là đâu có khách sáo gì!”

“Có tin tôi sẽ đề cô xuống để...” A Chiêu muốn làm ra bộ mặt hung dữ, nhưng ánh mắt thật sự không chịu hợp tác cùng vẻ mặt.

Tầm mắt vẫn còn mông lung, cậu ta dường như thấy cô gái mỉm cười: “Phí thời gian làm gì.. tôi đề anh thì có...”

Cậu ta còn chưa kịp phản ứng, đôi môi liền kề sát vào một thứ mềm mại, còn mang trong đó cả mùi hương thơm nhẹ. A Chiêu đánh nhau không ít, lại chưa bao giờ gặp một cảnh tượng nào tương tự, cả người đều cứng đờ, đợi đến khi cô gái thu môi lại, chỉ biết che miệng, ấp úng.. “Cô... cô...”

Cô gái cười sảng khoái: “Ăn mày nhỏ, anh dễ thương thật đấy, đây là lần đầu sao? Đừng khóc, anh đang rơi nước mắt hả?”

“Đó là cái nước đề phòng chó sói của cô đấy!” A Chiếu tức giận hét lên, đưa bàn tay run rẩy lên tìm được mặt cô gái, nâng mặt lên, không cam lòng thua thiệt hôn trả. Một lát sau, cậu ta thở mạnh, hất cằm thị uy: “Chỉ có đàn ông mới có thể chiếm đoạt phụ nữ. Thế nào hả?”

“Mùi vị chẳng ra làm sao!” Cô gái cau mày chép miệng.

“Vớ vẩn, chẳng qua tại tôi vừa nôn mửa” A Chiếu rút cuộc đành phải nhượng bộ.

Cô gái nói: “Còn có mùi tanh của máu. Xem ra anh bị đánh không nhẹ”.

Nói đến đây, A Chiếu nổi giận: “Bọn chúng đối với tôi có là gì, chẳng qua tôi cũng không để bọn chúng thắng thế, đánh với bốn năm thằng, tôi thắng! Nếu không phải là tên Phó Chí Thời kia chạy nhanh hơn, tôi đã đánh hắn tới nhận ra không nổi!”

Khi A Chiếu nói đến thắng lợi của mình, đôi mắt híp lại lộ rõ sự vinh quang, sự vinh quang này so với lúc cậu ta giãy giụa với đôi mắt cay xè còn sinh động hơn nhiều.

“Thắng hay không quan trọng đến vậy sao?” Cô gái có chút không hiểu, dĩ nhiên, còn có cả phần không phục.

“Nói cô cũng không hiểu”. A Chiếu tựa lưng vào ghế, ánh mắt từ từ có thể mở ra, nhìn vào đôi cô gái đang tô vẽ lại son môi, hỏi: “Cô rút cuộc từ đâu tới, một mình chạy đến chỗ náo nhiệt đó, muốn dụ trai sao?”

Cô gái rút chiếc gương nhỏ đang cầm lại, trả lời: “Nói cho anh biết, tôi là khách du lịch, trên mấy trang mạng nói hộp đêm đó là nơi vui vẻ nhất ở địa phương vào ban đêm, tôi chỉ là tới đó góp vui, ai mà ngờ giữa đường bị anh tóm đến chỗ này”

“Cô từ đâu tới? Du lịch ở đây sao, chỗ này có gì mà xem chứ?”

“Tôi là người Đài Loan!”

“Ra là vậy!”

“Gì chứ?”

“Tôi muốn nói nghe khẩu âm của cô khá đặc biệt, không giống dân bản xứ”

“Tôi còn định ngày mai sẽ đến Qua Âm Châu, nghe nói chỗ đó có nhiều ngôi nhà cổ rất đẹp”

“Qua Âm Châu?” – Nghe đến cái tên này, A Chiếu cảm thấy tỉnh táo hơn, “Cô còn biết cả QUA Âm Châu? Vậy cô đã nghe nói đến Phó gia Hoa viên chưa?”

28. Chương 22 Part 2

Ánh mắt cô gái cũng rực sáng: “Dĩ nhiên, ai cũng nói Phó gia Hoa viên là ngôi nhà cổ nổi bật nhất Qua Âm Châu, tôi tất nhiên là muốn đến đó, đáng tiếc chỗ đó không mở cửa tham quan”

“Sao cô không nói sớm.. Tôi là người sinh trưởng ở Qua Âm Châu đây..Tôi..” A Chiếu vốn muốn nói, anh Thất của tôi chính là chủ nhân của Phó gia Hoa viên, sau đó lại nghĩ, khó trách Phó Chí Thời nói mình dựa vào anh Thất mà cáo mượn oai hùm, Phó gia Hoa viên là của anh Thất, không phải của cậu ta, có gì tốt để khoe... vì vậy liền nói qua câu khác: “Tôi lúc nhỏ ở... đối diện Phó gia Hoa viên”

“Anh đang gạt tôi sao?” Cô gái cao hứng chớp lấy cánh tay A Chiếu.

“Tôi cần gì gạt cô? Cô không dựa vào tôi thì tôi đã cảm tạ trời đất rồi” A Chiếu tỏ ra ngạo mạn.

Cô gái cười thật tươi: “Anh ở đối diện Phó gia Hoa viên, vậy nhà anh nhất định cũng rất có lai lịch?”

“Rất có lai lịch, là lai lịch to, nhà của tôi thuộc về quản lý của Chúa!” A Chiếu cười lộ ra hàm răng trắng, “Hừ cô thôi, đối diện Phó gia Hoa viên trước đây là cô nhi viện của giáo hội, tôi là một cô nhi”

“Vậy sao?” – Trong giọng nói cô gái tựa như có chút cảm thông.

“Nhưng tôi rất quen thuộc với Phó gia Hoa viên, nếu cô có hứng thú, cứ đi cùng tôi, tôi có thể nghĩ cách dẫn cô vào. Gặp tôi là cô may mắn đấy, không ai quen thuộc với Qua Âm Châu bằng tôi đâu”

Cô gái hôn thật nhanh lên má A Chiếu một cái: “Hứa rồi nhé, khi nào chúng ta đi? Đúng rồi, tôi chưa biết anh tên gì, tôi là Cổ Minh Tử”

“Tên tiếng Nhật sao?” A Chiếu cười: “Đây là tên kiểu gì vậy?”

“Là Minh Tử, Minh của ánh sáng...” Cô gái cũng không tức giận, nói luôn. “Anh cứ gọi tôi là Minh Tử, bạn bè tôi đều gọi vậy. Còn anh, tên anh là gì? Không nói cho tôi biết, tôi gọi anh là “đồ ăn mày” đó”.

“Ai là đồ ăn mày? Tôi tên là Tô Quang Chiếu, mọi người đều gọi là A Chiếu”

“A Chiếu, khi nào chúng ta đi Qua Âm Châu? Tôi đặc biệt, đặc biệt nhớ Phó gia Hoa viên là thế nào trong truyền thuyết rồi”

A Chiếu nói: “Bây giờ thì không được...”

“Ai nói với anh là đi bây giờ, đang ban đêm đó, anh không sợ tôi cũng sợ. Hai ngày nay tôi cũng không làm gì, cứ gọi điện cho tôi”. – Minh Tử rút son môi ra, nguệch ngoạc viết vào vạt áo thun của A Chiếu một dãy số, “Nhất định phải tìm tôi đó”

A Chiếu gật đầu, sau khi trò chuyện xong vấn đề này, cả hai chợt yên tĩnh trở lại. Tim A Chiếu tự nhiên nhảy vọt lên một cái, tiếp theo cậu ta cũng không biết làm gì. Chiếc xe này sáng mai Phương Đăng phải dùng, cậu ta lại hứa sẽ mua đồ ăn khuya về cho chị. Cậu ta cảm thấy hơi khó xử.

Lúc này Minh Tử lại đẩy cửa xe ra. “Tốt lắm, tôi cũng mệt rồi, phải về quán trọ ngủ một giấc thật ngon, tạm biệt ở đây vậy. A Chiếu, tôi chờ điện thoại của anh, không được thất hứa đấy”

Cô vừa định xuống xe mới phát hiện giày của mình đã bị rơi lúc A Chiếu tống lên xe, vì vậy quay lại giật giày trên chân A Chiếu rồi mang vào chân mình.

A Chiếu đưa mắt nhìn Minh Tử vẫy xe rời khỏi đó, còn chưa kịp có chút phản ứng nào, cho đến khi điện thoại di động trong túi vang lên mới như người vừa tỉnh mộng.

Là điện thoại của Phương Đăng, cô ở đầu dây bên kia hỏi cậu ta lúc nào mới về, còn nói Phó Kính Thù gọi điện thoại qua, bảo là cần vài tài liệu gấp, sáng mai A Chiếu phải lập tức bay sang Tây Á đưa cho anh.

A Chiếu nhớ lại lời hứa với Cổ Minh Tử, lần này cậu ta phải đến Tây Á, chắc chắn không phải là đôi ba ngày có thể quay về, đến lúc đó cô ấy còn ở lại đây sao? Nhưng chuyện của anh Thất khẳng định là tương đối quan trọng, không thể nghi ngờ. Cậu ta cúi đầu nhìn xuống vạt áo thun, phát hiện mấy con số đã bị tay mình lau phải còn rất mờ nhạt.

Không thấy rõ đã là không thấy rõ, A Chiếu vừa đọc vừa nghĩ, lại cố chẳng quan tâm nữa. Dù sao cũng là lúc uống say nói nhảm, nói không chừng khi tỉnh rượu sẽ chẳng nhớ gì, cứ cho là chuyện vớ vẩn đi.

A Chiếu quay lại chỗ của Phương Đăng, trên đường mua luôn cháo gà cô thích. Phương Đăng nhìn thấy cậu ta trời lạnh cũng chẳng xỏ giày, mắt đỏ tấy, khóe miệng còn sưng một cục, liền hỏi có phải cậu ta đã ra ngoài gây họa hay không. A Chiếu sợ Phương Đăng lo lắng, nhất mực phủ nhận nói không sao. Ngày thường, chưa chắc Phương Đăng dễ chịu bỏ qua cho, nhưng không biết tại sao, mấy ngày nay trong lòng cô có tâm sự nặng nề, thấy cậu ta tránh né, cũng không muốn truy hỏi quá nhiều. A Chiếu thầm nghĩ mình may mắn.

Chỉ có lúc Phó Kính Thù không ở đây, A Chiếu mới có thể lưu lại chỗ của Phương Đăng. Cậu ta dời ghế ngồi đối diện Phương Đăng, nhìn cô ăn từng muỗng cháo. Trước kia lúc Phương Đăng học y tá, A Chiếu đi làm gần đó, cuộc sống của họ rất đơn giản, có nhiều buổi tối ghé quán cơm cạnh trường ăn một bữa, Phương Đăng thích mùi vị của món cháo trong quán đó, A Chiếu thích thời điểm cùng chị ngồi chung một

chỗ trò chuyện, dĩ nhiên, còn có anh Thất nữa. Cậu ta cũng muốn, nếu như họ có thể quay trở lại giống thời còn nhỏ chung sống bên nhau như vậy thì tốt biết bao.

“Chị, tôi nghe anh Thất nói, chờ có thể an định mảnh đất kia, nói không chừng anh ấy có thể quay lại đây, ở luôn một thời gian đó” – giọng nói của A Chiêu có vẻ rất vui sướng.

Phương Đăng vẫn ăn cháo, dường như chẳng quan tâm.

A Chiêu suy nghĩ một lúc lại nói: “Có lúc tôi thật mong cho bà lão họ Trịnh kia chết sớm một chút”

Phương Đăng hoảng hốt, để muống cháo xuống, nhăn mặt: “Cậu nói chuyện này làm gì? Đừng bao giờ nói lung tung trước mặt anh Thất”

A Chiêu tỏ ra không phục: “Tôi không tin anh Thất đến giờ chưa bao giờ nghĩ như vậy, bà lão đó năm nay tuổi đã cao, còn muốn nắm giữ bao nhiêu thứ chẳng buông tay. Cũng cần phải biết, mấy năm nay nếu không có anh Thất, Phó gia bọn họ đã sớm trở thành tiểu tài chủ lụn bại ở Đông Nam Á rồi. Bà ta còn sống ngày nào, anh Thất sẽ phải chịu ràng buộc, tất cả mọi người cũng bị ức hiếp. Tôi cũng muốn xem bà ta còn sống bao lâu, chờ bà ta nằm xuống rồi, tất cả đều do anh Thất định đoạt, chị liền có thể bay đến Tây Á, hay là đem công ty chuyển thẳng về đây, chúng ta có thể ở cùng nhau như trước, để anh Thất khỏi phải nhớ nhung chị, chị cũng...”

“Cậu thật sự cho là nếu bà chủ Trịnh chết, chúng ta có thể giống như trước đây sao?” Phương Đăng nhàn nhạt nói.

A Chiêu không hiểu rõ ý nghĩa trong câu nói của chị, trên mặt cô có một cảm giác mệt mỏi mà cậu ta ít khi nhìn thấy.

“Dĩ nhiên, sao lại không được”.

“Muốn được như trước, thật ra cũng không khó, chỉ cần anh ấy tình nguyện bỏ tất cả những gì đang có trong tay xuống, không phải đã như trước kia sao, vấn đề là anh ấy có làm được không? Cậu có muốn cùng anh ấy trở lại như trước bằng cách này không?”

A Chiêu vỗ nhẹ xuống bàn: “Sao phải như thế, chúng ta vất vả lắm mới có được hôm nay. Tôi biết rõ, người ta chỉ khi nào trong tay có quyền có thế, mới không cần nhìn sắc mặt người khác, không bị cái loại tiểu nhân như Phó Chí Thời chèn ép. Mấy thứ này không phải trước kia chị nói với tôi sao?”

Phương Đăng mông lung nhớ lại, cô đã từng nói qua những lời thế này sao? Nếu như lúc trước cô tự mình thông minh, thật ra cái gì cũng không hiểu. Người ta rất khó có một ngày tự do thật sự, như Phó Thất đã từng nói, càng leo lên, lại càng lệ thuộc vào sợi dây trong tay người khác, khi anh đã đến chỗ cao nhất rồi, cũng không có can đảm buông tay.

“Chị, chị sẽ mau chóng giúp anh Thất chuyện đó sao?” A Chiêu đột nhiên hỏi.

Phương Đăng ngẩn người: “Chuyện gấp gì, ai nói với cậu?” Cô hiểu rõ, nếu Phó Thất đã đem quyền quyết định giao vào tay cô, sẽ tuyệt đối không nói nhiều lời trước mặt A Chiêu.

Quả nhiên, A Chiêu chần chờ một lát rồi nói: “Là Thôi Mẫn nói, nhưng chú ấy không nói với tôi cụ thể là chuyện gì, chỉ nói là quan trọng. Tôi nói chú ấy suy nghĩ nhiều rồi, nếu anh Thất có chuyện, chị làm sao có thể không giúp?”

Phương Đăng không có khẩu vị, đẩy tô cháo trước mặt ra.

“Nếu chuyện này tôi không thích làm, A Chiêu, cậu nghĩ tôi có nên làm không?”

A Chiêu không ngờ Phương Đăng sẽ nói vậy, buồn bực suy nghĩ một hồi, mới nói: “Nếu là tôi, tôi sẽ thay anh Thất làm, bất luận chuyện gì. Những gì tôi có hôm nay đều là anh Thất cho tôi, tôi cũng tin chuyện anh ấy làm đều vì muốn tốt cho chúng ta thôi”

Phương Đăng không nói thêm câu nào, nhìn A Chiêu một lúc, hai hàng mi rũ xuống. Ngay cả cậu ta cũng cảm thấy cô nên vì Phó Thất vô điều kiện làm bất cứ chuyện gì, thậm chí cũng không cần biết đó là chuyện thể nào, cũng không quan tâm trong lòng cô nghĩ gì. Ngay cả người bụng dạ thẳng tuột như A Chiêu cũng có thể đoán được chuyện gấp cô có thể giúp Phó Thất là gì. Phương Đăng còn nhớ chín năm trước, A Chiêu

vừa mới biết cô phải đi Tây Á làm “hộ lý tư nhân” cho ông già kia, khóc bù lu bù loa như một đứa bé. Hiện tại lúc này, cậu ta cũng chẳng khác nào Phó Thất, cùng bám vào một sợi dây, trong mắt chỉ có đỉnh cao vinh quang. Họ lúc đầu chỉ muốn đi lên, chỉ vì không để người khác giẫm lên mình, khi đã leo lên, càng leo càng không để ý dưới chân mình sẽ giẫm lên thứ gì.

Người ta liệu có nghĩ rằng một ngày nào đó, bản thân mình lại trở thành thứ mà mình ghét nhất hay không? Như tảng băng bị ném vào nước nóng, những thứ tích tụ xung quanh mình đều tan rã, mặc dù còn lại đó, nhưng rốt cuộc vẫn không thể nào tìm thấy được.

29. Chương 23

Phương Đăng từ nhà máy nguyên liệu quay về cửa tiệm đã là buổi chiều, đẩy lớp cửa kiếng thì đụng Tạ Cát Niên đang bước ra ngoài.

“Cô đi đâu vậy?” Phương Đăng thuận miệng hỏi.

Cát Niên gơ gói đồ trên tay lên: “Tôi giao hàng cho khách. Mấy ngày nay đơn đặt hàng nhiều, thợ ráp hàng đều không giúp được”

Phương Đăng đưa mắt nhìn xung quanh tiệm, chỉ có hai nhân viên đang tiếp khách, cô hơi lo nếu Cát Niên cũng đi thì không đủ người ở lại, liền nói: “Chỗ giao hàng có xa không, nếu khách hàng không mấy đặc biệt thì đừng gấp, có thể chờ thợ ráp rảnh rồi thì đi”

Cát Niên mở miệng cười: “Nói gần cũng không gần, chỗ đó chị quen thuộc nhất, đáng tiếc chị cũng không tiện đi chuyến này”

Thấy Phương Đăng cau mày, cô vội nói thêm: “Đây là đồ của Đô Khả Dĩ tiên sinh”

Phương Đăng vừa nghe liền hiểu. Người Cát Niên vừa gọi “Đô Khả Dĩ tiên sinh” chính là Lục Nhất.

Từ khi vô tình gặp lại hai năm trước, đại khái cách vài tháng một lần, Lục Nhất sẽ đến cửa tiệm mua đồ. Phương Đăng chưa bao giờ thiếu kẻ theo đuổi, mượn lý do mua đồ để làm quen với cô cũng không phải không có, nhưng Lục Nhất tương đối đặc biệt. Khi đến cửa tiệm, anh ta không bao giờ tìm nhân viên hỏi xem có Phương Đăng ở đó không, thậm chí có khi chạm mặt cô trong tiệm cũng coi như không có, chỉ đỏ mặt chào hỏi, nếu thấy Phương Đăng vui vẻ thì trò chuyện thêm vài ba câu, sau đó mua vội ít đồ rồi đi liền. Người sáng suốt có thể nhìn ra tại sao anh ta đến, dù cho anh ta chưa bao giờ lên tiếng, cũng chưa từng mời Phương Đăng ra ngoài. Anh ta đến mua hàng liên tục, nhìn chung là mua đủ thứ hàng hóa bày bán trong tiệm của Phương Đăng, nhân viên trong tiệm đối với anh ta đều quen mặt, hề giới thiệu loại hàng nào chỉ cần không quá phá cách, anh ta đều đồng ý mua, nếu đúng lúc không có màu sắc đó, đổi cái khác cũng chẳng vấn đề, hoặc là giảm giá hay không anh ta cũng không bận tâm đến, chính vì vậy Cát Niên liền gán cho anh ta cái biệt danh là “Đô khả dĩ tiên sinh”.

Tuần trước khi “Đô Khả Dĩ tiên sinh” đến cửa tiệm, Phương Đăng đang ở đó. Bình thường hai người gặp mặt, anh ta cũng không căng thẳng lắm, nhưng một lần đó, Phương Đăng lại cố ý tìm lý do tránh vào phòng thay đồ. Lục Nhất vừa nhìn thấy chiếc xe quen thuộc ngoài cửa tiệm, lại không gặp người muốn gặp, có hơi thất vọng, nhưng lại thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng lại theo đề nghị của Cát Niên mà mua bộ rèm cửa mới.

Cát Niên lấy sổ đo cửa sổ của Lục Nhất, biết rõ ràng anh ta ở chung cao ốc với Phương Đăng, nhưng cô nhắc tới “Đô Khả Dĩ tiên sinh”, chỉ là muốn đùa một chút, vì cô hiểu quá rõ bà chủ của mình, Phương Đăng có lẽ làm như không nghe thấy. Cô đem rèm cửa sổ đặt ở yên sau xe đạp điện, đang định lên đường thì nghe tiếng Phương Đăng gọi.

“Cô khỏi đi, rèm cửa sổ này xong việc tôi tiện đường sẽ giao cho”

Cát Niên hơi ngạc nhiên, cũng không tiện hỏi nhiều. Ngược lại hai cô gái trẻ làm việc trong cửa hàng nghe thấy, thừa lúc Phương Đăng vào lấy đồ trong phòng thay quần áo, xúm lại bàn tán.

“Cô bảo không phải bà chủ đang bị “Đô Khả Dĩ tiên sinh” kia làm cảm động đấy chứ?”

“Đô Khả Dĩ tiên sinh” đẹp trai mà, tôi rất thích nhìn hai đồng điệu ở khóe miệng anh ta, cười đẹp y như anh Lý vậy...”

“Anh Lý nào? Cô thích là chuyện của cô, bà chủ có thể giống cô sao...”

“Hừ!”

Phương Đăng bước ra, bỏ lơ như không nghe thấy, cô đi qua quầy, cùi chỏ tay chạm vào bao rèm cửa sổ mà Cát Niên đã gói kỹ càng, tự nhiên lại muốn tránh thật xa, cũng như mấy ngày trước ở cửa tiệm, cô phải tránh vào phòng thay quần áo.

Cô vốn có thể không cần làm vậy, đem rèm cửa sổ giao cho Cát Niên, hoặc là nhân viên nào cũng được, tiếp tục coi như Lục Nhất không hề tồn tại. Phó Thất cũng chính miệng nói, cô có thể sống cuộc sống mà cô muốn.

Nhưng đây cũng là điểm tàn nhẫn nhất của Phó Thất, từ lúc anh mở miệng nói điều đó với Phương Đăng, họ đều hiểu cô thật ra chỉ có một lựa chọn duy nhất. Nếu như cô có thể không quản sống chết của anh, đối với sự sợ hãi lớn nhất của anh ngoảnh mặt làm ngơ, nếu như cô có thể không quan tâm điểm yếu chí mạng của anh lại bị người khác nắm trong tay, bên cạnh luôn có ánh mắt dõi theo dòm ngó, thì cô đã không còn là Phương Đăng nữa. Anh đã ném cho cô đồng xu với hai mặt giống nhau, tuyên bố rằng cho cô quyền tự do lựa chọn. Bởi vì anh biết, cuộc sống của cô cho đến giờ không chỉ có tình yêu dành cho anh, cô còn hy vọng anh sống tốt hơn, vì thế, bất kể chuyện gì cô cũng sẽ vì anh mà làm cả. Điều này đã trở thành bản năng đối với Phương Đăng.

Buổi tối Phương Đăng quay lại nhà, đang cố nhớ ra Lục Nhất ở lầu mấy, không ngờ vào thang máy thì gặp ngay Lục Nhất vừa xong việc trở về.

“Cô về rồi, đúng lúc thật!” – Anh ta cố gắng để lời nói có vẻ tự nhiên, nhưng vành tai đỏ ửng đã bán đứng anh ta mất rồi.

Phương Đăng nói: “Phải, đúng lúc thật, đây là rèm cửa sổ anh đặt ở cửa tiệm tôi”

Lục Nhất vội vàng nhận lấy, lúc này thang máy dừng lại ở lầu mười sáu, ngay tầng lầu anh ở.

“Cám ơn, tôi đi trước... gặp lại sau!” Anh ta hơi tiếc rẻ bước ra thang máy, vừa quay đầu lại mới phát hiện dù hẹn gặp lại sau nhưng Phương Đăng cũng theo anh ta mà bước ra.

Phương Đăng nói: “Cám ơn gì chứ. Khách hàng là thượng đế, tôi phải cảm ơn anh mới đúng”. Thấy anh ta có vẻ không hiểu lắm, cô cười: “Chẳng lẽ trước kia thợ giao hàng của tôi không lắp ráp cho anh sao?”

“Ah, có chứ!” Lục Nhất luống cuống móc chìa khóa ra mở cửa, có lẽ trong lòng anh ta đến giờ cũng chưa bao giờ dám nghĩ một ngày Phương Đăng sẽ xuất hiện trong nhà của mình. Anh ta đẩy cửa, lại đỏ mặt quay đầu nhìn cô: “Cô có thể chờ một chút không, chỉ một phút thôi!”

Phương Đăng nín cười gật đầu. Anh ta đi thật nhanh vào nhà, quả nhiên, chưa đầy một phút sau đã quay trở lại cửa.

“Ngại quá, cô vào nhà đi!”

Phương Đăng đi vào, giả vờ giận hỏi móc: “Anh có chắc là đã dọn dẹp xong đồ hết chưa đó?”

Lục Nhất vội vàng giải thích: “Không phải như cô nghĩ đâu, cô ngồi trước đi”

“Anh cho rằng tôi nghĩ gì?” Anh ta đưa Phương Đăng đến ghế salon, cô ngó quanh một lượt rồi ngồi xuống. Nhà anh ta với nhà cô có cấu trúc giống nhau, chỉ khác là lầu mười sáu và lầu cuối. Ở tầng dưới này so với phía trên cách bày biện đơn giản hơn nhiều, cuộc sống của một người đàn ông trẻ tuổi độc thân cũng khá là đơn giản.

“Cô uống gì không?” Lục Nhất hỏi.

“Sao cũng được, đừng quá bận tâm” Phương Đăng vẫn không kèm chế được nhìn xung quanh, hỏi đại vài câu: “Trước khi dọn đến đây anh ở đâu?”

“Sau khi ba tôi mất, tôi sống ở nhà bà con vài năm, sau này ở nội trú trong trường đại học, rồi thuê phòng kế công ty sống, suy nghĩ nên tìm một chỗ ổn định mới mua căn nhà này, không ngờ lại trùng hợp vậy...”

Phương Đăng dĩ nhiên sẽ không chất vấn gì nếu anh ta nói hai chữ “trùng hợp”.

“Vậy anh sống thế nào? Tôi muốn nói là cha anh mất, mẹ cũng không còn, mẹ kế chắc là không sống cùng anh, cuộc sống của anh trong suốt thời gian đó nhất định không tốt lắm”. Cô cẩn thận hỏi tới.

Lục Nhất từ nhà bếp đi ra, thần sắc cũng không quá nặng nề như cô nghĩ, anh nói: “Thật ra thì tốt, bà con của tôi đối với tôi rất tốt. Là cô nhi mà nói, với tôi coi như may mắn”.

Anh ta đặt mâm đồ trên tay xuống trước mặt Phương Đăng, tổng cộng có ba cái ly, một ly café, một chén trà nóng, còn có một ly giống như nước lọc đun sôi.

“Cho tôi hết sao?” Phương Đăng không khỏi tức cười: “Anh tưởng tôi là trâu hủ?”

Lục Nhất cũng cười: “Tôi không biết cô muốn uống gì, nhà chỉ có ba thứ này, cô tự nhiên đi”

“Anh thật biết điều, tôi còn nghi ngờ không biết anh có phải là người bán thức uống không nữa. Đúng rồi, thật ra anh làm nghề gì?” Phương Đăng bây giờ mới nhận ra, mấy năm nay tuy anh ta thường xuyên xuất hiện trong cuộc sống của cô, nhưng cô biết về anh ta rất ít, trước đây cũng chưa bao giờ để ý.

“Tôi sao? Tôi không có sở trường gì, điều duy nhất có thể nói là chỉ biết học, thời gian học ở trường cũng lâu hơn so với người khác, mấy năm trước thầy tôi ra ngoài gây dựng sự nghiệp, cũng đưa tôi cùng đi, sau đó tôi ở lại công ty của ông ấy giúp một tay. Tôi làm trong ngành vi điện tử”.

“Vi điện tử? Anh là nhân viên IT?”

“Nhân viên IT? Dù sao cũng không phải là ET, đỉnh cao công nghệ của các nhân viên kỹ thuật. Cô uống nước đi, để nguội không tốt đâu.” Trò chuyện mấy câu, Lục Nhất đã trở nên tự nhiên không ít, còn biết nói đùa. Anh bưng ly nước lên đưa cho Phương Đăng, gặp lúc Phương Đăng giơ tay ra cầm ly café, đầu ngón tay hai người vô tình chạm nhau, anh ta rút lại thật nhanh như chạm điện, suýt nữa thì đổ cả ly nước, hai bên má bắt đầu đỏ lên.

Phương Đăng rất ít khi tiếp xúc với một người đàn ông vừa nghiêm túc hay hay ngượng ngùng như Lục Nhất, điều kiện của anh ta cũng có thể coi là thượng cấp, đáng đắp bánh bao, học thức, nói năng đều rất tốt. Khu cao ốc của cô cũng coi là khu vực cao cấp, cạnh bờ biển, giá cả không phải rẻ, anh ta có thể mua nhà ở đây, thu nhập trong công việc chắc hẳn là không tệ. Dù cha mẹ đều mất, nhưng muốn tìm một cô gái tốt tính đến chuyện chung sống cũng chẳng khó khăn gì. Chỉ là nhìn vào chỗ anh ta ở, nếu không phải là sách, CD thì toàn là các loại máy vi tính, trò chơi điện tử, bình thường giờ tan sở cũng vô cùng nguyên tắc, trong lúc nói chuyện cũng không hề tỏ ra dối trá, nhìn thấy phụ nữ thì đỏ mặt, vừa nhìn là biết hoàn cảnh sinh hoạt quá mức đơn thuần, cùng người khác phải ít khi giao tiếp, so với cái tuổi gần ba mươi, trong lòng hình như vẫn còn là một cậu bé chưa trưởng thành.

Phương Đăng uống xong ly café, mới phát hiện Lục Nhất đã nhanh tay đem rèm cửa sổ cô vừa giao đến lắp ráp đâu vào đấy.

“Anh làm hết chuyện của tôi, tôi biết làm gì đây!” Phương Đăng bật cười.

“Cô ngồi đi, không sao đâu!” Lục Nhất vỗ vỗ phải lên bờ vai dính bụi.

Phương Đăng lại đứng lên: “Nếu rèm cửa đã lắp ráp xong, tôi cũng phải về, cảm ơn trà và café của anh... Còn nước nữa...”

Lục Nhất cũng không ngờ sự nhiệt tình của mình lại đưa đến kết quả này, tiếc không thể tháo rèm cửa sổ ngược trở lại. Anh ta có hơi buồn, nhưng không còn cách nào khác, Phương Đăng đã ra tới cửa, anh ta không biết làm gì hơn chỉ biết đứng nhìn theo tiếc rẻ..

“Không cần tiễn.. cũng đâu xa xôi gì... Hôm khác gặp”.

“Hôm khác... Ah, được.. được...”

Phương Đăng bị anh ta gọi lại, quay đầu nhìn hoài nghi: “Sao?”

“Nếu cô không bận gì, có thể ngồi lại một lúc mà”, Lục Nhất có hơi khấn trương, lấy hết can đảm để nghĩ ra cách này giữ Phương Đăng lại. Những năm gần đây, anh ta có thể cảm giác được sự lạnh nhạt của Phương Đăng, không muốn làm cô thấy chán ghét, không có cách nào đến gần, nhưng lại không muốn phải đứng quá xa. Lần này cô chủ động xuất hiện trong cuộc sống của anh ta, trước đây anh ta có mơ cũng không dám, sợ cho là nếu bỏ qua cơ hội này thì không thể nào quay trở lại.

Phương Đăng thấy hơi tức cười, nhìn anh ta chằm chằm: “Anh có chuyện gì sao?”

“Không có... Ah, phải rồi, có chút việc, cô có thể giúp tôi thử máy Kinect mới mua không?”

Phương Đăng thấy anh ta yêu cầu quá thành khẩn, đành phải theo anh ta quay vào nhà.

“Cô chờ một chút, nhanh lắm”

Lục Nhất nhanh chóng từ phòng làm việc chạy ào ra với thứ anh ta muốn tìm, luống cuống tay chân đem thiết bị cài đặt thật kỹ càng. Phương Đăng lúc này mới biết thứ anh ta trình trọng mời mình lưu lại “thử nghiệm” – Kkinect chính là một thiết bị trò chơi cảm ứng toàn thân.

Anh ta lựa chọn trò chơi gọi là “Đoạt bảo kỳ binh”, trên màn ảnh tivi xuất hiện hai nhân vật nhỏ.

“Cô đứng ở đây, hơi tiến lên một chút... giơ tay trái lên... nhảy lên... Phải, là vậy đó.. Còn tôi ở đây, khi chúng ta chạm vào cái đó là có thể ghi bàn...”

Phương Đăng không từ chối, làm y như lời chỉ dẫn của anh ta tiến vào trò chơi, máy thu hình cảm ứng hoạt động, nhân vật trên màn hình cũng lắc lư theo, hết chuyển động đến nhấc tay, phát chân, vòng qua các chướng ngại vật để đi tìm bảo tàng trong trò chơi.

“Cô học rất nhanh, tôi nên chọn độ khó hơn một chút” – Lục Nhất nói.

Phương Đăng vừa cử động vừa cười: “Cái này có gì khó đâu, con nít cũng chơi được mà”

Cô dường như chuyên tâm dồn hết sức vào trò chơi, chỉ một lát sau, trò chơi xuất hiện cây cờ đỏ. Phương Đăng tò mò quay đầu nhìn lại, phát hiện Lục Nhất không biết đã dừng chơi từ lúc nào, đứng sau lưng cô một chút, nhìn cô cười thật tươi.

Màn hình nhắc nhở khoảng cách giữa hai người chơi chưa đúng quy tắc.

Phương Đăng cười dời lên một chút, tiếp tục đuổi theo tiết tấu trò chơi.

“Thắng rồi!” Phương Đăng hoan hô thật lớn, vừa dừng lại vừa thở hổn hển. Nói là trò chơi nhưng thật sự vận động cũng rất mệt, đang là lúc đầu mùa xuân, ban đêm vốn rất lạnh, cô vừa chơi xong cái này thì trên người đều đổ mồ hôi.

“Lớn tuổi rồi, không chịu được nhảy tới nhảy lui như vậy. Anh nói người ở lâu dưới có tìm chúng ta tính số không?” Phương Đăng vừa thở vừa nói, quay đầu đi tìm nước uống, Lục Nhất đang đứng ngăn người bên cạnh sự tỉnh, cầm ly lên: “Tôi đi đổi cho cô nước nóng”

Phương Đăng lắc đầu, mặt mày đỏ ửng vì mệt: “Không cần, tôi về tắm là được rồi”.

“Cô phải về sao? Còn nhiều trò chơi khác mà.. “ Anh ta đã từng chơi qua “Đoạt bảo kỳ binh”, trong trí nhớ cũng nghĩ không nhanh kết thúc đến vậy.

“Gì chứ?” Phương Đăng dừng chân trước cửa, vừa giơ tay kéo áo khoác, vừa quay lại nhìn anh ta.

Lục Nhất gãi gãi đầu: “Còn có “Công phu gấu trúc”, với...”

Phương Đăng cười sặc sụa: “Tôi không phải nói cái này. Lục Nhất, anh nói thật đi, anh không có bạn gái sao?”

“Hả?” Lục Nhất không đời nào ngờ cô hỏi đến vấn đề này, có chút quần bách lắc đầu nhanh, trong lòng dâng lên một suy nghĩ lạ thường: “Tại sao cô ấy muốn biết điều này?”

“Anh có bạn gái?” Phương Đăng thấy anh ta không đáp, kinh ngạc hỏi.

“Không có, tôi không có bạn gái”. Lục Nhất khẳng định một cách cứng cỏi như đang thốt ra lời thề.

Phương Đăng lúc này mới vừa cười vừa nói: “Vậy thì đúng rồi, anh có muốn biết tại sao không?”

Lục Nhất lắc đầu, trong tâm trí chỉ có nụ cười rạng rỡ của cô.

“Đã quen biết nhiều năm như vậy tôi cũng không ngại cho anh biết. Sau này nếu có cơ hội dẫn bạn gái về nhà, đừng mời người khác chơi mấy trò chơi trẻ con ngốc nghếch này nữa, nếu không cả đời anh sẽ độc thân đấy”

Lục Nhất ỉu xiu, chỉ hận không tìm thấy cái lỗ nào dưới đất để chui xuống, đời nào còn có ý cầm chân khách. Phương Đăng bước ra ngoài bấm nút thang máy, anh ta đi theo, mặt đỏ lên lộ rõ là đang còn ngượng. Cô lắc đầu, cười nói: “Còn nữa, sau này đừng đến tiệm mua đồ, có nhiều khách hàng như anh, tôi sợ kiếm quá nhiều tiền đến nỗi phải về hưu sớm đấy”.

Lục Nhất nói thật nhỏ: “Không sao, tôi thật sự thích đồ trong tiệm của cô mà”

Phương Đăng giả vờ lộ mặt kinh ngạc: “Vậy sao, tôi còn tưởng anh thích tôi chứ!”

(*) Đô Khả Dĩ: Sao cũng được

30. Chương 24

Phương Đăng hạ quyết tâm rất khó, nhưng cầm tù một người đàn ông như Lục Nhất đối với cô mà nói quá mức dễ dàng. Cô không cần phải phí sức dệt tấm lưới thật dày, con mồi đã không kịp chờ nhảy tọt vào trong. Lục Nhất mặc dù chưa bao giờ bày tỏ tấm lòng, nghe Phương Đăng nói vài câu chế giễu, mặt mày lập tức ửng đỏ, nhưng chưa đầy hai tháng, anh ta đã chủ động đem chìa khóa cửa nhà giao cho Phương Đăng, với lý do tử tế: bà con xa không bằng láng giềng gần.

Phương Đăng cũng được Lục Nhất mời đến nhà anh ta vài lần, không phải để chơi Kinect nữa, nhưng mấy trò mới cũng chẳng có cái nào ổn hơn, có lúc anh ta nấu cho cô bữa cơm, có khi gọi cô đến để xem DVD, có một lần duy nhất sáng ý, anh ta mời cô ra ban công chơi bóng bàn. Phương Đăng đối với bố cục và cách bày trí trong nhà anh ta cũng ghi nhớ rõ ràng, thừa dịp anh ta đi làm, từng mở cửa vào lục soát không dưới một lần, nhưng chưa tìm được thứ mà cô muốn, ngược lại trong phòng làm việc của anh ta còn phát hiện chiếc hộp trong ngăn kéo, bên trong chứa rất nhiều hình ảnh. Tất cả đều là hình của cô, có thời gian ở cô nhi viện, cũng có thời gian học ở trường Y tá, còn có cả một phần là ở tiệm vải và khu vực phụ cận. Phương Đăng nghĩ thầm, không ngờ Lục Nhất còn có khả năng này, rất có tiềm năng làm việc trong đội quân săn ảnh, nhớ lại lần đầu cô đến nhà anh ta, lúc anh ta vào trong vội vội vàng vàng một lúc có lẽ là đang giấu đi những thứ này.

Tháng Năm, Phó Kính Thủ quay về nước lần nữa, anh thuận lợi thu mua mảnh đất kia, không lâu sau đó đem toàn bộ khu vực này xây dựng một shopping mall, đây cũng là lúc tập đoàn Phú Niên” của Phó gia trải qua hơn nửa thế kỷ yên lặng một lần nữa lại vươn mình đứng dậy, việc này không chỉ có ảnh hưởng sâu sắc đến Phú Niên, trong mắt bà chủ Trịnh càng là chuyện vô cùng trọng đại. Bà nhắc nhở cháu trai phải lo việc mình trước việc người, để mọi thứ đều tiến hành suông sẻ, Phó Kính Thủ dĩ nhiên không dám xem thường.

Tham gia nghi thức ký hợp đồng chuyển nhượng hạng mục đất đai, thời gian thi công còn không bao lâu, Phó Kính Thủ lần này cũng tắt bật chạy ngược chạy xuôi không giống bình thường, Phương Đăng vì vậy mà có rất nhiều thời gian rảnh rỗi.

“Nếu chuyện này em không có tiến triển, anh sẽ có biện pháp khác...”

Phương Đăng nghe được anh nói vậy, cũng có cảm giác nhẹ nhõm, thật ra trong lòng cô không muốn dây dưa tiếp tục cùng Lục Nhất, Lục Nhất vô tội, cô không hy vọng anh ta lại đem nước đổ vào giỏ tre một cách vô ích, nhưng Phó Thất đã nhờ cậy cô, nói cho cùng cũng là vạn bất đắc dĩ, anh còn có biện pháp nào, chẳng lẽ mạo hiểm đem chuyện này giao vào tay Thôi Mẫn. Thôi Mẫn là người nham hiểm, làm sao biết hẳn lại giở thủ đoạn gì.

“Nếu anh có biện pháp khác, lúc đầu cần gì tìm em?” Phương Đăng ngồi trước bàn trang điểm, dùng lược chải lại mái tóc rối bù: “Về phía Lục Nhất, anh cho em chút thời gian”.

Trên đỉnh đầu cô là chiếc nơ nhỏ, chải mấy cái vẫn không thể gỡ ra, có hơi bực mình, cô ném lược lấy tay kéo mạnh. Phó Kính Thủ đứng bên cạnh không chịu nổi, nhặt lại chiếc lược: “Em không thấy tội nghiệp mái tóc sao”

Anh đưa tay giúp cô gỡ chiếc nơ, Phương Đăng nhìn anh qua tấm gương trước mặt, vẻ mặt vẫn như cũ: “Anh thu mua được mảnh đất kia, bà chủ có lẽ rất vui lòng. Bà ấy phải cảm thấy may mắn, những gì đầu tư vào anh đâu hề thua thiệt”

Phó Kính Thủ không nói lời nào, Phương Đăng quay đầu lại nhìn anh, anh đẩy cô ngược trở về: “Em đừng động đây, anh sắp tháo xong rồi”

Anh cúi đầu xuống, dường như đặt hết tâm trí vào chiếc nơ sau tóc của cô, nhưng Phương Đăng lại cảm thấy trong lòng anh đang có chuyện. Người khác đều nói sự thâm trầm của anh rất khó suy đoán, có thể cô đã hiểu quá rõ những thói quen của anh. Nhưng thường là khi trong lòng anh bồn chồn, trên mặt có thể biểu hiện bình thường, nhưng không thể dừng việc đang làm trên tay lại, hơn nữa lại đặc biệt chú tâm vào chuyện đó, trước đây lúc anh chăm chú cắt tỉa bồn hoa cũng thế, bây giờ chải tóc cho cô cũng chẳng khác biệt gì.

Giọng Phương Đăng kéo dài uể oải: “Nói đi...”

“Anh có thể phải kết hôn”

Phương Đăng đột nhiên quay đầu lại, da đầu bị kéo mạnh rất đau, trên mặt cô thoáng vẻ đau đớn, nhưng cùng lúc đó chiếc nơ cũng bị tháo tuột ra.

Phó Kính Thủ buông tay, nhưng vẫn đứng đằng sau cô.

Phương Đăng buộc lại mái tóc rối bời của mình: “Kết hôn? Là bà chủ an bài cho anh sao? Khi nào? Đối phương là người thế nào? Đây không phải chuyện tốt sao, anh sớm muộn gì cũng phải kết hôn...”

Phó Kính Thủ cắt đứt tràng âm thanh không có điểm dừng của Phương Đăng: “Phương Đăng, em nghe anh nói đã! Đây cũng không phải lần đầu bà chủ nói chuyện này với anh, hơn nữa thái độ lần này rất kiên quyết. Anh cũng từng nghĩ tới, không thể cứ giằng co như vậy với bà. Cô gái kia là người Đài Loan, gia cảnh tốt, sự nghiệp của cha cô ta rất lớn, còn là người đam mê biệt thự cổ, không biết tại sao lại để mất đến nhà cũ của Phó gia. Đầu tiên ông ta đến tìm Nhị phòng, em biết Nhị phòng có rất nhiều người, khắp nơi trên thế giới này đều có, ông ta mất bốn năm trời theo đuổi mới có được quyền thừa kế Phó gia Hoa viên từ hậu nhân của Nhị phòng, thuyết phục họ ký tên. Tổng cộng mười chín người có liên quan đến quyền tài sản, từ Đài Loan, Mỹ, Úc, Nam Phi, Canada.. tất cả đều ký giấy tờ chuyển nhượng. Anh tự hỏi bản thân, mình cũng không thể làm điều này. Sau đó, ông ta mới tìm được bà chủ nhà anh. Bà chủ khẳng định không muốn bán, ngôi nhà đó trong mắt bà là cội rễ của Phó gia, trong tay bà cũng nắm giữ quyền của Đại phòng và toàn bộ Tam phòng, anh không biết bọn họ bàn qua lại thế nào, chỉ biết là gia đình bên kia có cô con gái duy nhất hai mươi bốn tuổi, hai bên gia trưởng đều cảm thấy bọn anh rất hợp”.

“Dĩ nhiên thích hợp. Bà chủ có nằm mơ cũng muốn một lần nữa gom hết tất cả sản quyền của Phó gia Hoa viên lại, có người thay bà ta làm chuyện khó khăn như vậy, có lý do gì lại không chớp lấy thời cơ. Nếu hai người kết hôn, không phải Phó gia Hoa viên đều thuộc về hai người, lại còn môn đăng hộ đối, không phải quá thích hợp sao. Giữa càng già càng cay, bà chủ so với anh đúng là có mắt tinh đời” – Phương Đăng vẫn nói nhanh như cũ.

“Quan trọng nhất là, nếu như sản quyền Phó gia Hoa viên đầy đủ, đều có thể chính thức gầy dựng lại. Đây là di nguyện của ông nội anh, bà chủ đã chờ ngày này quá lâu. Hoàn thành tâm nguyện này, bà cũng không có gì bận lòng, sẽ chính thức chuyển tên cổ quyền lại cho anh..”

“Đến khi đó, rốt cuộc anh cũng danh chính ngôn thuận trở thành chủ nhân của Phó gia, chuyện này thật tốt, là chuyện tốt đó!” Phương Đăng thần nhiên cười một tiếng.

Phó Kính Thủ gân cổ: “Đừng như vậy, Phương Đăng, nhìn em như vậy, trong lòng anh càng thấy nặng nề!”

“Em làm sao chứ?” Phương Đăng quay đầu lại cười, đặt tay mình vào tay anh: “Chúng ta bao nhiêu năm qua không phải đều muốn điều này sao? Tại sao anh lại khó chịu? Nếu anh không cưới cô ấy thì cưới ai? Chẳng lẽ cưới em? Chúng ta là người thân đó, người thân!!!”

Phó Kính Thủ không nói gì, hít một hơi thật sâu, ôm chặt Phương Đăng đang nói lảm nhảm vào ngực mình.

Phương Đăng không cự tuyệt, cũng không phối hợp, thần thờ dựa vào người anh, vẫn còn chưa nói xong, âm thanh tỏ ra quyết liệt.

“Sau khi anh kết hôn, Phó gia là của anh, anh cũng có gia đình nhỏ của mình. Không cần em giúp anh cái gì nữa, em cũng không có khả năng giúp anh điều gì. Xây dựng lại Phó gia hoa viên, thật tốt, hai mươi bốn tuổi cũng rất tốt! Phó Thất, em vì anh mà vui như vậy, sao anh lại không vui?”

“Thôi...” Phó Kính Thủ không để cô nói thêm gì nữa, hai tay siết chặt hơn. Dù có ôm thật chặt, họ cũng không thể nào trở thành một, “Phương Đăng, em còn trẻ, cuộc sống sau này còn dài, anh sẽ...”

“Em không cần anh làm gì cả” – Phương Đăng đặt tay lên ngực anh, chậm chậm đẩy ra, lách người khỏi vòng tay anh – “Em cũng không sợ già”

Tuổi trẻ có ích gì chứ, thanh xuân với bản thân đại đa số phụ nữ mà nói không có ý nghĩa. Đàn ông yêu thanh xuân, đàn bà thì sợ già. Phương Đăng không sợ, dù sao anh cũng không yêu cô, trở thành người nhà dài lâu thì có gì quan trọng? Cô còn muốn thật sớm đi qua cuộc đời này, nói không chừng có thể quên được anh.

Chẳng biết vì không muốn cùng nhau tranh cãi, hay là duyên có khác, lần này trở lại Phó Kính Thủ rất hiếm lưu lại chỗ ở của Phương Đăng. Ban ngày anh bận rộn công việc và tiệc tùng xã giao, tối thì ngủ ở nhà trọ.

Cuối tuần Phương Đăng không đến cửa tiệm, nằm trên giường ngủ một giấc mê man. Lúc mơ mơ màng màng nghe có tiếng bấm chuông cửa, cô lấy chăn che đầu lại, một lát sau tiếng chuông di động lại reo. Là Lục Nhất, anh nói trong nhà xe thấy xe của Phương Đăng, hỏi cô xảy ra chuyện gì, tại sao ở nhà mà không mở cửa.

Trong giây phút, Phương Đăng thật sự muốn mở cửa gào vào mặt bảo anh ta biến, nhưng cô vẫn bò dậy. Lục Nhất tràn đầy sức sống đứng ở cửa chào hỏi cô. Nhìn thấy Phương Đăng mặc đồ ngủ, chân đi dép lê, Lục Nhất khó khăn lắm mới vượt qua được sự ngượng ngùng, đỏ mặt, anh ta nhẹ nhàng hỏi cô có muốn cùng mình ra ngoài dùng cơm tối hay không.

Phương Đăng dựa vào cánh cửa tầm ít phút, để cho cả người tỉnh táo lại, vào nhà tắm sơ một chút rồi thay đồ, theo anh ta ra ngoài.

Cô nghĩ rằng Lục Nhất muốn đưa mình ra ngoài ăn bữa tối dưới nền, không ngờ anh chỉ cô lái xe rẽ phải rẽ trái quẹo vào một tiểu khu cũ kỹ, sau đó quen cửa quen ngõ đưa cô lên tầng tám cầu thang bộ, Phương Đăng còn chưa kịp nín thở, cửa mở ra, già trẻ lớn bé không biết từ đâu đổ xô bu lại.

Lục Nhất vừa vào nhà đã giới thiệu, những người trong đó có cô cả của anh ta, dưỡng cả, chị họ, anh rể họ, cháu gái họ, còn có cả người mẹ già của dưỡng cả; nói đơn giản chính là gia đình cô Cả của anh ta. Anh ta chỉ Phương Đăng, giới thiệu ngắn gọn với người thân là “bạn”

Ngay cả cháu gái họ năm tuổi của anh ta đều tặc lưỡi cười một tiếng, mọi người đều tỏ ra hiểu ngầm trong lòng, Phương Đăng còn chưa kịp phản ứng gì, liền bị mọi người đẩy vào ghế salon rồi bu lại xung quanh.

Tiếng của tivi mở rất lớn, một giọng nữ cao vút đang hát: “Hôm nay là ngày tốt, chuyện trong lòng mong muốn có thể thành...”. Bé gái tên Giai Giai ôm búp bê chạy khắp nhà, một lát dừng lại bên chân Phương Đăng, mở to mắt tò mò: “Chị ơi, chị có phải là bạn gái của cậu em không? Cậu em sắp thành ông cụ rồi!”

Mẹ của cô bé không ngại ngần, liền bắt lỗi bảo con gái phải gọi Phương Đăng là “dì”, còn trách cứ nói con gái đừng xen vào, nhưng bản thân thì ngồi sát bên Phương Đăng, thái độ vui vẻ hỏi Phương Đăng tại sao lại quen Lục Nhất, đang làm việc gì? Anh kể họ thì đem hạt dưa và trái cây ra, lại đi pha trà, nhưng để nước cháy khét bị vợ mắng ột trận. Dượng Cả thì ngoài mặt xem tivi, nhưng lâu lâu quay về phía salon nhìn đến mấy lần. Bà cụ nhìn chăm chăm vào mặt Phương Đăng chưa đủ, còn nói muốn xem chỉ tay cô. Lục Nhất vừa vào cửa không bao lâu, đã bị cô Cả gọi vào bếp, từ vị trí của Phương Đăng chỉ nhìn thấy cô Cả miệng nói không ngừng, nhưng anh ta vẫn mỉm cười.

Phương Đăng quen sống một mình, nhất thời khó thích ứng với trường hợp này, cố gắng duy trì nụ cười, trả lời câu hỏi bên này lại gơ tay đón vật bên kia đưa tới, lại còn phải xòe tay cho bà cụ xem tướng số, bận rộn không thể kể hết. Cô cố chèo chống một trận, đứng dậy bước vào nhà bếp xem Lục Nhất đang làm gì, tiện thể tìm cơ hội hỏi anh ta đang giờ trò quỷ gì đây. Ai ngờ vừa vào bếp, cô Cả vừa nấu ăn vừa kéo cô đến bên cạnh, hỏi cô bao nhiêu tuổi, có phải là người bản xứ không, cha mẹ đang làm gì.

Phương Đăng trợn mắt nhìn Lục Nhất, anh ta chột dạ cúi đầu bị cô Cả bắt nhặt rau. Phương Đăng chỉ đành phải nhất nhất trả lời mấy câu hỏi “thân thể” cho cô Cả. Khi cô nói mình là cô nhi, cô Cả giật mình nhìn cô mấy lần, trên mặt toát ra vẻ vừa ngạc nhiên vừa thương hại.

Lục Nhất nói là nhặt rau, thật ra cũng chẳng yên lòng, lá non đều bị anh ta ném, lá già hay sâu cũng giữ lại luôn. Phương Đăng chịu hết nổi, bắt buộc phải nhận lấy phần việc của anh ta. Những thứ này đều là chuyện lúc nhỏ cô hay làm, mặc dù bây giờ rất ít tự mình vào bếp, nhưng vẫn còn quen việc rất nhiều.

Nhặt rau xong còn giúp cô Cả cắt cà rốt, tay chân nhanh nhẹn, kỹ thuật xắt rau chỉnh tề. Lục Nhất muốn đưa Phương Đăng ra ngoài, cô cũng để tâm ăn diện một chút chiếu lệ, cô Cả thấy cô trang điểm tinh xảo, áo quần đẹp đẽ, không ngờ lại làm việc bếp núc giỏi như vậy, dần dần trong nụ cười cũng có mấy phần khá hài lòng.

Thức ăn chuẩn bị xong, mọi người tề tựu vào bàn dùng cơm trưa. Bé gái làm đổ cơm ra bàn bị mẹ mắng, cha cô bé thì gấp cho con cái dùi gà. Cô Cả không ngừng gấp thức ăn cho Phương Đăng, thuận tiện kể cho cô biết các ưu điểm của “Nhất Nhất” nhà họ. Anh kể họ luôn muốn mời Lục Nhất uống vài ly, Lục Nhất nhấp nửa hớp thì mặt mũi đỏ bừng, khéo léo từ chối nói mình không uống được. Dượng Cả thì hỏi đến vấn đề công việc của Lục Nhất và Phương Đăng, lại tự trách mình không để tâm đến tiền hưu trí.

Tiếng hát phát ra từ tivi vẫn còn, mùi thuốc lá từ nhà bếp bay ra ngoài vẫn chưa tan hết, Phương Đăng ngồi đó, bao bọc xung quanh là mùi vị của một thế giới đã mất từ lâu, mùi khói thuốc, mùi vị của cuộc sống bình thường – sự sống động, rộn rịp, trần tục, mỹ mãn... những bức họa này đã từng thoáng qua trong giấc mộng của cô, nhưng cho đến giờ cô chưa từng thật sự hóa thân vào đó.

Lúc tiễn hai người ra cửa, cô Cả cứ nắm tay Phương Đăng một hồi không chịu thả, nhất mực bảo cô có rảnh rồi thì ghé lại. Phương Đăng đành phải gật đầu nhiều lần, khi cùng Lục Nhất đi xuống lầu dưới, mới thở phào nhẹ nhõm như trút được gánh nặng.

“Ngại thật, tôi không nói trước, chỉ vì họ quá quan tâm chuyện của tôi. Cô không giận chứ?” – Lục Nhất cẩn thận dò xét nét mặt cô.

Phương Đăng cười cười, anh ta chắc chắn hiểu nếu là “nói rõ ràng trước”, cô bảo đảm chưa gì chịu đến, chuyện này có coi như trò bịp bợm của một người tử tế hay không? Cô hỏi: “Sao anh lại hòa theo họ, nói tôi là bạn gái anh?”

Lục Nhất liên tiếp khoát tay phủ nhận: “Không có, không có, tôi chỉ nói cô là bạn! Họ chưa từng thấy tôi đưa cô gái nào về, nên mới hiểu lầm!”

“Vậy tại sao anh lại đem tôi về, cố ý để họ hiểu lầm?” – Phương Đăng sừng sộ lên.

“Thật xin lỗi! Tôi cũng không biết tại sao, chỉ là hy vọng hôm nay có thể cùng cô, còn có cả người nhà của tôi cùng nhau ăn một bữa cơm thật ngon.” Anh ta có vẻ thẹn thùng: “Hôm nay là sinh nhật ba mươi tuổi

của tôi. Từ sau khi ba tôi mất, cho đến trước khi vào đại học, tôi sống ở nhà của cô Cả, cả nhà họ đều là người tốt”

“Tôi biết, anh gọi tôi đến đây, cũng vì tôi là người tốt sao?” – Phương Đăng cố ý trêu chọc anh ta, thấy anh ta chuyện gì cũng đem cả ruột gan để ra ngoài miệng.

Nào ngờ Lục Nhất chỉ cúi đầu cười, lại có hơi ngượng ngùng tránh đề cập đến vấn đề này.

Phương Đăng cũng cười nói: “Nếu anh đem tôi giới thiệu với mọi người là bạn gái anh, vậy cho tôi biết, họ đánh giá tôi thế nào đi, từng người một?”

Lục Nhất bị cô khiến cho toàn thân thiếu tự nhiên, nhưng vẫn nói: “Giai Giai rất thích cô, nói lớn lên phải giống như vô. Dượng Cả với anh rể nói tôi nhìn người không tệ, là người may mắn. Phải rồi, chị họ sợ tôi không nuôi nổi cô, chị ấy bảo quần áo và túi xách của cô đều không phải là hàng rẻ, đúng không?”

Phương Đăng chỉ cười không trả lời.

“Cô Cả cũng cảm thấy cô không tệ, không ngờ cô còn biết làm việc nhà, cô hỏi khi nào tôi mới định cưới cô về nhà. Còn bà...”

“Bà cụ nói thế nào?” – Phương Đăng cảm thấy hiếu kỳ khi thấy anh ta có vẻ chần chừ.

“Bà nói cô đẹp quá, sợ tôi không giữ được cô”

“Chỉ e rằng bà ấy nói tôi là hồ ly tinh, bảo anh hãy tránh xa tôi một chút” – Lúc bà lão nhận xét về cô, thì thầm bên tai Lục Nhất, Phương Đăng có thể nhìn khẩu ngữ của bà mà đoán được tám chín phần.

“Người lớn tuổi, trong đầu toàn là những suy nghĩ kỳ quái, cô đừng để trong lòng” – Lục Nhất vội vàng nói.

Phương Đăng giả bộ làm vẻ mặt dữ tợn: “Vậy lần sau tôi sẽ vẽ mặt xấu xí một chút.”

Lục Nhất thốt lên: “Được không, nếu cô không đẹp như vậy, tôi có thể giữ được cô sao?”

“Chỉ sợ đến lúc đó, đến nhìn tôi anh cũng không muốn” – Phương Đăng dường như không thấy mặt anh ta đỏ lên.

Lục Nhất suy nghĩ một chút rồi nói: “Cô tin không, lần đầu tiên gặp cô ở nhà tang lễ, tôi ấn tượng sâu sắc nhất chính là lời cô nói với tôi, không phải là dung mạo của cô”

“Tôi nói gì mà kinh thiên động địa vậy?”

“Cô quên rồi sao? Cô nói dù tôi có muốn hay không, chuyện đã xảy ra sẽ không bởi vì tâm tư tôi mà thay đổi, thay vì trốn tránh, chi bằng hãy dũng cảm đối mặt, mở to mắt xem nó diễn ra thế nào. Sau đó tôi suy nghĩ lại thấy cô nói đúng, có những chuyện kinh khủng đến mức nào tôi cũng không nhắm mắt lại, cho nên, dù cô có xấu xí đứng trước mặt tôi, tôi cũng không sợ” – Lục Nhất nói nửa đùa nửa thật: “Thật sự lúc đó tôi một mực tin cô tên là Phó Kính Như, cô làm sao nghĩ ra cái tên này?”

“Chỉ tiện miệng nói ra thôi” – Phương Đăng nói, cả hai đã đi đến chỗ đậu xe. “Không có chuyện gì, chiều tôi sẽ ghé cửa tiệm một chút”

“Tôi đưa cô đi” – Lục Nhất vội vàng nói.

Phương Đăng bật cười: “Xin anh, người lái xe là tôi, anh làm thế nào đưa tôi đi?”

Khi Lục Nhất bối rối, hai lúm đồng tiền trên khóe miệng càng sâu hơn, Phương Đăng hiếm khi nhìn thấy cậu con trai nào có hai lúm đồng tiền ở vị trí đó, thật ra thì nhìn rất đáng yêu.

“Tôi ngồi xe đưa cô đến đó, sau đó có thể gọi xe khác về nhà” – Lục Nhất ngượng ngùng nói.

Phương Đăng tựa vào cửa xe, tò mò hỏi: “Lục Nhất, anh không lái xe, không phải vì đã lớn rồi mà anh còn không biết đường chứ!”

Nghĩ vấn của cô không phải hoàn toàn không hợp lý, một thanh niên trẻ tuổi như anh, thu nhập cũng tương đối ổn định, rất ít người lại lựa chọn phương tiện giao thông công cộng để sử dụng thường xuyên, nếu không thì đi bộ, ngay cả bằng lái xe cũng không có.

Lục Nhất trầm mặc một lúc, nói – “Cha mẹ tôi đều qua đời do tai nạn giao thông, lúc mẹ tôi xảy ra tai nạn ngoài ý muốn, trong bụng còn có em gái tôi. Không chỉ vậy, còn có cả ông bà ngoại, đó là lúc họ đi du lịch, xảy ra chuyện khi đi du thuyền. Thật kỳ lạ, tôi cảm thấy, chúng tôi là người một nhà, đều không tránh khỏi tai nạn giao thông, tôi rất sợ. Cô cứ cười tôi, không sao cả.”

Phương Đăng không cười nổi, cô nhớ lại hình ảnh Lục Ninh Hải bị đập vào buồng xe, thân hình không nguyên vẹn, cảnh tượng miệng ông trào máu. Nếu lúc đó cô không tham sống, hoặc cô cố gắng nghĩ cách kéo ông ta ra thật nhanh, hôm nay liệu Lục Nhất có rơi vào kết quả mất hết cả cha mẹ hay không?

“Xin lỗi anh” – Cô nhìn anh ta nói.

“Sao lại xin lỗi tôi, tôi cảm thấy cười cũng rất tốt mà, có câu thành ngữ miêu tả dạng người giống tôi là “vì mắc ghen mà bỏ miếng ăn!”

Phương Đăng lắc đầu: “Tôi không phải nói điều này. Lục Nhất, anh biết lúc ba anh xảy ra chuyện tôi có mặt ở đó mà. Tôi không thể cứu ông ấy ra, thành thật xin lỗi”. Đây là câu nói từ lâu cô muốn nói với Lục Nhất, chỉ là cô chưa nói hết, trong thời gian đó, cô chỉ nghĩ đến tất cả mọi cách để bảo toàn bí mật thân thế Phó Kính Thù, hủy diệt mọi chứng cứ liên quan. Chính vì điều này, mỗi khi đến gần Lục Nhất, trong lòng cô đều mang một cảm giác bất an.

Lục Nhất lộ vẻ kinh ngạc, dường như không nghĩ cô sẽ nói điều này.

“Chuyện đó là ngoài ý muốn, sao có thể trách cô? Người lái xe là ba tôi, còn liên lụy cô bị thương. Nếu không xảy ra chuyện đó, nói không chừng chúng ta đã là người một nhà. Lẽ ra cô đã có thể có một mái nhà, nào ngờ xảy ra chuyện, phải quay về cô nhi viện, không có bất cứ thứ gì để dựa vào. Tôi còn có nhà cô Cả quan tâm, ngược lại còn may mắn hơn một chút. Từ lúc đó, tôi rất hy vọng cô có thể sống tốt...”

Lục Nhất chưa kịp nói hết lời, vì Phương Đăng ở cạnh chợt nhón chân lên, nhẹ nhàng ôm anh vào lòng.

“Anh là người tốt, Lục Nhất. Bà cụ nói đúng, anh nên tránh xa tôi một chút” – Phương Đăng vừa ôm lấy anh ta vừa nói.

Có thể Lục Nhất không còn nghe thấy điều gì, lúc này giác quan anh ta gần như mù mịt đi vì khoảng cách kề cận thân thiết cùng với mùi hương phảng phất từ cơ thể cô, vẫn còn cảm giác như đang trong giấc mộng, cho đến khi Phương Đăng buông tay ra, anh ta cũng chưa kịp đưa tay đáp lại, hối hận vì đã không phản ứng kịp thời.

31. Chương 25 - Part 1

Phương Đăng không đến cửa tiệm trong thành phố, nghe theo đề nghị của Lục Nhất thừa dịp cuối tuần đi xa một chút nên đi một hồi đã đến bến phà thông tới Qua Âm Châu.

Lục Nhất chỉ vào ngôi nhà có mái nhọn màu xanh biếc nhô lên ở hòn đảo nhỏ xa xa. “Đó chính là đại giáo đường?”

Phương Đăng gật đầu.

“Mẹ tôi và ông bà ngoại là Hoa kiều, họ đều là tín đồ. Ba tôi không phải là tín đồ, nhưng kể từ khi mẹ tôi qua đời, ông thường dẫn tôi đến đây, chỉ vào nóc giáo đường như vậy nói với tôi, mẹ tôi đã đi theo tiếng gọi của Thượng Đế mà bà tín ngưỡng, lên thiên đường. Cô thử nói xem, sau khi chết người có đạo và không có đạo có đến cùng một nơi không? Tôi rất sợ họ không thể đoàn tụ ở thiên đường” – Lục Nhất nói.

Phương Đăng trả lời: “Chuyện này anh chỉ có thể hỏi Thượng Đế thôi”

“Cũng được, vậy ta sẽ đi hỏi Người. Cô có muốn cùng tôi lên đảo không? Có khi đi cùng với người địa phương Qua Âm Châu, Thượng Đế sẽ không gạt tôi”.

“Thượng Đế không phải là thổ thần của Qua Âm Châu đâu”. – Phương Đăng cười nhạo. Cô không muốn lên đảo, nhất là đi cùng với Lục Nhất. Nhưng cô lại muốn nghe anh ta nói nhiều hơn về chuyện trước đây của cha mẹ mình, như vậy có khi anh ta sẽ lộ ra chút gì đó về di vật của cha mình để lại. Bây giờ cô không thể chờ được chỉ muốn lấy vật đó vào tay, sau này Phó Thất cũng không còn lo lắng, cô cũng được giải thoát, từ nay tránh xa Lục Nhất, không cần lừa gạt người hiền lành như anh ta nữa.

Hai người vào giáo đường ngồi một lúc, Thượng Đế dĩ nhiên không trả lời vấn đề của Lục Nhất, nhưng anh vẫn hết lòng cảm tạ Thiên Chúa đã ban cho Phương Đăng ngồi cạnh mình lúc này. Rời khỏi giáo đường không xa chính là Cô nhi viện Thánh Ân, Lục Nhất hỏi Phương Đăng có muốn vào trong xem qua một chút không, Phương Đăng không chịu.

Lục Nhất không miễn cưỡng, anh cũng hiểu đôi khi có những ám ảnh trong quá khứ, con người ta không muốn đối mặt lại lần nữa. Anh đi cùng Phương Đăng về phía trước, nghe tiếng cười đùa của trẻ con từ trong cô nhi viện vọng ra: “Tôi cũng khờ thật, trước khi nhìn thấy cô, tôi luôn nghĩ ba tôi đã nhận nuôi một “em gái nhỏ”, ai ngờ cô chỉ hơn tôi một tháng thôi. Cô còn chưa cho tôi biết, ba tôi và cô nguyên có gì lại biết nhau?”

Phương Đăng nói gạt anh ta: “Chuyện này tôi cũng không rõ lắm, ba anh nói muốn nhận nuôi tôi, tôi cũng rất bất ngờ. Có lẽ ông ấy cảm thấy tôi đáng thương.”

Lục Nhất không hề nghi ngờ, anh gạt đầu nói: “Tôi cũng đoán vậy. Có lẽ cô và cha con chúng tôi có duyên phận với nhau chẳng?”

Anh ta nói xong còn liếc nhìn Phương Đăng, thật không ngờ Phương Đăng nghe những lời này cảm thấy vô cùng châm biếm. Có duyên phận hay không, là phúc hay là họa chỉ có trời mới biết, nói không chừng có một ngày, anh ta cũng sẽ như người cha đã chết của mình, ân hận vì sự bất hạnh này.

“Ba tôi bình thường rất nghiêm túc, thật ra thì ông là người rất tốt, không chỉ đối với tôi, ông ấy còn quan tâm đến những người nghèo khổ yếu thế, luôn muốn giúp đỡ họ. Tôi nhớ có lần một đương sự rất nghèo đến nhờ ông giúp đỡ, ông tình nguyện thay người đó ra tòa, không nhận một xu thù lao nào cả. Ông luôn nói, thế giới này tồn tại công bằng và chính nghĩa. Từ nhỏ ông là tấm gương của tôi, tôi muốn trở thành người chính trực, cao thượng, đối đãi với người chung quanh đầy thiện ý như ông vậy”

Phương Đăng giấu mặt che miệng cười nhạt, cô không muốn phá hỏng hình ảnh cao quý của người cha trong lòng đứa con trai, cô cúi đầu nhìn đá xanh dưới mặt đường: “Nếu là vậy, ông trời đúng là không có mắt”.

Lục Nhất mỉm cười: “Dù ba tôi đã không còn, ông vẫn khiến cho tôi tìm được cô, tôi tin lúc đó ông thật lòng muốn cho cô một cuộc sống bình yên dưới mái gia đình. Nếu ông có thể thấy chúng ta... làm bạn bè, nhất định rất vui”

“Có lẽ!” – Phương Đăng nói hờ hững.

Vì đang là ngày cuối tuần, Qua Âm Châu không ít du khách. Lâu rồi Phương Đăng không lên đảo, nơi này đã thay đổi không ít. Năm năm gần đây trên đảo khai thác mạnh du lịch, nhiều quán rượu, quán café mọc lên như nấm, rất nhiều ngôi nhà cũ giống Phó gia Hoa viên đều bị tu sửa lại, mở ra cho du khách tham quan, hoặc làm thành quán trọ gia đình. Cô nhi viện Thánh Ân bị quy hoạch lùi về sau một chút, phía trước đều là mấy tiệm bánh ngọt, cửa hàng thủ công mỹ nghệ; căn nhà xây dựng trái phép của lão Đỗ cũng bị phá hủy, thay vào đó là một siêu thị mini. Căn gác nhỏ cô đã từng sống dĩ nhiên cũng không tồn tại nữa, chỉ có Phó gia Hoa viên là vẫn như lúc ban đầu, tĩnh lặng trong mưa gió thời gian.

“Phương Đăng, trước khi vào cô nhi viện, cô ở đâu trên đảo này?” Lục Nhất tò mò hỏi.

Phương Đăng chỉ vào siêu thị mini: “Là ở đó, chúng tôi thuê một căn phòng ở lầu hai”

“Đáng tiếc không biết trước đây thế nào.” – Lục Nhất có hơi tiếc nuối.

“Có gì đáng tiếc, dù sao cũng rất tồi tàn”

“Khi đó cô có từng nghĩ tới sau này mình sẽ ra sao không? Phải rồi, tại sao cô lại mở tiệm vải?” – Đường như đối với bất cứ điều gì liên quan đến Phương Đăng, Lục Nhất đều muốn biết, chỉ hận không được đem cả kiếp này và kiếp trước của cô tìm hiểu rõ ràng.

Phương Đăng không tự chủ được, chậm bước lại, nhìn về Phó gia Hoa viên cách đó không xa. “Tôi thích những thứ bằng vải, tạo cho người ta cảm giác như một mái nhà”

Cô lại nói dối, trong lòng cô rốt cuộc chỉ có cánh cửa sổ nhỏ che phủ bởi tấm màn đỏ thắm bằng nhung, ở trong giấc mơ, rất nhiều lần cô thấy mình đang chạy về phía cánh cửa sổ đó, nhưng trước mắt cô vĩnh viễn cũng chỉ là là dãy hành lang hẹp chờ đợi dẫn cô vào căn gác thấp. Phó gia Hoa viên sau khi không có ai ở, bên trong hoang phế hơn nhiều, đa số đồ trang trí đều bị lấy đi, tấm màn rũ trước cửa sổ cũng không còn đâu nữa. Sau khi trưởng thành, Phương Đăng từng tìm kiếm khắp nơi chất liệu và màu sắc giống tấm rèm này, nhưng không bao giờ được như ý, cuối cùng mở ra tiệm vải. Sau đó cô mới biết, cô không thể nào tìm lại được chiếc màn cửa sổ giống ban đầu, bởi vì ngay cả người đứng sau rèm cửa trong trí nhớ của cô cũng đã hoàn toàn khác biệt.

“Tôi cũng cảm thấy vậy” – Lục Nhất phụ họa. Anh ta cũng nhìn thấy Phó gia Hoa viên đằng trước, bất kể nó lụn bại thế nào, đều là thứ không thể thay thế trên hòn đảo nhỏ Qua Âm Châu này, không ai có thể xem thường điều đó được.

“Đa số các căn nhà cũ đều được kiến tạo lại mới, cô nói tại sao Phó gia Hoa viên nổi danh nhất lại hoang phế ở chỗ này? Không biết hậu nhân nhà đó có thấy đau lòng không, tôi có đọc qua một số tài liệu liên quan đến đảo, nghe nói danh tiếng của Phó gia Hoa viên năm đó quả là có một không hai”.

“Có thể họ cũng có nỗi khổ của mình” – Phương Đăng nói.

Lục Nhất tỏ ra đồng ý: “Trước kia tôi cũng nghe ba tôi nói qua, đại gia tộc quá khứ càng cường thịnh, vấn đề liên quan đến sản quyền càng phức tạp. Phương Đăng, trước kia cô ở cạnh Phó gia Hoa viên, có nghe đồn đại gì về chỗ này không?”

“Đồn đại gì chứ? Không phải đó chỉ là tòa nhà cũ sao?”

“Tôi nghe nói Phó Gia Hoa viên nổi tiếng là căn nhà ma trên đảo, trời tối xuống sẽ nghe tiếng gió lạnh thê thiết thổi qua. Người ta còn gọi nó là Hồ ly gia viên, cô có biết tại sao không? Lúc ở đối diện chỗ này cô có sợ không?”

“Dĩ nhiên sợ, trong đó còn có cả nữ quỷ, mỗi đêm trăng tròn đều bò khỏi miệng giếng khô chui ra ngoài, tóc tai rũ rượi, đi quanh vườn than khóc” – Phương Đăng hù dọa anh ta.

Lục Nhất đường đường là một đại nam nhân, dĩ nhiên không thể bị hù, anh ta cười: “Cô bịa chứ gì, tôi cũng cảm thấy mấy chuyện thần thần quỷ quỷ này đều là lời đồn bậy bạ cả”

Phương Đăng và anh ta mua hai chai nước ở siêu thị mini đối diện, chợt nhớ tới điều gì, cô lên tiếng: “Tôi kể cho anh nghe chuyện xưa liên quan đến Phó gia Hoa viên, chuyện này không phải tôi bịa đâu”

Cô ngồi xuống trước cửa siêu thị mini, vừa uống nước, vừa đem chuyện liên quan đến Tiểu Xuân cô nương, chồn hoang cùng hồ ly đá kể liên tu bất tận. Lục Nhất chú ý lắng nghe, cuối cùng, anh nói: “Chuyện này so với chuyện nữ quỷ ở giếng khô cô kể khi này còn kinh khủng hơn nhiều”.

“Sao lại kinh khủng?”

“Cô thử nghĩ xem. Chuyện nữ quỷ trong liêu trai đã nghe rất nhiều, nhưng câu chuyện xưa mà cô kể rất sâu xa, làm cho người nghe trong lòng không thoải mái. Chồn hoang móc tim giao cho hồ ly đá, chẳng những không có được người bạn nó muốn, ngược lại còn phải thay hồ ly đá chịu sự trừng phạt cùng nỗi cô tịch ngàn năm, thật quá bất công. Nó chẳng những không còn tim, mà trong lòng đều cũng cô đơn lạnh lẽo”

Phương Đăng cười nói: “Công bằng? Anh tin trên đời này có công bằng sao?”

“Dĩ nhiên” – Lục Nhất nói rất kiên quyết: “Trên đời này dĩ nhiên có công bằng và chính nghĩa tồn tại, người tốt sẽ gặp điều tốt mà thôi – con chồn tốt bụng rồi cũng sẽ như vậy”.

Phương Đăng không đồng ý, chỉ có những người từ nhỏ sinh ra giữa ánh sáng mặt trời, tính tình trong sáng thuần lương như anh ta mới tin vào những điều này.

“Chuyện xưa thôi, nghe xong rồi bỏ”

“Câu chuyện này do ai kể với cô vậy?” – Lục Nhất hỏi.

“Tôi quên rồi. “ Phương Đăng nói đại.

“Tôi nghĩ người này chưa kể xong chuyện cũ rồi, không có lý do gì kết cục lại như vậy.

“Vậy anh muốn thế nào.” Phương Đăng cười, trêu ghẹo: “Chẳng lẽ anh muốn viết cho nó thêm cái kết”

32. Chương 25 - Part 2

Lục Nhất cũng cười, anh ta cầm chai nước suối, suy nghĩ một lúc rồi nói: “Tôi sẽ chọn cho nó cái kết khác... Dù con hồ ly đá không quay lại nữa, cũng không lý gì để cho chồn hoang nhỏ bé phải chịu cô đơn suốt một ngàn năm dài như vậy, nhất định phải có cái gì đó xuất hiện...”

“Ví dụ như chuột đất hay côn trùng chứ gì?”

“Cô không thể nói dễ nghe một chút sao?”, Lục Nhất cười như trẻ con, “Cô để tôi nghĩ đã, thích đạo trong vườn hoang nhất chính là chim, phải rồi, là chim”

“Một chú chim?” Phương Đăng hớp một ngụm nước, nuốt nửa thì ghen.

“Sau khi nghe câu chuyện này tôi đã suy nghĩ kỹ” – Lục Nhất cố tình giữ vẻ mặt nghiêm túc: “Tôi nghĩ đó sẽ là một chú sơn ca cô đơn”

“Sao lại là sơn ca, sơn ca thế nào chứ?”

Lục Nhất cười nói: “Cô đừng hỏi tại sao nhiều như vậy, sơn ca là con chim tốt... ah.. một loài chim có ích! Cô đừng người, nghe tôi nói hết đã. Sau khi hồ ly đá ra đi, có một ngày, trong vườn xuất hiện con chim sơn ca bay đến, nó thấy chồn hoang nhỏ bé cô đơn, nên ngày nào cũng tới, đậu trên ngọn cây cất lên tiếng hát...”

“Dựa vào gì chứ?”

“Sao?” Lục Nhất bị cô hỏi bất ngờ, không giải thích được.

Phương Đăng nói: “Chuyện xưa của anh có chỗ vô lý, chim sơn ca kia dựa vào cái gì mà đối với chồn hoang tốt như vậy, còn ngày ngày ca hát cho nó nghe”

“Cô thật kỳ lạ, tại sao chuyện gì cũng nghĩ đến vấn đề quá xấu. Vậy cô nói đi, chồn hoang nhỏ bé kia dựa vào cái gì mà giao trái tim cho hồ ly đá?” Lục Nhất vốn là không phục.

Phương Đăng sững sốt một chút, cô cũng không nghĩ đến điều này.

“Vì chồn hoang và hồ ly đá lúc đầu là đồng loại” – Cô cố gắng “cưỡng tình đoạt lý”

“Ai nói là không cùng chủng loại thì không thể đồng cảm? Sao cũng được, chuyện xưa của tôi là vậy đó, chim sơn ca mỗi ngày hát cho chồn hoang nghe, còn dùng mỏ tỉa lông cho nó. Chồn hoang lại có bạn, dường như được tái sinh” – Lục Nhất rất hài lòng về câu chuyện viết lại của mình.

“Không có tim thì sống thế nào?” Phương Đăng bĩu môi “Cha mẹ anh trước kia không kể truyện cổ tích cho anh nghe sao, anh đúng là đầu độc truyện thiếu nhi”

“Tôi không hiểu cô nghĩ gì, Phương Đăng, tin tưởng vào thứ tốt đẹp trên đời này khó khăn đến vậy sao?” Lục Nhất vừa đứng lên vừa tỏ ra hết sức cố chấp.

Phương Đăng cũng đứng dậy: “Có nhiều truyện cổ tích như vậy, sao không thấy cô công chúa nào từ trên trời bay xuống giải cứu ông già ham công nghệ này đi nhỉ?”

Lục Nhất nói suy nghĩ trong lòng: “Sao cô biết không có?” Nhưng cuối cùng không ai nói ra hết điều mình cần nói, đành phải tiếp tục cúi đầu cười.

Bị anh ta quấy rầy một lúc, trong lòng Phương Đăng cảm thấy dễ chịu hơn, cô đi dọc theo chân tường vòng ra đằng sau Phó gia Hoa viên, trước đây đã nhiều lần cô đều bước vào Phó gia Hoa viên từ chỗ này.

“Anh có muốn chính mắt nhìn thấy pho tượng hồ ly đá không?” Cô quay đầu mỉm cười, cởi bỏ giày cao gót.

“Muốn... Oh, cô không phải định leo tường vào đấy chứ?” Đừng làm vậy, coi chừng bị người khác bắt gặp” – Lục Nhất nhìn tứ phía, anh ta không nghĩ Phương Đăng sẽ hành động thế này, người chưa bao giờ làm chuyện xấu đương nhiên thấy khản trương.

“Sợ bị bắt gặp thì đừng lên tiếng”. Phương Đăng nghĩ may mắn hôm nay mình mặc quần dài. Thật ra cô đã quá rõ ràng, lão Thôi được Phó Thất đưa sang Mỹ dưỡng lão, khu vườn này đâu còn ai ở. Nhiều năm qua cô không làm trò leo tường, lúc đầu còn chưa sử dụng sức thật tốt, thích ứng một lúc, mới phát hiện vẫn còn khả năng này, chỉ phóng một phát đã leo lên trên nóc vách tường.

Lục Nhất chứng kiến cảnh “mỹ nhân leo tường” không khỏi mở rộng tầm mắt. Nhìn qua đã thấy Phương Đăng ngồi ung dung ở chóp tường, vỗ tay một cái, ngụ ý bảo anh ta làm theo.

Lục Nhất từ khi còn nhỏ ngay cả đi học muộn cũng chưa từng thử qua, đừng nói là trèo cây leo tường, nhưng ngay cả một cô gái yếu đuối cũng còn leo lên được, đừng nói nam nhân đại trượng phu như mình, đang do dự không biết có nên tháo giày không.

“Nè, tháo giày ra để ở đâu?” – Anh ta hạ thấp giọng thì thào.

Phương Đăng nhìn về khu vườn không trả lời anh ta, chỉ một lát sau, không chờ anh ta cởi giày ra, cô đã im lặng nhảy xuống trở về bên cạnh, mang giày vào đi một mạch. Trong mắt cô không còn tia sáng linh động như vài phút trước, cả người như đang hồn xiêu phách lạc tận nơi nào.

“Phương Đăng, cô sao vậy?”

Lục Nhất vội vàng đuổi theo hỏi.

Phương Đăng càng đi càng nhanh, dường như sau lưng có ma quỷ đuổi theo. Cô nhất định không nói cho Lục Nhất mới vừa rồi mình đã nhìn thấy gì.

“Cẩn thận”. Phó Kính Thù đi trên đường mòn thông qua hậu viện của Phó gia hoa viên, cỏ dại mọc chưa quá gối, từng tác từng tác cõ nơi đây anh đều quá rõ ràng thông suốt, nhưng người khách mặc váy ngắn mang giày cao gót phía sau thì chưa rành lắm, nên anh không thể không quay đầu lại nhắc nhở.

Phó Kính Thù sau khi xử lý hoàn hảo công việc cá nhân thì gọi điện cho cô gái kia để yêu cầu gặp mặt chính thức, đối phương cũng không tỏ ra bất ngờ, chỉ là cô chủ động đề nghị địa điểm gặp mặt tại Phó gia Hoa viên, điều này có hơi nằm ngoài dự đoán của Phó Kính Thù. Nhưng anh nghĩ cha cô ta vốn có sở thích đối với biệt thự cổ, có “kỳ phụ” ắt có “kỳ nữ”, xem ra cũng không hẳn là vô lý.

Theo phép lịch sự, Phó Kính Thù trước tiên mời đối phương ăn bữa trưa trên đảo. Cô gái gọi là Cổ Minh Tử kia quả là sáng sủa trẻ trung như lời bà chủ Trịnh nói, hiếm thấy là cô cũng không giống như mấy “quý cô” mà Phó Kính Thù từng tiếp xúc qua, nếu không quá mức Tây hóa thì lại tỏ ra vô cùng kiêu ngạo; cô vui vẻ, tràn đầy nhiệt huyết, cư xử chừng mực, cũng gây ấn tượng đầu tiên khá tốt trong lòng Phó Kính Thù.

Sau khi ăn xong, Phó Kính Thù đưa Minh Tử đến Phó gia Hoa viên. Sau khi lão Thôi rời đi, bà chủ Trịnh cũng không màng đến việc mời thợ làm vườn coi sóc nữa, trước mắt cứ để cho nó hoang tàn, bà một mực tin rằng mình sẽ còn sống đến ngày thấy Phó gia Hoa viên xây dựng lại. Lần này trở về Phó Kính Thù mới phát hiện vườn hoa duy nhất phía sau Đông lâu cỏ dại cũng mọc um tùm, không còn hình dáng gì nữa.

Cổ Minh Tử theo Phó Kính Thù đi xem chung quanh một chút, dù lần đầu tiên tới đây, đối với phong cách, cách bày trí thậm chí còn cả tài liệu về kiến trúc, đặc điểm của Phó gia Hoa viên cô đều có xem qua, tỏ ra vô cùng hiểu biết, quả nhiên ảnh hưởng từ cha mình không ít.

Cô đi giày cao gót trên cỏ nên khó tránh trầy trật, phải để ý dưới chân, ánh mắt lại không ngừng nhìn xung quanh xem xét, dường như tiếc rẻ không dám bỏ lỡ bất kỳ chi tiết nào, lời nói cũng tràn đầy âm hưởng tán tụng.

“Trước kia ba tôi nói, Phó gia Hoa viên là tinh hoa đỉnh cao của lối kiến trúc thời đại nửa thực dân, tôi còn không tin. Sao mọi người lại nhấn tâm để ột nơi tốt thế này trở nên như vậy? Tây lâu chẳng còn nhìn ra nữa, Đông lâu thì khá hơn một chút, tiền viện và hai vườn hoa nhỏ thì càng đáng tiếc”. – Minh Tử thở dài nói.

Phó Kính Thù trả lời: “Một lời khó nói hết, lúc đầu khi người nhà tôi ra đi cũng là bất đắc dĩ, sau này thế cuộc và chính sách thì không thể ngờ đến được. Bây giờ nhà đã lấy lại được, nhưng người của Phó gia đa số đều không ở trong nước, Đại Phòng, Nhị Phòng, Tam Phòng có rất nhiều người, sản quyền cũng phức tạp, ai cũng có suy nghĩ riêng, việc xây dựng lại không phải chuyện dễ dàng. Nếu như không phải ba cô thân thông quảng đại, có thể thuyết phục tất cả mọi người của Nhị phòng ký vào khế ước cam đoan, sợ rằng không biết còn bỏ phế đến khi nào nữa”.

Minh Tử nói: “Ba tôi lần đầu tiên thấy Phó gia Hoa viên ở Đài Loan đã rất thích, nhưng sau đó người khác nói với ông, Phó gia Hoa viên ở Đài Loan chẳng qua chỉ là mô phỏng theo nhà cũ của Phó gia thật tại đây, do người nhà Nhị phòng di cư sang Đài Loan không muốn quên nguồn cội, xây dựng lại y theo ngôi nhà cũ. Lúc tôi chỉ mới mười mấy tuổi, ba tôi sang Đại Lục công tác, liền cố ý tìm đến đây, sau khi trở về, ông ở trước mắt chúng tôi thì thăm rất lâu, nói là tiếc nuối, một tòa nhà có phong cách, rộng lớn lại đặc biệt đến vậy mà bị bỏ lụn bại, thật không đành lòng. Nếu như ngôi nhà này thuộc về ông, dù tốn bao nhiêu công sức tiền bạc, ông cũng sẽ khôi phục nó lại hình dáng cũ. Tôi nghĩ từ đó trở đi, ông đã muốn mua lại Phó gia Hoa viên ỉnh. Ba tôi là người đã muốn gì thì phải làm cho bằng được, nghe nói ông đã mất năm năm, từng bước từng bước thuyết phục hậu nhân Nhị phòng, dùng cách từ mềm mại đến cứng rắn để họ đồng ý chuyển nhượng tên sản quyền, thật đáng giật mình. Chẳng qua ông ấy không ngờ, hậu nhân nhiều nhất của Nhị phòng đều giải quyết xong, nhưng Tam phòng lại khó thuyết phục, bà nội của anh nói gì cũng không chịu buông Phó gia Hoa viên, còn nói nếu bán căn nhà cũ, bà có chết cũng không thể nhắm mắt”.

“Những người ở thế hệ của họ có lòng tin hơn chúng ta rất nhiều” – Phó Kính Thù đẩy cổ đại trước mặt để vạch đường cho Minh Tử – “Nếu như bà đồng ý bán Phó gia Hoa viên, bây giờ chúng ta cũng không đứng tại chỗ này”

Minh Tử chợt cười nói: “Anh không biết thôi, ba tôi rất hài lòng về anh. Ngày nào cũng khen anh là người có bản lĩnh hiếm thấy so với thanh niên đồng trang lứa, cái gì cũng giỏi. Tôi cảm thấy trước đây ông để mắt đến Phó gia Hoa viên, bây giờ lại coi trọng anh hơn. Nếu ông ấy là phụ nữ, nói không chừng sẽ tự mình gả cho anh. Thật giống như nếu tôi không gặp được anh sẽ ôm hận cả đời”.

“Vậy còn cô, cô nghĩ thế nào?” Phó Kính Thù cười khẽ, dù sao cũng đều là chuyện đặt lên bàn thương lượng, anh cũng không cần tỏ ra kiểu cách.

Anh thẳng thừng hỏi ý kiến của cô. Nếu là người khác, dù sao cũng là lần đầu gặp mặt, Minh Tử nói không chừng cho rằng đối phương hỏi như vậy là hết sức đường đột, nhưng hết lần này đến lần khác những lời tương tự nói ra từ miệng Phó Kính Thù, đem đến cho cô cảm giác như “nước chảy thành sông”, có vẻ như chỉ tự nhiên mà nói. Cô so với anh trẻ tuổi hơn, dáng dấp cũng hấp dẫn hơn người, gia thế tài sản cũng không thua kém một nam nhân như anh, nhưng trên người anh giống như có điều gì rất đặc biệt, dường như bất kỳ thời khắc nào cũng thuyết phục người ta, khiến người ta cảm động, làm người ta mềm lòng, gặm nhấm người ta, để người ta cảm thấy anh nói gì, làm gì đều vô cùng chính đáng. Ngay cả dáng vẻ của anh khi mỉm cười hay cất giọng, nhìn như không hề có chút tấn công nào, nhưng người khác lại sẽ cảm thấy anh là đúng, hơn nữa còn tâm phục khẩu phục. Cô rốt cuộc cũng hiểu vì sao cha mình lại công nhận anh đến vậy.

Nhưng cô dù sao cũng không phải là người dễ dàng bị định đoạt. Mặc dù từ nhỏ Minh Tử đã hiểu cô là con gái duy nhất trong nhà, đến lúc tìm một nửa ỉnh cũng không thể nào không cân nhắc đến lợi ích gia đình, nhưng một cô gái trẻ như cô, làm sao có thể đối với chuyện tương lai chung thân đại sự của mình mà mơ mộng.

Cô hỏi Phó Kính Thù: “Anh cảm thấy chúng ta nghe theo sắp đặt của người nhà là lựa chọn duy nhất sao?”

Phó Kính Thù trầm ngâm nói: “Họ là người đi trước đã trải qua rất nhiều sóng gió, một đường đi tới, cái nhìn cũng sẽ càng lúc càng sáng tỏ. Tôi sẽ không vì sự kiên trì của họ mà bỏ qua một lựa chọn đúng đắn”

“Vậy, anh tin vào tình yêu chứ?” – Minh Tử đi vòng qua trước mặt Phó Kính Thù, nghiêm túc hỏi.

“Tôi chỉ tin vào những thứ có thể nhìn thấy” – Phó Kính Thù hỏi ngược lại: “Theo cô thế nào là tình yêu”

Minh Tử đi mấy bước, dừng lại nói vu vơ: “Tôi nghĩ, tình yêu là vật chúng ta không thể nắm trong tay, vừa nguy hiểm, vừa không ổn định, không biết lúc nào đụng phải nó, nó liền “bùm” một cái khiến anh choáng váng”

Phó Kính Thù bị bộ dạng “bùm” một tiếng của cô chọc cười: “Cô nói giống như là bom nổ vậy”

“Anh đã gặp được bom nổ kiểu này chưa?” Minh Tử cười hỏi.

“Bom nổ là chất tàn phá. Mọi người gặp phải nó, không phải đầu tiên đều suy nghĩ làm thế nào loại bỏ nó, hay là tránh xa nó hay sao?”

“Nhưng tôi luôn nghĩ, trên đời này ít nhất nên ném thử mùi vị bị nổ choáng váng một lần.” Minh Tử nháy mắt nói. “Phải rồi, Phó tiên sinh, nghe nói anh vẽ rất đẹp, có cơ hội có thể cho tôi xem tác phẩm của anh không?”

“Cô muốn thưởng thức tác phẩm của tôi, sợ rằng lúc đó cô không tránh khỏi bị nổ choáng váng đâu” Phó Kính Thù đùa lại.

Minh Tử nói: “Mẹ tôi từng nói, một thương nhân thuần túy thì rất vô vị, cha tôi nếu không có sở thích sưu tầm nhà cổ nhất định sẽ không có gì thú vị cả. Tôi đang vì bản thân sau này muốn tìm một chút điểm tô cho cuộc sống.”

Phó Kính Thù không biết cô ta từ đâu nghe được chuyện vẽ vời của anh, thực ra những năm gần đây anh rất ít cầm bút vẽ, giống như sở thích chăm sóc hoa cũng từ từ bị bỏ lại vậy, quá nhiều chuyện để anh bận tâm hoàn thành. Thứ anh ghét nhất, cũng là thích nhất, và cũng có thể cho 12 đẹp nhất chính là bức họa treo trong phòng ngủ của Phương Đăng.

“Nói không chừng vài năm nữa, cô sẽ phát hiện sự ổn định thuần túy là an toàn nhất” – Phó Kính Thù nói: “Còn nữa, tôi gọi cô là Minh Tử, cô cũng không cần gọi tôi là Phó tiên sinh”

“Vậy tôi gọi anh là gì? Chú Phó sao?” Minh Tử nói đùa.

“Kêu tôi là Phó Thất đi”

“Phó Thất” – Minh Tử cảm thấy cách xưng hô này rất thú vị, cười lớn lặp lại lần nữa, chợt dậm chân – “Nhột quá, có muối.”

Vườn của Phó gia Hoa viên cỏ hoang um tùm, hai chân cô lại dễ trống, nếu không có muối cắn mới là chuyện lạ. Cũng may Phó Kính Thù từ sớm đã nhắc nhở, cô tạm thời ghé siêu thị mini đối diện mua một lọ nước hoa.

Minh Tử không ngừng bận rộn đem lọ nước hoa xịt lên chân, vừa không muốn rời khỏi Phó gia Hoa viên sớm, vừa cảm thấy con muối kia quá phiền phức.

“Mùi này hắc thật, Phó Thất, anh có ngửi được mùi nước hoa này không?” Minh Tử khổ sở hỏi.

Cô khom người, mái tóc dài phủ bờ vai, che nửa mặt. Mùi vị đặc trưng của nước hoa xịt phòng Lục Thần bay quanh người, vừa nồng nặc vừa mát mẻ. Phó Kính Thù nghe một tiếng: “Phó Thất” liền nảy sinh ra ảo giác, dường như một giây sau đó, cô gái kia cũng ngước mặt lên, mái tóc còn ướt dựa vào ngực anh, trên người cũng có mùi nước hoa xịt phòng này, giọng nói run run: “Tiểu Thất, trên đời này lúc nào cũng có một kẻ ngốc...”

Đã lâu mới quay về Phó gia Hoa viên, Phó Kính Thù trong phút chốc không biết trước mặt mình là huyền hay là thật, trong lòng bỗng rung lên, thiếu tự chủ, đưa tay đỡ lấy tóc cô vén nhẹ ra sau gáy.

Minh Tử ngạc nhiên ngẩng đầu lên, thấy đôi mắt trong sáng của anh từ mê mang chuyển sang kinh ngạc, tiếp theo là cảm giác có lỗi, so với trước có vẻ nhu hòa hơn rất nhiều.

“Anh cũng ghét mùi này sao?” Cô không hiểu.

Phó Kính Thù lắc đầu: “Đây là mùi hương thơm nhất tôi từng ngửi”.

33. Chương 26

Lúc trở về, Phương Đăng không cách nào tìm thấy tấm vé lên phà, không biết có phải lúc leo tường đã đánh rơi không. Lục Nhất thay cô đi mua vé, vì là ngày cuối tuần, rất nhiều người lên đảo, trước cửa phòng vé người xếp thành hàng dài. Phương Đăng thấy một cô gái trẻ, ăn mặc theo kiểu du khách điển hình, cũng đứng trong hàng ngũ xếp hàng, gần đến phiên cô, cửa sổ của phòng vé chợt đóng lại. Thì ra ở phía cô, nhân viên bán vé lại đang giờ giao ca. Cô gái mặt mày bức bối, cũng không thể bực phát, đành phải chuyển sang một hàng khác, lại còn phải đứng ở chỗ cuối hàng.

Phương Đăng cảm thấy con người sống ở đời thật ra cũng không khác biệt gì lắm, chọn sai một người, hay đi nhầm một con đường, cũng chẳng khác nào người sắp sai hàng ngũ trước cửa sổ phòng vé qua phà, chờ chờ đợi đợi, trăm cay nghìn đắng, rốt cuộc gần đến phiên mình, nhưng người phía trước đã nhanh tay mua tấm vé cuối cùng, nhìn như chỉ giờ tay là có, nhưng chuyển sang hàng ngũ khác thì quá trễ rồi, rất có thể chuyển phà cuối đã đi xa, cuối cùng bến phà trống rỗng chỉ còn tro bụi một mình cô độc.

Cô cố gắng thuyết phục bản thân lần nữa, Phó Thất kết hôn lúc này là đúng đắn, cũng như rất nhiều quyết định từ trước đến giờ của anh. Ngày này đối với hai người mà nói căn bản không cách nào tránh khỏi, không phải cô đã sớm nghĩ thông suốt rồi sao? Cô đã hy sinh nhiều thứ, không phải là mong đợi trong hai người có ít nhất một người được đền đáp hay sao? Nhưng ngay giây phút vừa rồi, khi cô ngồi ở đầu tường, chính mắt nhìn thấy anh và cô gái kia sánh vai đứng trong vườn, vẻ mặt nhu hòa của anh nhìn về phía đối phương, cô mới phát hiện mình không hề vô tư như trước đây vẫn nghĩ. Anh sẽ hạnh phúc sao? Cái hạnh phúc mà cô đã dùng hết tất cả mọi thứ của bản thân để đánh đổi, thì ra lại chẳng có chút gì liên hệ đến cô, tiếng vang vô vọng từ trái tim trống rỗng, bàn tay chính mình rút trái tim ra nhuộm đầy máu tươi đau buốt.

Sau khi rời bến phà, Phương Đăng cùng Lục Nhất đi ăn tối. Lục Nhất rất cẩn trọng, thử dò xét xem mình có làm gì để cho cô cảm thấy không vui, Phương Đăng không nhưng yên lặng, anh ta cũng không nhắc lại nữa. Sau khi ăn xong, Phương Đăng nói họ có thể đi làm vài chén, Lục Nhất hơi e ngại, anh nói mình tửu lượng kém, sợ một ly đã gục tại chỗ, đến lúc đó không ai làm bạn cùng cô. Phương Đăng chê anh quá đa cảm, bàn qua bàn lại, quyết định quay về nhà anh từ từ uống tiếp.

Nhà Lục Nhất thật ra chỉ có một bình rượu, loại rượu Hoa điều của vùng Thiệu Hưng, đặt trong nhà bếp để dành nấu thức ăn. Phương Đăng cũng không ngại, cô quay về nhà một chuyến, sau đó trở lại với một khay rượu Tây trên tay đặt trước mặt Lục Nhất. Lục Nhất trợn tròn mắt nhìn, từ rượu vang đến whisky rồi đến Mao Đài... Thậm chí cả loại Nhị Oa Đầu cũng có.

Lúc đầu họ quyết định tùy ý, nhưng Phương Đăng rót cả hai ly rượu mạnh cùng lúc, đang định quay sang cụng ly với Lục Nhất thì thấy hai má anh đã đỏ hồng, đầu gục xuống vì không chịu nổi sức rượu nặng nề.

“Tôi uống nhiều rồi.” – Lục Nhất khổ sở nói.

Phương Đăng liếc nhìn ly cao cổ trước mặt anh ta, bị kích động nên mắng liền một câu.

“Chết tiệt! Không phải anh uống hết một phần ba ly vang sao, còn bảo là mình bị dị ứng cồn nữa chứ!”

Gương mặt Lục Nhất lúc này đã đỏ hồng, không phân biệt được là do ngượng hay là do ảnh hưởng từ cồn. Anh ta liên tục khoát tay: “Tôi không biết khả năng uống của mình thế nào, không biết lúc say rồi có nói những nói cuội hay không”.

Phương Đăng liếc nhìn anh ta cười nói: “Vậy chúng ta sẽ nói những nói cuội. Anh nghe nè, chúng ta chơi trò chơi đi, gọi là trò nói dối mạo hiểm”

Lục Nhất bưng một ly rượu trên tay, mơ hồ nói: “Tôi chỉ nghe qua lời nói thật mạo hiểm mà thôi”

“Nói thật thì quá đáng sợ, nói dối mới đúng, nói gì cũng được. Nếu ai không tin lời dối phương thì bị phạt một ly, muốn uống rượu gì cũng được, dù sao anh cũng bị xơi tái mà. Bắt đầu, tôi nói trước. Tôi nói tôi là đàn ông, anh có tin không?”

Lục Nhất nhăn nhó khổ não: “Cô chơi trò này đúng là không có đạo lý, nếu chúng ta đều bịa chuyện để nói, không phải đang cố tình tìm cơ uống rượu sao?”

“Thông minh!” Phương Đăng vỗ tay bày tỏ sự đồng ý – “Mục đích của trò chơi này là uống rượu, để cho đàn bà tỉnh táo, đàn ông thì hôn mê. Đừng lằng nhằng, anh có tin lời tôi vừa nói không? Không tin thì uống nhanh đi”

Lục Nhất thấy khó khăn lắm Phương Đăng mới cao hứng như vậy, không muốn làm cô mất vui, do dự một lát, cười nói: “Được rồi, tôi dĩ nhiên không tin”

Anh ta cau mày, cầm lấy phân nửa ly rượu vang đỏ trước mặt mình uống một hơi cạn sạch, sau khi uống xong lộ rõ vẻ phức tạp trên mặt. Phương Đăng rất hài lòng, tán thưởng: “Lúc này mới thật sự vui nè, đến lượt anh!”

Đối với cậu bé thật thà, nói dối ngược lại là chuyện không phải dễ: “Lục Nhất suy tư một lát rồi nói: “Tôi... Ân hận đánh bài chơi gái đều có thể”

Phương Đăng cười lớn, rót đầy một ly whisky ỳnh, Lục Nhất muốn ngăn cô lại, dùng rượu vang của mình để đổi.

“Uống ly này được rồi” – Tay của anh bị Phương Đăng đẩy mạnh ra không chút lưu tình, chỉ đành nói một câu: “Uống một chút là được, không cần phải cạn đâu”

Phương Đăng như không cần nghe, ngửa cổ lên trời nốc một hơi cạn sạch.

“Tiếp”. Cô nói – “Tôi có một tuổi thơ hạnh phúc”

Lục Nhất suy nghĩ một lát, rồi uống thêm một ly.

“Tôi không buồn vì tai nạn của ba tôi”

“Tôi không quen biết ba anh”

“Tôi không sợ tai nạn giao thông”

“Tên của tôi là Phó Kính Như”

“Đến giờ tôi chưa từng viết thư cho cô”

....

Rượu trước mặt Phương Đăng đã hao đi rất nhanh, Lục Nhất cũng phóng lao phải theo lao, chai rượu đổ trên tay cũng vơi một nửa, mặt anh ta bắt đầu từ từ giãn ra, chân mày nhíu lại vì uống quá nhiều. Có câu nói thật hay, rận nhiều không nhột, nợ nhiều không buồn, rượu nhiều... cũng không say, dù ngay cả lời nói anh ta cũng nói không rõ lắm.

Phương Đăng thì càng uống càng tỉnh táo, cô bình tĩnh tiếp tục trò chơi.

“Hôm nay tôi rất vui”

“Không phải, cô nói dối, cô không vui, tôi uống!” – Lúc này Lục Nhất cũng hào sảng không ít.

Phương Đăng giơ một ngón tay cái lên: “Đúng là nam tử hán!” Cô nói xong, cúi đầu định rót rượu, lại nghe Lục Nhất nói một câu: “Đến lượt tôi. Tôi là đàn ông...”

Phương Đăng vừa nghe câu nói này, biết anh ta đã không mấy tỉnh táo, cười chế giễu: “Xem anh nói kìa, tôi nên uống hay không nên đây?”

“Không phải, cô chờ một chút.” Lục Nhất loạng choạng cầm tay rót rượu của cô lại: “Câu vừa rồi không tính...”

“Anh định ăn gian sao..”

“Ai nói, tôi chỉ chưa nói xong thôi” – Cách phát âm của anh ta có hơi chật vật, nhưng Phương Đăng vẫn có thể nghe rõ ràng như cũ – “Tôi là đàn ông, nên tôi phải nói rõ ràng... Phương Đăng, tôi rất thích cô!”

Phương Đăng đang đưa tay ra lấy chai Nhị Oa Đầu, khi anh buông mấy lời này, tay cô cứng đờ, từ từ ngồi bệt xuống trở lại. Cô có thể cảm giác được, Lục Nhất cũng không chớp mắt, nhìn cô chờ đợi, trong đôi mắt say rượu kia có tia lửa đỏ, dường như đó là sự can đảm sau khi say.

Cô cầm ly rượu lên môi, chỉ nhấp một miếng lại bỏ xuống. Có khi do chất cồn trong rượu đốt cháy nên Phương Đăng thấy cổ họng có chút rát đau, cô nhất định cũng đã say rồi.

“Thật ra tôi vẫn luôn lợi dụng anh” – Phương Đăng nói giọng khàn khàn.

Lục Nhất liền cầm rượu lên uống, bị Phương Đăng ngăn lại, động tác của cô quá nhanh, ly rượu trong nhảy mắt lật qua, chất lỏng màu đỏ đỏ ập xuống sàn nhà bằng gỗ, nhìn vô cùng đáng sợ.

“Anh nên tin mấy lời này của tôi! Tôi tiếp cận anh chỉ vì muốn lấy thứ mà tôi cần từ anh...”

Lục Nhất sững người, ngơ ngàng nhìn cô một lúc, rồi cười: “Cô lại gạt tôi, giả bộ ngày càng giống, không phải cô muốn tôi uống sao, uống là được chứ gì”. Anh nốc cạn phần rượu vang đỏ còn lại trong chai.

Phương Đăng định nói gì đó, nhìn anh khẳng khái như vậy, gật đầu một cái, tự mình uống thêm một ly.

Lục Nhất uống khá nhiều, muốn nôn ra mấy lần, cả người mềm quặt dựa vào ghế salon, mặc cho Phương Đăng lay mạnh cũng không đứng dậy.

“Để... để tôi nhắm mắt một lúc... Tôi say rồi, Phương Đăng” – anh ta nói như mê sảng.

Phương Đăng ngăn người ngồi bên cạnh anh ta, một lúc lâu, mới thấp giọng nói một câu: “... Tôi.. cũng...say...”

Minh Tử cùng Phó Kính Thù nói lời từ biệt trước cổng Phó gia Hoa viên. Minh Tử cố ý không cần Phó Kính Thù tiễn mình, cô nói thích hòn đảo này, muốn một mình ở lại trên đảo vài ngày, cũng từ chối ý tốt của Phó Kính Thù muốn để cấp dưới thay cô sắp xếp. Lấy tư cách một người nước ngoài đi khắp nơi quan sát một chút, cảm giác có lẽ cũng sẽ khác biệt.

Buổi tối Phó Kính Thù còn có việc, cũng không miễn cưỡng, trước khi chia tay cả hai còn hẹn sẽ giữ liên lạc để hai bên gia trưởng yên tâm. Minh Tử một mình tìm một biệt thự cổ được cải tạo thành phòng trọ để ở, ngày ngày từ từ thưởng thức những kiến trúc tinh tế mà cô hứng thú, rồi rảnh ngồi uống café, tận hưởng làn gió biển ướn át. Một tuần trôi qua, cuộc sống cũng có nhiều điều thi vị.

Buổi chiều một ngày trước khi rời đảo, Minh Tử từ Thục Chính công quán nổi tiếng trở về, đến siêu thị mua nước, lúc vừa đi ra nhìn thấy một gương mặt quen thuộc.

Lúc đó trước mặt cô có một đoàn khách du lịch cầm cờ đi qua, biển người đông đúc đó cản ngay trước mặt cô. Minh Tử chụm hai tay lên miệng, cố gắng gào lên át cả tiếng loa của hướng dẫn viên du lịch: “Nè... A Chiều... A Chiều... Tô Quang Chiều...”

Người kia từ tiệm bánh cạnh con đường mòn đi ra, không hề quay đầu nhìn lại. Minh Tử gọi mấy tiếng, có chút giận dữ, do dự không biết có nên đuổi theo cậu ta không, nhưng người kia dường như nghe tiếng gọi, ngơ ngác quay đầu nhìn lại, chỉ thấy được một đoàn khách du lịch già nua mặc áo đỏ.

Minh Tử sợ đụng phải tốp người già kia, không dám mạo hiểm, chỉ biết khó khăn lách từng người đi xuyên theo khe hở bước tới, không quên nhìn theo hướng A Chiều vẫy tay: “A Chiều, đây nè...”

Nhất định cậu ta đã nhìn thấy cô, vẻ mặt ngơ ngác mau chóng thay thế bằng sự ngạc nhiên ngoài ý muốn.

“Ah.. cô không phải là cái người “tên giả” đó sao?” A Chiều nhận ra đối tượng “xinh đẹp” cách đây không lâu vừa chạm trán.

Minh Tử vượt qua đoàn du khách, chạy đến bên cậu ta, vẻ mặt hết sức vui vẻ nhưng lại làm bộ như bình tĩnh, cải chính: “Cái gì tên giả, tôi nói rồi, tên tôi là Minh Tử, Minh Tử của chữ “Quyết Minh Tử” đó”

A Chiều giống như càng nghe càng mơ hồ: “Quyết Minh Tử lại là cái quái gì?”

“Quyết Minh Tử là loại cỏ dùng để làm gối kê đầu, có tác dụng làm khỏe người, sáng mắt” – Minh Tử đang vui, không ngại bị phiền hà, giải thích luôn.

A Chiêu chợt làm ra vẻ hiểu biết: “Vây cô cứ nói thẳng, Quyết Minh Tử chính là cái thứ tốt để người ta “ngủ” đại đi”

Minh Tử đang định gật đầu, nhưng chợt phát giác ra trong lời nói của cậu ta ngầm ý không hay, giả vờ nổi giận đánh một cú vào ngực cậu ta: “Tên lưu manh này, đồ ăn mày, dám lợi dụng tôi hả?”

A Chiêu cười lộ hàm răng trắng, né sang một bên: “Aigoo, cô xuống tay ác thật! Đừng làm rộn, sao cô lại chạy tới đây một mình?”

“Anh còn dám nói, trước đây ai mở miệng nói là bằng lòng đưa tôi đi chơi Qua Âm Châu? Tôi còn khờ khạo chờ anh cả ngày, nghĩ là anh sẽ thật sự gọi điện cho tôi” – Minh Tử nhớ lại chuyện trước kia, muốn tìm cậu ta tính sổ.

“Tôi thật muốn gọi điện cho cô, không gạt cô. Nhưng ai ngờ hôm sau đại ca tôi có việc gấp cần làm, tôi thật sự không còn cách nào khác.”

“Chuyện của đại ca anh là chuyện gấp, vậy chuyện của tôi thì không quan trọng chứ gì? Khó trách người ta đều nói huynh đệ như tay chân, nữ nhân như trang phục”

“Cô coi cô là “nữ nhân” của tôi sao? Nói thì mới nói, cô viết bằng son môi không đọc được, không cẩn thận quẹt một cái là bay sạch, cái này không trách được tôi” – A Chiêu nhìn Minh Tử có vẻ muốn đùa: “Còn nữa, cô chỉ đợi tôi một ngày, đâu phải đợi cả đời. Cùng lắm thì tôi đền cho cô một ngày khác. Đừng giận, Quyết Minh Tử!”

“Nếu anh không gọi tên tôi tử tế, tôi cũng sẽ lấy tên anh ra đùa đấy. A Chiêu, A Chiêu, anh có phải là “Chiêu” trong “Hồi quang phản chiếu” không?” – Minh Tử nhìn mặt cậu ta có vẻ bức mình, trong lòng thấy khá thoải mái – “Tôi nói chỉ chờ anh một ngày, vì sau đó ba tôi gọi tôi về Đài Bắc”

“Vây là được rồi, hai chúng ta đều không có lỗi, lần trước gặp là không đúng lúc thôi. Không phải bây giờ lại đụng mặt sao, cái này chứng minh người có duyên thì có giải cách nào cũng không thoát”

Minh Tử thích câu nói này, thật ra cô cũng không phải là tức giận, vì vậy nhanh chóng nở nụ cười, tò mò hỏi: “Không phải anh không sống trên đảo nữa sao, hôm nay ở đây làm gì?”

A Chiêu chỉ vào phía sau tiệm bánh: “Trong đó có một cô nhi viện, tôi lớn lên ở chỗ đó. Hôm nay ghé qua cho bọn nhóc một ít đồ”

Minh Tử nghe vậy, có vẻ thay đổi cái nhìn, trong mắt có vài phần khen ngợi. “Không ngờ nhìn anh giống kẻ ăn mày, ngược lại rất có tấm lòng”

A Chiêu thật ra muốn nói thẳng, cậu ta chỉ thay anh Thất đến gửi tài trợ cho cô nhi viện theo lệ thường mấy chục năm qua của Phó gia, ngày nay chuyện này do Phó Kính Thù tiếp quản. Nhưng cậu ta nghĩ lại, Minh Tử không quen biết anh Thất, chuyện của anh Thất cũng là chuyện của cậu ta, cần gì nghiêm túc gạt bỏ sự thừa nhận của cô gái xinh đẹp này với mình. Vì vậy cậu ta cũng thuận theo kiểu thích hư vinh của đàn ông, quơ tay lên, làm ra vẻ chuyện nhỏ: “Đâu có gì, dù sao tôi cũng từ đó đi ra, trở lại thăm một chút có là gì. Nhưng còn cô, sao lại một mình lên đảo?”

Minh Tử mặt ủ mày chau nói: “Tôi nói là đi xem mắt, anh có tin không?”

A Chiêu dĩ nhiên không tin, “Gì chứ, thời buổi này còn xem mắt? Cô xinh đẹp như vậy còn phải đi xem mắt hay sao?”

“Anh đang khen tôi hả?” Minh Tử tươi cười, “Đáng tiếc người nhà tôi không nghĩ vậy, họ muốn tôi tìm một người đàn ông xứng đáng để kết hôn”

“Gia đình cô từ thời cổ đại sống lại chắc, hay là nhà cô vốn thuộc danh gia thế phiệt, có cửa ăn của để không đếm xuể, muốn cô tìm người môn đăng hộ đối kết hôn?” – A Chiêu nheo mắt nhìn trang phục và đôi giày trên người Minh Tử, cố ý nói đùa.

Minh Tử cười mỉm: “Coi như anh đoán đúng, anh sẽ không bắt cóc tôi chứ?”

A Chiêu nói một cách khoa trương: “Tôi sợ người nhà cô không thêm chuộc cô, cô cứ bám theo tôi thì biết làm sao? Nếu nói đi xem mắt thì anh chàng kia đâu? Đối phương không chịu cô hả?”

“Cái gì!!!” Minh Tử trừng mắt – “Tôi còn chưa thấy anh ta vừa ý đây!”

“Sao vậy, có phải hán ta vừa già vừa xấu, chân cà thọt, có năm đứa con nhỏ, trên người lại có mùi hôi không?”

Minh Tử bật cười: “Cũng không phải, thật ra anh ta rất tốt. Chính là vì quá tốt, không có một chút khuyết điểm nào, giống như... giống như một người không có thật. Nếu sống chung với một người như vậy, tôi thật sự không bao giờ thấy thoải mái với chính mình, nếu không lỡ ra tạt xấu của bản thân, sẽ rất là mệt mỏi”

“Chứ không phải cô bị coi thường hả” – A Chiêu tránh cú đá của Minh Tử, cười nhẹ nói: “Tốt quá cô không thích, vậy kiểu như tôi có được không, có máu có thịt, không cần nụy trang”

“Anh nằm mơ đi”

“Phải rồi, một mình em gái nhỏ như cô chạy tới đây xem mắt, chẳng lẽ đối phương là người trên đảo? Nói thử xem tôi có quen không?”

Minh Tử biết A Chiêu từ nhỏ sống ở đây, cô không muốn nói ra đối phương chính là chủ nhân của Phó gia Hoa viên, như vậy có khi cậu ta không tin, hoặc là sinh ra tò mò với gia thế của cô, thật chẳng thú vị gì. Cô đảo mắt một vòng, chuyển đề tài: “Anh làm sao vậy? Không phải nói sẽ đến một ngày cho tôi sao, muốn gạt tôi chứ gì? Nói đi, anh đến bù thế nào?”

A Chiêu suy nghĩ tối nay có lẽ anh Thất không cần đến mình, liền sáng khoái nói luôn: “Nếu cô đã đến Qua Âm Châu, theo tôi lăn lộn một bữa đi”

Minh Tử đang chán nản không có gì làm, nghe cậu ta nói vậy thì vô cùng hớn hở. A Chiêu đưa Minh Tử đến một quán lẩu trên đảo, trước tiên phải lấp đầy bao tử rồi mới tính chuyện về sau. Quán lẩu nằm trong phố thức ăn bên cạnh con hẻm nhỏ, cửa tiệm không lớn, bày biện cũng không mấy bắt mắt, đa số là khách quen cùng với dân cư trên đảo đến ủng hộ, vừa bước vào là thấy khí nóng bao trùm, khách ăn chen chúc ngồi đầy mười mấy bàn vuông, bên ngoài còn có cả khách đang chờ đến phiên mình.

“Tôi thích ăn lẩu nhất”. – Minh Tử không chê quán nhỏ, mừng rỡ nhảy cẫng lên, “Nhưng đông người quá, chờ đến khi nào”

A Chiêu chen lên rí vào tai một người đàn ông trung niên, hướng về phía Minh Tử đang chờ nháy mắt vài cái, người đàn ông ngầm hiểu ý, cười lớn vỗ vai A Chiêu, gọi người phục vụ kê thêm bàn nhỏ trong góc cho họ, vừa vịn ngồi được hai người.

Minh Tử theo A Chiêu ngồi xuống, phục vụ bê lẩu đến. Minh Tử hít một hơi dài.

“Thơm quá, tôi ở trên đảo một tuần sao không hề biết chỗ này?” Cô nhìn thấy A Chiêu giương mắt đặc ý, không nhịn được liền tấn công: “Anh chỉ có khả năng này thôi hả?”

A Chiêu hất cằm, cười nói: “Cô chờ xem đi”

Nói xong cậu ta nhanh nhẩu phóng một cái vào phía sau nhà bếp, một lúc lâu vẫn chưa trở ra.

Đang lúc Minh Tử còn nghi ngờ cậu ta chuồn ra cửa sau chạy trốn, đang lúc sợ mình bị gạt lần nữa, A Chiêu trong tay không biết cầm thứ gì quay lại, đứng bên cạnh chiếc bàn nhỏ, xoa xoa vật màu trắng trong tay, Minh Tử lúc này mới nhìn kỹ đó là một vắt mì.

Cô còn chưa kịp hỏi, A Chiêu đã mở tay ra. Hai bàn tay chụm lại, đem vắt mì kéo ra một sợi dài, sau đó xoay người lại, đẩy vắt mì giống như diễn viên Kinh Kịch đang ra bộ, suýt nữa thì xẹt qua đỉnh đầu Minh Tử. Minh Tử hoảng hồn kêu lên, rụt đầu lại, chẳng lo ăn uống gì, trở mắt nhìn A Chiêu đang biểu diễn trò kéo mì. Chỉ thấy cậu ta giơ tay lên, xoay người một phát, giống như đang nhảy một vũ điệu kỳ dị, sợi mì trong tay cậu ta rất ngoan ngoãn, như con rắn bay tới bay lui, co giãn bất thường, trông vô cùng mạo hiểm, lại có thừa điều luyện.

Mấy thực khách đang ăn lẩu bên cạnh cũng nhao nhao dừng đũa lại nghiêng đầu xem, thỉnh thoảng có người còn khen ngợi. Minh Tử đã từng xem qua trò này trên tivi, nhưng vẫn là lần đầu chính mắt nhìn thấy, hơn

nữa còn quen với người đang biểu diễn trò này, hưng phấn liên tục vỗ tay khen tặng. A Chiếu cũng vô cùng đắc ý, động tác ngày càng nhanh nhẹn hơn, sợi mì trong tay bay tới bay lui càng lúc càng xa. Vừa ý cậu ta chuẩn bị thu tay lại để tận hưởng tràng pháo tay khen ngợi của Minh Tử, sợi mì bị kéo bay thật ra tới bàn một người đàn ông béo ú ngồi ngay vách, cùng với động tác thu tay của cậu ta, sợi mì mang theo trở lại một đồng đen ngòm, nhìn kỹ thì phát hiện mớ tóc đen trên đầu của ông béo ú chỉ còn lại “sân bay” bóng nhẵn. A Chiếu hai tay nâng lấy sợi mì, dây dưa với cái đầu tóc giả, dường như cũng bị tình huống bất ngờ kia làm sững sốt.

Cũng hết sức bất ngờ như cậu ta còn có người đàn ông béo ú nọ. Chung quanh lặng đi mấy giây, Minh Tử không nhịn cười được bật lên một tràng, ngay lập tức bốn phía nổi lên tràng cười long trời lở đất. Tay béo ú sờ đầu, sau phút ngạc nhiên là cơn tam bành nổi dậy, hắn ta xông lên phía trước muốn gây với A Chiếu. A Chiếu biết mình có lỗi, khom lưng chịu tội, còn xin bồi thường, cung kính muốn đem đầu tóc giả trả về cho tay béo ú, không ngờ đầu tóc giả kia quấn với mớ mì sợi, béo ú đội mớ vừa tóc vừa mì này vào càng trông thêm tức cười không chịu nổi.

Mấy người xung quanh cười càng lớn, tay béo ú vừa què vừa giận, gỡ mớ tóc giả lộn mì sợi xuống thật nhanh, gơ quả đấm nhắm phía A Chiếu mà nện tới. A Chiếu vội vàng né tránh, trong lúc dịch chuyển lại đụng ngã chiếc bàn bên cạnh, nước lẩu đổ tràn, khách khứa la om sòm sợ hãi. Càng nhìn càng thấy tình huống khó lòng khống chế, A Chiếu nhào lên đẩy tay béo ú một phát, kéo Minh Tử còn đang cười ngây cười ngất đứng lên, nhắm hướng nhà bếp chạy thoát thân.

Hai người xuyên qua cửa sau nhà bếp chạy vào hẻm nhỏ, A Chiếu đối với chỗ này quen thuộc, quẹo đông quẹo tây chạy thực mạng, sau khi đảm chắc không ai đuổi theo, cậu ta dừng lại dựa vào bức tường trong hẻm nhỏ vừa thở vừa cười.

“Anh thật xấu xa đó, ăn mày, nếu tôi là tay béo ú đó cũng không thể không đánh chết anh”. Minh Tử vừa đấm ngực, vừa cười lớn. “Thật tiếc tôi còn chưa ăn miếng lẩu nào”

“Còn muốn ăn, đồ trong tiệm đập phá tôi rồi, ông chủ không giết tôi mới lạ” – A Chiếu bắt đầu dĩ nhiên nói: “Đánh chết tôi cũng không ngờ hắn ta mang tóc giả, thật xui xẻo! Không sao, lần tới tôi sẽ biểu diễn màn đặc sắc hơn để cô thưởng lãm!”

“Sao anh biết trò này?”

“Gì chứ, tôi trước kia có gì chưa từng làm qua” – A Chiếu dừng dừng nói. Ánh tà dương rọi xuống căn hẻm nhỏ, chiếu vào gương mặt trẻ trung của cậu ta, mồ hôi từng giọt sáng lên lóng lánh. Cậu ta lấy tay chùi mặt, nhưng để lại trên má một vết lọ nổi, trông vừa ngây thơ vừa vô tội.

Cậu ta là một gã bụi đời, trong lòng Minh Tử nghĩ, có thể một gã bụi đời dường như với tất cả mọi chuyện đều hết sức dừng dừng và nụ cười phảng phất đã để lại một “kíp nổ” trong trái tim cô. Cô mỉm cười dùng ngón tay quét vết bẩn trên mặt cậu ta, cậu ta ngoan ngoãn đứng yên, hàng mi xòe ra. Minh Tử có cảm giác như ngồi nổ trong trái tim mình bắt đầu được châm hơi lửa nóng, cảm giác lan tràn, động đập, nổi thẳng đến tận đáy lòng.

Minh Tử nhón chân lên, kê sát hơn. Cô nghĩ, bản thân không thể kiềm chế được.

“Anh có muốn thử một chút mùi vị bị nổ tung không?” Minh Tử nín cổ áo A Chiếu thì thầm.

Ánh mắt của A Chiếu lại hướng ra đầu hẻm.

Phó Chí Thời đi cùng một người phụ nữ, bên cạnh là hai vợ chồng chừng độ sáu mươi đang bước qua hẻm. Kế bên chỗ này là nơi ở của cha mẹ Phó Chí Thời. Đa số người trên đảo có thói quen không dễ dàng rời bỏ nơi này, mấy năm trước, họ xây căn biệt thự nhỏ ở chỗ nhà cũ, cũng xem là khu vực đang phát triển một hai của đảo này.

Phó Chí Thời là đối thủ số một lúc này của A Chiếu, nhưng A Chiếu không thể không thừa nhận, anh ta là một đứa con có hiếu. Nghe nói mỗi tuần, Phó Chí Thời đều lên đảo trò chuyện với song thân, mưa gió cũng không thay đổi, vợ anh ta cũng nhờ vào hết lòng hầu hạ hai ông bà, trước là để trưởng bối vui lòng hơn nữa còn nó ấm tấm thân, nhờ vậy mới được coi là con dâu chính thức của nhà họ Phó.

Phó Chí Thời đưa tay đỡ mẹ mình, ánh mắt tựa hồ lướt qua bọn họ, người bên cạnh mở miệng nói gì đó, anh ta lại hướng mắt về phía khác.

“A Chiêu, anh làm sao vậy? Có nghe tôi nói gì không? – Minh Tử xẵng giọng.

“Cái gì? Ai bị nổ tung?” – A Chiêu hoàn hồn, lúc này mới cảm nhận được bầu không khí diêm tuyết bên cạnh mình.

“Anh không muốn hả?” Môi cô gái trẻ hé mở ra, ánh mắt long lanh như nước.

A Chiêu dường như nhìn thấy Phó Chí Thời một lần nữa lơ đãng nhìn lại. Tên khốn đó có cha mẹ ở cạnh, không dám hành động khinh suất, nhưng nếu để ý đến hắn ta thì để lỡ cô gái bên cạnh mình, sợ rằng sẽ tức đến trào máu chết.

Trong lòng A Chiêu có chút thoải mái, giai nhân kề bên, cũng thật sự khiến người ta khó lòng kèm chế. Cậu ta cúi đầu, hôn mạnh lên môi Minh Tử, nói mơ hồ: “Nổ tung đi... cứ nổ...”

34. Chương 27

Phương Đăng đứng trước tấm cửa sổ khổng lồ trong phòng làm việc của Phó Kính Thù nhìn thế giới bên ngoài. Từ tầm nhìn này, cảnh trí so với góc nhìn từ cửa sổ nhỏ nơi cô ở hoàn toàn khác biệt, Qua Âm Châu cùng hơn một nửa thành phố như đều nằm dưới chân mình. Cô tưởng tượng lúc Phó Thất đứng chỗ này nhìn về phía xa kia, trong lòng là sự thỏa thuê mãn nguyện hay là bất an lo sợ?

Thư ký đang định đem nước vào, ở cửa bị A Chiêu chặn lại. A Chiêu đem café cho Phương Đăng, còn mình ngồi xuống bàn làm việc, cười thật tươi: “Chị, chỗ này không tệ chứ?”

Phương Đăng quay lại nhìn cậu ta nói: “Mọi người làm việc rất nhanh, chỉ trong thời gian ngắn đã tìm được chỗ thể này, phòng làm việc bài trí cũng không tệ”

“Đấy! Có tiền chuyện gì không làm được!” – A Chiêu lộ mặt kiêu ngạo, tưởng như người Phương Đăng khen chính là mình. Từ khi đi theo Phó Kính Thù, cuộc đời của cậu ta cũng hoàn toàn thay đổi, cậu ta sùng bái Phó Kính Thù, cũng nhờ vào thành tựu của anh mà bản thân có chút vinh dự.

“Chị đến mà không báo trước. Buổi chiều anh Thất có hội nghị. Anh ấy nói chị cứ nghỉ ngơi trong phòng làm việc, sau khi hội nghị kết thúc sẽ về ngay” – A Chiêu nói.

Phương Đăng gật đầu, ngồi trên ghế của Phó Kính Thù, nói với A Chiêu: “Cậu có chuyện thì đi đi, không cần lo cho tôi”

“Chị đã vất vả đến đây, chuyện của chị là chuyện lớn nhất còn gì” – A Chiêu nói mấy lời ngọt ngào, Phương Đăng chỉ cười nhạt không đáp, cậu ta xích lại gần cô, làm ra vẻ hăng hái: “Chị, nói chị biết chuyện này. Mới đây tôi cướp tay trên con bé mà Phó Chí Thời của, khiến hắn ta tức điên lên”

Phương Đăng nghe vậy có hơi kinh ngạc: “Sao cậu lại đụng chạm với hắn ta?”

“Tôi thấy hắn ta là ngựa mất, hắn ta không vui, tôi mới cảm thấy hài lòng”

“Coi như là vậy đi, nhưng cậu làm gì không làm, lại đi làm mấy chuyện ghen tuông đố kỵ, lôi kéo con gái vào thì ra làm sao chứ?”

A Chiêu bĩu môi: “Dù sao cô ta cũng là dâng vào miệng tôi mà. Chị, chị yên tâm, tôi biết mình đang làm gì, chỉ cho hắn ta nếm chút màu sắc vậy thôi. Tóm lại không thể bọn khi dễ chúng ta sống tốt”

Phương Đăng nghe cậu ta nói, vẫn cảm thấy không ổn, liền cảnh cáo: “Cậu đừng gây chuyện. Chó cắn cậu một cái, không lẽ cậu phải cắn trả sao?”

A Chiêu tràn đầy dắc ý vì công trạng của mình, không nghĩ tới chuyện bị Phương Đăng khiển trách, hậm hực: “Chị, trước đây chị đâu có vậy. Lúc đầu không phải chị dạy tôi, đối phó với hạng tiểu nhân thì phải diệt tận gốc không thương tiếc, cho đến khi hấn tâm phục khẩu phục mới thôi, không được sợ, không được nường tay. Sao bây giờ chị lại nhu nhược yếu đuối vậy?”

Phương Đăng thuận tay cầm dao rọc giấy trên bàn ném về phía cậu ta: “Cậu bớt nói nhảm đi. Tôi nói lại lần nữa, đừng có gây chuyện, cẩn thận thổ bị chọc giận cũng biết cần người đó”

A Chiêu bị tạt gáo nước lạnh, trên mặt tỏ vẻ không phục, nhưng không dám cãi, xiu xuống như bánh trắng nhúng nước. Phương Đăng tựa lưng vào ghế suy nghĩ mông lung, những thứ này quả thật là mình dạy cho A Chiêu sao? Cô đã biến một đứa trẻ hèn nhát trở thành một thiếu niên dũng cảm không sợ trời không sợ đất, nhưng sao càng lúc bản thân càng thấy sợ? Hay là vì cô đã chịu lún trong bùn đen của cuộc sống lâu quá rồi, vì muốn thoát ra mà không từ bất cứ giá nào, không bỏ qua bất kỳ thủ đoạn nào nữa. Trong bóng tối khi ánh sáng được thắp lên lại càng thấy phía sau nguy hiểm, người quen ánh mặt trời thì lại muốn tin vào ánh sáng mặt trời mỗi ngày như một lẽ tất nhiên, chỉ biết an tâm mà hưởng thụ. Tại sao con người ta không thể sống đơn giản hơn một chút, càng dễ dàng bỏ qua cho bản thân mình, đây mới là nguồn gốc của vui vẻ, giống như... Lục Nhất.

Phương Đăng nhắm mắt lại, trong đầu thấy hơi đau, đều là do say rượu mà gây họa. Sáng nay khi tỉnh dậy cô thấy mình nằm trên ghế salon nhà Lục Nhất, nghe tiếng lục đục trong nhà bếp. Chủ nhà thấy cô tỉnh dậy thì bưng ra một bát canh màu sắc kỳ lạ.

“Khó chịu sao? Uống cái này vào sẽ đỡ hơn” – Nhìn anh ta ngược lại vẫn tỉnh táo như thường.

Phương Đăng nặng nề đón lấy, hộp xong một ngụm, suýt nữa thì phun ra: “Đây là cái quỷ gì vậy?”

Lục Nhất nói: “Trong đây có chuối, cần tây, sữa tươi và một ít hành. Tin tôi đi, đây là món giải rượu bí truyền của nhà tôi đấy”

“Phương thức giải rượu bí truyền của nhà anh chính là đem hết đồ trong thùng rác bỏ vào uống chung hả?” Phương Đăng bị ngụm nước quái gở kia kích thích, ngược lại có hơi tỉnh táo, lẩm bẩm nói: “Cái gì mà không biết uống rượu, nhìn anh còn tỉnh táo như vậy!”

Lục Nhất đưa cho cô một tấm khăn lông nóng: “Rượu quá tốt cũng chưa chắc là ưu điểm”

Phương Đăng ôm đầu nói: “Không được, nhìn bộ dạng tôi bây giờ chắc chắn là giống nửa người nửa quỷ. Tôi về chỉnh trang lại một chút, nếu không sẽ dọa chết anh”

Cô định đứng lên cáo từ, nhưng nghe Lục Nhất kêu một tiếng.

“Phương Đăng, cô tính cứ như vậy mà đi sao?”

Phương Đăng quay đầu lại nói: “Chúng ta đã bỏ lỡ cơ hội say sưa rồi, tôi cũng không bắt anh chịu trách nhiệm gì đâu”

Lục Nhất nở một nụ cười: “Cô không phải còn chưa lấy được thứ mình muốn sao?”

Phương Đăng còn nghĩ có một số việc sẽ bay đi cùng với hơi rượu, xem ra cô đã sai lầm.

“Gì chứ?” – Cô làm bộ không hiểu.

Lục Nhất vốn không phải người vòng vo, anh ta trực diện nói thẳng: “Chính là thứ tối qua cô nói muốn lấy ở chỗ tôi, cũng là mục đích cô tiếp cận tôi đó”

Bộ dạng anh ta không hề giống đang đùa, việc đã đến nước này, Phương Đăng cũng không muốn

giả bộ nữa. Cô đến ngồi bên cạnh anh ta, nói đùa: “Vậy anh nói đi, anh muốn sao? Tôi làm thế nào mới có được thứ mình muốn?”

“Cô nói đi” – Lục Nhất nói câu ngắn gọn nhưng hàm ý sâu xa.

“Gì hả?” – Phương Đăng nhất thời không hiểu ý anh ta.

Lục Nhất cười: “Cô không nói, tôi làm sao biết nên đưa cô cái gì?”

Cách nói tỉnh bơ của anh ta giống như cô đang muốn đòi anh ta tờ giấy vụn, hay chỉ là viên kẹo, chỉ cần anh ta có, có thể tùy tiện đưa ra. Phương Đăng lại có chút hồ đồ, cô không biết anh ta là một kẻ ngốc, hay là dạng thông minh sắc sảo.

Cô muốn tin tưởng chính là dạng thứ hai, nhưng dù là thế nào, cô đều tính lao theo trò may rủi này rồi.

“Tôi muốn một tài liệu nằm trong di vật của ba anh”

“Tài liệu?” Lục Nhất suy nghĩ một lúc, đứng dậy bước vào phòng làm việc, kéo ngăn kéo đầu tiên ra, lấy một chiếc hộp: “Ba tôi không có di vật gì. Nhà đã để lại ẹ kế, tiền thì tôi giữ lại một phần, phần lớn quần áo sách vở lúc còn sống đã quyên góp ra ngoài, văn kiện và hồ sơ tài liệu đa số thuộc về Sở sự vụ, người của họ đã đến lấy đi. Nếu nói là di vật, cũng chỉ có cái này”

Anh ta đẩy chiếc hộp nhựa tầm thường đến trước mặt Phương Đăng. “Trong này là vật tùy thân ba tôi đem theo lúc xảy ra chuyện, cảnh sát giao thông đem gói lại giao cho thân nhân, mẹ kế tôi không lấy. Tôi thấy để lại làm kỷ niệm cũng tốt, những món đồ này dù gì cũng là người bạn đi đến cuối đường với ba tôi”

Phương Đăng thần thờ cầm chiếc hộp lên, đây không phải là chiếc hộp đựng hình của cô sao? Lúc ấy cô chỉ lo tìm chỗ bí mật, chiếc hộp này đặt ngay tầm tay, bên trong lại có vô số hình của mình, cô vội vàng cũng không nhìn kỹ, lúc này mới phát hiện phía dưới hộp còn có một tấm hộ chiếu quá hạn, một bức ảnh gia đình đã ngã vàng, thẻ căn cước, ví tiền, bật lửa cùng mấy tờ giấy mỏng. Cô giơ tay mở tấm giấy nhần nho ra, trong đó lại chính là kết quả giám định cuối cùng của Phó Kính Thù, giống y như tấm giấy cô đã hủy diệt sau tai nạn xe không khác, mặt sau còn có cả tờ giấy chuyển tiền ngân hàng, số tiền cũng không lớn, người nhận chính là tên của giám định viên đã qua đời. Những món đồ này chắc chắn Lục Ninh Hải đã giữ bên mình, cô chỉ lục soát túi giấy tờ, còn cho là mình đã hủy diệt đi hết chứng cứ, không ngờ sau khi xảy ra chuyện lại còn bị lưu giữ, nhưng chủ nó đã đem đặt ở một nơi dễ thấy như vậy cô còn không hề biết.

Lục Nhất thấy mắt Phương Đăng dừng lại trên tờ giấy kia, tò mò hỏi: “Phó Kính Thù là ai? Cô quen người này?”

Phương Đăng vẫn còn chưa bừng tỉnh sau phút ngạc nhiên này, chỉ gật đầu một cái.

“Với cô rất quan trọng sao?” – Lục Nhất lại hỏi.

Thật ra thì Phương Đăng không biết anh ta hỏi “người đó” hay là “vật đó”, nhưng bất luận là cái nào, câu trả lời đều là khẳng định không thể nghi ngờ. Cô cảm thật chặt hai tờ giấy kia trong tay, hít một hơi dài hỏi lại: “Được! Anh nói đi, rốt cuộc anh muốn thế nào?”

Lục Nhất không biết có phải nở nụ cười không: “Thế nào gì chứ? Nếu cô cần thì cứ lấy. Những thứ đồ này mà nói, với tôi chỉ là giấy vụn”

“Tôi muốn thì anh đưa sao? Đừng giả bộ thánh nhân được không, giả bộ làm người không vụ lợi gì không một sao? Nếu là giấy vụn, sao anh không bỏ nó đi từ trước? Anh làm tôi cảm thấy ghê tởm vì dối trá, chỉ bằng cứ nói thẳng điều kiện ra đi” – Phương Đăng nói không hề khách sáo. Cơ bản cô không tin trên đời này có người chỉ cho đi không cầu báo đáp, tất cả mọi người đều có tham niệm cho bản thân mình, dù lớn dù nhỏ, dù vô hại hay đáng sợ, có người tìm cầu danh lợi sắc đẹp, có người hành thiện vì muốn nội tâm thỏa mãn, tuy có phân chia cao thấp nhưng không ai có thể may mắn thoát ra.

Lục Nhất bị cô nói mấy lời này, vẻ mặt lộ ra vài phần bối rối, anh ta cúi đầu nhìn xuống tay mình, chần chờ một lúc rồi lên tiếng: “Tôi cũng không phải là người chẳng cần báo đáp. Phương Đăng, thành thật mà nói lúc tôi biết tôi có thứ cô muốn, hơn nữa thứ này lại rất quan trọng với cô, tôi thử phào nhẹ nhõm. Trước đây tôi cảm thấy rất khó chịu, tại sao cô lại đến gần tôi như vậy, từ ngày đầu tiên cô bước vào nhà tôi, cuộc sống của tôi luôn tồn tại cảm giác bất an, bởi vì tôi biết cô không hề thích tôi, tôi sợ bản thân mình không có gì, không thể cho cô thứ mà cô muốn, ngược lại còn để cô thất vọng”

Anh ta nói đến đây, ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào Phương Đăng, dù vẫn còn bối rối, nhưng ánh mắt lại vô cùng bình thản: “Bây giờ tôi biết, cô là vì thứ này mới đến, cái này với tôi không hề có tổn thất gì. Nếu như không phải nhờ nó, e rằng cả đời này tôi chỉ đứng sau len lén nhìn cô, bây giờ ít nhất trong đầu còn lại một phần kỷ ức vui vẻ, dù cho sau khi có nó, cô biến mất khỏi cuộc sống của tôi, tôi cũng cảm thấy đáng giá. Tôi giả bộ buông thả một chút, hào phóng một chút, để sau này cô còn nhớ đến tôi, có thể là ngu ngốc,

nhưng đó là một cái ngu tốt đẹp. Tôi không nghĩ có thể biến khéo thành vụng, cứ coi như tôi là kẻ ngốc không thuốc chữa. Nhưng tôi không hề có chút ác ý nào với cô cả, một chút cũng không. Cô cứ nghĩ đi, một kẻ giàu có bạc tiền sa số không ngại bị phụ nữ moi tiền, hay một kẻ nghèo rớt mồng tơi cũng nguyện ý vì người anh ta yêu mà bỏ đi quả thận, đây là thứ họ có thể cho đi. Có thể dùng những thứ này làm chút chuyện cho người mình yêu, đúng lúc đối phương cần thiết, đây là chuyện tốt mà. Bây giờ thứ mà cô lấy từ tôi chẳng qua chỉ là tờ giấy, tôi có gì không đồng ý?”

Phương Đăng không nói lại câu nào, cô cảm thấy hơi nóng của rượu đi qua khiến đầu đau dữ dội, cả người cũng rối tung lên, thế giới trở nên hoàn toàn điên đảo. Lục Nhất thấy cô không đứng vững, định giơ tay ra đỡ, nhưng bị cô né tránh. Anh ta bắt đầu đi thu tay về, trên mặt lộ ra vẻ mất mát.

“Phương Đăng, nếu tôi nói tôi có điều kiện, cô có cảm thấy tôi quá xấu xa không?”

“Nói đi!” Phương Đăng không thể đợi.

“Cô lấy món đồ này rồi, sau này có thể gặp tôi không. Đừng hiểu lầm, tôi không có ý gì khác, chỉ qua là tình cờ gặp nhau ăn bữa cơm, khi chạm mặt có thể trò chuyện vài câu, như chúng ta là bạn...”

“Đừng nói nữa” Phương Đăng nắm chặt thứ đồ trong tay, hoảng hốt chạy đi, cô sợ rằng nếu hậm một bước chân, sẽ càng cảm thấy ghét sự hèn hạ của bản thân hơn nữa.

Café cũng không giúp cơn đau đầu cực điểm của cô trở nên thoải mái hơn chút nào, Phương Đăng tựa vào ghế của Phó Kính Thù, giống như đang ngủ thiếp đi, cũng giống như đang tỉnh, cố gắng trốn chạy Lục Nhất, gương mặt anh ta lại ở trong đầu cô không ngừng lớn dần, lớn dần lên...rồi lại chồng lên gương mặt của cha anh ta nữa. Hai cha con họ kẻ trước người sau đều tương tự, nhưng lại có sự khác biệt, những thứ mà anh ta và cô tiếp xúc suốt nửa đời đều khác biệt. Cô chợt muốn hít một ngụm canh giải rượu kỳ quái kia của anh ta, nói không chừng sẽ thấy dễ chịu hơn một chút.

Trong lúc mơ màng, có thứ gì đó đập lên người, Phương Đăng lập tức mở mắt, thấy trước mặt là cổ áo của Phó Kính Thù, trên người cô đang khoác áo của anh.

“Hôm qua ngủ không ngon sao? Sắc mặt em rất kém, nếu mệt thì ngủ thêm một chút đi” Anh ngồi trên bộ ghế salon tiếp khách, đang ký vài văn kiện để bên khay trà, thấy Phương Đăng đi đến bên cạnh, vừa định ngẩng đầu lên thì hai tờ giấy cũ kỹ đã đưa đến trước mặt anh.

Phó Kính Thù đưa tay cầm, hai mắt lướt qua, nụ cười trên khóe môi dần biến mất, vẻ mặt cũng trở nên đông cứng lại.

“Đây chính là thứ anh nói?” Lần đầu tiên Phương Đăng mở miệng từ lúc hai người gặp mặt nhau.

Phó Kính Thù đem hai tờ giấy xếp chính tề trước mặt đọc lại lần nữa.

“Làm sao em có?”

Phương Đăng lùi về sau mấy bước, đứng tựa vào bàn làm việc của anh, hồ hững: “Lục Nhất đưa”

“Sao?” Anh chỉ thốt lên một chữ, Phương Đăng biết anh không tin và nghi ngờ.

“Em mở miệng hỏi, anh ta liền đưa cho em”

“Em hỏi anh ta thế nào, anh ta nói gì?”

“Em nói muốn tìm ít đồ trong di vật của ba anh ta, sau đó em thấy thứ này trong đồng đồ anh ta lấy ra. Còn lại, anh ta không hỏi gì cả”

“Hắn ta đã xem qua kết quả giám định cuối cùng và giấy chuyển khoản này chưa?”

“Có thể. Anh ta không hề cố ý giấu đi thứ này, chỉ đem đặt chung một chỗ với di vật của Lục Ninh Hải, coi như là thứ đồ kỷ niệm bình thường.”

“Ra là vậy...” – Âm thanh chậm rãi của Phó Kính Thù như độc thoại. Anh không hỏi mấy câu truy cùng giết tận nữa, nhưng Phương Đăng biết trong lòng anh chưa hề dứt nghi ngờ.

Cô làm sao có thể thẳng thừng đòi lấy thứ này?

Tại sao Lục Nhất quá hào phóng? Anh ta không có lý do gì ngay cả một câu hỏi cũng không.

Nếu không cố ý giấu đi, tại sao Phương Đăng một mực không tìm thấy?

Lục Nhất nếu đọc qua kết quả giám định này, anh ta sẽ nghĩ gì...

Phương Đăng cũng muốn giải thích rõ ràng hơn một chút, nhưng chuyện này đơn giản là vậy, đơn giản đến mức không thể nào giải thích nổi.

“Anh đã lấy được thứ anh cần, chuyện này có thể kết thúc chưa?” Phương Đăng thăm dò...

Phó Kính Thủ không chút do dự trả lời: “Đương nhiên. Giữa hai chúng ta không nên nói tiếng cảm ơn. Anh lại nợ em một lần... Hy vọng em có thể tha thứ cho anh”

“Có gì mà tha thứ, là do em tự nguyện”

“Anh cảm thấy mình rất mâu thuẫn, một mặt muốn cho em cuộc sống tốt đẹp hơn, để em tự do tự tại mà sống, nhưng có một số việc trừ em ra, anh cũng không thể tin tưởng ai. Bất luận là thế nào, đây là lần cuối cùng, Phương Đăng, chuyện em làm vì anh đã đủ rồi, còn lại là anh vì em..”

“Anh không cần vì em làm gì hết” – Phương Đăng nhạy cảm nắm được vài điều từ lời nói của anh, anh chỉ nói sứ mạng của cô đã hoàn thành, cũng không hề đề cập đến Lục Nhất: “Cho dù Lục Nhất có xem qua tài liệu này, anh ta cũng không biết gì, cũng chẳng quan tâm, về phần anh ta cũng kết thúc được rồi” – Cô khuyên nhủ.

Phó Kính Thủ đặt tay lên hai tờ giấy, nói thẳng không che giấu: “Anh không có cách gì tin tưởng hẳn”

“Tại sao? Vì anh ta đã xem qua di vật của ba mình? Hay vì anh ta không ngủ với em, lại dễ dàng đem thứ này giao cho em?” – Phương Đăng cố tình châm chọc.

“Không phải là vậy” Phó Kính Thủ tránh ánh mắt sắc sảo của Phương Đăng, nói không nhanh không chậm: “Em biết chuyện này đối với anh rất quan trọng, anh không thể không cẩn thận”

“Anh muốn thế nào?” – Phương Đăng cảnh giác hỏi.

“Chuyện này em đừng xen vào, sắc mặt em kém lắm. Nghe lời anh, quay về ngủ một giấc thật ngon đi. Nếu như Lục Nhất dây dưa, em hãy đổi chỗ ở. Hay em thừa dịp này đi đâu đó giải buồn một thời gian? Chờ khi nào anh hết bận, anh có thể đi với em”

Phương Đăng kiên trì nói: “Lục Nhất là một người đơn giản, rất bình thường, anh ta không phải là người có thể uy hiếp anh đâu”

Phó Kính Thủ nói: “Đơn giản hay không, bây giờ vẫn chưa đến lúc kết luận”

Phương Đăng cười đau khổ, cơ bản mà nói anh với cô đều là một loại người, vĩnh viễn tràn đầy thái độ đề phòng với chung quanh, không bao giờ tin vào thiện ý vô duyên vô cớ. Cô đến bên cạnh Phó Kính Thủ, cúi đầu xuống hỏi: “Để anh tin trên đời này có những tình cảm thuần khiết, không hề có bất kỳ mục đích gì lại khó khăn đến vậy sao?”

Phó Kính Thủ cười: “Em tin không? Phương Đăng? Không phải chính mắt em đã thấy sao? Nếu chúng ta cả tin, căn bản không thể có hôm nay!”

Phương Đăng gần từng chữ: “Nếu em không tin, anh cũng sẽ không có hôm nay!”

Phó Kính Thủ sau khi nghe xong, dường như có sự xúc động, giọng nói cũng nhẹ nhàng hơn, nhưng đối với Phương Đăng điều này cũng chỉ là giới hạn: “Cho nên anh tin em, nhưng không tin hẳn”

“Em tin anh ta! Em có thể thay anh ta bảo đảm!”

“Chúng ta chỉ có thể bảo đảm cho chính mình. Em chỉ mới tiếp xúc hẳn vài ngày, em hiểu hẳn bao nhiêu?”

Phương Đăng không muốn cãi với anh, trước mặt anh, cô luôn dễ dàng trở nên trẻ con và khó chịu.

“Phó Thất, em cảnh cáo anh, không được đụng đến anh ta” – Phương Đăng cắn răng nói.

Phó Kính Thù có hơi ngạc nhiên, dường như không ngờ cô lại có phản ứng như vậy vì Lục Nhất, trên gương mặt bình tĩnh có chút tức giận.

“Hắn là gì chứ?”

“Anh ta không là gì cả, nhưng nếu anh ta xảy ra chuyện gì, em sẽ không tha cho anh” – Phương Đăng kiên quyết buông lời.

Phó Kính Thù lạnh lùng không lên tiếng, giống như đang cố kềm chế cơn giận. Anh cúi đầu tiếp tục lật lật mấy tờ văn kiện, hờ hững nói: “Em về đi! Anh không muốn vì người ngoài mà cãi nhau với em!”

Phương Đăng quay đầu đi ngay, tiếng khép cửa nặng nề của cô truyền tới, Phó Kính Thù cũng không thể không chế được, bực bội đem hết tất cả mọi thứ trên bàn trà đẩy thẳng xuống đất. Một lúc lâu sau, anh mới thở một hơi dài, yên lặng nhặt hai tờ giấy cô để lại lên, cúi đầu nhìn kỹ thêm lần nữa.

35. Chương 28

Lúc Phương Đăng đóng cửa tiệm, các cửa hàng chung quanh đã hơn một nửa tắt đèn. Gần đây tuy không phải là mùa bán hàng của tiệm vải, lẽ ra cô đã bớt vất vả, nhưng mấy ngày qua nhân viên đặc lực nhất của cô là Tạ Cát Niên dường như lộn hồn lộn vía, liên tiếp mấy lần ghi sai hóa đơn hàng, giao hàng đến nhà khách rồi mới biết nếu không sai lệch thước tắc thì cũng đưa nhầm địa chỉ. Phương Đăng đề nghị cô nghỉ vài ngày để điều chỉnh lại, nhưng cô không chịu. Ngay như buổi chiều nay, nếu không phải có Phương Đăng ngồi bên cạnh chỉ ra, số lượng hàng tồn kho cô ghi vào sổ lại thừa một số không. Mấy năm nay Tạ Cát Niên làm việc trong tiệm, Phương Đăng luôn tin cậy và nể trọng, biết cô sẽ không vô duyên vô cớ mà thành ra thế này, lại không tiện trách cứ, chỉ còn cách là tự mình coi sóc cửa tiệm, chờ đến buổi tối cùng nhau kết toán rõ ràng mới được thoát thân.

Trở lại cao ốc mình ở, Phương Đăng lái xe vào bãi đậu xe của tòa nhà, phát hiện chiếc xe đậu đằng trước chiếm phần nửa làn đường. Vì chỗ đậu xe ở ngay lối vào, cô phải tránh hết sức mới miễn cưỡng đi qua được, đang suy nghĩ không biết ở đâu ra hạng người kỳ cục đến vậy, lại nhìn thấy đèn xe bên kia không tắt, đang định lớn tiếng cảnh cáo thì nhìn thấy xe có hơi quen mắt. Phương Đăng hơi giật mình, nghĩ là xe của người mình vừa mong đợi vừa sợ đối mặt, nhưng lại nghĩ chắc không thể nào, nghe nói gần đây người đó cũng không có ở trong nước, ngược lại xe này gần giống loại của A Chiêu.

Lúc hai xe giao nhau, Phương Đăng nhìn rõ người ngồi ở chỗ điều khiển, quả nhiên là A Chiêu. Cậu ta đậu xe ở đây dụng ý cũng quá rõ ràng, lúc này đây bên dưới cậu ta còn có một thân hình cùng với cậu ta quần quýt cuồng nhiệt, hai người dường như vô tư đến mức quên là mình đang ở chỗ nào.

Phương Đăng mắng thầm, đúng là đứa trẻ không biết xấu hổ, dám đưa gái đến ngay trước cửa nhà mình. Cô muốn làm bộ như không thấy, nhưng tay bấm vào kèn xe đã không còn kịp rút lại. Âm thanh chói tay vang lên, đôi uyên ương đang quần nhau như sam kia trong giây phút liền bừng tỉnh, A Chiêu cùng cô gái nằm dưới ngực cậu ta đều quay đầu nhìn lại.

A Chiêu một tay che ánh sáng phát ra từ đèn xe đối diện, vẻ mặt bực mình sau khi nhìn rõ người bên trong thì lại nở nụ cười như một đứa bé ngoan. Cô bé kia tóc tai xốc xếch, mặt đỏ hồng, ánh mắt vẫn còn mê mèm như cũ, tựa hồ sự kích thích mãnh liệt trên cơ thể vẫn chưa hoàn toàn tan biến. Phương Đăng vừa bực mình vừa buồn cười, cũng không có ý định dừng lại, nhưng khi gương mặt cô gái kia lọt vào tầm mắt cô một cách rõ ràng, theo bản năng cô đạp gấp thắng xe, vừa quay đầu lại vừa liếc nhìn. Cô bé kia cũng cảm nhận cô đang cố ý quan sát, một nửa nũng nịu, một nửa né tránh, vùi mặt vào ngực A Chiêu.

Phương Đăng quay về nhà, ném túi xách lên ghế, đi qua đi lại mấy vòng trong phòng khách, sự bồn chồn trong lòng không hề biến mất, ngược lại càng có cảm giác lo âu. Cô không kềm chế được gọi điện cho A Chiêu, giục cậu ta lên nhà lập tức.

Năm phút sau, Phương Đăng nghe tiếng gõ cửa. Cửa vừa mở, cô đã thấy gương mặt tươi cười của A Chiêu.

“Chị, sao chị lại giống y như sơ nữ ở cô nhi viện vậy, chuyện gì không thích đều phải quản”. A Chiêu bước vào, trên tay cầm một hộp thức ăn để xuống quầy bar, tự nhiên như ở nhà mình: “Đặc biệt mua cháo gà ở tiệm chị thích nhất đây. Chị và anh Thất sao vậy, anh ấy không gọi điện cho chị sao, còn hỏi tôi gần đây chị thế nào, bảo tôi tới xem thử. Em đã nói rồi, hai người lớn như thế còn giận dỗi nhau...”

“Người vừa rồi trên xe là ai?” – Phương Đăng không có tâm trạng nghe cậu ta nói chuyện khác.

A Chiêu vừa nghe Phương Đăng chuyển đề tài, cũng hưng phấn mở cờ trong bụng hỏi: “Chị thấy rồi hả, cô ấy đẹp không?”

“Tôi hỏi cậu đó là ai?”

Giọng nói của Phương Đăng nghiêm nghị, A Chiêu có phần hoảng sợ, ngồi thẳng lên nói: “Không phải là con gái sao? Làm gì chị khẩn trương vậy? Cô ta là ai, có quan trọng lắm không?”

Phương Đăng bị thái độ đùa bỡn của cậu ta làm tức giận, chất vấn liền một tràng: “Cô ta tên gì? Là người ở đâu? Hai người làm sao quen biết?”

“Chị đang tra hộ khẩu à!” A Chiêu cười nói, “Em chỉ biết tên cô ta là Cổ Minh Tử, quen lúc ra ngoài chơi đó mà!”

Cậu ta đứng lên, đặt tay lên vai Phương Đăng, bóp nhẹ vài cái, giọng vui vẻ: “Chị, chị thư giãn đi. Gần đây chị lạ thật, khó trách anh Thất cũng không yên tâm. Tôi chỉ vui đùa một chút thôi, chứ đâu phải muốn cười cô ta, chị đừng sớm lo lắng quá!”

Phương Đăng sau khi nghe mấy lời nói của cậu ta, liền đem toàn bộ tâm trí mà hồi tưởng đến khuôn mặt thoáng qua trong Phó gia Hoa viên dạo nọ. Lần đối mặt đó quả thật rất ngắn, nhưng cô quyết không nhìn lầm, cũng không thể nào quên được dung nhan cô gái trẻ trung xinh đẹp ấy.

“Cổ Minh Tử, cô ta họ Cổ... Có phải là người từ Đài Loan tới không?”

“Ừa! Sao chị biết? Cô ta đúng là người Đài Loan!” – A Chiêu kinh ngạc đáp lại.

“Chính là cô ta!” Lần này chính Phương Đăng lại ngồi phịch xuống ghế salon, sững sờ lắm lắm: “Làm sao.. sao lại trùng hợp như vậy?”

A Chiêu ngồi xuống cạnh cô: “Chị, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, đừng làm tôi sợ”

“Cậu lập tức cắt đứt liên lạc với cô ta.” Phương Đăng lấy lại tinh thần, nhất định tra hỏi: “Cậu và cô ta bắt đầu bao lâu? Tiến triển đến mức nào?”

Thật ra thì nghĩ đến vừa rồi bọn họ vui vẻ như lửa bén rơm, Phương Đăng đã rõ ràng câu trả lời cho vấn đề sau của mình, nhưng cô vẫn hy vọng còn lại chút may mắn nào đó.

A Chiêu gãi gãi đầu, cười nói: “Nam nữ một người tình một người nguyện, cũng đâu phải chuyện gì lớn”

“Cậu biết cô ta là người thế nào sao? Ngay cả lai lịch đối phương cũng không biết còn làm càn...”

“Không phải cô ta là gái bên cạnh Phó Chí Thời sao, chẳng lẽ tôi phải sợ thằng khốn đó?”

“Phó Chí Thời gì chứ! Cô ta họ Cổ, là con gái duy nhất của người đứng đầu công ty “Tổ Thành” ở Đài Loan, cũng là cô gái mà bà chủ Trịnh đích thân an bài cho Phó Thất! Cô ta có cho cậu biết lần này cô ta về nước để làm gì không? Là hai bên gia trưởng cố ý sắp xếp cho cô ta và Phó Thất gặp nhau, cậu còn ở đó hồ đồ!”

A Chiêu đổi sắc mặt, hoảng sợ phân bua: “Không thể nào... tôi đâu thấy cô ta giống.. Chết rồi, cô ta bảo gia đình sắp xếp xem mắt một người, còn nói có một người cha rất nổi tiếng, tôi còn nghĩ cô ta đang khóắc lác.. Tại sao có thể như vậy? Rõ ràng là cô ta chủ động bám theo tôi, tôi thật sự không ngờ...”

“Im đi, bây giờ nói mấy thứ này còn có ý nghĩa gì sao? Phó Thất hẳn là chưa biết việc này?”

“Tôi không có nói với anh Thất, chuyện của tôi anh ấy cũng không quan tâm!” – A Chiêu càng nghĩ càng thấy bất an, mồ hôi lạnh tuôn ra đầy đầu đầy mặt. Cậu ta cái gì cũng không sợ, gươm đao kẻ tới cổ vẫn

không chớp mắt, nhưng duy nhất có chuyện liên hệ đến Phó Thất, cậu ta kính trọng nhất là anh Thất của mình, thật sự không dám nghĩ, sau này nếu anh Thất biết chuyện thì sẽ ra sao.

“Chị, tôi có phải đã làm hỏng chuyện lớn của anh Thất hay không?” – A Chiêu bất cần đời lúc trước đã hoàn toàn biến mất, tiếng nói phát ra cũng có phần nức nở nhẹ nhàng.

Phương Đăng nói: “Cậu không muốn dính líu đến cô gái Cổ Minh Tử đó, thừa dịp hãy tránh xa cô ta một bước. Những chuyện khác đều xảy ra rồi, bây giờ chỉ còn cách nước đến đâu thì tránh đến đó mà thôi”

Trong lòng Phương Đăng quả thật cũng rối bời, thành thật mà nói, cô cũng chẳng mong đợi Phó Thất cùng con gái nhà họ Cổ kia “người có tình cuối cùng thành duyên thuộc”, thấy Cổ Minh Tử rong chơi với đàn ông khác, trong lòng cô có lẽ sẽ còn thấy hả hê, nhưng người đàn ông kia rốt cuộc lại chính là A Chiêu hồ đồ này, thật khiến cho cô tâm phiền ý loạn.

“Chuyện đã đến nước này, chỉ mong sẽ không hỏng bét nữa” – Cô nói với A Chiêu, nhưng cũng là tự nhủ mình.

Cuối mùa thu, tầng mây trở nên thật mỏng, mặt trời sau giờ Ngọ chiếu từng vệt bạc màu xuống đường, buổi trưa, nhân viên trong tiệm vải giải quyết xong chuyện lu bu, vội vàng đến quán ăn bên cạnh ăn vội chén cơm, trong cửa tiệm chỉ còn lại Phương Đăng và Tạ Cát Niên.

Phương Đăng vừa lấy ví tiền trong túi xách ra, vừa liếc ra cửa, chiếc xe màu xám bạc vẫn còn dừng ở đó, cô cũng có chút hiểu ngọn nguồn lý do tại sao gần đây tâm trạng Cát Niên luôn có vẻ rối bời.

“Tôi đi ăn cơm, cô có cần tôi mua một phần cho cô không?” Cô hỏi Cát Niên.

“Oh... À, cơm à, được thôi, làm phiền chị”. Cát Niên cứ chuyên tâm cúi xuống ghi ghi chép chép, Phương Đăng rất hoài nghi hiệu suất công việc lúc này của cô.

“Tôi nghĩ người đó cũng cố chấp thật. Cho qua là được, có lúc cô cũng không cần thiết phải làm khó bản thân như vậy”. Phương Đăng khuyên nhủ.

Cát Niên đáp không đầu không đuôi: “Tôi vì không làm khó bản thân, mới tránh xa người đó một chút”. Rốt cuộc cô cũng bỏ qua đồng số liệu đau đầu kia, ngẩng lên hỏi: “Bà chủ, chị có tin vào số mệnh không?”

Phương Đăng cười: “Nếu tốt thì tôi tin, còn xấu thì không. Có định xem bói cho tôi sao?”

Cát Niên cũng nhướn miệng cười: “Tùy tiện hỏi một chút thôi. Nếu chị có hứng thú, cứ lại đây tôi xem ột quẻ”

“Được, nếu tính ra điềm đại cát đại lợi tôi sẽ tặng tiền công cho cô”. Phương Đăng đẩy cửa ra ngoài, đến chỗ chiếc xe màu xám bạc đang đậu, gõ gõ cửa xe, sau đó chỉ vào bảng hướng dẫn ở bãi đậu xe, trên bảng viết: “Chỗ đậu xe dành cho khách hàng”

Người trong xe cũng biết điều, hiểu ý chỉ tay của cô, chậm rãi lái xe đi. Nhưng theo kinh nghiệm của Phương Đăng tổng kết lại từ mấy ngày, người đó sẽ lượn mấy vòng quanh chỗ này, cuối cùng rồi cũng sẽ dừng ở tại đây.

Phương Đăng cảm thấy thú vị, trên mặt giữ nụ cười. Cô cần những thứ này để có thể giữ được nụ cười ình, ngay cả những câu chuyện cười nhạt nhẽo đến chết được của Cát Niên cũng có thể pha trò với cô, cô tình nguyện tin tưởng, khi cô vui vẻ, những chuyện u ám trong lòng cũng sẽ nhạt phai không ít, cho dù chỉ là lừa mình lừa gạt người.

A Chiêu phải cắt đứt liên lạc cùng cô gái kia, trong chuyện này, cậu ta không dám cãi lời. Mấy ngày trước Phó Thất từ Kuala Lumpur trở về nước, bên phía anh tạm thời không có động tĩnh gì. Phương Đăng chỉ hy vọng A Chiêu cùng Cổ Minh Tử tuổi trẻ ham chơi, cũng chỉ giới hạn ở vui đùa một chút mà thôi, sau khi chia tay liền xem mọi sự như mây khói. Sau này dù cô ta có thật sự trở thành một nửa kia của Phó Thất, cùng A Chiêu gặp lại, nếu thông minh hai bên sẽ coi như không quen biết, đánh chết cũng không thừa nhận, chuyện này còn có thể trôi qua. Dĩ nhiên, nếu cô ta và Phó Thất không thành như ý hai bên gia trưởng mong muốn là điều tốt, chuyện càng đơn giản hơn nhiều, đây là điều trong lòng Phương Đăng thầm mong muốn, nhưng bây giờ cô cũng không muốn suy nghĩ thêm, vì khi cô hy vọng chuyện đơn giản thì không hề có thứ gì trở nên đơn giản cả.

Phương Đăng cố tình chọn một nhà hàng mình ít khi ghé, chính vì tránh không muốn gặp lại Lục Nhất. Khoảng thời gian này, thỉnh thoảng Lục Nhất gọi điện cho cô, hai người vẫn ở trong cao ốc gặp mặt vài lần, đều chỉ nói qua loa rồi từ biệt. Phương Đăng không sợ Lục Nhất dây dưa, anh ta không phải hạng người này, cô chỉ là chưa nghĩ ra nên đối mặt với anh ta thế nào, càng không biết Phó Thất sẽ làm những gì. Cô từng nhắc nhở qua Lục Nhất, mọi sự nên cẩn thận hơn một chút. Song khi Lục Nhất hỏi, nên cẩn thận cái gì? Cô lại không thể trả lời. Phương Đăng có lúc cảm thấy, lần này cô nên nghe theo lời Phó Thất, tránh xa Lục Nhất một chút, chuyện nên làm, chuyện không nên làm, cô đều đã làm, có tỏ vẻ áy náy đáng thương cũng không thể xoay chuyển được điều gì, cô sợ rằng tiếp xúc với Lục Nhất lần nữa sẽ mang phiền toái đến cho anh ta.

Phương Đăng gọi ình bữa ăn đơn giản, mùi vị nhạt nhẽo, trước kia cô ít đến đây cũng không phải không có nguyên nhân. Đang ngồi chờ nhân viên phục vụ gói hộp cơm cho Cát Niên, chợt nghe trước bàn có tiếng người hỏi: “Không ngại tôi ngồi đây chứ?”

Cô quay nhìn tứ phía, trong phòng ăn cũng không có bao nhiêu khách, còn nhiều bàn trống, nhưng ngẩng đầu lên nhìn người vừa tới, trong lòng đã hiểu ra mấy phần.

Đối phương đã lịch sự hỏi thăm, trước khi Phương Đăng gật đầu, cô ta đã ngồi vào chỗ trước mặt, còn xin phục vụ ột ly nước ấm.

“Tôi đã gặp qua cô” – Phương Đăng nói. Dĩ nhiên đây không phải là cuộc gặp gỡ vô tình, đối phương có chuẩn bị mới đến đây, cô cũng không tiện tránh, chỉ biết tới đâu hay tới đó.

Người đối diện mỉm cười: “Lần trước gặp đã qua mấy tháng, trí nhớ của Phương tiểu thư tốt thật”

“Hương Viễn của Giang Nguyên nổi danh là nữ trung hào kiệt, những người không phận sự khó gặp, tôi làm sao có thể quên” – Phương Đăng hồ hững nói.

Nụ cười trên mặt Hương Viễn càng tươi hơn: “Thật xấu hổ, tôi đối với Phương tiểu thư cũng rất ấn tượng”

Phương Đăng cười cười, đưa tay nghịch một góc khăn trải bàn: “Cô đã đến đây, có chuyện gì cứ nói thẳng ra, tôi còn phải về tiệm”

“Phương tiểu thư quả nhiên thoải mái hơn Phó tiên sinh nhiều, tôi rất thích những người sáng khoái” – Hương Viễn nở nụ cười làm thân.

Phương Đăng lạnh nhạt: “So với Phó Kính Thủ dĩ nhiên cô thích tôi hơn rồi, cô chỉ hận không được nhai xương của anh ấy thôi mà”

Hương Viễn cùng với Phó Thất chỉ sợ là không chỉ đơn giản tranh chấp mảnh đất kia, Phó Thất bề ngoài đàm phán hòa bình, thái độ ôn hòa, nhưng ra tay lúc nào cũng thận trọng và chính xác, khi đó anh có thể buộc Hương Viễn vắng mặt vào thời khắc quan trọng nhất, ắt đã phải “thăm hỏi” người đối phương cực kỳ xem trọng.

“Nếu như tôi không đoán sai, Phương tiểu thư với Phó tiên sinh đã quen biết nhiều năm, có lẽ biết rất nhiều về anh ấy” – Hương Viễn cũng không nói vòng vo nữa.

Phương Đăng cau mày: “Vậy thì sao?”

Hương Viễn nói: “Lúc nhỏ tôi có nghe qua câu nói, muốn một cây đại thụ chết khô, chỉ cần đem rễ cây phanh ra dưới ánh mặt trời. Nghĩ lại, đối với con người chắc cũng là như vậy”

Phương Đăng hết sức ngạc nhiên đến mức bật cười, cô tò mò nhìn về phía trước, thấy rõ Hương Viễn hơn một chút: “Tôi thật muốn biết, cô làm sao khẳng định tôi sẽ là cái xẻng hay xà ben của cô đây?”

Hương Viễn lại nói một câu hình như chẳng liên quan: “Nguyện thiếp là đèn chày là gương, đêm đêm lưu quang cùng sáng tỏ. Phương tiểu thư đối với Phó tiên sinh tình cảm nhất định vô cùng sâu sắc”

“Cô nói tiếp đi” – Phương Đăng cũng muốn xem đến cùng cô gái này có chiêu gì tốt.

“Tôi không nghĩ ra trừ khi yêu đến tận cùng, còn điều gì có thể khiến một nữ nhân vì một người đàn ông mà bỏ đi tất cả, kể cả bản thân mình” – Hương Viễn bỏ thêm hai muỗng đường vào chén trà, khuấy đều sau đó uống một ngụm lớn.

Phương Đăng đã hiểu ra tất cả, không ngoài dự tính, đối phương quả nhiên dò xét kỹ càng lai lịch của cô và Phó Thất, chẳng qua là không biết cô ta hiểu được đến đâu, chỉ có một điều cô khẳng định, nếu thứ Hướng Viễn có trong tay chính là điểm yếu có thể cản trở Phó Thất, bây giờ cô ta cũng chẳng phí sức mà ngồi trước mặt mình.

“Nếu tôi yêu anh ấy như cô nói, cô cần gì ở chỗ tôi phí công tốn sức?”

“Vì tôi cũng là phụ nữ, tôi hiểu được thứ tình cảm này” – Hướng Viễn dường như cảm thấy chưa đủ, tiếp tục cho thêm đường vào nước: “Đáng tiếc trên đời này tình yêu thường không công bằng, nếu cô phát hiện có người lấy danh nghĩa tình yêu là tước đoạt hết mọi thứ của cô, nhưng ngay cả bàn tay tước đoạt kia cô cũng không giữ lại được, quay đầu lại cô còn gì chứ?”

“Tôi không hiểu cô muốn nói gì.” – Phương Đăng hồ hững đáp.

Nụ cười của Hướng Viễn vẫn khiến người ta khó lòng cưỡng lại. “Tình cảm sâu sắc nhất khi quạt lại mới chết người. Cô rất thông minh, dĩ nhiên sẽ hiểu. Sao cô không hỏi tôi có thể cho cô cái gì?”

Phương Đăng nghe qua cũng cảm thấy thú vị: “Cô đã chắc chắn như vậy, chỉ bằng nói điều kiện ra nghe thử, để tôi xem có đáng để tôi quay ngược lại phản anh ấy hay không?”

Hướng Viễn móc trong túi ra một túi giấy lớn, đẩy trước mặt Phương Đăng: “Đây chỉ là lễ vật nho nhỏ ra mắt, cô vui lòng nhận. Chỉ cần cô đồng ý, chúng ta có thể thương lượng”

Phương Đăng mở túi giấy ra, nhìn vào trong một lúc lâu, mới nói thẳng: “Cô và Phó Thất đều giống nhau, hai người là người kinh doanh, lại rất thành công, tất cả đều nghĩ có thể mua bán được, chuyện gì cũng dựa vào điều kiện để nói. Một khắc một phân vàng, cô cho tôi một phân vàng, tôi bán cho cô một khắc thời gian, giá cả thích hợp, cả đời đều có thể bán mua, là thế này phải không?”

“Tôi cũng biết những thứ này không đủ, chỉ là muốn để Phương tiểu thư giác ngộ thôi, cô đối với anh ta moi tìm móc phổi, anh ta có đáp lại với cô y như vậy hay không, cho dù chỉ là một nửa tình cảm cho đi? Anh ta tín nhiệm cô được bao nhiêu?” – Hướng Viễn nhìn Phương Đăng đứng lên tính tiền với người phục vụ, cũng không nóng nảy, khuấy chén nước trong tay, nói: “Tôi đương nhiên là người làm ăn, nhưng nói không chừng có một ngày Phương tiểu thư sẽ cảm thấy, nói chuyện làm ăn so với chuyện tình cảm có ý nghĩa hơn nhiều. Nếu cô phải thay đổi người mua, chỉ bằng hãy suy nghĩ kỹ một chút. Tôi có thể bảo đảm, giá cả tôi đưa ra luôn cao hơn nơi khác... Rất có ích”

Phó Kính Thủ mở cửa phòng trọ, nhìn thấy bên ngoài là Phương Đăng, nở nụ cười.

“Em đến rồi sao? Anh còn nghĩ em đang giận”. Anh né người để cô bước vào trong, quay về phía sau cô, cười nói: “Hôm đó tâm trạng không tốt, là lỗi của anh, là anh không đúng”

Con người của Phó Thất, bình thường tiếp đãi những nhân vật tai to mặt lớn đều giữ vẻ mặt ôn hòa, cho người ta cảm giác như mưa phùn gió mùa xuân, nhưng trong lòng thì cực kỳ hiếu thắng, chuyện khiến anh dao động, cũng nhất quyết không cúi đầu, cho dù trước mặt Phương Đăng cũng rất hiếm khi nhận lỗi. Lần này nhượng bộ như vậy, có lẽ vì nhìn cô chủ động đến tìm mình, trong lòng vui vẻ, hơn nữa cũng không muốn tiếp tục giằng co cùng cô nữa.

Anh rót ly nước cho Phương Đăng, là nước nóng mà cô thích nhất, đang định đưa đến, mỉm cười làm hòa sau khi cãi vã như thường lệ, lúc này Phương Đăng chợt quay người lại, ném một thứ gì đó vào trước mặt anh.

“Đây là những thủ đoạn anh có thể làm sao? Rốt cuộc anh muốn gì?”

Sức ném của cô không nhỏ, ly nước trong tay Phó Kính Thủ suýt nữa văng ra, anh giơ tay bắt lấy túi đồ kia, ngồi vào ghế salon, nụ cười cứng đờ đông trên mặt.

“Em đừng vội, uống nước trước đi, kéo nguội”

Anh để túi giấy xuống bàn trà, lấy một vật nhỏ bé thú vị trước mắt xem qua kỹ càng hơn.

“Anh còn gì nói nữa không?” – Phương Đăng lạnh lùng hỏi.

Phó Kính Thủ cũng không cãi: “Em nghĩ em muốn nghe anh nói gì?”

“Cài máy nghe lén, sao chép thẻ SIM...Bưu phẩm cần mở ra các người cũng phá hỏng, nhà Lục Nhất lần trước bị lục tung chắc cũng không phải là bọn trộm bình thường làm ra. Khó trách vì sao anh giữ Thôi Mẫn lại, như vậy mấy trò bỉ ổi này của anh ngày càng thuận buồm xuôi gió”

“Em nói vậy, anh cũng không còn cách nào khác” Phó Kính Thù hồ hững nói, đem thứ kia bỏ lại trong túi giấy, “Anh nói rồi, chuyện này không cần em lo”

Về mặt Phương Đăng đầy đau khổ: “Anh muốn em không động đến, sao chỉ vừa không ở đây thì đem chuyện này giao cho Thôi Mẫn ra tay? Nếu anh không lôi em vào, em cũng không tự tay cầm thứ trong tay Lục Nhất đến cho anh, như vậy anh muốn làm gì thì làm. Nhưng bây giờ đồ cần lấy anh cũng đã lấy, nhưng người anh cũng không chịu bỏ qua, Phó Thất, làm việc phải chừa đường sống chứ”

“Em không thích cách làm việc của anh, hay là đang lo cho hần ta?” Phó Kính Thù nói, “Anh đã làm sai cái gì? Lục Nhất cùng những người khác có gì khác biệt, sao hần ta lại quan trọng với em như vậy?”

“Em đã nói rất nhiều lần, đồ anh cần em đã đưa cho anh, anh ta không hề quan hệ đến chuyện này. Anh không chịu bỏ qua, có phải muốn anh ta chết anh mới yên lòng?”

Phó Kính Thù nắm tay Phương Đăng, kéo cô ngồi lại sát bên mình để dễ nói chuyện, nhưng bị Phương Đăng vùng vẫy đẩy ra. Vì sự giận co của hai người, khay nước giặt vài cái, ly nước bên trên lật ngửa, nước đổ tràn ra đất.

Phó Kính Thù nhìn thấy nước lan ra thảm, vẻ mặt không thay đổi, nói lớn: “Nếu thật sự anh muốn làm vậy, cũng không phải chuyện khó khăn gì”

Phương Đăng vô cùng tức giận, thanh âm nghẹn ngào: “Được, cái gì anh cũng làm được. Anh đừng quên, em là người hiểu rõ thân thể của anh nhất, em cũng biết bí mật của anh, người đầu tiên anh không thể bỏ qua phải là em”

“Em so em với hần ta sao?”

“Chúng ta đều là người, có gì khác biệt, chỉ cần là người sống thì sẽ không thể tin được”

“Anh chưa bao giờ ép buộc em. Trong lòng em, anh biến thành một người như vậy sao?”

Phương Đăng hít thật sâu, cố gắng không để rơi nước mắt: “Tốt vậy sao? Hãy để cho Lục Nhất đi, em sẽ đi cùng anh ta, đến một nơi thật xa anh, để anh cảm thấy an toàn, cũng không bao giờ trở lại. Em dùng nửa đời sau bảo đảm anh ấy sẽ không bao giờ là mối hiểm họa dù nhỏ nhất của anh, như vậy anh yên tâm chưa?”

“Em đi cùng hần?” – Phó Kính Thù dường như không hề nghĩ đến việc Phương Đăng nói ra những lời này, trong lúc nhất thời không biết phải trả lời sao, một lúc lâu mới ngơ ngác cười nói: “Em vì gã họ Lục đó sao? Hần đối với em đáng giá vậy sao?”

Phương Đăng vừa khóc vừa cười: “Có gì không đáng, chẳng lẽ em lại đáng giá hơn? Ít nhất anh ta là người tốt, anh ta quan tâm em, chuyện này đối với em là đủ”

“Hần ta đương nhiên là người tốt.” – Trên mặt Phó Kính Thù đầy vẻ châm chọc. “Chẳng qua tôi thật sự hiếu kỳ, nếu có một ngày người tốt này biết tại sao cha hần lại nhận nuôi em, tại sao lại bỏ mạng giữa đường, hần ta có thể quan tâm em nữa hay không, cảm thấy mọi thứ có thật sự đáng giá vậy không?”

Sắc mặt Phương Đăng trong nháy mắt trắng bệch, nước mắt chảy xuống nửa gò má, cô từ từ ngồi xuống bên anh, nhẹ giọng: “Tôi cũng rất muốn biết, trước khi bà chủ Trịnh chuẩn bị an tâm đem toàn bộ Phó gia giao cho anh, chợt phát hiện ra cháu trai ngoan của mình không phải là huyết thống Phó gia, mặt bà ta sẽ có biểu hiện thế nào?”

“Em lấy việc này uy hiếp tôi?” Phó Kính Thù tức giận phản bác – “Phương Đăng, em không nên ép tôi”

Phương Đăng nặn ra nụ cười gượng gạo: “Anh cũng vậy.”

Họ ngồi im lặng một lúc lâu, trong yên tĩnh dường như chỉ nghe được tiếng thở của đôi phương, còn có cả nhịp tim, trong những năm tháng miên man của quá khứ, họ đã từng cho rằng nhịp tim của mình và đôi phương đều giống như nhau.

Phương Đăng có chút thất thần: “Thật không ngờ, mười mấy năm của chúng ta lại đổi lấy ngày này”

Phó Kính Thù lạnh lùng tiếp lời: “Thật ra thì tôi nên sớm nghĩ tới, ngay từ lúc nhìn thấy em và Hường Viễn ngồi với nhau”

Phương Đăng sửng sốt, nhưng sự kinh ngạc này mau chóng biến thành nụ cười đau khổ. Bây giờ cô mới hiểu, tại sao Hường Viễn lại định liệu trước kỹ càng như vậy, cho dù là không lấy được gì ở Phương Đăng, Hường Viễn vẫn sẽ thắng ván cờ này, vì cô quá hiểu đối thủ của mình, Phó Thất làm việc cẩn thận, lại hết sức đa nghi. Chẳng qua là bắt đầu từ khi nào, anh ta đối với cô cũng không hề tin tưởng?

“Cô đối với anh ta moi tìm móc phối, anh ta tín nhiệm cô được bao nhiêu?” Phương Đăng nhớ lại câu hỏi sau cùng của Hường Viễn.

Phương Đăng kinh ngạc hỏi: “Phó Thất, đây là chúng ta sao?”

36. Chương 29

Mỗi cuối tuần, thời gian Phương Đăng đến cửa tiệm đều muộn một chút, hôm nay cô cố ý dậy thật sớm, chạy xe khỏi cao ốc, ở xa xa ngay cửa quẹo đầu quảng trường nhìn thấy Lục Nhất.

Lục Nhất cũng thấy xe cô, ngừng chân lại. Phương Đăng vốn định như ngày thường đạp nhẹ ga đi thẳng qua, nhưng khi cô nhìn anh ta đứng lại ở phía sau, thân ảnh càng lúc càng nhỏ dần, trong lòng bỗng nhiên sinh ra cảm giác phiền não vô cùng.

Lục Nhất thấy xe Phương Đăng đi ngang qua quá tuyệt tình, có chút thất vọng, đang muốn quay người bỏ đi, bỗng nghe được tiếng thắng xe đằng sau, quay đầu nhìn lại, nụ cười sửng sốt nở ra trên môi.

“Hôm nay lại là “đúng lúc thế?”” sao?” Phương Đăng quay xe lại, mở cửa kính xuống thò đầu ra hỏi.

“Phải” – Lục Nhất nói xong, cũng cảm thấy lời nói dối này quả thật không tự nhiên, lại ngượng ngùng cười. “Thật ra cũng không phải, tôi cố ý chờ một lúc, xem có thể gặp cô không”.

Phương Đăng không hỏi anh sau khi gặp mình thì tính thế nào, cô ra hiệu anh ta lên xe.

“Tôi đưa anh đến chỗ này”

Lục Nhất trong lòng khó tránh nhiều câu hỏi, tại sao cô lại quay đầu xe, bây giờ còn muốn dẫn anh ta đi đâu? Anh ta muốn mở miệng, lại phát hiện lúc này Phương Đăng dường như cũng không muốn nói. Dù sao anh ta cũng chỉ muốn nhìn cô một chút, mục đích đã tự thành, đành nuốt lời muốn nói vào lòng, bình tĩnh nghe theo sắp xếp của cô.

Phương Đăng đem xe dừng ở bên cạnh quảng trường trung tâm, cùng Lục Nhất lên phà, một lần nữa quay lại Qua Âm Châu. Chỉ là lần này cô không phải cùng anh ta rảnh rỗi đi dạo trên đảo, mà là trực tiếp đi thẳng đến cô nhi viện Thánh Ân.

Bà sơ làm việc thâm niên trong cô nhi viện còn nhận ra Phương Đăng, cô được xem như một trong những đứa trẻ “có tương lai” xuất thân từ chỗ này, rèm cửa sổ và một số chăn màn cho trẻ em ở đây là do Phương Đăng gửi đến vào giáng sinh năm ngoái, vì vậy thấy cô trở lại, nụ cười của bà rất ân cần.

Phương Đăng được sự cho phép của sơ quản lý, dẫn Lục Nhất lên sân thượng của khu nhà tập thể phía trên Cô nhi viện. Khu ký túc xá là căn lầu nhỏ cao nhất của cô nhi viện, thật ra cũng chỉ có bốn tầng, trên nóc là mảnh đất trống lát gạch phủ xi măng, bình thường chỗ này để phơi quần áo, chăn màn; cũng thường có nhiều trẻ em không nghe theo lệnh cấm của cô nhi viện mà lén chạy lên đây chơi. Phương Đăng trước đây thường ngồi ở chỗ này lúc trời chạng vạng, từ đây nhìn sang, hơn một nửa Phố gia Hoa viên đều nằm trong tầm mắt – cửa sổ phía Đông tiểu lâu, giếng khô hoang lạnh, còn có cả hậu viện nhỏ phủ đầy cỏ hoang, lúc

thời tiết thật tốt, gió thổi cỏ mở ra, tình cờ còn có thể hồ ly đá nằm lổm ngổm trong bụi cỏ. Mười mấy năm trôi qua, căn nhà cũ của lão Đỗ đã không còn tồn tại, chỉ có cái sân thượng này là còn nguyên như cũ.

Vì là ngày cuối tuần, nhân công trong cô nhi viện đều nghỉ ngơi, sào trúc phơi đồ và dây thừng đều trống rỗng, trong góc sân thượng có mấy cái mè, không biết là sơ nào phơi đậu khô trong đó, có con ong vàng vo ve bay ra. Một bên kia có bé gái chừng tám chín tuổi đang dùng phấn trắng vẽ lên nền xi măng, nhìn thấy có hai người lớn đi vào, cũng không thèm để ý. Lục Nhất thấy đứa bé vẽ một hình người, sau đó nằm lên trên hình vẽ đó.

“Cô bé làm gì vậy?” – Lục Nhất ngạc nhiên hỏi Phương Đăng.

Phương Đăng nói: “Sao anh không tự mình hỏi nó?”

Lục Nhất đi thật, đứng cạnh cô bé đang nằm hỏi mấy câu nhẹ nhàng, lại đi trở về Phương Đăng với gương mặt rất phức tạp.

“Cô bé nói gì?”

“Nó nói vẽ hình mẹ nó, nằm lên hình vẽ đó, sẽ có cảm giác như nằm trong vòng tay mẹ”

Phương Đăng không để ý đến giọng nói buồn ngủ của Lục Nhất, hồ hững nói: “Có thể cô bé chưa bao giờ gặp mẹ mình. Không phải cô nhi nào cũng may mắn giống anh, không còn cha mẹ nhưng có người thân, hưởng thụ sự ấm áp từ gia đình. Chúng sẽ bị đưa vào cô nhi viện, trẻ con trong cô nhi viện, nếu không phải là khiếm khuyết cơ thể, nếu không phải là mất hết người thân thì không thể được thu nhận”.

“Cô lúc nhỏ cũng vậy sao?” Lục Nhất phui phui bụi trên đất, hai người ngồi trên nền xi măng dựa lưng vào lan can sân thượng.

Phương Đăng lắc đầu: “Lúc tôi vào đây đã mười sáu tuổi, cha mẹ ôm trong lòng vỗ về, đối với tôi mà nói không quan trọng đến vậy. Lục Nhất, hôm nay tôi đưa anh đến đây, nhưng thật ra có một số việc muốn nói cho anh biết”.

“Cô muốn cho tôi thấy cuộc sống trước đây của cô tại nơi này?”

“Cũng có thể nói vậy. Chỗ mà tôi sống trước kia, chỉ có ở đây là không thay đổi gì. Anh từng hỏi tôi, tại sao lúc đầu cha anh lại nhận nuôi tôi?”

“Tại sao?” – Lục Nhất lộ rõ vẻ khẩn trương.

“Đã có ai từng nói với anh chuyện gì chưa?”

“Cô muốn nói về phương diện nào?”

“Tất cả. Tôi muốn gạt anh, nhưng nghĩ lại, anh biết cũng tốt. Lục Nhất, lúc ba anh quyết định nhận nuôi tôi, tôi đã mười sáu tuổi, đến giờ anh không cảm thấy ngạc nhiên sao?”

“Có lẽ ông hy vọng tôi có bạn?”

Phương Đăng nở nụ cười: “Ba anh không nghĩ là cha con hai người lại giống nhau đến vậy, ngay cả mắt nhìn nữ nhân cũng giống y nhau. Ông ta nhận nuôi tôi, nhưng chưa bao giờ nghĩ đến việc đem tôi về sống chung với anh và mẹ kế của anh... Ông ta muốn tôi trở thành “phòng nhì”

Cô nói những lời này một cách rất bình tĩnh, nhưng Lục Nhất lại mất một thời gian dài để có thể tiêu hóa. Anh ta há hốc mồm vài lần, muốn nói: “Không, ba tôi không phải hạng người này.” Nhưng nếu nói vậy chẳng khác nào bảo Phương Đăng nói dối. Lý trí cho anh ta biết, khả năng Phương Đăng nói dối chuyện này hoàn toàn không thể.

Phương Đăng không để anh ta có nhiều thời gian trấn tĩnh, cô tiếp tục: “Tôi cũng chẳng phải tốt lành gì, đối với việc này, tôi không phải bị ép, thậm chí ba anh cũng là do tôi dụ dỗ từng bước từng bước mà đi vào. Cái chết của ông ta, tôi không tránh khỏi liên quan, nếu như tôi không ở trên xe hôm đó có thể ông ta đã bình an trở về, anh cũng sẽ không mất người cha, đến bây giờ sẽ có một gia đình hoàn chỉnh”

“Cô tại sao phải làm vậy?” – Cổ họng Lục Nhất khô rát.

“Cũng giống như lúc tôi tiếp cận anh, vì kết quả giám định kia. Lúc ba anh xảy ra chuyện, tôi nghĩ là mình đã hủy diệt tất cả chứng cứ trong tay ông ta, không hề nghĩ ông ta giữ lại một phần, nên... Sao anh lại nhìn tôi bằng ánh mắt này? Giống như không hề quen tôi. Thật ra cho đến bây giờ anh vẫn chưa hiểu được tôi, anh căn bản không biết tôi là người thế nào. Tôi so với tưởng tượng của anh hèn hạ hẳn hơn rất nhiều phải không?”

Trong khi Lục Nhất im lặng, Phương Đăng bắt đầu câu chuyện khá dài. Từ khi cô bước chân lên Qua Âm Châu, đến lần đầu tiên ngồi trên đầu tường Phó gia Hoa viên, kể về tình yêu sâu nặng mình dành cho Phó Kính Thù, người cha nát rượu của cô, chuyện xưa của Phó gia và Chu Nhan cô cô, tham vọng của Phó Kính Thù và thời gian anh bị ruồng bỏ ở đây, vụ bắt cóc bất ngờ, cái chết yểu ngoài ý muốn của ba cô, thân thế thật sự của Phó Thất... Sau khi Lục Ninh Hải xuất hiện, ông đem đến cơ hội chuyển đổi vận mạng cho người tuyệt vọng, nhưng dục vọng, tham cầu trong đó đã đẩy từng người một bước tới vực sâu. Cô thậm chí cũng không hề cắt bỏ những chuyện không hay mà mình đã làm cho Phó Kính Thù sau khi anh về lại Phó gia. Toàn bộ quá trình kể chuyện, Phương Đăng không hề nhìn vào mắt Lục Nhất, một mình tỉnh táo nhưng thần thờ đem hết cuộc sống suốt ba mươi năm của mình phơi bày ra trước người đối diện. Những điều này trong quá khứ cô đã trải qua, đã tranh đấu, lại chưa bao giờ nói ra như hôm nay, quá trình này cũng rất kỳ quái, lạ lùng, tan tác, chẳng khác nào một kịch bản dị thường, ngay cả cảm thán cũng không biết bắt đầu từ đâu nữa.

“Ngạc nhiên sao? Lục Nhất, anh nói anh yêu tôi, người anh yêu là một người như vậy sao?” Phương Đăng tựa đầu vào lan can thô sơ trên nền xi măng, không khỏi chăm chọc nhìn chàng trai bên cạnh.

Dáng vẻ Lục Nhất lại có chút khổ sở.

“Cô đã làm rất nhiều chuyện ngốc...những chuyện đó... thật sự không hay. Nhưng nếu tôi đổi lại là cô, tôi cũng không dám nói tôi sẽ làm những chuyện tốt hơn như vậy” Lục Nhất úp mặt vào đầu gối, “Chuyện của cô và ba tôi, tôi không muốn nghĩ đến. Dù cho là thật, ông đối với tôi không hề sai sót, trong lòng tôi, ông vĩnh viễn là một người cha tốt”

“Phải, ông ta là một người cha tốt. Tất cả đều là lỗi của tôi”

“Không phải vậy đâu, Phương Đăng. Tôi là người ăn nói vụng về, có rất nhiều thứ tôi không biết phải nói thế nào. Tôi... Tôi không thể nói mình không hề ngạc nhiên, cũng không để ý. Nhưng cũng như cô nói, có một số việc, nhắm mắt lại, chúng ta cũng không thể coi như nó chưa từng xảy ra, nhưng...nếu tôi mở mắt, thứ tôi muốn thấy nhất chính là dáng vẻ tươi cười của cô”

“Tôi phải làm thế nào đây?”

Phương Đăng không trả lời được, hai tay cô ôm đầu gối, ngẩng đầu nhìn bầu trời Qua Âm Châu. Bầu trời xanh trong cuối thu không hề gợn chút bọt, nhưng cũng không chứa đựng sự vô dụng bi thương. Một làn gió thổi qua, áng mây cực mỏng chậm rãi trôi đi, lòng của cô cũng trống rỗng, thứ đã đánh rơi không thể tìm lại được, nước đục tích tụ lâu ngày chảy tràn ra, nhưng rốt cuộc không còn gì cả, nhưng thứ chứa đựng lại không hề bị mất.

Cô nhắm mắt lại, đã lâu không hứng ngọn gió này, họ đang ở trên ngọn cây, họ đang ở trong đám mây thì thâm, họ nhìn thấy tất cả, nhưng đến giờ đều không chịu nói ra.

“Phương Đăng...”

“Hả...”

“Tôi...”

“Đừng nói gì!”

Lục Nhất ngoan ngoãn im lặng một lúc, rồi lại giật giạt chân.

“Cô hãy nghe tôi nói...”

“Anh có thể đừng ủy mị đa cảm như phụ nữ được không?”

Phương Đăng mở mắt, giận dữ nhìn Lục Nhất.

Lục Nhất mặt mũi đỏ bừng, giống như lần đầu đối diện với Phương Đăng tay chân luống cuống, có lẽ anh ta cũng biết hành động của mình có hơi không phải lúc, nhưng anh chỉ muốn vội vàng nói cho hết câu nói của mình.

“Tôi chỉ có một câu, cô hãy kiên nhẫn nghe cho hết. Cô nói trước đây đã làm rất nhiều chuyện không tốt, vậy bây giờ cô có thể làm một chuyện rất tốt để bù đắp lại, Phương Đăng, tôi muốn cô hãy gả cho tôi, như vậy chúng ta còn rất nhiều thời gian để cùng nhau làm những chuyện tốt đẹp hơn”

Phương Đăng nghiêng đầu qua một bên, không trả lời.

“Cô không muốn?” Lục Nhất lại chờ, anh ngửi được mùi vị cự tuyệt đau khổ trong cái im lặng này – “Vậy cũng không sao, tôi...”

“Đây là một câu của anh sao?” Phương Đăng cắt ngang dòng suy nghĩ của anh.

“Sao? Ah, là một câu nói tương đối dài”

“Tôi hỏi anh, anh có nơi nào đặc biệt muốn đến không? Không phải là mấy cảnh tượng hư cấu trong trò chơi điện tử, trừ cái đó ra thì bất cứ nơi đâu trên địa cầu này cũng được”.

“Cái này... Tôi từng rất muốn đi Phần Lan, đó là giấc mơ từ lâu trước đây của tôi”

“Phần Lan?”

“Phải, Phần Lan. Trong sách nói, Phần Lan là quốc gia cực Bắc trên thế giới, ở nơi đó có thể nhìn thấy “ban ngày vùng cực” và “ban đêm vùng cực”, còn có thể cảm nhận được tuyết tan trên tóc mình”

Phương Đăng quay đầu lại, khóe mắt ướt đầm. Cô nói với Lục Nhất một câu: “Vậy chúng ta hãy đi Phần Lan ngay. Tôi đồng ý gả cho anh, chỉ cần anh tình nguyện theo tôi, càng nhanh càng tốt”.

A Chiêu vào quầy rượu cùng mấy người bạn, cao giọng đoán số, cậu ta thắng rất nhiều quay về, cũng uống rất nhiều rượu. Ngồi sát bên cậu ta là một em gái da ngăm đen, vóc dáng nóng bỏng, mới vừa quen hai mươi phút trước. Tối nay vốn cậu ta không có tâm trạng tán gái, nhưng Thôi Mẫn nói đã ra ngoài chơi thì không nên để mất hứng, đám anh em bên cạnh thì thúc giục ồn ào, em gái kia thì liếc mắt đưa tình với cậu ta, cậu ta cũng không làm bộ làm tịch nữa, thừa lúc rượu vào đang thoải mái, bèn ôm cô ta kéo thẳng vào lòng.

Một lần nữa cậu ta lại đoán thắng Thôi Mẫn, đối phương hướng về cậu ta giơ ngón tay cái lên, sáng khoái cầm rượu lên mời, A Chiêu cũng không ngại ngần, giơ ly rượu lên cùng cạn sạch.

“Thanh niên tốt, cậu thật sáng khoái!” Thôi Mẫn uống xong, thân thiết ôm bả vai A Chiêu, nói mấy câu dễ nghe, lại làm bộ nhắc: “Haizz, gần đây Phó tiên sinh sắc mặt khó coi, tôi cũng không dám ở cạnh cậu ấy lâu, chỉ sợ nói sai lời”

A Chiêu cười nói: “Tôi còn tưởng chú có lòng tốt mời rượu tôi, thì ra là tìm cơ hội hỏi thăm. Lão già này, chú quản nhiều như vậy làm gì, chỉ cần làm xong bốn phận của chú là đủ”

“Nói là nói vậy, nhưng Phó tiên sinh đối với tôi không tệ, nếu cậu ấy mở miệng, tôi có việc gì mà không dám thay cậu ấy làm. Làm thủ hạ bên cạnh, cũng không phải nên thay cậu ấy chia buồn sốt nản hay sao? Tôi là người thô kệch, có lúc không hiểu tâm ý Phó tiên sinh, làm anh em thì cậu nên chỉ cho tôi biết chứ”

“Chú yên tâm đi” A Chiêu vừa cười vừa lấy tay Thôi Mẫn đặt trên vai mình xuống, “Anh ấy có chuyện gì không vui chứ? Hơn nữa anh ấy cũng không phải người vì chuyện nhỏ mà mặt hầm mảy mố, sao chú lại thấy anh ấy kém vui? Có rồi rảnh thì uống thật tốt rượu của chú còn hơn”

“Hôm đó tôi đi tìm Phó tiên sinh, đúng lúc thấy cô Phương sắc mặt tái xanh đi ra cửa, đừng trách tôi lắm mồm, hình như là hai người lại gây nhau?”

“Đó cũng không phải là chuyện chú cần quản. Họ không cãi nhau đâu, nhiều lắm là nói vài câu qua lại, quay đầu một cái khắc quên”

“Cậu nói đúng, tôi cũng coi như nhìn họ lớn lên, tình cảm gần bó của họ đúng là đáng ngưỡng mộ, anh em nhà bình thường cũng chưa chắc có thể thân đến vậy.”

“Chú biết gì? Chị tôi với anh Thất đã trải qua bao nhiêu chuyện? Quan hệ của họ có thể so với người thường sao? Coi như họ cãi nhau thật đi, cũng không đến lượt chúng ta xen vào đâu”

“Bọn tôi là người ngoài, dĩ nhiên không dám nhiều chuyện. Nhưng cậu thì khác, không phải cậu là người nhà của họ sao? Anh chị cậu đối với cậu không tệ, ai nhìn vào cũng ngưỡng mộ. Nếu có nói thì cũng chỉ có cậu mới có thể nói trước mặt họ thôi”

A Chiêu thích nghe mấy lời này, ngoài miệng không nói gì, trong lúc rượu vào lại cảm thấy thoải mái. “Đó là vì trong mắt tôi, họ cũng là người nhà của tôi”

“Nói không chừng nhà cậu sẽ có thêm người mới. Nghe nói cô Phương vừa có bạn trai, người rất tốt. Không chừng cô ấy và Phó tiên sinh vì chuyện này mà gây gổ, ai cũng nói phụ nữ bất ổn...”

“Chú nói bậy gì đó!” Sắc mặt A Chiêu đổi màu, Thôi Mẫn vội vàng dừng lại: “Không nói, không nói, tôi nhiều chuyện quá. Uống đi!”

“Chú thật là...”

“Ô Quang Chiêu!”

A Chiêu bị vỗ vào vai một cái mạnh, quay đầu lại, gương mặt kiều diễm kia càng làm cho cậu ta phát hoảng.

“Cô chạy đến đây làm gì?” Cậu ta lầm bầm.

“Đồ khốn!” Minh Tử nhìn thấy cảnh tượng ăn chơi của A Chiêu và đám bạn, máu trên đầu bốc lên không kèm được, hận không thể cho cậu ta cái tát trước mặt mọi người, tay mới giơ lên đã bị A Chiêu chặn lại.

“Đừng làm loạn”

Mắt Minh Tử đỏ lên: “Anh thật quá đáng!”

Bốn phía đều là người quen, ngay trước mặt họ, A Chiêu không muốn mất mặt, càng không muốn bị chê cười, vội vã uống cạn ly rượu đang cầm, kéo Minh Tử sang chỗ khác nói chuyện.

“Cô muốn sao, nói đi!” A Chiêu đến một nơi yên tĩnh hơn, thả lỏng tay Minh Tử ra, bắt đầu nói.

Minh Tử cắn môi: “Những lời này tôi hỏi anh mới đúng. Anh dựa vào cái gì mà dám trở mặt với tôi?”

“Tôi trở mặt không được sao?” A Chiêu làm ra vẻ bất cần, phất tay nói: “Chúng ta chưa bái đường thành thân, cả hai đều là người trưởng thành, cô tình tôi nguyện, chơi vui chia tay vui vẻ”

“Trước đây anh đâu có nói vậy” – Minh Tử dùng sức đập vào ngực cậu ta một cái.

A Chiêu lùi về sau một bước: “Tôi nói thì cô tin sao? Chỉ vui đùa một chút thôi, có cần phải làm đến vậy không?”

“Tôi không tin gì chứ? Anh dám nói anh không thích tôi?” – Minh Tử rơi nước mắt hỏi.

A Chiêu khỏ sở nắm tóc: “Tôi là thằng khốn, hôm nay tôi có thể thích cô, ngày mai có thể thích cô gái khác, cô thừa dịp này sớm nhìn rõ mặt tôi đi”

“Là vì chuyện của Phó Kính Thù phải không? Vì tôi có quan hệ với gia đình anh ta, anh không dám đến gần tôi?”

“Cô nghĩ sao cũng được”

Minh Tử tiến lên một bước, vội vàng kéo tay A Chiêu, nghiêm túc nói: “Tôi nói rồi, chuyện hai bên gia đình an bài là chuyện của họ, tôi sẽ không gả cho Phó Kính Thù, tôi và anh ta căn bản không hợp”

A Chiêu giống như đang nghe một câu chuyện hài: “Cô là thiên kim tiểu thư, cô không hợp với anh Thất của tôi, chắc hợp với tên ăn mày như tôi chắc?”

“Tôi không cần biết anh là cái gì? A Chiêu, anh không cần phải coi nhẹ mình, tôi thích anh, tôi có lý do của mình! Ba tôi rất cổ chấp, nhưng rất thương tôi, mẹ tôi cũng vậy. Họ sẽ giận tôi, nhưng sau cùng họ cũng hy vọng tôi hạnh phúc. Ba tôi cũng giống như anh tay trắng làm nên sự nghiệp, ông sẽ thích người thông

minh, trọng tình trọng nghĩa, có nhiệt huyết tuổi trẻ như anh; anh theo tôi trở về Đà Bắc, đem chuyện chúng ta nói rõ với người nhà, tôi sẽ giới thiệu bạn bè cho anh biết...”

“Cô đừng có như vậy được không, cô là cô gái tốt, cô muốn gì không được, tìm đàn ông nào không có, cần gì đến thằng treo cổ chết trên cây giống như tôi?” – A Chiêu bị mấy lời nói của Minh Tử khiến cho tâm phiền ý loạn, nóng lòng thoát thân, xẵng miệng nói đại.

Minh Tử dù bị sỉ nhục, nhưng trong lòng tin tưởng người mình yêu sẽ không tàn nhẫn với mình. Cô rơi nước mắt: “Anh sợ Phó Kính Thù? Anh không dám vì em mà trở mặt với anh ta phải không?”

“Đây không phải là vấn đề có dám hay không, trời ơi, cô muốn tôi nói thế nào cô mới chịu hiểu?” – A Chiêu phiền não đá một cú bay cái thùng rác bên cạnh – “Tôi đành phải nói thẳng với cô thôi. Phải, tôi thích cô, cô đẹp, vóc dáng mỹ lệ, đàn ông nào không thích, điều này có gì kỳ lạ, quan trọng hơn là tự cô dẫn mình tới bên tôi. Tôi ghét Phó Chí Thời, lúc cướp cô trên tay nó tôi thấy trong lòng rất cao hứng, nếu không phải cô và anh Thất của tôi có quan hệ kia, tôi sẽ không ngại cùng cô vui vẻ chung sống một thời gian, nhưng điều này không có nghĩa là tôi sẽ cưới cô. Cô không biết tôi, tôi cũng không muốn biết cô là tiểu thư nhà ai, dù không có anh Thất của tôi, chúng ta cũng sẽ không có kết quả, cô hiểu chứ? Cô có tình cảm là chuyện của cô, còn vấn đề của tôi, tôi nói yêu, nói thích, đều chẳng có giá trị đến một xu, chẳng khác nào là phân chó. Tôi không phải không dám trở mặt với anh Thất, chẳng qua căn bản chuyện không cần phải đến mức như vậy”

“Ý anh muốn nói, anh vứt bỏ tôi, không phải vì sợ anh Thất của anh mà không dám chung sống với tôi, mà là căn bản cũng không đáng để cùng anh ta đối mặt?”

“Nếu cô nghĩ vậy mà có thể yên tâm thì cứ cho là vậy đi.”

Minh Tử chớp mắt một cái, cô đột nhiên không thể khóc. Cô đã gọi điện thoại cho bạn mình, nói cô yêu một người đàn ông tay trắng. Người bạn hỏi, người đàn ông này có gì tốt? Minh Tử trong nhất thời không biết nói sao. A Chiêu ngây thơ, sôi nổi, cố chấp, lúc nào cũng có vẻ bất cần đời, còn thích đánh nhau, mỗi khi đánh nhau với người ta, không hề dằn dặt tránh thì không chịu dừng tay lại. Nhưng cậu ta đồng thời cũng đơn thuần, sôi động, trọng tình trọng nghĩa, lúc cười lên thì rạng rỡ như ánh mặt trời. Cô còn tin rằng bên trong cậu ta là một anh chàng chân thành, hiền hậu, chỉ là đem giấu ở trong sự kiên định và ngoan cố thường ngày. Cho dù tất cả những ưu điểm đều là vì cô đắm chìm trong mật ngọt tình yêu mà phát hiện ra, nhưng cô vẫn yêu cậu ta, đây là cách lựa chọn tình yêu của cô. Nhưng bây giờ cô mới phát hiện chuẩn mực của mình vô cùng sai lầm, cô thích một đứa trẻ như cậu ta vậy, nhưng đã là đứa trẻ thì căn bản sẽ không thể yêu, cũng không muốn lớn lên.

Chẳng lẽ quả thật như bạn cô nói, trước đây cô nhất mực chìm đắm trong thế giới cổ tích của mình, tưởng tượng ra tình yêu chính là khi còn trẻ gặp gỡ người kia, để anh ta chôn vùi nỗi sợ trong tim mình, sau đó bùng phát lên ánh lửa chói sáng một vùng. Nhưng trên thực tế giữa cô và A Chiêu, giống như một cậu bé ham chơi lấy tay đùa ngọn lửa, bùng một tiếng khiến cô tan xương nát thịt, sau đó cậu ta bỏ lại ngọn lửa, hồn nhiên vô tư cười vui vẻ trở về nhà.

37. Chương 30

A Chiêu ngồi đối diện bàn làm việc của trợ lý Phó Kính Thù, hỏi dò: “Hôm nay anh Thất tìm tôi có chuyện gì?”

Trợ lý là cậu thanh niên lớn hơn A Chiêu hai tuổi, người Hương Cảng, sau khi tốt nghiệp Đại học một mực ở lại bên Phó Kính Thù làm việc. Cậu ta đỡ đỡ cặp mắt kiếng, lực bắt tông tâm lắc đầu.

Sáng sớm hôm nay, A Chiêu nhận được điện thoại của Phó Kính Thù, nói là có chuyện tìm cậu ta, bảo cậu ta đến phòng làm việc một chuyến. A Chiêu không dám chậm trễ, nói trước nửa tiếng sẽ có mặt, nhưng

được báo là hiện giờ phòng làm việc của Phó tiên sinh còn có khách, bảo cậu ta bên ngoài chờ ít phút.

Thường ngày Phó Kính Thù tìm A Chiếu để giao việc cũng không phải hiếm, nhưng có lẽ do chột dạ, tối hôm qua vừa cùng với Minh Tử diễn một tấn tuồng lớn, sáng sớm hôm nay đã nhận được cuộc gọi từ anh Thất, trong lòng A Chiếu có chút bất an, nghi ngờ chuyện bại lộ, lần này cậu ta đúng là gặp đại họa, không biết làm sao đối mặt với anh Thất, lại càng không biết kết cuộc của mình sẽ thế nào.

Khoảng thời gian đứng ngồi không yên chờ đợi đó đối với A Chiếu mà nói dài vô tận, rốt cuộc cửa phòng làm việc của Phó Kính Thù cũng mở, có người bên trong bước ra.

A Chiếu vừa nhìn thấy Phó Chí Thời, sắc mặt càng thêm khó coi, cố ý quay đầu nhìn sang chỗ khác coi như không thấy hắn ta, cười nói với cậu trợ lý trẻ: “Còn tưởng là ai, chó dậy sớm tìm phân ăn, gâu gâu gâu”

Trợ lý lúng túng cười xòa, hướng tới Phó Chí Thời lên tiếng chào. Phó Chí Thời bình thường trong trường hợp này sẽ không nhìn mặt A Chiếu, lịch sự cúi đầu một cái, coi như không nghe thấy đối phương nói gì, quay lưng bỏ đi.

“Phó tiên sinh hỏi anh tới chưa, anh mau vào đi” – Trợ lý đặt điện thoại nội bộ xuống, nói với A Chiếu.

A Chiếu nhắm mắt gõ cửa vào trong, Phó Kính Thù đang cúi đầu đọc một vài văn kiện, nghe cậu ta vào, chỉ ngẩng đầu nhìn sơ qua, nói: “Hôm nay cậu tới sớm thật, xem ra tối qua không uống nhiều”

“Tôi không có uống ả” – A Chiếu ngồi tử tế vào ghế đối diện, cười hỏi: “Anh Thất tìm tôi có chuyện gì giao phó?”

Phó Kính Thù lúc này mới bỏ tay xuống, nói: “Là vậy, nửa tháng sau là sinh thần của bà cụ tổ, theo lệ thường mỗi mười năm phải tổ chức cúng lớn, chuyện này giao cho cậu, phải làm thật kỹ càng, nếu có gì không hiểu thì cứ đến hỏi tôi”

A Chiếu theo Phó Kính Thù nhiều năm, đương nhiên biết “Bà cụ tổ” mà anh nhắc tới chính là mẹ của Phó Học Trình – Hoàng thị. Gia tộc Phó gia do Phó Học Trình khai sáng, mà Phó Học Trình đối với mẹ mình cực kỳ có hiếu, sau khi ông chết chôn cùng với mẹ ở Qua Âm Châu, hiện giờ hậu nhân tuy tứ tán mỗi người một nơi, nhưng mỗi khi đến ngày cúng tổ tiên, cho dù không thể về nước cũng ít nhiều phải có người đứng ra phụ trách tổ chức, mới không thấy được một gia tộc lớn như vậy mà để nhân số điêu tàn.

Chuyện này nói lớn cũng không lớn, nói nhỏ không nhỏ. A Chiếu tự nhủ chẳng có vấn đề gì, nhưng tình thật chẳng qua không hiểu, rõ ràng Phó Chí Thời vừa mới từ đây bước ra, nói gì thì nói tên khốn đó mới chính thật là người của Phó gia, anh Thất cho dù thân bận trăm công nghìn việc, chuyện trong gia tộc thế này, giao cho Phó Chí Thời mới là đúng nhất.

Phó Kính Thù dường như nhìn thấu được lòng của A Chiếu, không đợi cậu ta hỏi, nói ngay: “Chuyện này vốn là của các nhà thay phiên nhau phụ trách, lần trước Nhị phòng đã cho người về nước làm thật đàng hoàng, lần này theo lý đến phiên Tam phòng. Phó Chí Thời là người của Đại phòng, giao cho cậu ta thì không ổn, chuyện này giao cho cậu, cũng giống như tôi tự mình làm vậy”

Lời này, có thể hiểu cách khác là đem A Chiếu coi như người trong nhà không hơn không kém. Phó Kính Thù ở trước mặt người khác ít khi lớn tiếng, cho dù là A Chiếu theo chân làm việc, cũng đối xử khách sáo, không bao giờ khiển trách, cũng ít khi bộc lộ tình cảm ra ngoài. A Chiếu kính anh, nhưng lại sợ anh. Tuy nói coi anh là anh ruột như vậy, nhưng ở trước mặt anh cư xử tự nhiên như với Phương Đăng là chuyện hoàn toàn không thể. Lúc này nghe những lời nói dễ chịu của anh, trong lòng A Chiếu cảm thấy ấm áp, cảm giác mình không lắm khi đối đãi với anh Thất như người trong nhà, trong lúc này cũng cảm thấy chuyện của bản thân và Minh Tử như cơn ác mộng. Cậu ta chưa bao giờ chán ghét thói phóng đãng của mình như bây giờ, nếu không phải là chị Đăng nhắc nhở, còn không biết sai đến mức nào, làm sao cậu ta có thể đối mặt với anh Thất bây giờ?”

Phó Kính Thù tiếp tục cúi đầu vào mở văn kiện để trên bàn, một lát sau, phát hiện A Chiếu còn ngồi sững trên ghế salon, liền hỏi: “A Chiếu, cậu còn có chuyện gì hả?”

“Không... Không có...” – A Chiếu cuống quýt trả lời, nhưng trong lòng thấy vô cùng xấu hổ.

Phó Kính Thù nhìn bộ dạng của cậu ta, liền nói: “Tuổi cậu cũng không còn nhỏ, làm việc phải chừng chạc một chút, chỉ cậu mới có thể vui, tôi cũng yên tâm đem nhiều chuyện hơn giao cho cậu”

A Chiêu cảm thấy mình không có cách nào giấu giếm nữa. Phương Đăng muốn cậu ta đánh chết cũng không thừa nhận chuyện này, nhưng đã là nam tử hán đại trượng phu, dám làm dám chịu, anh Thất đối với cậu ta tốt như vậy, cậu ta làm sai còn lừa gạt, như vậy có thể coi là con người hay sao?

Đầu cậu ta nóng lên, đứng dậy đi đến trước bàn làm việc của Phó Kính Thù, cúi đầu nói: “Anh thất, tôi... Tôi đã làm một chuyện thật có lỗi với anh”

Phó Kính Thù khẽ cau mày, dựa lưng vào ghế.

“Vậy sao?”

Nhìn anh thần nhiên như vậy, ngược lại A Chiêu lấy hết can đảm cũng không biết nói thế nào, chuyện này hết sức khó khăn, khiến một kẻ trời không sợ đất không sợ cũng phải ấp a ấp úng đứng lên.

“Tôi...”

“Cậu nói chuyện này sao?” – Phó Kính Thù đưa tay lật mở văn kiện trên bàn làm việc lên, lấy ra một thứ ném tới trước mặt A Chiêu.

A Chiêu cầm lên, vừa nhìn thấy thì máu trào lên tới não. Thứ cậu ta đang cầm chính là mấy tờ hình chụp lên rõ ràng, hai người trong hình gắn với nhau như keo như sơn không phải cậu ta và Minh Tử thì còn có thể là ai?

“Anh Thất, lúc đó tôi không biết thân phận của cô ấy, tôi có thể thề!”

Phó Kính Thù cười nhạt nói: “Cậu dĩ nhiên không biết, nếu biết còn làm như vậy, tôi phải nên lau sạch mắt rồi”

“Sao anh có mấy thứ này?” Trong lòng A Chiêu hoảng sợ và hoang mang, chẳng lẽ anh Thất với cậu ta từ trước đã không tin tưởng?

Phó Kính Thù nhìn A Chiêu mấy lần, rồi hỏi ngược lại: “Cậu nói đi?”

A Chiêu nhớ lại Phó Chí Thời vừa đi khỏi, chợt hiểu ra, cắn răng nghiêng lợi nói: “Tôi cũng biết là thằng khốn đó, tiểu nhân hèn hạ!” Dù cậu ta có mắng Phó Chí Thời thế nào đi nữa, cũng không thể che giấu chuyện rành rành trước mắt, chuyện này quả thật do cậu ta sai, mới bị người ta nắm ngay điểm yếu. Hai tay cậu ta nắm chặt lại: “Tôi thật xin lỗi anh, anh Thất, anh muốn đánh phạt thế nào tôi cũng không có gì để nói”.

Phó Kính Thù giống như bị cậu ta chọc cười: “Đánh phạt thế nào đây, chẳng lẽ đem các người ngâm lồng heo?”

A Chiêu hiển nhiên không có tâm trạng đùa giỡn, rất khó phối hợp, chỉ cố làm ra bộ dạng thoải mái hơn một chút. Phó Kính Thù không cười nữa, bình tĩnh nói: “Nếu tôi muốn trách cậu, đã không đưa cái này cho cậu xem. Chuyện của tôi và Cổ Minh Tử là do ý của hai bên gia trưởng, tôi cũng nghiêm túc cân nhắc qua, nhưng cô ta còn quá trẻ, có thể thấy với hôn nhân sắp đặt này cũng không mấy nhiệt tình. Chuyện này vốn là thành thì tốt, không thành cũng khó lòng cưỡng cầu, tôi cũng nói như vậy trước mặt bà chủ Trịnh. Cậu không biết cô ta là ai, hai người lại gặp nhau đúng lúc như vậy, tôi.. có thể hiểu. Chỉ là, chỉ cần cậu chưa đến mức không thể bỏ, tôi cũng hy vọng cậu không lui tới cùng cô ta nữa, dù sao thân phận cô ta cũng đặc biệt, chuyện này nếu đến tay bà chủ, mọi người cũng chẳng thấy hay ho gì”

Ngữ khí của anh không nặng, nhưng A Chiêu vừa nghe vừa đổ mồ hôi đầy người. “Tôi sẽ không gặp cô ta nữa, anh Thất, anh yên tâm!”

“Nói sao từ đầu tôi đã nhắc nhở cậu làm việc phải chừng chạc, việc gì cũng phải nghĩ trước nghĩ sau. Nếu cậu cẩn thận đã không thể bị người khác cầm chuôi. Cậu suy nghĩ kỹ vào.”

Những lời này chẳng khác nào lời dạy bảo từ huynh trưởng, khiến A Chiêu cảm thấy mình vô cùng may mắn, chỉ hận không thể móc tim mình ra cho anh nhìn thấy.

“Anh Thất, tôi sai rồi! Sau này tôi sẽ không để anh thất vọng đâu.” A Chiêu thề thốt. Cậu ta không nghĩ mình gây ra tai họa như vậy, anh Thất lại thần nhiên, cũng có thể chuyện cũ bỏ qua, càng như vậy, cậu ta càng cảm thấy không còn mặt mũi.

“A Chiêu, lúc đầu tôi đưa cậu ra khỏi Qua Âm Châu, để cậu theo tôi làm việc, một nửa là do Phương Đăng mở miệng, một nửa kia vì tôi hiểu tính tình của cậu. Tôi từ nhỏ không có anh chị em gì, trong mắt tôi, tôi coi cậu không khác gì em ruột. Bình thường có thể tôi đối với cậu quá nghiêm khắc, nhưng đó là vì tôi muốn tốt cho cậu thôi”

“Tôi biết” – Làn hơi nóng lại tràn lên cổ A Chiêu một lần nữa, đừng nói là bắt cậu ta nghe lời của anh Thất, nếu lúc này mà anh Thất sai cậu ta đi xuống núi đao, cậu ta cũng không hề cãi lại. Cậu ta nức nở: “Anh Thất, tôi là một cô nhi, từ nhỏ đã bị người ta coi thường, nếu không có anh và chị, tôi chẳng là gì cả, trong lòng tôi hai người chính là người nhà, không có gì quan trọng hơn. Chúng ta sẽ giống như lúc nhỏ, bất kể chuyện gì cũng đồng lòng đồng sức mà làm”

Phó Kính Thù nghe tới điều này lại có chút phiền muộn, giống như là đang suy nghĩ xa xăm, cười đau khổ: “Làm sao có thể giống trước đây? A Chiêu, con người rồi sẽ thay đổi”

“Tôi không bao giờ!” – A Chiêu ngốc nghếch nói, cậu ta thấy Phó Kính Thù chán nản chẳng thốt nên lời, mới hiểu ra mình đã cảm giác sai. Hiện giờ người trong lòng anh Thất nghĩ đến không phải là mình. Cậu ta nhớ lại lời nói của Thôi Mẫn, lại liên kết với mấy hành động gần đây của Phương Đăng, do dự hỏi: “Chị đối với cái gã họ Lục đó là thật sao?”

“Có lẽ vậy, cô ấy còn nói muốn đi cùng Lục Nhất” – Phó Kính Thù lộ vẻ mặt đau khổ.

A Chiêu hoảng hốt: “Đi? Chị muốn đi đâu? Chuyện này không thể nào!”

“Lúc tôi mới nghe cũng không tin giống như cậu vậy. Nhưng nghĩ lại, tôi nợ cô ấy quá nhiều, cô ấy có làm vậy cũng không có gì là lạ”

“Không được, tôi phải đi tìm chị, cái thằng công tử bột họ Lục đó thì có gì tốt, có điểm nào xứng với chị. Chẳng qua là chị đang giận thôi, tôi sẽ không để chị đi như vậy đâu” – A Chiêu lớn tiếng.

“Cậu không khuyên được cô ấy đâu, chuyện này cậu không cần lo, để tôi suy nghĩ một chút” – Phó Kính Thù khép lại văn kiện trước mặt, có chút mệt mỏi nói: “Cậu ra ngoài trước đi”

A Chiêu gật đầu, đi hai bước lại không yên tâm, quay người lại nhìn một cái. Từ trước đến giờ cậu ta chưa bao giờ thấy anh Thất và chị cãi nhau đến vậy, trước kia bọn họ dù làm gì, trong lòng cũng suy nghĩ cho đối phương. Cậu ta tuy không phải người tinh tế, nhưng những năm gần đây, thấy rõ bọn họ nhất chỉ có mỗi cậu ta, có những việc, những người có tâm tư đơn giản ngược lại càng thấy rõ ràng. Người khác đều không thể đoán ra quan hệ của Phó Kính Thù và Phương Đăng, A Chiêu chỉ biết một sự thật, người có thể khiến chị mình thứ gì cũng không màng chỉ có mỗi anh Thất, mà có thể để cho anh Thất buồn bã u sầu cũng chỉ có mỗi mình chị mà thôi.

Trong lòng cậu ta lo lắng, lẩm mồm hỏi thêm một câu: “Anh Thất, nhiều năm như vậy, trong lòng anh chị rốt cuộc là gì?”

Trong lòng A Chiêu, anh Thất của cậu ta không có gì không biết. Nhưng lần này, đối mặt với vấn đề của cậu ta, Phó Kính Thù im lặng hồi lâu, một lát sau, cây viết cầm trên tay anh nhẹ nhàng rơi xuống bàn làm việc, dường như anh cũng mất đi cảm giác.

Mấy năm gần đây, tiệm vải làm ăn ngày càng bận rộn. Buổi sáng Cát Niên vào bệnh viện thăm cháu gái bị ốm, tầm giữa trưa quay lại tiệm, vốn định thay đồng phục, lại thấy Phương Đăng ngồi thờ trên băng ghế ở phòng thay quần áo.

“Phải rồi bà chủ, lần trước tôi đến chùa Quan Âm xin cho chị quẻ xăm, chị muốn xem không?” – Cát Niên vừa nói vừa lục tìm trong túi vải đeo bên người.

Phương Đăng cũng quên chuyện này, cô thần thờ đón lấy mảnh giấy mỏng màu vàng trong tay Cát Niên, trên đó viết: “Thẻ xăm Quan Âm số 10 – cung Dần”

“Bằng vị quan trận?” – Cô cố gắng đọc mấy dòng chữ nhỏ trên đó: “Thạch tàng vô giá ngọc hòa trân. Chỉ quản tha hương ngoại khách tầm. Uyển tự tri đăng canh mịch hỏa. Bất như thu thập uống lao tâm” (1). Có ý gì?”

Cát Niên chỉ vào đoạn sau cùng của quẻ xăm, nói: “Không phải ở đây viết rõ sao? Quẻ nói giống như cầm đèn tìm lửa, không cần suy nghĩ, việc trước mắt đều là thật”

“Trước mắt đều là thật?” Phương Đăng lẩm bẩm lặp lại một lần: “Tôi đã hiểu ý nghĩa của nó sao? Nói vậy những gì tôi quyết định là đúng?”

Cô nắm chặt tờ giấy vào lòng bàn tay, ngẩng đầu nhìn Cát Niên: “Cô thật sự tin tưởng mấy thứ này? Một tờ giấy cũ, mấy câu nói qua loa là có thể tiết lộ thiên cơ?”

Cát Niên suy nghĩ một chút rồi đáp: “Tôi cũng muốn như vậy, có những thứ nếu không tin thì chỉ coi như chuyện tình cờ, nếu thật sự tin tưởng, cái gì cũng đều do định trước”

Phương Đăng nghe xong, trầm mặc một lúc, khi mở miệng lại nói mấy lời hết sức kỳ lạ: “Cát Niên, tôi muốn sang lại tiệm vải, cô có muốn bàn bạc thử không?”

Cát Niên hoảng sợ: “Sao chị tự nhiên muốn đem cửa tiệm tốt vậy bán đi?”

“Tôi tính rời khỏi nơi đây. Cô chỉ cần nói, cô muốn hay không là được?” Phương Đăng hỏi Cát Niên, cũng không phải là không có lý do, mấy năm nay từ khi tiệm vải khai trương, công sức của Cát Niên đầu tư vào cửa tiệm này với cô không hề thua kém, cô không nghĩ là còn ai khác thích hợp hơn.

“Làm sao tôi có nhiều tiền như vậy” – Cát Niên buồn bã nói.

Phương Đăng ra giá ngay, một cái giá thấp đủ để Cát Niên cảm thấy hơi bất ngờ. “Chị đi gấp vậy sao? Tiệm này chị hoàn toàn có thể bán được giá cao hơn nhiều lần”.

“Tôi hy vọng có thể giao cửa tiệm lại cho cô. Cô không cần trả lời tôi ngay, chuyện tiền nong cũng có thể thương lượng, cô suy nghĩ thêm một chút cũng được, nhưng tôi không thể chờ quá lâu đâu”

Cát Niên đối với cửa tiệm này cũng không phải không có tình cảm, Phương Đăng nói vậy, cô cũng có chút động lòng: “Tôi nhớ trước kia chị từng nói, cửa tiệm này với chị rất quan trọng”

“Đó là chuyện trước kia, bây giờ không giống nhau, không phải cô cũng vậy sao?” – Biến cố của Cát Niên trong khoảng thời gian này, Phương Đăng cũng không phải là không biết, đột nhiên cô hỏi: “Cô đi thử xem, phải thế nào cô mới có thể bỏ qua và tha thứ?”

Cát Niên giật mình cười: “Chuyện này tôi cũng rất muốn biết”

Phương Đăng có chút thất vọng, nhưng vốn thật cô cũng không trông chờ câu trả lời: “Tôi biết, chuyện này với bất kỳ người nào mà nói đều không dễ”

Cát Niên gật đầu, từ từ thay đồng phục, vừa kéo vạt áo lại, vừa nhìn Phương Đăng nói: “Bà chủ, chị đã từng nghe qua câu này chưa? “Dạ vũ thu đăng, lê hoa hải đường tương bạn lão. Tiểu lâu đông phong, vãng sự bất kham hồi thủ liễu” (2) – Tôi nghĩ ý nghĩa của đoạn văn này rất đơn giản, quá khứ dù có xảy ra những việc gì, con người cũng sẽ tự nhiên gặp gỡ nhau”

(1) Thạch tàng vô giá ngọc hòa trân. Chỉ quản tha hương ngoại khách tầm. Uyển tự tri đăng canh mịch hỏa. Bất như thu thập uống lao tâm: Đá kia ẩn ngọc quý bên trong. Tìm chi xứ lạ mãi mênh mông. Vĩ tựa cầm đèn chờ lửa tới. Sắp đặt đúng rồi khỏi ngóng trông

(2) “Dạ vũ thu đăng, lê hoa hải đường tương bạn lão. Tiểu lâu đông phong, vãng sự bất kham hồi thủ liễu” – Câu này theo mình biết thì nằm trong 4 câu đối do vị tướng nổi tiếng của Trung Quốc là Triệu Tử viết năm 1964, lúc ông kết hôn cùng người bạn đời. Ý nghĩa: Mưa lạnh đêm thu, hoa lê và hoa hải đường kết bạn. Lầu nhỏ gió đông, chuyện cũ đã qua không thể quay lại.

38. Chương 31

Con người sống trong một thành phố quá lâu, chẳng khác nào cái cây bắt rễ, dù muốn dịch chuyển, nhưng do mỗi rễ cây đều đã bám sâu vào đất, dựa vào chất dinh dưỡng của nó để sinh trưởng, coi cội rễ đó là nguồn gốc của mình. Lục Nhất trước đây cũng từng nghĩ tới “cuộc sống ở nơi khác”, nhưng mỗi khi có ý định rời đi, sẽ phát hiện thành phố bình thường này cũng có không ít hơn khiến mình quyến luyến, cho dù anh ở nơi này chỉ có một mình, cha mẹ đều đã qua đời.

Nói cầu hôn với Phương Đăng là chuyện điên rồ nhất và cũng là điều không hối tiếc cả đời Lục Nhất. Nhưng khi Phương Đăng hỏi anh có muốn đi cùng cô không, anh lại hỏi một câu ngốc không thể nào ngốc hơn nữa.

“Đây có phải là vòng mới của trò chơi lời nói dối mạo hiểm không?”

Mắt Phương Đăng đỏ hoe, nhìn qua anh lặng yên không đáp. Anh ta biết cô đang chờ câu trả lời. Từ giây phút đó, anh đã nguyện đem cuộc sống của mình mà nhỏ cùng gốc rễ.

Yêu cầu của Lục Nhất đối với cuộc sống vô cùng đơn giản, không cần quá mức giàu sang, khát vọng công thành danh toại mà đàn ông ai cũng mơ ước với anh không có nhiều hấp dẫn, anh chỉ muốn cuộc sống đầy đủ bình lặng không sóng gió, Phương Đăng là sự mong mỏi quá lớn từ trước đến giờ của anh, anh tình nguyện vì giấc mộng đẹp này mà không ngần ngại dốc hết tất cả.

Thủ tục di dân rất phức tạp lại vô cùng hạn chế, chỉ có một chữ “đi” tưởng chừng đơn giản nhưng lại có vô số việc phải làm; từ chúc, bán nhà, xin visa, từ già bạn bè... Mỗi một thứ đều không dễ dàng gì. Nhưng Lục Nhất có đầy đủ quyết tâm và động lực, bởi vì anh bỏ chỗ ở của mình, bắt đầu đặt chân lên nơi khác, vẫn có Phương Đăng ở bên cạnh. Điều này làm anh cảm nhận được rõ ràng, việc chung sống với cô cả đời cũng không phải là giấc mộng, vì thế có gì lại không đáng giá?

Nhưng trong lòng Phương Đăng lại có cảm nhận khác. Cô và Phó Thất lần cuối cùng gặp mặt, hai người đều nói mấy câu khó nghe, cãi nhau quyết liệt, lòng cô giống như ngâm trong nước lạnh lâu ngày, lòng của Phó Thất cũng lạnh không hề thua kém. Cô đã dùng thân thể bí mật mà anh nhạy cảm nhất làm vũ khí uy hiếp anh, thật sự là vạn bất đắc dĩ, bởi vì cô nhất định phải bảo vệ Lục Nhất. Nếu Phó Thất thật sự tin rằng Lục Nhất có khả năng uy hiếp mình, anh và thuộc hạ chuyện gì cũng dám làm. Nhưng cách uy hiếp người của anh và Phương Đăng không giống nhau, Phương Đăng chính là muốn anh biết, nếu Lục Nhất xảy ra chuyện, người nào cũng sẽ không có lợi. Cô đã phan phui quá nhiều bí mật của anh, cũng như cùng anh phan phui chính bản thân mình. Vì điều này, Phó Thất cũng sẽ không ra tay với Phương Đăng, cho dù vì vậy mà anh hận cô đi nữa. Chỉ có một chuyện Phương Đăng cuối cùng có thể bảo đảm, chỉ cần anh còn lý trí, Lục Nhất cũng sẽ vô hại an toàn.

Nhưng điều Phương Đăng không dự liệu được chính là, Phó Thất dù không dám động đến Lục Nhất, nhưng không thể để cho anh thoải mái, hơn nữa nhất cử nhất động của anh ta cũng vô cùng chặt chẽ. Trong quá trình bán nhà và làm thủ tục visa, có nhiều chuyện ngại không cần nói, ngay cả Lục Nhất cũng có thể cảm giác, bất luận mình đi đến đâu, sau lưng cũng có một đôi mắt dõi theo để ý, những sự cố lớn nhỏ cũng bắt đầu xảy ra, cho dù chỉ đáng sợ không nguy hiểm, cũng khiến cho người ta giây phút nào cũng lo lắng đề phòng. Chỗ ở của anh, bao gồm cả phòng làm việc trước kia cũng có dấu vết lục soát không chỉ một lần, thậm chí là mộ phần cha mẹ anh cũng không may mắn thoát khỏi. Điều làm anh khó nghĩ nhất chính là nhà cô Cả từng có công nuôi dưỡng mình cũng vì thế mà liên lụy, căn nhà mười mấy năm sống bình yên lại bị trộm lục tung lên, ngay cả cảnh sát cũng không truy ra đầu mối. Anh họ cuối tuần chở người nhà đi công viên, trên đường về thì bị chiếc xe tải nhỏ đụng vào, người trong xe tuy không có gì đáng ngại, nhưng ai nấy đều sợ đến toát mồ hôi, cháu gái Giai Giai cũng Lục Nhất cũng òa khóc ngay tại chỗ. Chiếc xe chạy thoát kia cũng là xe biển số giả, muốn truy cứu cũng chẳng dễ dàng.

Lục Nhất nghe lời khuyên của Phương Đăng đổi đi chỗ ở, lại cũng ít lui tới nhà cô Cả, tránh để họ ít nhiều bị dính líu, chuyện còn lại cứ giao cho cô xử lý. Điều quan trọng trước mắt là sớm làm xong thủ tục di dân, đi càng xa càng tốt, trời đất bao la, nơi nào cũng có những kẻ không thể đụng vào như Phó Kính Thù và Thôi Mẫn. Nếu như họ ra đi không trở lại, thời gian trôi đi, anh ta cũng sẽ dần dần yên tâm, phải tay cho qua mọi chuyện.

Phương Đăng còn chưa quyết định có nên đi tìm Phó Kính Thù một chuyện hay không, thì không ngờ anh

đã tìm đến tận cửa. Hôm đó cô đang ở căn nhà Lục Nhất vừa thuê được, Lục Nhất nhìn thấy cô mấy ngày buồn bã, nói là phải làm một bữa ăn ngon để cô vui vẻ thêm một chút, Phương Đăng nghe được tiếng gõ cửa, còn tưởng là Lục Nhất quên đem chìa khóa, mở cửa ra nhìn thấy Phó Kính Thù.

“Không hoan nghênh?” – Phó Kính Thù ung dung hỏi. Đằng sau anh cũng chẳng có ai theo.

Trong lòng Phương Đăng cảm xúc rối bời, lời nói ra cũng không khách sáo: “Thật hiếm khi anh tự tìm đến”

Phó Kính Thù lách qua người Phương Đăng bước vào nhà, Phương Đăng cũng không cản lại, nếu anh có thể tìm đến đây, cô cũng không thể có cách gì tránh anh nữa.

Anh cởi áo khoác, quan sát căn phòng khách nhỏ tầm mười mấy mét vuông một lát, rất nhanh phát hiện đồng hành lý đã thu gom chỉnh tề đặt cạnh ghế salon, phân nửa số đó là hành lý của cô.

Anh đứng cạnh bên mớ hành lý, nhìn về phía Phương Đăng đang đứng gần cửa, vẻ mặt như có chút không tin.

“Em tính đi thật sao?”

Phương Đăng bước tới, ngồi xuống ghế salon, hỏi ngược lại: “Tôi đi cũng cần có sự đồng ý của anh sao?”

“Anh không dám nghĩ em sẽ đến một nơi mà anh không hề biết” – Phó Kính Thù đưa tay lơ đãng xẹt qua tay xách của rương hành lý, âm điệu kéo dài, đi tới cạnh Phương Đăng, hạ giọng: “Để cho Lục Nhất đi, anh hứa sẽ không xen vào chuyện của hắn nữa. Em ở lại, em muốn gì anh cũng sẽ đồng ý, chỉ cần em đừng giận nữa”

“Tôi không đi, chúng ta sẽ coi như chẳng xảy ra chuyện gì sao?” Phương Đăng liếc mắt nhìn người bên cạnh, dường như muốn xuyên thấu lời nói dối của anh. Từ khi họ nói ra những lời nói chí mạng nhau, từ khi anh nhìn thấy cô ngồi với Hướng Viễn mà bắt đầu nghi ngờ, họ cũng đã không còn là Phó Kính Thù và Phương Đăng trước kia nữa. Có lẽ vết nứt từ lâu đã lặng lẽ nảy sinh, chẳng qua họ đều muốn cảm thấy an lòng, cứ nhắm mắt giả vờ như không thấy.

Phó Kính Thù nói: “Anh nghĩ không có gì quan trọng hơn so với tình cảm trước đây của chúng ta”

“Tình cảm?” Phương Đăng im lặng cười – “Anh cũng nói “trước đây” thôi. Anh dám nói đối với anh, tôi quan trọng nhất sao? Nói ra chính anh cũng không tin được. Phó Thất, trong lòng anh quan trọng nhất chỉ có cái thân phận ‘người của Phó gia’, từ trước đến giờ đều như vậy. Chẳng qua là bây giờ những thứ anh có được càng nhiều, anh càng sợ một ngày sẽ mất đi nó, mất đi cái họ này, anh còn lại cái gì? Tình cảm của chúng ta với anh cùng lắm chỉ là một cái thang để leo lên, anh đừng nói mấy lời gạt người đó, tôi nghe cũng đủ rồi”

“Thì ra trong lòng em, anh là người xấu xa đến mức này” – Phó Kính Thù tự nói những lời chua cay. Anh hỏi Phương Đăng: “Vậy còn em, bây giờ điều quan trọng nhất với em là gì?”

Họ đều biết, suốt mười mấy năm qua, thứ quan trọng nhất trong lòng cô chỉ có duy nhất một người.

Phương Đăng nói: “Tôi đã đồng ý gả cho Lục Nhất, sau này tôi cũng sẽ chung sống với anh ấy đến hết cuộc đời”

Phó Kính Thù dường như muốn cười, nhưng từ cổ họng chỉ phát ra một âm thanh khàn khàn không nghe rõ.

“Huh! Những lời này trước đây không phải là chưa từng nói”

Trước đây những lúc hai người cãi cọ, có lúc Phương Đăng giận dữ nói là sẽ tìm đại một ai đó, tình nguyện gả cho họ. Lúc đó cả hai người đều biết rõ đây chỉ là câu nói lấy hay nói giỡn, anh chưa bao giờ cho là thật, ngay cả khuyển nhũ cũng không hề, bình thường chỉ là ôm lấy Phương Đăng đang nổi giận dưng dưng mà ôm vào ngực, nhưng bây giờ cô chỉ cách anh trong gang tấc, nhưng dường như ngay cả dũng khí đưa tay ra ôm cô vào lòng anh cũng không còn nữa.

Phương Đăng dùng thái độ vừa tỉnh táo vừa hồ hững nói với anh: “Anh có thể không tin, nhưng từ trước đến nay chưa bao giờ tôi nghiêm túc như vậy”

“Em muốn gả cho hần? Các người có thể đi đâu? Hần có thể cho em cái gì?” Phó Kính Thù cố gắng kèm nén tâm trạng, lạnh lùng hỏi.

“Anh ta không có tiền không có thể như anh, sau lưng cũng không có một gia tộc hiển hách. Nhưng anh ấy có thể cho tôi danh phận, một danh phận quang minh chính đại, một cuộc sống yên bình” – Phương Đăng thấy Phó Kính Thù nở nụ cười châm biếm như bình thường, trước khi anh mở miệng, cô đứng lên, đến gần anh, đem tay chỉ vào vị trí gần tim anh nhất, gần từng chữ: “Anh ấy có thể cho tôi một mái nhà, anh có thể không?”

Hai mắt Phó Kính Thù tối lại, nắm tay Phương Đăng định nói gì đó, lúc này ngoài cửa một lần nữa có tiếng gõ cửa cốc cốc truyền vào.

Phương Đăng muốn quay người đi về phía cửa, nhưng bị Phó Kính Thù dùng sức ôm cô vào lòng: “Anh không thể để em đi cùng hần!”

“Phương Đăng, anh quên mang chìa khóa.” – Lục Nhất ở ngoài cửa gọi.

“Buông ra.” Phương Đăng nhẹ giọng nói. Phó Kính Thù không lên tiếng, mặt cô áp sát vào ngực anh, cô nghe được nhịp tim rất quen thuộc đó, thanh âm này dường như cũng từ trong lồng ngực cô vọng về, trong một khắc Phương Đăng cảm thấy yếu mềm, cô không giãy giụa nữa, chỉ ngẩng đầu từ trong lồng ngực anh, giọng ai oán: “Tiểu Thất, anh tha cho chúng tôi đi”

Họ đều chưa quên, cô đã lâu không có kêu tên anh nhẹ nhàng đến vậy. Phó Kính Thù vĩnh viễn nhớ đến đêm đầu tiên trong Phó gia Hoa viên năm đó, mặt và mái tóc ướt đẫm của cô áp vào ngực anh, trên người phảng phất mùi hương nước hoa dịu dịu.

Khi đó, cũng có một giọt nước mắt đọng trên khóe mi cô.

Khi đó, cô tự tay móc tim mình đặt vào lồng ngực anh, nói: “Tiểu Thất, trên đời này sẽ có một người ngu ngốc... Nghĩ đến chuyện em làm, trong lòng em lại cảm thấy rất vui...”

Khi đó, trong mắt họ chỉ có nhau thôi.

Còn bây giờ? Cô dùng chất giọng y như vậy, lại xin anh tha cho bọn họ.

Phó Kính Thù cũng nghe giọng nói mình đầy xa lạ: “Bắt đầu từ khi nào, em và hần ta cũng trở thành “chúng ta”?”

Tiếng gõ cửa của Lục Nhất càng lúc càng mạnh hơn.

“Từ lúc anh đem tôi đẩy vào tay anh ấy...” Phương Đăng nhắm mắt lại, một lần nữa ném được mùi vị mặn đắng đó, nước mắt là thứ không hay, mềm yếu lại vô dụng, từ nay cần phải dè chừng.

Cô dùng âm thanh hết sức bình tĩnh nói với anh: “Em không thể không đi, nếu em ở lại, anh có thể cho em cái gì? Anh có thể cưới em sao? Anh có dám trước mặt mọi người nói em không phải là người nhà, không phải là em họ của anh không? Nếu anh gật đầu, em sẽ không đi! Thấy chưa, anh không dám. Gương vĩnh viễn sẽ là gương, đèn thì sớm muộn gì cũng có ngày cạn kiệt. Em đã quá mệt mỏi, em không thể chờ đợi nữa, vì ngày em trông chờ chắc sẽ không bao giờ đến”

Anh còn có thể nói gì? Mỗi một câu anh đều không cách nào cãi lại.

“Phương Đăng, em có trong đó không? Không phải ngủ quên chứ?”

Phương Đăng từ từ tách người ta khỏi ngực Phó Kính Thù, thay đổi ngữ điệu nhẹ nhàng đáp lại với người ngoài cửa: “Em ở đây, tôi liền!”

Trong lúc này, hơi thở của cô hoàn toàn cách xa anh, Phó Kính Thù nắm cánh tay cô, luống cuống hỏi: “Phương Đăng, em yêu hần sao?”

Phương Đăng nói: “Chẳng lẽ anh không hiểu, giữa nam nữ bình thường, chỉ cần có một người yêu say đắm là có thể chung sống cả đời”

Phó Kính Thù thấp giọng: “Em cũng không yêu anh?”

Phương Đăng cười, nặng nề rút tay trở lại, đi thật nhanh ra mở cửa.

Lục Nhất bước vào, huyền thuyên nói: “Anh thật đáng trí, nhớ rõ ràng đã cầm theo chìa khóa, lại còn đánh thức em...”

Mắt anh chạm phải Phó Kính Thù, hơi sững sốt, có chút lúng túng nhìn về phía Phương Đăng; ánh mắt vừa mới ráo lệ của Phương Đăng cũng đủ để anh hiểu ra một chút.

“Anh là... Phó tiên sinh?”

Phó Kính Thù không đáp, chỉ lạnh lùng nhìn Lục Nhất.

Lục Nhất mới từ chợ thực phẩm quay về, hai tay xách đầy túi, có cá, có hành, có rau củ, còn có cả một bao tảo lớn. Tóc và hai vai anh ta cũng bị cơn mưa nhỏ bên ngoài làm ướt, nhìn qua có chút chật vật, nhưng đối mặt với ánh mắt của Phó Kính Thù, sắc mặt anh ta vẫn ôn hòa thản nhiên như cũ

“Phương Đăng, em không nói hôm nay nhà có khách. Phó tiên sinh nếu không bận gì cứ ở lại ăn cơm?”

Phương Đăng thay Phó Kính Thù trả lời Lục Nhất.

“Anh ấy có việc, phải đi ngay” – nói xong cô quay lại nhìn Phó Kính Thù – “Anh bận cứ đi đi, tôi không tiễn”

Phó Kính Thù ngậy người đứng một lúc lâu, cúi đầu cười nhạt, đi ra cửa.

“Khoan đã” – Phương Đăng gọi anh lại.

Anh quay phắt lại, vừa đúng lúc thấy tay cô đưa ra.

Phương Đăng nói: “Anh để quên áo khoác”

Sau khi Phó Kính Thù đi, Lục Nhất đem đồ trên tay bỏ vào bếp, vừa dọn dẹp đồ đạc, vừa cười hỏi Phương Đăng: “Hôm nay em muốn ăn gì?”

Phương Đăng chưa kịp trả lời, nghe tiếng điện thoại di động vang lên, là tin nhắn tới, người gửi là Phó Thất.

Lúc này chắc anh đã quay lại trên xe.

Phương Đăng mở tin nhắn ra, trên đó chỉ có hai hàng chữ.

“Đi đi, đừng quay lại. Tôi không muốn nhìn cảnh con đàn cháu đống của các người”

Phương Đăng để điện thoại xuống, cả người cảm thấy bần thần.

Anh rốt cuộc đã chịu buông tay sao?

“...Cá thì nướng hay chưng thì ngon nhỉ? Nói thật anh làm món cá nướng rất ngon, chỉ là con cá này còn tươi quá, nếu không đem chưng thì hơi phí, hay là...”

Phương Đăng ngắt lời Lục Nhất.

“Sao anh không hỏi?”

“Chuyện gì?” – Lục Nhất đặt con cá lên thớt.

“Đừng giả vờ như không có gì, anh không biết nói dối, giả bộ cũng không giống được”

“Chuyện của Phó Kính Thù sao?” Lục Nhất cười một tiếng – “Anh không muốn biết anh ta đến đây làm gì, đối với anh không phải chẳng quan trọng gì sao?”

“Vậy với anh chuyện gì mới quan trọng? Trong mắt anh chỉ có con cá chết này sao?” Phương Đăng khó kềm được sự nóng nảy, dù cô biết rõ mình đem tâm trạng không vui mà ném vào Lục Nhất là hành động quá đáng và không có đạo lý, nhưng nếu không nói ra như vậy, cô chắc chắn sẽ bức tử mình.

“Em nói gì vậy?” Lục Nhất rửa sạch tay.

“Anh có nghĩ đến không, em có thể căn bản không yêu anh. Trước kia em tiếp cận anh là vì muốn lấy được tài liệu về thân thể của Phó Kính Thù, bây giờ đi theo anh cũng chẳng qua muốn lợi dụng anh thoát khỏi

Phó Kính Thù. Chúng ta hoàn toàn là hai hạng người, anh không thể tưởng tượng được em hèn hạ đến mức nào, cùng với người như em chung sống, vì em mà biến cuộc sống tử tế của anh trở nên rối loạn có đáng không? Coi như anh đi một mình, em sẽ bảo đảm anh và người nhà anh không xảy ra chuyện gì, bây giờ hối hận vẫn còn kịp.”

“Không phải chúng ta nói muốn cùng ngắm “đêm và ngày vô cùng” sao?” – Lục Nhất đặt tay lên vai Phương Đăng như muốn trấn an, bị cô nóng nảy hất ra.

“Anh có nghiêm túc nghe rõ lời em không? Quá khứ của em, còn quá khứ của em và Phó Kính Thù, anh đều không quan tâm, chẳng lẽ anh là thánh nhân? Trong lòng em có thể vẫn còn nhớ anh ta, em không phủ nhận. Cùng chung sống cả đời với người như em, anh không cảm thấy ngọt ngào sao?”

Lục Nhất lấy hai tay nắm chặt cổ tay Phương Đăng: “Không phải anh không ngại, em khóc vì anh ta, anh cũng không thoải mái. Nhưng điều này cũng là do anh, nếu như anh đủ tốt, có thể lấp đầy trái tim em, để cho trái tim em không còn nghĩ đến người khác. Cho nên em yên tâm, anh sẽ đối xử tốt với em hơn. Một ngày nào đó, em sẽ cười với anh, không nhớ đến Phó Kính Thù. Nghĩ đến anh ta, chỉ bằng suy nghĩ tồi tệ này sẽ ăn cá nướng hay cá chưng còn tốt”

Phương Đăng nhìn anh ta bằng ánh mắt kỳ quái, dường như đang nhìn một người ngoài hành tinh, cô hoàn toàn không thể hiểu được cấu tạo não của anh ta thế nào.

“Em chờ đã” – Lục Nhất nhấn bả vai cô xuống, đẩy cô ngồi lên ghế salon, để cô ngồi tử tế rồi, anh ta đi xuống bếp, nhanh chóng gọt vỏ một trái táo, nhét vào tay cô: “Táo là loại trái cây chuyên trị chứng sợ hãi tiền hôn nhân đấy”

Phương Đăng ngạc nhiên cầm trái táo, một tay kia đặt lên điện thoại di động còn nóng hổi.

“Em ăn đi, nhìn gì chứ?”

Dưới sự thúc giục của Lục Nhất, cô máy móc cầm trái táo lên cắn một miếng, quả thật ngọt, vị ngọt đi thẳng vào lòng. Cô chưa bao giờ ăn qua trái táo nào ngọt như vậy, không, phải nói là chưa có ai vì cô mà gọt vỏ một quả táo.

Phương Đăng cắn thêm miếng nữa, gật đầu một cái, vẻ mặt không phải buồn không phải vui, nhưng khóe mắt lấp lánh giọt lệ. Lục Nhất nhìn dáng vẻ kỳ lạ của cô, có chút quan tâm sờ trán cô: “Sắc mặt em rất kém, không bị bệnh chứ?”

Phương Đăng lại gật đầu, ăn một hơi hết quả táo.

Cô muốn mình bị bệnh, hơn nữa phải bệnh thật lâu.

Phương Đăng và Phó Thất đã từng ở chung một phòng bệnh, họ giúp đỡ nhau, tự cho là đồng bệnh tương liên. Nhưng quay đầu lại mới phát hiện, triệu chứng tuy giống nhau, nhưng anh chẳng qua là cảm xoàng, còn cô lại mang căn bệnh thời kỳ cuối. Nên bây giờ là lúc cô tự cứu mình, dù cho chỉ là hồi quang phản chiếu, nhưng cũng là lúc cần phải tỉnh lại sau cơn mê kéo dài suốt mười mấy năm trời.

Từ nhỏ Phương Đăng đã quá sức cô độc, không ai thương cô, cô cũng không biết yêu người nào, thời điểm Phó Thất xuất hiện chính là lúc cô cần tình yêu nhất, nên cô không ngại đem hết tất cả tình cảm đặt vào một người, vì anh mà sống, vì anh mà chết, vì anh mà cho đi tất cả. Đúng như Hướng Viễn nói, cho dù mọi thứ của cô đều bị Phó Thất tước đoạt, cô còn cầu mong anh có thể đem hai bàn tay tước đoạt kia để lại cho cô.

Cô đã từng nghĩ tình yêu này không gì có thể lay chuyển được, cả đời này cũng không, đến chết cũng sẽ không, nhưng cô đã sai lầm. Tối hôm nay cô mới nếm được một phương thuốc, thì ra chỉ cần một quả táo đã gọt sẵn vỏ.

Quả táo này của Lục Nhất khiến Phương Đăng lần đầu tiên hiểu, trên đời này còn có một thứ tình cảm thư thái an nhiên như vậy, không nước mắt, không có hy sinh, cũng không có bất kỳ gánh nặng nào.

Phương Đăng luôn giữ một mảnh gương bên người, chính là của Phó Kính Thù năm đó đưa cho cô, phía sau khắc câu thẻ “không xa không rời”. Thật ra thì sự tin tưởng và hạnh phúc cơ bản không cần phải thể thốt, “không xa không rời” cho đến giờ chẳng qua chỉ là lời dối trá.

Trước đây cô từng đem lời nói dối này coi như bảo vật, một mực giữ ở bên người, lúc cô muốn nương thân ở chỗ Lục Ninh Hải, cả ba năm làm y tá tư nhân cho ông chủ, mỗi khi làm chuyện dối lòng, cô đều đem mặt gương ra lật lại, dường như trong gương có cất giấu một đôi mắt khác. Nhưng lần này, cô lại mang cả nụ hôn luống cuống cùng hương vị ngọt ngào của quả táo từ Lục Nhất, cô hy vọng rằng gương cũng có thể nhìn thấy được.

Đêm khuya, Phương Đăng mới nhấn trả cho Phó Thất một dòng tin, là câu trả lời cho câu hỏi của anh trước khi đi, cũng là câu trả lời ười mấy năm qua của họ.

Cô nói: “Em từng yêu anh!”

39. Chương 32

A Chiêu theo bên cạnh Phó Kính Thù, rất ít khi thấy anh Thất uống rượu. Ngày thường Phó Kính Thù xã giao không ít, nhưng trên bàn rượu anh cực kỳ khắc chế, hơn nữa có các tránh né của mình, A Chiêu phụ trách đưa đón anh phát hiện sau khi tàn tiệc chủ khách đều vui vẻ, dù khách khứa có say đến cỡ nào, anh vẫn còn vô cùng tỉnh táo.

A Chiêu chỉ từng một lần nghe Phương Đăng nói đùa, Phó Thất tỏ ra “sâu sắc” trên bàn rượu chẳng qua vì anh giảo hoạt, thật ra thì tửu lượng của anh rất kém, có lúc Phương Đăng cùng anh uống vài chén, người chịu không nổi gục trước nhất định là anh.

Bây giờ thì A Chiêu biết, chị không nói dối.

Phó Kính Thù say, không phải chỉ vì hai ly Tequila, mà chính vì anh cũng không muốn mình tỉnh táo.

Sau đó A Chiêu bắt đầu nghe những lời tự thuật đứt quãng của anh trong cơn say, bắt đầu từ khi anh mới tới Tây Á, vô vọng và lo sợ đứng trước ngôi nhà lớn ở Kuala Lumpur, cũng biết anh đối với bà chủ Trịnh trong lòng vừa cảm ân vừa kiêng kỵ, còn có cả việc anh đối với đa số người “thân thích” trong nhà lục đục đầu đá, thái độ vừa chán ghét vừa phòng bị.

Theo lời Phó Kính Thù cơ thể bà chủ Trịnh càng lúc càng tệ, qua một năm thì phân nửa thời gian là nằm trên giường bệnh, ngoài miệng mọi người đều nói bà mạng lớn sẽ sống đến trăm tuổi, nhưng trong lòng đều rõ ngày giờ của bà không còn nhiều nữa. Vợ chồng Phó Duy Mẫn cũng vô cùng gấp gáp, ngoài sáng trong tối đều nghĩ mọi cách để cứu vãn tâm ý lão bà, họ thay phiên nhau canh giữ bên giường bệnh, so với Phó Kính Thù bận rộn thì có nhiều cơ hội biểu hiện sự ân cần chu đáo.

Con trai lớn của vợ chồng Phó Duy Mẫn năm nay đã tròn mười tám tuổi, nghe nói rất thông minh phần chần, từ cách làm việc đến dáng vẻ đều có mấy phần giống với Phó Truyền Thanh năm đó, cũng càng ngày càng được sự yêu thương của bà ngoại. Hai vợ chồng họ đều bày tỏ, rất nguyện ý để con trai lớn đổi theo họ mẹ, nếu vậy, đứa cháu này có thể thừa kế hương khói cho Phó gia, hơn nữa trên người còn chảy dòng máu của bà chủ Trịnh, so với thân phận nghiệt chủng hèn hạ của Phó Thất thì xứng đáng với cơ nghiệp Phó gia hơn. Bà chủ Trịnh hiện giờ chưa có động tĩnh gì, mỗi khi con gái và con rể nhắc tới, chỉ nói đứa bé còn nhỏ, những năm nay Phó Thất cũng đã làm rất tốt, nhưng không ai dám bảo đảm khi bà nằm xuống, hoặc là sau khi hôn mê liền thay đổi ý định. Hai em trai của bà chủ Trịnh vốn là cỗ đầu tường, ngày nay họ đối với Phó Kính Thù còn khách khí, nhưng chỉ cần nghe đến hơi gió, liền sẽ lập tức trở mặt chẳng nhìn người.

Phó Kính Thù cầm ly rượu trong tay đang đưa không dứt nói với A Chiêu, đừng thấy anh bây giờ còn tạm thời chế ngự được đám người kia, nhưng chỉ cần đảo mắt một cái thì tất cả chỉ là vô ích, đến lúc đó máu và nước mắt anh đổ xuống cho Phó gia những năm này đều chỉ là mặc y phục thay cho người khác.

A Chiếu chỉ biết không ngừng đỡ dậy thân thể lão đảo của Phó Kính Thù, lau rượu từ ly của anh tràn đổ ra ngoài. Cậu ta nghĩ dù chẳng dễ dàng gì, nhưng anh Thất của cậu ta luôn giữ dáng vẻ ung dung tự tại, đến giờ cậu ta mới biết, tất cả những vinh quang trước mắt người ta, bề trong lại ngấm ngấm mang nhiều nguy hiểm.

A Chiếu còn biết, xé chiều anh Thất đi tìm Phương Đăng. Chỗ ở mới đổi của Phương Đăng cũng là do A Chiếu sai người dò la được, cậu ta cho rằng lần này anh Thất đi làm hòa với chị, chị nhất định sẽ lại làm lành với anh Thất như trước. Là người nhà, có gì mà không giải quyết được? Không ngờ anh Thất sau khi trở về thì thành ra bộ dạng thế này. Sau khi Phó Kính Thù say không hề đề cập tới Phương Đăng, nhưng dù A Chiếu có ngốc đến đâu cũng có thể đoán được, những chuyện này đều có liên quan đến chị.

Lần đầu tiên trong đời A Chiếu sinh lòng oán trách chị mình, phụ nữ thường quá liều lĩnh, dây dưa chút chuyện cũng không thể buông tay, tại sao không thể thông cảm cho nỗi khổ của đàn ông. Theo như A Chiếu thấy, anh Thất với chị đã đầy tâm tròn ý, chẳng lẽ chị thật sự quyết tâm muốn cùng cái gã đàn ông họ Lục đó ra đi? Kết quả này A Chiếu không nghĩ đến, mà cũng vạn phần không thể tiếp nhận. Cậu ta, chị, còn có cả anh Thất nhiều năm như vậy đều không xảy ra chuyện gì, tất cả đều cùng nhau vượt qua, không có lý do gì để ột kẻ xa lạ nữa chùng nhảy vào phá vỡ hết tất cả.

Nghĩ đến đây, trong lòng A Chiếu rất buồn phiền, không nhin được nên mở miệng hỏi.

“Anh Thất, có thật là chị tôi không chịu quay về? Anh nói đi, chị ấy thật sự đang nghĩ gì?”

Phó Kính Thù dựa vào ghế salon nhìn A Chiếu: “Trước tiên tôi hỏi cậu một vấn đề, tại sao nhiều người có thể cùng nhau đi qua gian khổ, nhưng lại không thể cùng nhau tận hưởng ngọt bùi?”

A Chiếu lắc đầu không biết. Vì trong lòng cậu ta, “đồng cam cộng khổ” là một định luật vô cùng sắt đá.

Phó Kính Thù dĩ nhiên cũng không mong đợi ở A Chiếu câu trả lời, anh tự nói luôn: “Bởi vì người trước không có sự chọn lựa, nhưng người sau thì có”

A Chiếu thật ra thì rất nông cạn, điều cậu ta quan tâm chỉ là “Chị tôi phải đi, bây giờ rốt cuộc nên làm gì?”

Phó Kính Thù cười: “A Chiếu, tôi không phải vạn năng, có một số việc chúng ta cũng không có cách nào, không giữ được thì chỉ có thể để cô ấy ra đi. Tôi đã đồng ý, để cho cô ấy đi đến bất cứ nơi nào cô ấy muốn”

Câu trả lời này vô cùng ngoài ý muốn của A Chiếu, trong lòng cậu ta cũng trở nên trống rỗng. Không kèm chế được, cậu ta nắm chặt tay, không nặng không nhẹ nện xuống khay trà, bình trà và cả ly rượu cùng đong đưa một trận.

“Sao chị ấy có thể như vậy?”

“Sao lại không thể?” Phó Kính Thù hỏi ngược lại – “Đừng trách cô ấy, chúng ta đều chưa bao giờ nghĩ cho cô ấy. Nếu như tôi là cô ấy, có thể tôi đã sớm bỏ đi. Phương Đăng nói đúng, ở lại tôi sẽ cho cô ấy cái gì? Có lúc tôi còn cảm thấy mình chỉ là một hình nhân, có thể ở trước mặt cô ấy, tôi chỉ là phé vật. A Chiếu, khi đó cậu hỏi tôi, chị cậu đối với tôi là gì? Vấn đề này rất đơn giản, tôi lại không trả lời được, tôi không dám nghĩ đến câu trả lời. Phương Đăng giống như chính bản thân tôi, mấy lời này cô ấy không muốn nghe nữa, có thể đối với tôi mà nói, đây là sự thật. Mỗi khi nhìn thấy cô ấy, giống như tôi thấy lại quá khứ của mình, còn có cả ánh sáng ở phía bên kia. Tôi sợ cô ấy, nhưng lại không thể bỏ cô ấy được”

A Chiếu chỉ có một suy nghĩ đơn giản nhất.

“Người ta không phải yêu bản thân mình nhất sao?”

Phó Kính Thù uống đã nhiều, cũng khó mà chống đỡ, ly rượu cuối cùng trên tay cũng ngã đổ trên ghế salon, người đã mơ mơ màng màng. A Chiếu cố gắng lắm mới miễn cưỡng nghe mấy câu mê sảng.

“Yêu quá nhiều cũng thành không dứt được... Bài thơ Trần Tử Nguyên đã viết... Tôi chẳng phải là gì cả, bỏ đi hết cũng chỉ còn lại chính mình... Em đã sớm nhìn thấu sự vô sỉ của tôi... Đi... Đi cũng tốt”

A Chiếu luống cuống tay chân đỡ Phó Kính Thù nằm xuống ghế salon, sau đó ngồi một bên ngăn người ra nhìn thật lâu. Yêu là gì, đối với cậu ta mà nói điều này quá sức phức tạp. Cậu ta dường như không có tình yêu, trong đầu lại tình cờ hiện lên gương mặt Minh Tử, nhưng lại vội vã lắc đầu xua tan hình bóng đó vào

hư không. Tình yêu duy nhất mà cậu ta thấy, chính là tình cảm của chị đối với anh Thất, điều này không phải cũng là thứ mà anh Thất từng tin tưởng sao, nhưng tại sao bây giờ ngay cả thứ này cũng thay đổi chứ?

Cậu ta nghe được một tiếng động nhẹ nhàng, trong đêm khuya khiến cho người ta chú ý, đó là điện thoại di động bị anh Thất ném ở ghế salon. A Chiêu cầm điện thoại lên, suy nghĩ có nên đánh thức anh Thất dậy không, lại thấy trên màn hình hiện lên tin nhắn của Phương Đăng. Cậu ta do dự không đến một giây, liền mở tin nhắn kia ra, trong đó chỉ có một câu.

“Em từng yêu anh”

A Chiêu quay đầu nhìn Phó Kính Thù đang nhắm mắt cau mày trên salon, yên lặng xóa đi tin nhắn đó.

Ngày hôm sau, Phó Kính Thù vẫn đến phòng làm việc đúng giờ như trước. Sau khi anh tỉnh lại, ở trong nhà vệ sinh tắm rửa thật lâu, thay vì nói anh ghét mùi rượu lan tỏa trên cơ thể, thì chính xác hơn là vì anh ghét sự hèn yếu phải lệ thuộc vào rượu của mình.

Hơn chín giờ, trợ lý gọi điện thoại vào, nói là có một cô gái không hẹn trước muốn gặp anh. Ý niệm đầu tiên nảy ra trong đầu Phó Kính Thù chính là Phương Đăng, anh đứng lên, lúc đó mới chợt thấy mình thật tức cười. Trợ lý làm việc cạnh anh nhiều năm, làm sao có thể ngay cả Phương Đăng cũng không biết, men rượu quả thật là thứ vô cùng đáng sợ. Anh ngồi vào chỗ của mình bình tĩnh lại, hỏi người đó họ gì.

Trợ lý nói, cô ta tên là Cổ Minh Tử.

Lúc Minh Tử vào phòng làm việc, nhìn thấy người vĩnh viễn thanh tĩnh ung dung Phó Kính Thù. Họ đã cùng nhau ăn cơm mấy lần, nhưng chưa từng có chuyện cô ta chủ động đến chỗ làm việc tìm anh.

Phó Kính Thù lịch sự cùng cô hàn huyên vài câu, trợ lý đưa vào loại café mà trước đây khi họ dùng cơm với nhau cô thường hay uống, Minh Tử nhấp một ngụm, có hơi ngạc nhiên, cũng là có phần khâm phục. A Chiêu lúc nào cũng liêu lĩnh thờ ơ, vô lo vô nghĩ, cái gì cũng chẳng để trong lòng, cậu ta với Phó Kính Thù quan hệ mật thiết, nhưng hai cách sống thì hoàn toàn khác biệt.

“Cô muốn tìm tôi, thật ra có thể gọi điện thoại trước cho tôi, sau khi xong việc tôi có thể cho người đến đón” – Phó Kính Thù khách sáo nói.

Minh Tử đáp: “Vì vậy nên tôi đến phòng làm việc, tôi không thể xác định chuyện hôm nay nói ra là việc công hay tư nữa.”

“Sao?” – Phó Kính Thù tỏ vẻ muốn nghe rõ nguyên nhân.

“Anh còn có ý định kết hôn với tôi không?”

Lần này cả Phó Kính Thù đều không giấu được vẻ mặt kinh ngạc. Anh trầm ngâm một lúc, mỉm cười: “Cô không phải muốn cái cảm giác bùng một phát kiểu đó sao?”

“Nổ một lần là quá đủ rồi.” Minh Tử buông café xuống, mặt không đổi sắc chăm chú nhìn người đang ngồi phía sau bàn làm việc. “Tôi nói gì, anh không phải không biết. Chuyện tôi làm trong mắt anh e là chuyện đáng buồn cười”

“Một cô gái ở tuổi này như cô, cần một tình yêu oanh oanh liệt liệt cũng không phải là tội lỗi gì, tôi cũng không cảm thấy bất ngờ” – Phó Kính Thù nói nhẹ nhàng.

Minh Tử bĩu môi cười nhẹ: “Tình yêu mà nói, nhìn qua thì rất sôi nổi. Tôi còn cho rằng anh ta yêu mình, còn thể non hẹn biển nói tôi là một phần cơ thể anh ta, sau đó tôi mới biết, tôi chỉ là ruột thừa, là bệnh trĩ, dù sao cũng là một bộ phận có thể tùy tiện cắt bỏ đi. Tôi không muốn gạt anh, cũng biết không thể gạt anh, hôm nay tôi đã tới đây, tôi đã có quyết định của mình. Có đồng ý hay không, anh chỉ cần nói một câu”

Phó Kính Thù dường như rất thích tính cách không dông dài của đối phương, anh cầm viết ký bừa trên tay, thông thả nói: “Để tôi đoán xem, cô đã xảy ra chuyện gì? Hay là...” Ánh mắt của anh lướt qua trên cơ thể cô, dừng lại ở một nơi, không hề tỏ ra thô lỗ, nhưng lại mau chóng dời đi, tuy nhiên hàm nghĩa không cần nói ra cũng biết.

“Ba tôi nói đúng, anh là người rất thông minh” – Minh Tử theo bản năng thẳng người lên, như muốn khẳng định sự kiên quyết của mình – “Anh đoán đúng”

Dù đã chuẩn bị trước tâm trạng, Phó Kính Thù vẫn trầm mặc một hồi.

“Cậu ta biết không?” – Anh hỏi.

Minh Tử lắc đầu: “Tôi tuyệt đối sẽ không cho anh ta biết, dù giao dịch của chúng ta có thành hay không, xin anh hãy thay tôi giữ kín bí mật này”

“Cô nói là “giao dịch?” – Nụ cười của Phó Kính Thù có vẻ đầy cân nhắc.

“Không phải nói trắng ra là vậy sao? Nếu anh muốn dùng cách nói dễ nghe hơn, tôi cũng không ngại” – Minh Tử nói.

“Cô muốn rõ ràng!” – Ý Phó Kính Thù muốn nói sợ rằng cô quá khinh suất, anh sẽ không phải là người tùy tiện nhất thời kích thích mà bỏ tiền ra mua.

Sắc mặt Minh Tử hơi trắng bệch, nhưng vẫn trầm giọng nói: “Tôi rất muốn nói rõ ràng. Anh cũng biết, gia đình tôi không tha cho đứa bé này, tôi nhất định phải cho nó thân phận danh chính ngôn thuận”

“Cô không muốn A Chiêu..”

“Đừng nhắc anh ta, anh ta không xứng” – Minh Tử không để cho Phó Kính Thù nói hết lời. Cô cao giọng hơn một chút, thần thái kiên định, có thể dễ dàng thấy không phải là nói lẫy: “Anh ta không thể là người cha tốt, cho dù anh ta hồi tâm chuyển ý, gia đình tôi không ngăn cản, tôi với anh ta cũng không thể đến với nhau. Con là của riêng tôi, không liên quan đến bất cứ người nào. Sau khi anh cưới tôi, có thể làm tất cả chuyện anh muốn, tôi chỉ cần một danh phận. Giao dịch này với anh mà nói không thua thiệt, anh có thể có Phó gia Hoa viên, còn có được sự công nhận từ gia đình và bà chủ Trịnh. Đợi đến khi bà chủ Trịnh trăm tuổi, chúng ta sẽ chia tay, đến lúc đó Phó gia là của anh, anh muốn sao cũng được”

Phó Kính Thù cười nhạt, cúi đầu không nói.

“Sao, anh sợ mình không thể đội cái “nón xanh” (1) này hả?” – Minh Tử khiêu khích.

“Khi làm ăn, tôi cũng chỉ nói chuyện kinh doanh, không biết chuyện khác” Phó Kính Thù cười nói – “Chẳng qua tôi đang suy nghĩ, vụ mua bán này có thật sự là đáng giá hay không”

Minh Tử rút cuộc không che giấu được sự vội vàng: “Vậy anh nghĩ sao?”

Phó Kính Thù nói: “Nghe cũng không tệ lắm”

Một tuần sau, Phó Kính Thù và Cổ Minh Tử cùng đi Đài Bắc và Kuala Lumpur, chính thức viếng thăm hai bên gia trưởng. Bọn họ vừa mới đi chân trước, chân sau A Chiêu đã chạy tìm Phương Đăng.

Phương Đăng cùng Lục Nhất mới mua đồ ở siêu thị bên cạnh quay về, ở dưới lầu không hẹn mà gặp A Chiêu.

“Chị!” – A Chiêu gọi cô.

Phương Đăng ngạc nhiên hỏi: “Sao cậu ở đây?”

“Tôi có chuyện nói với chị” – A Chiêu bước tới chỗ Phương Đăng, đi ngang qua Lục Nhất, bờ vai đụng mạnh vào Lục Nhất cũng không nói lời xin lỗi, trong mắt lộ rõ vẻ chán ghét và khinh miệt không che giấu.

“Cậu sao vậy!” Phương Đăng mắng.

Lục Nhất bị A Chiêu đụng mạnh đến mức đứng gần không vững. Anh nhìn A Chiêu, biết đôi phương cũng giống như em ruột Phương Đăng, không hề nổi giận, bình tĩnh nhìn Phương Đăng nói: “Hai người từ từ nói chuyện, tôi đem đồ lên lầu trước”

A Chiêu liếc mắt nhìn theo bóng lưng của Lục Nhất, dùng sức phun một miếng nước bọt xuống sàn nhà.

“Thằng nhóc vô dụng!”

“Ô Quang Chiêu, cậu nói lại lần nữa xem” – Phương Đăng lạnh lùng nói.

Cô có vài lần gọi đích danh tên cậu ta, toàn là những khi nổi giận. A Chiêu tuy không nhận mình sai, nhưng cũng không muốn cùng cô trở mặt lúc này, không thể làm gì khác ngoài biện hộ: “Chị coi cái bộ dạng sợ gây chuyện của hần ta coi giống đàn ông không?”

“Phải rồi, chỉ có những người dùng nắm đấm nói chuyện như cậu mới coi là đàn ông chân chính” – Phương Đăng châm chọc nói.

A Chiêu xụ mặt: “Tôi ghét hạng người này, đáng ghét hơn là chị cùng hần ta lại ở chung”

“Lúc đầu cậu tới khuyên tôi vì anh Thất của cậu mà tiếp cận người này, sao cậu không nói mấy lời như vậy?”

“Khi đó tôi không biết chị sẽ làm thật. Chị đã lấy được thứ mình muốn, sao còn phải sống chung với anh ta?”

Dáng vẻ tỏ ra đầy lý đầy tình của cậu ta khiến cho Phương Đăng cảm thấy đau xót: “Cậu càng lúc càng giống Phó Thất”

Phương Đăng bắt đầu hoài nghi mình để cho A Chiêu đi theo Phó Thất là quyết định sai lầm, nếu cậu ta vẫn ở trong quán lẩu mà biểu diễn kéo mì, nói không chừng đến giờ vẫn là một tiểu tử vui tươi đơn giản, có chút sôi nổi, có chút quật cường, nhưng ít ra tâm địa hiền lành. Bây giờ mưa dầm thấm đất, A Chiêu càng lúc càng sùng bái anh Thất của cậu ta, nhưng lại không có được sự lý trí và khắc chế của Phó Thất, chỉ là sự tàn nhẫn và nham hiểm của Phó Thất thì thừa hưởng không sai một chỗ.

“Chị, chị bình tĩnh lại đi, lần này chị nóng nảy hơi quá rồi!”

“Ngay cả cậu cũng cho là tôi đang giận lẫy? Tôi không cần giải thích nữa, tôi có quyền nổi giận” – Phương Đăng lạnh lùng – “Tôi chưa bao giờ thấy tỉnh táo như vậy, chỉ tiếc là tỉnh lại quá muộn màng.”

“Chị vì một người đàn ông như vậy mà trở mặt với anh Thất, ngay cả tình thân nhiều năm của chúng ta cũng không màng, chị còn gọi là tỉnh táo sao?” – A Chiêu lớn tiếng.

Phương Đăng nói: “Nếu tôi không để ý đến tình thân, thì không chỉ là ra đi đâu. Chẳng lẽ những gì tôi làm gì Phó Thất còn chưa đủ? Còn cậu, A Chiêu, tôi nợ cậu cái gì?”

“Chị, tôi không muốn chị đi!” – A Chiêu lắc lắc tay Phương Đăng, giống như khi còn nhỏ – “Họ Lục kia đã cho chị uống bùa mê gì? Tôi phải tìm hần ta tính sổ!”

“Cậu đừng làm loạn, chuyện này không liên quan đến Lục Nhất, là quyết định của tôi” – Phương Đăng cảnh cáo.

“Chị không biết anh Thất khổ sở thế nào sao?”

“Anh ta khổ sao? Tôi không khổ à? Tôi cả đời chỉ có thể sống vì anh ta sao? Tôi chịu đựng đủ rồi, bây giờ chỉ muốn cuộc sống của một người bình thường, tôi muốn sống bình yên một lần”

“Lúc chị bắt gặp tôi và Minh Tử bên nhau, chị đã khuyên tôi thế nào? Chị bắt tôi vội vàng cắt đứt cùng cô ấy. Tôi đã nghe lời chị, bây giờ đến lượt chị, chị lại làm thế này sao?”

“Hai chuyện này cơ bản là khác biệt” – Phương Đăng phát hiện ở trước mặt A Chiêu cũng không thể nào nói lý lẽ.

A Chiêu hét lên: “Có gì khác biệt? Tôi có thể buông tha cho Minh Tử, họ Lục quan trọng đến vậy sao?”

“Cậu yêu Cổ Minh Tử hả? Chẳng qua cậu đang đùa với lửa!”

“Sao chị biết tôi không yêu, yêu là gì? Chị yêu họ Lục, nên bất chấp mọi thứ sao? Tôi không ích kỷ như chị, trong lòng tôi quan trọng nhất chỉ có chị và anh Thất, tình thân củ chúng ta so với tất cả đều đáng quý hơn”

Phương Đăng không phải lần đầu thấy sự cố chấp của A Chiêu. Có lẽ chỉ có những người đã chịu đựng nhiều cô độc mới dễ dàng có tình cảm lệ thuộc và cuồng nhiệt đến như vậy, đối với A Chiêu, “gia đình” trong tưởng tượng của cậu ta là như vậy, không phải trước đây tình cảm của cô với Phó Thất cũng là thế này sao?

“Tôi không thể nói gì với cậu cả. Chuyện của cậu và Cổ Minh Tử coi như tôi đã sai. Nếu cậu yêu cô ta, cũng đừng buông tay. Một ngày nào đó cậu sẽ hiểu, tất cả đều là giả, chỉ có người nguyện ý trao cả cuộc đời cho cậu, người cậu có thể thấy được, chạm vào được mới đáng giá để cậu hy sinh”

A Chiêu dường như không nghe thấy lời Phương Đăng, vẫn kiên trì không chịu buông tha như cũ: “Tôi chỉ hỏi chị một câu. Chị, có thật chị phải đi cùng hắn?”

“Phải!” Phương Đăng trả lời đơn giản dứt khoát, cô nắm tay A Chiêu lại. – “Cậu cũng không còn nhỏ nữa, cần bản cũng không cần tôi bên cạnh. Con người không thể nào vĩnh viễn giữ lại dáng vẻ lúc còn nhỏ được. A Chiêu, chúng ta đều không thể quay về quá khứ, nếu còn quý trọng tình thân, thừa lúc nó chưa hoàn toàn biến mất hết thì hãy chia tay. Cách xa rồi, ít nhất còn lại nhiều tưởng niệm, nếu không...”

“Nếu tôi xin chị thì sao?” A Chiêu cắn răng nói, không biết lúc nào, mắt cậu ta đã mờ đi.

Phương Đăng quay mặt đi nơi khác, không muốn nhìn thấy bộ dạng này của cậu ta, nén lòng: “Xin lỗi cậu, A Chiêu, tôi không thể nào quay đầu lại nữa. Cậu đi đi”.

Cô thấy cậu ta vẫn không nhúc nhích, đành phải tự mình xoay người bỏ đi.

“Chị! Tôi từ nhỏ không cha không mẹ, lúc ở cô nhi viện bị người ta khi dễ, tôi luôn nghĩ mình nên sớm chết đi, sau này đầu thai lại vào nhà một người tốt. Sau đó tôi gặp chị, còn có anh Thất, các người tốt với tôi như vậy, tôi mới thấy cuộc sống có ý nghĩa, tôi có người nhà. Gia đình của tôi là hai người, chị ra đi, nhà của tôi cũng không còn nữa!”

Âm thanh của A Chiêu mang theo tiếng nước nở, giống như một đứa trẻ vô dụng. Phương Đăng không quay đầu lại, sớm muộn gì cậu ta cũng sẽ tỉnh ra, phát hiện thật ra nhà không phải như cậu ta tưởng tượng. Bọn họ không phải là người nhà, chẳng qua là bạn đồng hành trên con đường đen tối, cô đi, cậu ta mới có thể trưởng thành, tìm được những thứ thuộc về bản thân mình.

(1) Nón xanh: Lục Mao Tử: có nghĩa gần gần như bị cấm sừng ở Trung Quốc. Người Trung Quốc dùng từ này để nói đến hoàn cảnh người chồng/bạn trai bị vợ/người yêu lừa gạt.

40. Chương 33

A Chiêu vào hộp đêm của Thôi Mẫn uống rượu xua đi cơn tức giận. Thôi Mẫn khuyên cậu ta: “Ban ngày uống nhiều vậy, coi chừng Phó tiên sinh biết sẽ không vui”

A Chiêu đẩy hắn ta ra “Lão già kia, đừng nói nhảm. Sợ tôi không trả nổi tiền rượu hả? Anh Thất tôi không ở đây, huống chi tôi cũng không quản được nhiều như vậy”

“Có chuyện gì mà không nghĩ thông, nói ra đi, để xem ông anh này có thể giúp cho chú em được gì, dù gì ông anh đây cũng sống mấy chục năm rồi mà” – Thôi Mẫn làm ra vẻ mặt hòa nhã.

“Ông giúp được con khỉ!” A Chiêu không nhịn được nói, “Ông có thể làm cho chị tôi quay đầu sao?” – Cậu ta rót ỉnh một ly rượu lớn – “Tôi và anh Thất còn không làm được. Tôi cầu xin chị ấy, chị ấy cũng không để ý”

“Ra vẫn là chuyện của Phương tiểu thư. Haizz, tôi đã sớm nhắc nhở qua cậu rồi, khi đó cậu chẳng coi ra gì. Trên đời này đàn bà là thứ không đáng tin nhất, tâm ý thay đổi, cậu không thấy cùi chỏ lúc nào cũng hướng ra ngoài sao”. Thôi Mẫn thở dài than vãn.

“Chuyện này không phải lỗi chị tôi, đều là do thằng họ Lục kia xúi bẩy” – A Chiêu nghe người khác nói Phương Đăng như vậy, trong lòng vẫn có chút khó chịu, không nhịn được phải lên tiếng bảo vệ.

Thôi Mẫn giả bộ vỗ nhẹ lên má mình: “Được, được, đều là tôi nói bậy. Họ Lục đó là đàn ông mới của chị cậu sao?”

“Đừng nhắc tới hắn. Tôi chỉ hận không thể bóp chết hắn” A Chiêu nghiêng rằng nói: “Tôi thật không hiểu nổi chị tôi nghĩ gì, cái gã họ Lục đó theo tôi thấy xách giày cho anh Thất còn không xứng”

“Đương nhiên, hắn ta lấy gì so với Phó tiên sinh. Đáng tiếc, chị cậu hết lần này đến lần khác uống nhầm thuốc mê của hắn. Phó tiên sinh ngoài miệng không nói ra, trong lòng chắc cũng thấy khó chịu” – Thôi Mẫn phụ họa.

“Đến giờ tôi thật không hiểu, tại sao chị có thể nói đi là đi” – A Chiêu tức giận đẩy mạnh ly rượu trước mặt, mấy thứ đồ trên quầy bar cũng ngã phần phật từng món một, phục vụ viên vội vàng chạy tới thu dọn, Thôi Mẫn nháy mắt, ra hiệu cho đàn em lui ra ngoài.

“Nhắc tới mới nói, rốt cuộc tình thân nhiều năm của các người ở đâu rồi, Phương tiểu thư cô ấy tuyệt tình như vậy, đừng nói Phó tiên sinh và cậu, tôi là người ngoài cũng cảm thấy vừa giận vừa tiếc. Thật ra không còn cách cứu vãn sao?”

“Làm sao cứu vãn? Anh Thất tôi đã nói để chị ấy đi, tôi không hiểu nổi họ đang làm gì nữa, rõ ràng trong lòng đều không bỏ được, còn không cho tôi nhúng tay vào!”

Thôi Mẫn lộ mặt kinh ngạc: “Cậu không biết thật hả?”

“Có ý gì?” – A Chiêu dùng cặp mắt đỏ hoe quét qua mặt Thôi Mẫn.

“Là vì Phó tiên sinh cũng không còn cách nào khác” Thôi Mẫn hạ thấp giọng: “Thật ra tôi không muốn lắm mồm, nhưng tại cậu muốn biết, chúng ta quen nhau cũng đã lâu...”

“Chết tiệt, ông bớt nói nhảm đi, nói mau, ông biết cái gì?” A Chiêu nặng nề đặt chén rượu xuống quầy.

Thôi Mẫn cười hậm hực: “Có một số việc cậu nghe rồi coi như chưa nghe, ngàn vạn lần đừng ở trước mặt Phó tiên sinh nhắc tới, cũng đừng nói là tôi cho cậu biết. Cậu nghĩ Phó tiên sinh tình nguyện tha cho họ đi sao? Tôi nghe nói trên tay họ Lục đó có một tài liệu liên quan đến thân thể của Phó tiên sinh.

“Điều này sao có thể chứ” – A Chiêu mơ hồ biết một ít tin đồn liên quan đến thân thể của Phó Kính Thù, nhưng cậu ta chưa bao giờ hỏi, cũng không muốn biết chân tướng, trong lòng cậu ta, vô luận Phó Kính Thù là ai, vĩnh viễn chỉ là anh Thất của cậu ta. Theo cậu ta biết, chị mình đã từ ở chỗ Lục Nhất lấy được thứ mà anh Thất muốn.

Thôi Mẫn dùng cặp mắt sắc bén nhìn xung quanh, rồi mới hạ giọng nói: “Lúc Phương tiểu thư và Phó tiên sinh xích mích, chính miệng nói dùng điều này uy hiếp Phó tiên sinh, nếu không tôi làm sao nói, đàn bà đúng là đều không tin được?”

“Đồ chết tiệt!” – A Chiêu không tin nổi. Chị cậu đã từng móc tim móc phổi vì anh Thất, coi như cả thế giới này đều quay lưng với anh Thất, cậu ta cũng tin tưởng chị mình sẽ không làm chuyện đó.

“Haizz cậu không tin chứ gì” – Thôi Mẫn chép miệng – “Nếu không phải là Phó tiên sinh đồng ý cho tôi đến chỗ ở của Phương tiểu thư và họ Lục đó tìm qua một lần, tôi cũng sẽ không tin. Phó tiên sinh là người trọng tình trọng nghĩa, coi như chị cậu làm chuyện quá đáng với anh ta, anh ta cũng không cố ý đối phó cô ấy. Phương tiểu thư chính là nắm được yếu điểm này. Cậu nói xem, đến mức này, cô ấy muốn đi, Phó tiên sinh có thể không đồng ý sao?”

Hắn nói có chứng có cứ, A Chiêu muốn không tin cũng khó, ngồi ngây người một lúc, lại nghĩ tới những mất mát và luyến tiếc mà anh Thất nói lúc say... Khó trách!

“Chị tôi sao lại trở thành như vậy?” – Cậu ta lẩm bẩm.

“Đàn bà.. chỉ nghe mấy lời ngon ngọt là đầu óc mê muội liền. Nếu tôi nói, đây cũng không phải ý của Phương tiểu thư...”

“Không sai, chị tôi sẽ không như vậy, nhất định là chủ ý của Lục Nhất! Là hắn đã xúi giục chị tôi phản bội anh Thất, đều là hắn!” A Chiêu uống quá nhiều, tia máu trong mắt cậu ta bắn ra đều mang mùi vị hận thù.

Thôi Mẫn được nước than thở: “Phải rồi, nếu không có hắn, mọi người bây giờ cũng đâu có như vậy!”

A Chiêu nắm chặt ly rượu trong tay, như muốn bóp nát nó. Lửa giận dâng cao, hoàn toàn không cam lòng, dường như đã tìm được lý do trút giận. Những câu nói của Thôi Mẫn quá chính xác, lúc bình tĩnh cậu ta còn chưa chắc nghĩ nhiều đến vậy. Chỉ trách cái tay họ Lục kia, là hấn chia rẽ chị và anh Thất, cũng là hấn khiến cho cuộc sống tốt đẹp của họ tan vỡ. Nếu trên đời này không có tên khốn đó tồn tại, tất cả đều sẽ khá hơn rồi.

A Chiêu dùng sức ném ly rượu xuống đất, tiếng vỡ vụn thật lớn càng làm áu nóng trong lòng sôi trào. Cậu ta bất chấp tiếng gọi của Thôi Mẫn sau lưng, phóng ra ngoài thật nhanh như cuồng phong vũ bão.

Phương Đăng và Lục Nhất lấy được visa, cả hai đều thở phào nhẹ nhõm. Cứ như vậy, ngày rời khỏi đây cũng đã đến gần, hành lý đều đã đóng gói sẵn sàng, họ cố tình đến nhà cô Cả của Lục Nhất nói một chuyện, nói lời từ biệt sau cùng. Những người này dù sao cũng có tình cảm dưỡng nuôi với anh, sau này cũng không biết khi nào gặp lại.

Cả nhà cô Cả xem Lục Nhất như con cháu, biết anh phải ra đi, dĩ nhiên là không đành lòng. Từ nhà cô Cả đi ra, Lục Nhất tuy không nói gì, nhưng Phương Đăng có thể nhìn ra trong lòng anh không dễ chịu, cô lái xe, trên đường nói vài chuyện thư giãn, để cho tâm trạng anh chuyển biến tốt hơn.

Lục Nhất cũng biết Phương Đăng có ý tốt, suy nghĩ về tương lai của hai người, dần dần nỗi đau ly biệt thân nhân cũng vơi đi không ít, hai người bàn bạc nhau xem có thứ gì còn cần phải đem theo. Thứ Lục Nhất không thể bỏ được chính là mấy CD gốc cùng đồng trò chơi điện tử, Phương Đăng cười nhạo anh ngốc nghếch, hai người cười cười nói nói trong chốc lát đã đến gần chỗ thuê nhà.

Phương Đăng nói: “Vừa đúng lúc kết thúc kỳ thuê nhà, ngày mai em phải đến kết toán cùng chủ cho thuê, trả tiền mượn nhà cho họ, vé máy bay cũng đã đặt xong, anh có nhận được tin gì qua điện thoại không?”

Cô nhìn về phía trước, một lúc lâu không nghe Lục Nhất trả lời, quay lại xem anh đang làm gì, thấy anh cầm trong tay một hộp vuông nhỏ, nét mặt do dự.

“Là gì vậy?” – Phương Đăng tò mò hỏi.

Mặt Lục Nhất đỏ lên. “Chỉ là món quà nhỏ, anh đã chuẩn bị từ lâu, vốn là định đợi đến ngày lên đường mới đưa cho em”

“Còn giấu làm gì” – Phương Đăng cười đưa tay ra – “Mau cho em xem một chút”

Lục Nhất đưa chiếc hộp vào tay Phương Đăng, Phương Đăng đậu xe lại sát ở vệ đường, chuẩn bị mở ra xem.

“Không biết có phải là nhẫn không? Nếu vậy ý nghĩa của nó có hơi đáng sợ đấy” – Phương Đăng trêu ghẹo.

“Không phải, nhẫn là nhẫn, còn đây chỉ là món quà nhỏ thôi” – Lục Nhất thấy cô nóng lòng xé đi bao giấy bên ngoài, mặt càng đỏ hơn, lắp bắp nói: “Em không thể chờ lúc anh vắng mặt mới xem được sao?”

“Anh thần bí vậy, bây giờ em càng không thể không xem” – Anh ta từ trước đến giờ chưa bao giờ chính thức tặng cô món quà gì, Phương Đăng hết sức tò mò không biết một người như Lục Nhất sẽ để gì vào chiếc hộp này, không phải là mô hình nhân vật trong trò chơi đấy chứ?

Chiếc hộp sắp được mở ra một nửa, Lục Nhất không thể ngồi yên. Vừa đúng lúc cách chỗ đậu xe phía trước mười mấy mét có một cửa hàng tiện lợi, anh vội vàng cởi dây an toàn ra: “Em từ từ xem, anh đi mua nước uống”

Phương Đăng cười, mua nước uống chỉ là cái cớ, chính là vì ngại nhìn cô mở món quà này.

“Sao anh lại ngượng?”

“Anh nói trước, không phải là thứ đáng giá gì đâu. Em xem thì xem, không được cười nhạo anh đâu” – Lục Nhất đỏ mặt cảnh cáo, không đợi Phương Đăng trả lời, vội vã đẩy cửa xe chạy ra ngoài.

Phương Đăng cười lắc đầu, mở chiếc hộp lên. Ngoài tưởng tượng của cô, trong hộp là một trái táo đỏ rực, nhìn vẫn còn tươi tốt, chẳng qua là cất giữ trong hộp một lúc lâu, da bên ngoài có hơi héo lại.

Phương Đăng cầm trái táo trong tay, ngửi một cái, mùi vị vẫn ngọt ngào như cũ. Cô làm sao không hiểu dụng ý của Lục Nhất khi tặng quả táo này ỉn. Một trái táo bình thường, đối với cô mà nói, là thứ quét tan cỏ rơm ám ảnh của quá khứ, có thể là với anh, cũng như chìa khóa mở ra hạnh phúc tương lai.

Phương Đăng để ý, trong hộp quà còn có một tấm thiệp nhỏ, phía trên là chữ viết tay thật chỉnh chu, đó chính là chữ viết của Lục Nhất. Phương Đăng nhìn tấm thiệp đầy thú vị, không nhin được nên bật cười. Đó là một bài thơ ngắn, thật là con một sách, khó trách anh ta ngượng không dám để cô mở quà ra trước mặt mình.

Bài thơ đó viết như sau:

Dù em chỉ yêu anh một ngày,

Anh có thể chờ tình yêu của em từ từ khởi sắc

Những đóa hoa trong tay em

Không phải là hạt giống tháng tư gieo xuống

Tháng sáu mới nở ra sao?

Hôm nay, trong lòng anh đã gieo đầy mầm non

Có ít nhất một hai hạt có thể bén rễ nảy mầm

Nếu những đóa hoa không thể nào nở được

Không phải là yêu, chỉ thích một tí thôi

Cho dù anh chết đi, đóa hoa tử la lan trước mộ phần anh

Xin em hãy nhìn nó một lần

Cái nhìn này của em, giúp anh chống lại muôn vàn đau khổ

Chết có là gì

Dù em chỉ một ngày yêu anh.

Phương Đăng đọc một lần, trong lòng tự nhủ, thật là đại ngộc. Nhưng khi cô ngẩng đầu lên, qua kính chiếu hậu nhìn thấy một ánh mắt tràn đầy nụ cười, trong ánh mắt đó có hạnh phúc nhất định, cũng tràn đầy sự yên tâm.

Cô mở cửa kính xe, thò đầu nhìn ra xem chàng ngộc kia đã trở về chưa. Quả nhiên Lục Nhất tay bưng hai ly nước từ trong cửa hàng tiện lợi đi ra. Phương Đăng không cần nhìn cũng có thể đoán ra, trong ly giấy đó chắc chắn là nước Fanta. Anh luôn nói, lúc nhỏ, người nhà không cho uống nhiều nước ngọt, mỗi khi có chuyện vui, trên bàn ăn mới có một chai, anh thích mùi cam trong đó, sau này trở thành một thói quen, lúc anh vui vẻ, liền mua ỉn một ly, còn không phải là muốn cho Phương Đăng cùng mình chia sẻ. Phương Đăng thường hay giễu cợt anh, con nít nhỏ mới thích uống thứ này, trong lúc cô vui vẻ hay buồn bã, thứ thích uống nhất chỉ có rượu mạnh mà thôi. Bây giờ cô đem rượu mời anh, anh còn không từ bỏ thói quen nước ngọt kỳ lạ của mình.

Lục Nhất cũng cảm nhận được Phương Đăng nhìn mình, giơ ly giấy đựng đầy thức uống lên nhìn về hướng cô vậy vậy. Họ đều có thể nghĩ ra hình ảnh kế tiếp, anh nhất định sẽ nói hơn nói thiệt đồ dành cô uống vài ngụm, cô sẽ cười nhạo anh, nhưng cuối cùng cũng vẫn là uống đại cho xong cái thứ nước ngọt trẻ con kia.

Phương Đăng còn quyết định, chờ anh trở lại, cô nhất định phải đọc bài thơ khó nghe đó trước mặt anh một lần, chính là muốn nhìn cái dáng vẻ lúng túng đồ bưng mặt mũi của anh.

Nghĩ tới đây, cô không nhin được phải bật cười, nắm lấy tấm thiệp trong tay, vẽ mặt giễu cợt giơ ra cửa sổ. Lục Nhất đến gần, nét mặt cũng rõ ràng hơn, anh nhìn thấy động tác của cô, cúi đầu, bắt đầu cười ngượng ngùng. Anh nên cười thật nhiều, lúc mỉm cười, khóe miệng lại lộ lên hai đồng tiền nhỏ khiến người ta không thể nào nhin được phải lấy tay chọt vào đó.

Tay của Phương Đăng bắt đầu chộn rộn, lúc Lục Nhất đang đi qua đường, một chiếc xe màu xám bạc từ phía trước xông thẳng lại như ánh chớp, Phương Đăng căn bản không kịp nhìn thấy rõ, chỉ nghe một tiếng rầm nặng nề vang lên, sau đó là tiếng thắng xe kịch liệt mà sắc nhọn. Chiếc xe kia dừng lại mấy giây ngăn ngửi, lại khởi động thật nhanh, tiếp tục chạy xiêu vẹo về phía trước.

Đầu óc Phương Đăng chỉ còn là một mảng trống rỗng, theo bản năng đạp cần ga đuổi theo chiếc xe phía trước, xe của cô là xe xịn, nếu như lái một cách bất cần, rất nhanh đầu xe liền đụng phải chiếc xe màu xám bạc kia. Cú đụng mạnh làm cho hai chiếc xe đều rung lên, người lái xe phía trước hốt hoảng quay đầu lại, trong một thoáng, Phương Đăng thấy rõ mặt đối phương, cô cảm thấy trước mắt tối sầm.

Do dự trong chớp mắt, chiếc xe bị thương không nhẹ phần đuôi nhanh chóng quẹo vào hướng đường bên trái, liều mạng thoát thân, dòn chấn ven đường bị tung mạnh cũng không khiến người lái xe chậm tốc độ lại. Phương Đăng nhớ đến Lục Nhất, không còn lòng dạ nào đuổi theo nữa, quay đầu xe, chạy về nơi xảy ra tai nạn vừa rồi.

Cô đứng cạnh thân thể đó, nhẹ nhàng lật anh lại, kinh ngạc nhìn anh. Máu từ mũi và miệng của anh tuôn ra ào ạt, không thể ngừng lại, bên dưới người còn có một mảng máu lớn màu đỏ thẫm, hòa lẫn vào mùi thơm của thứ nước ngọt màu đỏ đổ xuống khi đó. Cảnh tượng này có phần nào quen thuộc.

Hai đầu gối Phương Đăng run rẩy, ngồi phịch xuống lối đi bộ, ôm lấy thân thể mềm nhũn của anh. Cách đó không xa, dường như có tiếng người gọi: “Mau đánh số 120!” Còn có âm thanh nào khác, nghe không rõ đang nói gì. Tai cô đều bị hơi thở nặng nề của anh lấp đầy, tấm thiệp kia từ lúc nào không biết cũng rời khỏi tay, rơi vào trong đồng máu, chữ viết trở nên mơ hồ khó phân biệt.

Lục Nhất còn một chút tỉnh táo, cố hết sức mở mắt nhìn cô, muốn đưa tay lên, nhưng không thể cử động. Phương Đăng tự nhiên có ảo giác, dường như anh cố sức nhìn cô rồi nở một nụ cười, nhưng sau đó cơ thể lại co quắp lại giật lên vài cái. Cô cố gắng giúp anh lau máu, trong miệng anh lẩm nhẩm cái gì, cô cũng không nghe rõ, chỉ biết là nửa người cô cũng bị máu thấm đỏ au, trong mùa đông, máu tươi là thứ ấm áp, chỉ tiếc gió vừa thổi qua, lại mau chóng trở nên lạnh đến thấu xương.

Nhịp tim của anh, cô từng cảm giác được, nay dần dần trở nên yếu ớt.

Phương Đăng nhớ Lục Nhất từng nói qua, nếu như chồn hoang nhỏ có thể móc tim mình cho hồ ly đá, chim sơn ca kia cũng có thể trao tim mình cho chú chồn hoang, cùng lắm thì chờ thêm một nghìn năm nữa.

Khi đó Phương Đăng trả lời anh, không ai cần làm tiếp cái chuyện ngu xuẩn đó, người nào cũng chỉ có một trái tim, cô cũng không muốn nhìn thấy ai móc tim mình, cùng lắm thì, họ đem tim để đổi.

Vậy mà họ đều không thể đoán được vận số đã giao phó cho kết cục này của câu chuyện cổ.

Chồn hoang nhỏ sau cùng đã bị tiếng hót của chim sơn ca làm cảm động, viên đá trong ngực nó tựa như trái tim bắt đầu biết đập lên, lại tìm ra sức sống. Nó nói, không muốn ai phải hy sinh, nếu người trao tôi trái tim của người, tôi cũng sẽ trao lại trái tim mình cho người đó.

Trước tiên chim sơn ca giao hết trái tim cho nó. Chồn hoang nhỏ ngay sau đó cũng đem tim mình rút ra khỏi lồng ngực, lúc này mới phát hiện trái tim kia thật ra chỉ là một viên đá, lạnh buốt tựa giá băng, sự ấm áp trước kia chẳng qua là ảo giác mộng cảnh dối mình gạt người. Chim sơn ca mất đi trái tim, hát xong bài hát sau cùng, ngã gục xuống trước mặt chồn hoang nhỏ.

Lục Nhất, anh tin tưởng vào tương lai tốt đẹp, tin tưởng thế giới tồn tại công bằng và chính nghĩa, người hiền lành dũng cảm sẽ có được hạnh phúc. Nhưng trước khi xe cứu thương đến một phút, anh ở trong ngực Phương Đăng đã trút xuống hơi thở sau cùng.

Trong mông lung, Phương Đăng cảm giác như có ai đó đến đỡ mình lên, có người cố gắng đem thi thể cứng ngắt lạnh lẽo như băng trong ngực cô dời đi chỗ khác. Huyết dịch phảng phất đọng lại ngăn hết mọi giác quan cô. Cô không nhớ rõ điều gì nữa, toàn bộ trời đất trước mắt cô đều sụp đổ âm âm, ngay cả tia sáng cuối cùng trên biển cũng hoàn toàn tắt lịm, chỉ còn lại một bầu trời đen tối đến vô cùng.

41. Chương 34

Phương Đăng giống như trôi lơ lửng trên mặt biển đen ngòm, không nhìn thấy gì cả, không có bờ bên kia, không có đáy, chỉ nghe một thanh âm gọi tên cô, tựa hồ như ở phía trước, lại giống như ở phía sau, cô không thể tìm ra chút khí lực nhỏ nhoi nào để vùng vẫy, chỉ biết mặc cho ngọn sóng pháp phồng xô đẩy mình nổi nổi chìm chìm.

Cũng không biết bao nhiêu thời gian trôi qua, cô cảm thấy quanh thân mình toàn là lửa nóng, chỉ có trán là lạnh như băng giá. Cái thanh âm bên tai từ từ rõ ràng hơn. Nhất định là một giấc mộng thật dài, thanh âm kia khiến cô nhớ tới lão Thôi đã nhiều năm không gặp.

“Tiểu Thất, cậu đi nghỉ chút đi, ở đây đã có y tá coi sóc rồi...”

Dáng vẻ của lão Thôi vẫn lưu lại trong trí nhớ Phương Đăng như mười mấy năm về trước, ông già làm vườn tuổi đã cao nhìn Phương Đăng đang đang đưa hai chân thích thú ngồi trên mái tường của Phó gia Hoa viên, phùng mang trợn má, lớn giọng quát: “Xuống, xuống! Chăng ra thể thống gì!”

Khi đó lão đã là một ông già, thanh âm bên tai lúc này nghe ra chỉ biết đã càng thêm già nua vô lực. Lão Thôi không phải là nên ở một nơi rất xa, hưởng thụ tuổi già nhàn hạ mà “Tiểu Thất” của ông ta đã an bài hay sao chứ?

Phương Đăng không nghe thấy tiếng trả lời với lão Thôi, chẳng qua là có một bàn tay không ngừng thay đổi khăn lông trên trán cô, một lần lại một lần, dường như không hề biết mệt.

Cô hoặc giả đã ngủ một giấc dài, lúc khôi phục lại chút ý thức, cách đó không xa truyền tới một giọng nói nhỏ nhẹ.

“Chuyện là thế nào đây, rõ ràng là nói không có dấu vết chấn thương, một người bình thường tại sao lại ngủ mê man lâu như vậy...”

“Tiểu Thất, không nên gấp, hãy nghe bác sĩ nói hết đã...”

“Xét nghiệm cơ thể phải làm đều đã làm rồi, bệnh nhân...”

“Bệnh nhân? Ít nhất các người phải cho tôi biết cô ấy có bệnh gì?”

“Được rồi, Tiểu Thất, chúng ta ra ngoài nói, để con bé nghỉ ngơi thật tốt đi...”

...

Cánh cửa bị người ta mở ra, thanh âm dần dần xa hơn, Phương Đăng giật giật đầu ngón tay, cô không muốn mở mắt, không muốn nhớ tại sao mình lại nằm đây, cái gì cũng không muốn, không muốn!

“Tích tắc... tích tắc...” – Đó là thanh âm của nước biển truyền vào tĩnh mạch nhỏ xuống, Phương Đăng từng làm y tá, cô đối với thanh âm này vô cùng quen thuộc, bên trong căn phòng trống trải, bởi vì âm thanh này, càng lộ ra vẻ tĩnh lặng đến vô cùng.

Lại có người đẩy cửa tới trước giường, không phải là nhân viên y tế đến đổi nước truyền dịch, người đó ngồi xuống cạnh giường, tiếng nói nhỏ nhẹ vào tai một lần nữa truyền tới. Âm thanh này đối với Phương Đăng vô cùng xa lạ, không phải là “anh” mà chính là “cô ta”

“Nghe nói chị cũng nằm ở bệnh viện này, tôi... thuận đường đến thăm một chút. Chị ngủ rất lâu. Người đang hôn mê có thể nghe được tiếng nói không? Cho dù chị có nghe cũng không nhất định biết tôi là ai, đối với chị mà nói, tôi là một người xa lạ. Nhưng chị... chị là chị của anh ta, cũng là người Phó Kính Thù rất quan tâm. Tôi thật sự rất hiếu kỳ, hình dáng chị thế nào? Chị đối với tôi chưa bao giờ hiếu kỳ sao?”

Người đang nói là một cô gái trẻ, giọng nói nhỏ nhẹ mềm mại, rất dễ động lòng người. Phương Đăng mặc cô ta làm bầm, không hề có chút phản ứng.

“Anh ta lại gây họa, giống như một đứa trẻ chưa trưởng thành, làm việc lúc nào cũng hấp tấp nóng nảy. Tôi không giúp được anh ta, chuyện này không đến phiên tôi quản, nhưng tôi biết anh ta rất hối hận. Tôi đã từng nói không muốn để ý đến chuyện của anh ta, nhưng khi nhìn bộ dạng hiện giờ của anh ta, trong lòng tôi vẫn không thấy dễ chịu gì. Có lẽ tôi cần phải rèn luyện thêm nữa, để dù mỗi ngày nhìn thấy anh ta, đến lúc coi anh ta như người xa lạ.”

Thanh âm của cô gái nghe có chút khổ sở, dừng lại một chút, sau đó nhẹ giọng tiếp tục: “Có lúc ngược lại tôi rất ngưỡng mộ chị, mặc dù tôi biết anh ta coi chị là người chị gái, nhưng có thể người chị này trong lòng anh ta lại quan trọng hơn rất nhiều người, khiến anh ta chuyện ngu ngốc gì cũng đều làm ra cả... Đối với Phó Kính Thù, chị nhất định cũng rất quan trọng, anh ta chăm sóc chị nhiều ngày như vậy, hôm đó ngày động thổ ở Hoa viên Phó gia cũng không có mặt. Anh ta không yêu tôi, tôi cũng không yêu anh ấy; chúng tôi ít nhất đều không lừa gạt đối phương, coi như là làm nghĩa vụ vợ chồng vậy”

Phương Đăng nghe được tiếng thở dài rất nhỏ, cô ấy nhất định phải vô cùng đè nén, mới có thể kiên cường chọn lựa một người đang nằm mê man mà thổ lộ.

“Chị có thể vì hôn sự giữa tôi và Phó Kính Thù mà hận tôi không? Thật ra cũng không có gì. Mẹ tôi thường nói, đối với đàn ông, tình yêu là thứ xa xỉ phẩm, vợ cả mới là không khí, là nước, ah, còn có người nói là muối nữa. Bất kể là cái gì, làm vợ danh chánh ngôn thuận của một người, xem như là những nhu yếu phẩm cần thiết trong cuộc sống của anh ta. Nghe có vẻ như rất quan trọng, thật ra là chỉ muốn cảm dỗ tâm trí chúng ta thôi. Nước gì chứ, không khí sao, là muối à, trên thực tế mấy thứ đó ở đâu không có? Người nào cũng không thiếu những thứ này, ngược lại xa xỉ phẩm mới là thứ cần hao tâm tổn huyết. Bản thân mẹ tôi mỗi năm cũng có thể làm ra cả gói bạch kim, đối với một người đàn ông mà nói, một món xa xỉ phẩm không phải đối được ra ngàn vạn tấn muối hay sao?”

“Chị đừng nói tôi dối trá, những thứ này đều do tôi lựa chọn. Tôi cho đứa bé một mái nhà, để nó từ nhỏ lớn lên trong hoàn cảnh đầy đủ tình yêu, như vậy sau khi nó trưởng thành, tình cảm của nó với thế giới mới thật sự hoàn thiện, mới hiểu phải yêu, phải cho đi, không giống như bọn họ... Tôi hy vọng mình sinh một đứa con gái, con gái trời sinh vốn dễ dàng biết yêu hơn bọn con trai, chị xem mấy gã đàn ông kia, bất kể bọn họ đắc ý trên tình trường thế nào, đối với tình yêu, họ chỉ là mấy tay học việc. Chị cảm thấy Phó Kính Thù yêu chị sao? Tôi từng hỏi anh ta, anh ta không trả lời. Nếu như hỏi một đứa bé có thích ăn cơm không, một nửa bọn chúng sẽ nói là không thích, những thứ mỗi ngày đều bày ê hề trước mặt, bọn chúng không hề cảm thấy đói khát... Tất cả họ đều giống như nhau”

“Minh Tử tiểu thư?” – giọng của lão Thôi mang theo kinh ngạc – “Sao cô lại chạy đến đây?”

“Hôm nay tôi đến chỗ bác sĩ Châu kiểm tra, tiện thể đến đây xem qua. Chú Thôi, tôi đã nói nhiều lần, không nên gọi tôi là Minh Tử tiểu thư, gọi tôi là Minh Tử được rồi”

“Cô đừng ở trong bệnh viện lâu quá, tôi đưa cô ra ngoài xe” – Lão Thôi vẫn cố chấp như cũ – “Đi theo tôi, Minh Tử tiểu thư”

Phương Đăng vẫn mệt mỏi như cũ trên giường bệnh, nhưng cô biết thần trí mình đã tỉnh táo hơn một chút, điều này với cô mà nói không phải là chuyện tốt đẹp gì.

“Đã giảm sốt sao?” – Có người chạm vào trán cô, giọng nói quen thuộc, nhiệt độ quen thuộc – “Các người ra ngoài trước đi, tôi ở đây được rồi”

Tầm chăn đắp trên người cô bị ai đó nhẹ nhàng xê dịch, có người ngồi xuống cạnh giường cô. Cô im lặng nắm chặt bàn tay, có thể cô không thể tỉnh, và cũng không muốn tỉnh.

Lại một đêm trôi qua, sáng sớm trong phòng bệnh rất ồn ào, có người đến, có người đi, có người làm đủ thứ kiểm tra vô ích trên cơ thể cô.

“Tiểu Thất, công ty có người tìm cậu”

“Tôi biết, chú cũng về nhà đi, lớn tuổi rồi không cần cứng cổ chống chọi, ở đây tôi lo là được”

Bác sĩ đến vạch mắt của Phương Đăng ra, bức bối nói với y tá: “Kỳ lạ, đáng lẽ là phải tỉnh lại...”

Sau khi tắt cả đèn đi, Phương Đăng muốn cử động thân hình cứng ngắc, nhưng, cô ngửi thấy mùi cháo gà. Mùi vị này chợt khiến ối lỗ chân lông trên người cô đều trở thành gai nhọn, đau đớn vô cùng. Chỉ có một người luôn mua cháo ở cửa tiệm mà cô thích nhất, thời khắc trước lúc xảy ra chuyện lại chạy qua đầu cô như một đoạn phim, âm thanh va chạm, gương mặt đỏ từ trong chiếc xe phía trước quay đầu lại, biến người trần đến vây xem, máu từ nóng trở nên lạnh lẽo...

Phương Đăng dùng hết tất cả ý chí để khắc chế toàn cơ thể đang run rẩy, nổi đau đớn và cảm hận cần xé tận cùng xương tủy dường như muốn đốt cháy cô, muốn gào thét, muốn thoát khỏi thể xác yếu ớt này.

Người vừa tới cũng không nhiều lời, buông hộp cháo xuống, đứng im trước giường một lúc, xoay người định đi.

“A Chiếu...” Đây là giọng nói của cô sao? Nghe phảng phất như âm thanh phát ra từ miệng một người sắp chết, nhưng tiếng gọi cực kỳ yếu ớt này đủ để cho người kia lập tức quay đầu, chạy tới trước giường.

“Chị, chị kêu tôi? Chị tỉnh rồi!” – A Chiếu dường như không dám tin vào tai mình – “Tôi... tôi đi ra ngoài... Chị chờ đã, tôi đi tìm anh Thất...”

“Đừng đi, A Chiếu, tôi đói...” Phương Đăng chậm rãi mở mắt, cố gắng thích ứng với ánh sáng xa lạ.

“Được, tôi không đi, chị đói sao. Tôi dứt chị ăn một chút nhé” – Cô bị đỡ lên, từ từ tập trung nhìn gương mặt đang vui mừng khắp khối ở trước mắt.

A Chiếu ngồi bên mép giường, bưng tô cháo, cẩn thận thổi hơi nóng bên trên, đưa tay lau đi giọt nước mắt rỉ ra trên khóe mi. Mới vừa ngồi xích lại gần Phương Đăng, bất ngờ cô giơ tay lên, toàn bát cháo nóng hổi bay thẳng vào mặt A Chiếu.

“Á!”

A Chiếu mờ cả mắt, còn chưa kịp lau đi, Phương Đăng điên cuồng lao về phía trước, dùng sợi dây trên chai nước biển quấn hai vòng trên cổ cậu ta, siết thật chặt. Bình nước biển treo trên giá cũng bị nghiêng, đập vào người A Chiếu, cậu ta không thể mở mắt, chỉ cảm giác cổ họng cứng lại, cũng không thể kêu gào, muốn giãy giụa nhưng nhất thời không thể tìm ra phương hướng, sợi dây trên cổ siết chặt đến nỗi cậu ta không thể thở. Cậu ta không thể nào tin nổi đây là sức của một bệnh nhân ít phút trước còn thoi thóp trên giường bệnh, chị của cậu ta dùng hết toàn lực muốn đẩy cậu ta vào chỗ chết. Cậu ta muốn thoát ra nhưng vô ích, từ trên giường Phương Đăng cũng theo động tác của cậu ta mà ngã nhào ra đất, có thể cô không nói lời nào, nhưng từ đầu đến cuối tay cũng không hề thả lỏng. A Chiếu mặt đỏ bừng, tuyệt vọng há miệng ra, không khí càng lúc càng không vào đến phổi, đầu óc cũng bắt đầu mù mịt, thậm chí quên mất kháng cự. Đây là mùi vị của cái chết sao?

Đang trong thời khắc tuyệt vọng của cậu ta, cổ họng đột nhiên thả lỏng ra, từng ngụm từng ngụm không khí rót vào khí quản nóng hừng hực, mang theo mùi vị ngọt ngào. A Chiếu nhanh chóng phục hồi tinh thần lại, vội vàng lau mặt, thì ra ống vào nước biển không chịu nổi nên đã gãy lìa ra, cậu ta trong tình thế hiểm nguy nhất về cái mạng nhỏ.

Phương Đăng thở dốc cổ hết sức lao theo A Chiếu, cô đã ngủ mê man trên giường bệnh quá lâu, vừa rồi liều chết đánh một trận cơ hồ đã tiêu hao sạch hết sức lực, nhưng cô không chịu bỏ qua, cầm giá vào nước biển nhắm thẳng vào đầu A Chiếu mà nện, nhưng lúc này thanh kim loại đó đối với cô mà nói quá sức nặng nề, giơ đến một nửa thì chán nản rơi xuống đất.

A Chiếu gương mặt muốn chế ngự Phương Đăng đang điên cuồng, lại sợ hành động của mình khiến cô bị tổn thương, vừa né tránh, vừa gào khóc: “Chị, tôi sai rồi! Hôm đó tôi uống đến đầu óc mê muội, tôi biết sai rồi!”

Ánh mắt Phương Đăng nhìn về phía cậu ta chỉ có nỗi căm hận và cuồng nộ, lúc A Chiếu lần người tiến lên ngăn tay cô lại, một cánh tay khác của cô nhặt lên mảnh vỡ của bình nước biển thẳng hướng A Chiếu đâm vào. A Chiếu khó khăn lắm mới nắm lại được mảnh thủy tinh, nhưng không còn kịp, bàn tay cậu ta bị cắt một vết thương sâu. Cậu ta nén đau ném đi mảnh thủy tinh rỉ máu, khóa tay Phương Đăng lại, đã không còn biết mùi vị đau đớn là thế nào nữa.

“Đừng vậy mà, chị! Trong lòng tôi cũng không chịu nổi, tôi chỉ là muốn dạy dỗ hần một lần! Tôi thật sự không muốn hần chết!” Nước mắt nước mũi A Chiêu chảy ròng ròng: “Tôi biết chị hận tôi, chị muốn tôi chết theo hần. Trước khi chết tôi cũng phải nói hết lời, tôi chỉ muốn một cái nhà hoàn chỉnh, không lẽ yêu cầu này cũng quá đáng sao?”

Phương Đăng bị cậu ta chế trụ tay chân không thể cử động, vô cùng tuyệt vọng, ngược lại trên mặt giống như đang cười, cô nói đứt quãng: “Mày không có nhà... Mày chẳng qua chỉ là cô nhi... Chúng ta đều giống nhau... Chúng ta đều không có nhà.... Tao không phải là nhà của mày... Người nhà của mày chỉ có một... Phải.. Là trong bụng Cổ Minh Tử.... Cô ta sẽ mau chóng gả cho Phó Thất... Đứa bé sẽ gọi Phó Thất là cha, nó sẽ không biết mày là ai... Mày đến chết cũng là cô hồn nợ quỷ!!!!”

A Chiêu dường như trong nháy mắt nghe không hiểu lời của Phương Đăng, cả người ngơ ngác, bàn tay không chế cô từ từ giãn ra.

Cửa phòng bệnh bị đẩy mạnh, tiếng chân Phó Kính Thù chạy tới, sau lưng còn có mấy nhân viên y tế. Họ hiển nhiên đều bị cảnh tượng trước mắt làm hết hồn. Sau phút sửng sốt ngẩn ngui, tất cả đều lao tới, kéo Phương Đăng và A Chiêu tách ra.

Phó Kính Thù ôm lấy Phương Đăng đang nằm dưới sàn nhà, cô không phản kháng, ánh mắt trống rỗng, trên tay hần một vết cắt thật sâu, còn có vô số vết thương nhỏ, bắp đùi cũng bị mảnh thủy tinh vỡ ghim vào, bộ đồng phục bệnh nhân màu xám nhạt đều lấm tẩm vết máu, giống như hôm cô đau lòng ngất xỉu bị đưa vào bệnh viện vậy.

Phó Kính Thù hít một hơi mạnh, đứng lên tát hai bạt tai vào A Chiêu đang ôm đầu che mặt.

“Cậu còn thấy gậy họa chưa đủ hả? Cậu muốn giết cô ấy, hay là muốn giết tôi?”

Mặt A Chiêu bị đánh nghiêng qua một phía, bàn tay đầy máu che một bên má, khóc lớn như đang bùng nổ: “Đánh đi, các người đều đánh tôi, đều hận tôi, tất cả chuyện sai lầm đều là do tôi làm! Nhưng tôi là vì ai? Hả? Tôi vì tôi sao? Chuyện tôi làm đó, không phải là vì muốn tốt cho các người, tôi muốn chúng ta cùng ở bên nhau hưởng giàu sang, cuộc sống tốt đẹp, tôi muốn người nhà của tôi đều vui vẻ ở chung một chỗ, điều này cũng sai lầm sao? Các người từng người một đều không dám nói thật. Anh Thất, tôi không muốn chị ấy đi, anh dám nói đây không phải là điều trong lòng anh hy vọng hả?”

“Tôi đã nói chuyện này không cần cậu quản! Cậu xem đi, cậu đã làm gì?” – Phó Kính Thù cũng khó kềm chế nữa, cắn răng nói: “Là tôi để cho họ đi!”

“Anh thành toàn bọn họ? Anh sẽ hối hận!” A Chiêu vốn định nói thẳng ra: Anh cho rằng chị tôi giống trước đây sao, trong lòng chị ấy đã không còn anh nữa!

Lời nói đã dâng lên khóe môi, nhưng đối với người canh giữ trước giường bệnh mấy ngày, Phó Kính Thù hình dạng tiêu tụy, A Chiêu cố gắng nuốt xuống những gì muốn nói, dậm một phát vào vách tường, trên tường hần lại vết máu tươi.

“Tôi thật hối hận, lẽ ra không nên cho người bảo lãnh cậu ra. Cậu tốt nhất hãy tự phản tỉnh, tôi không muốn nhìn thấy cậu nữa”. Phó Kính Thù không nói thêm gì, nhìn A Chiêu phát tay: “Cậu đi đi... Còn đứng đó làm gì, cút!”

A Chiêu đẩy người y tá đang cố gắng băng bó vết thương ỳnh, bước thấp bước cao rời khỏi phòng bệnh.

Phó Kính Thù trở lại bên Phương Đăng, đã có người đưa cô quay về giường bệnh, xử lý mảnh vỡ thủy tinh trên người cô. Cô không kêu đau, cũng không lên tiếng, dường như thân thể đó không còn là của mình nữa. Phó Kính Thù lấy tay lau mồ hôi và máu đọng trên tóc cô, phát hiện ánh mắt cô nhìn mình vô cùng xa lạ.

“Đừng nhìn anh như vậy được không? Anh biết em khó chịu, đừng để trong lòng nữa. Phương Đăng, em khóc đi, nếu khóc được rồi sẽ cảm thấy khá hơn” – Anh bắt lực rũ tay xuống, “Anh bảo đảm tất cả đều chấm dứt, sau này không ai có thể làm tổn thương em...”

Phương Đăng nhếch mép nhìn anh cười nhạt nhẽo. Cả đời cô chưa từng nghe qua lời nói nào buồn cười đến vậy.

Người mà cô coi như em ruột giết chết người cô muốn chung sống cả đời, người luôn miệng nói sẽ không để cho cô bị tổn thương lại hoàn toàn phá hủy cuộc đời cô!

Anh cúi đầu, áp trán vào mu bàn tay đã bị ghim kim truyền nước biển lần nữa của cô, “Đừng như vậy, em nói với anh một lời đi”

Phương Đăng cúi đầu, nhìn anh, nhẹ giọng: “Phó Kính Thù, người chết tại sao không phải là anh?”

Anh ngược mặt lên, sự tuyệt vọng và thảm bại trong đó khiến cho Phương Đăng cuối cùng đã cảm nhận được một chút hài lòng. Cô mỉm cười, dường như bị sặc, ho khan mang theo cả nước mắt.

“Là tôi sai rồi” – Phương Đăng nhắm mắt lại, trên mặt đều là nước mắt lạnh tanh, lời nói xen trong hơi thở dồn dập, nghe vô cùng vụn vỡ – “Tôi đã từng nói với anh ấy, bất kể dù gặp chuyện gì, đều nên mở mắt nhìn nó tới, tôi nghĩ đó là dũng cảm, tôi thật ngu ngốc! Tạo sao lúc đó tôi không chịu nhắm mắt lại? Nếu như tôi không nhìn thấy mọi chuyện xảy ra, như vậy đến phút sau cùng tôi vẫn nhớ nụ cười của anh ấy... Nhưng tôi sai rồi, bây giờ mở mắt ra, thấy tất cả đều là máu.... Tôi cũng không nhìn thấy anh ấy nữa... Tôi chỉ nhìn thấy sợ hãi, chỉ nhìn thấy một mảng đen...”

Phó Kính Thù đưa tay vỗ vỗ lưng cô, chỉ đổi lại tiếng thở dốc càng kịch liệt hơn.

“Bác sĩ...” – Anh quay đầu gọi người.

Phương Đăng nghe giọng của anh, dường như đã tỉnh táo lại sau cơn điên kỳ lạ, khóc lớn thất thanh gào: “Phó Thất, anh trả lại cho tôi.... Trả lại cho tôi...”

“Được, anh trả! Em muốn lấy gì anh cũng sẽ trả cho em” – Phó Kính Thù ôm cô thật chặt, luôn miệng dỗ dành, dù anh thật sự không biết cô rốt cuộc muốn anh trả lại cái gì?

Là sinh mạng của Lục Nhất?

Là mười mấy năm thanh xuân của cô sao?

Hay là trái tim mà cô đã từng trao gửi?

42. Chương 35 - Part 1

Công trình tu sửa Phó gia Hoa viên tiến hành thuận lợi, chuyện tốt của Phó Kính Thù và Cổ Minh Tử cũng càng lúc càng gần. A Chiêu vốn không thể tránh cùng nhau đối mặt với Minh Tử mấy lần, Minh Tử làm như không quen biết cậu ta. Lẽ ra cậu ta nên nhẹ nhõm, chuyện xưa của cậu ta và Minh Tử, anh Thất cũng không hề nhắc lại, cậu ta đâu dám động đến chuyện cấm kỵ, chỉ tiếc không thể tránh xa hơn một chút, bỏ đi tất cả, coi như mọi chuyện chưa từng có bắt đầu. Ngay từ đầu mọi thứ chỉ là câu chuyện hoang đường ngoài ý muốn, hôm nay mới bắt đầu đi đúng lại con đường nề nếp. Hôn nhân của anh Thất và Minh Tử cho dù đều vì lợi ích gia tộc, nhưng nhìn qua cũng rất xứng đôi, trong lòng cậu ta cũng thầm chúc phúc, mặc dù mỗi khi nhìn thấy nụ cười nở rộ trên môi Minh Tử, dường như có một cảm giác kỳ lạ đi thẳng vào lòng.

Chuyện vốn là đi theo hướng mọi người dự định, nhưng chỉ vì một cơn say, cậu ta lại gây ra tai nạn điên cuồng lỗ mãng làm đổi thay mọi thứ. A Chiêu hận Lục Nhất, nhưng khi biết tin Lục Nhất qua đời, trong lòng cũng nửa phần tan nát, khi hoàn toàn tỉnh rượu, chỉ còn lại nỗi sợ hãi, cậu ta biết mình cũng xong rồi. Cho dù anh Thất tìm người bảo lãnh cậu ta ra, cố gắng đem mọi chuyện biến thành say rượu lái xe ngoài ý muốn, A Chiêu vẫn nuôi hy vọng xa vời xin Phương Đăng tha thứ, nhưng mà chuyện hôm đó xảy ra trong phòng bệnh đã khiến cậu ta hiểu, chị sẽ không bao giờ tha thứ ỉn, anh Thất cũng không hiểu nỗi khổ tâm của cậu ta, cậu ta càng không muốn mất bọn họ, càng tự tay mình tống tiễn tình thân này càng lúc càng xa hơn nữa.

Cậu ta không có nhà.

Mà đồng thời lúc này, Phương Đăng trong lúc cuồng điên mất trí đã nói ra một tin tức vô cùng đáng sợ – Minh Tử có thể ôm trong bụng con của cậu ta.

A Chiếu từ khi ra đời đến nay chỉ biết có cô nhi viện, cô nhi trên đời này không chỉ có mỗi cậu ta, nhưng anh Thất, chị và cả bạn bè trong cô nhi viện, phần lớn bọn họ đều ít nhất biết qua mặt cha hay mẹ của mình, duy chỉ có A Chiếu là không giống. Cậu ta bị bỏ rơi trước cổng cô nhi viện trong một đêm đông, lúc được phát hiện chỉ còn hơi thở thoi thóp, chưa bao giờ đối mặt với thân sinh cốt nhục, trong đời cậu ta, người chí thân duy nhất chỉ có Phương Đăng và Phó Kính Thù.

Một sinh mạng nhỏ chung dòng máu với cậu ta, có khi đáng giá còn có cả bóng hình của cậu ta nữa, điều này thật sự là một kỳ tích!

A Chiếu đi tìm Minh Tử, cô không chịu gặp, cậu ta gọi rất nhiều cú điện thoại cũng không ai nghe. A Chiếu đành phải nhấn lại tin cho Minh Tử. Cậu ta không dám làm phiền chuyện tốt của anh Thất cùng Minh Tử, chỉ là muốn chính tai nghe Minh Tử chứng thực, đứa con đó có thật hay không, nếu như có, dù muốn cậu ta làm gì, có chết cậu ta cũng không từ!

Trong tin nhắn đó, cậu ta hẹn Minh Tử gặp mặt ở tiệm lẩu mà họ từng đến. Cậu ta đến bàn ngồi xuống, gọi cái lẩu, chờ một mạch đến trời tối, đêm khuya. Đúng như dự đoán, Minh Tử không đến. Hơi nóng trong lẩu bốc lên, trước mặt cậu ta tất cả đều mờ mịt và cô độc.

Tiệm lẩu đến giờ đóng cửa, A Chiếu buồn bã rời đi, không ngờ đến khu vực gần bến phà thì oan gia ngõ hẹp, đụng phải Phó Chí Thời cũng mới vừa lên đảo. Lúc này A Chiếu không còn lòng dạ nào để dây dưa với Phó Chí Thời, lúc hai người kề vai, cậu ta dường như thấy được trên mặt đối phương tràn đầy vẻ giễu cợt và vui sướng. Phải rồi, tên khốn này đã từng đem chuyện của mình và Minh Tử chọt đến anh Thất, trong lòng nhất định cũng hiểu ra chút gì, hẳn ta rõ ràng đang châm chọc mình bất lực.

Phó Chí Thời có tư cách gì mà cười nhạo cậu ta?

A Chiếu đem phiền muộn lẫn nặng nề trong lòng phun một bãi nước bọt xuống cạnh chân Phó Chí Thời.

“Chó giữ nhà!” – Cậu ta nghiêng răng nhẹ nhàng nặn ra ba chữ.

Bên cạnh Phó Chí Thời lúc này là người vợ ăn mặc đẹp đẽ, xem ra sau khi xong việc cả hai lên đảo thăm viếng mẹ cha. Bãi nước bọt kia thiếu chút nữa bay lên đôi giày da bóng lộn của Phó Chí Thời, sắc mặt hắn run lên, người phụ nữ bên cạnh mau chóng kéo cánh tay hắn lại. Hắn nhìn chằm chằm A Chiếu, ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống cậu ta, nhưng rốt cuộc lại không muốn so đo với A Chiếu ở bến phà đông người qua lại, lạnh lùng im lặng đi ra.

A Chiếu quay nhìn, thấy Phó Chí Thời sau lúc đi xa đẩy cánh tay người vợ thật mạnh.

“Chó chính là chó, cả đời đều phải cụp đuôi” – Trong lòng A Chiếu nghĩ thầm. Không cần chiến mà đã thắng, cậu ta cũng cảm thấy khoái trá, nhưng thật sự là chưa đủ.

Trở lại thành phố, A Chiếu trong lòng đang bức bối đi tìm Thôi Mẫn chén thù chén tạc, nào ngờ lão già đó lại không có ở đây. Bình thường mà nói, dù Thôi Mẫn bận việc, nghe thuộc hạ báo lại, hẳn ta cũng sẽ vội vàng ba chân bốn cẳng chạy tới nịnh hót. Xem ra họ Thôi kia cũng nghe được tiếng gió, biết A Chiếu hiện giờ gây họa, đây là thời điểm Phó Kính Thù không còn trọng dụng cậu ta, nên cũng tìm cách mà xa lánh, nhân cơ hội này lánh mặt. A Chiếu giận đến phát rồ, đúng là hạng tiểu nhân! Nếu không phải hôm đó Thôi Mẫn ở bên cạnh quạt gió góp lửa, cậu ta chưa chắc sẽ quay đầu đi tìm Lục Nhất tính sổ, đại họa cũng từ đó phát sinh.

Lẽ ra A Chiếu đã định bỏ rượu, nhưng lúc này không nhịn nổi, mọi người đều rời bỏ cậu ta, tất cả mọi người đều hận cậu ta cũng chẳng sao cả! Cậu ta ở trong hộp đêm của Thôi Mẫn kêu một đồng rượu, một mình mình uống đến say mềm, lão đảo chân thấp chân cao đi ra ngoài, Thôi Mẫn kêu đàn em đuổi theo đưa hóa đơn bắt cậu ta thanh toán.

A Chiếu cầm tiền hung hăng ném vào mặt đối phương, hét to: “Cút!”

Người kia nghe lời mắng bỏ đi, A Chiếu đứng giữa đường đêm, chợt không biết mình phải về đâu. Cậu ta nôn một trận, đi một chút rồi dừng lại, quay về tiệm cháo mà Phương Đăng thích nhất. Biết rõ chị cũng sẽ

không thèm ăn cháo cậu ta mua nữa, A Chiêu vẫn theo thói quen bước vào mua bát cháo gà, kêu ông chủ bỏ bao ình, cũng giống như ở nhà có người đợi thức ăn khuya, cũng có nơi để cậu ta quay về.

Cầm gói cháo trên tay, đi chưa bao xa, A Chiêu bỗng bị một bàn tay thô bạo ném thẳng vào hẻm tối, còn chưa kịp định thần, mấy cú đấm cùng đá đã ủa nhau kéo tới phủ lên người, cậu ta bị đánh như tử, nằm bẹp ở dưới đường không thể gượng dậy.

Đối phương thấy cậu ta không còn sức chống cự, đã dạy dỗ đủ liền nghênh ngang bỏ đi. A Chiêu dĩ nhiên đâu chịu thua trò ám muội này, cố hết sức bò dậy, phun máu trong miệng ra, quay vòng vòng tứ phía, sau cùng tìm được một thanh gỗ ven đường, dùng hết tốc lực đuổi theo.

Đến nơi có đầy đủ ánh sáng, cậu ta mới phát hiện đối phương có đến năm sáu tên, cây gỗ trong tay cậu ta cùng lắm cũng chỉ đủ đối phó một người trong số đó, mấy người khác nhanh chóng quật cậu ta ngã xuống. Lần này đối phương ra tay nặng hơn, A Chiêu nuốt vào cổ chiếc răng bị gãy, lòng vẫn còn chưa phục, tất cả những lời ác độc xấu xa đều được cậu ta tuôn ra mắng chửi.

Không chờ cậu ta mắng xong, một bàn chân đã dậm vào mặt cậu ta, như muốn nghiền nát cả ngũ quan không còn hình dạng. Nhìn đôi giày trên bàn chân đó đủ biết giá trị không rẻ, sạch sẽ không có chút bụi.

Cậu ta sớm nên nghĩ tới, chó cụp đuôi thích nhất là núp trong bóng tối cắn người.

“Đồ tạp chủng, tao chịu đựng mày, mày còn tưởng tao sợ mày sao?” – Phó Chí Thời vừa nói vừa phun nước bọt, nhắm vào mặt A Chiêu mà hướng tới: “Mà cho rằng bây giờ mày còn Phó Thất bao che? Đừng có mơ! Mày biến Phương Đăng thành nửa sống nửa chết, lại ăn ở với người hần muốn kết hôn, người như Phó Thất, hần có giết chết mày cũng không lạ”

“Đồ khốn chết tiệt! Thứ như mày cũng dám mở miệng trước mặt anh Thất! Mày chỉ biết lác đuôi, sủa vài cái như chó điên cho anh Thất xem!” – A Chiêu cố gắng chữ được chữ mất.

43. Chương 35 - Part 2

Bàn chân của Phó Chí Thời càng dùng lực mạnh hơn ép xuống: “Phó Thất có gì đặc biệt hơn người, bất quá là do hần may mắn thôi, những gì thuộc về nó đáng lẽ ra là của tao! Địa vị, đàn bà.. Đều là hần cướp của tao! Tao biết nó chẳng xem tao ra gì, còn cố ý giữ Cữu An Đường không cho tao đụng vào. Sẽ có một ngày, tao bắt nó quỳ dưới chân tao, đem hết những gì thuộc về tao mà trả lại. Mày chờ xem!”

Bàn chân đạp trên mặt cậu ta thả lỏng ra, nhưng càng nhiều bàn chân khác hướng trên người A Chiêu mà “chào hỏi”. Toàn thân cậu ta đau đớn, nhưng trong thời điểm khó chịu nhất, cậu ta cũng không dừng tiếng mắng.

“Thằng chó này còn ương ngạnh!” – Lại một cú đá nặng nề ném vào lưng, miệng A Chiêu nếm được mùi máu tanh càng lúc càng nồng.

Rốt cuộc Phó Chí Thời lên tiếng ngăn lại: “Đủ rồi, dạy cho nó biết chút màu sắc là được, đừng gây án mạng. Tô Quang Chiêu, tao cũng vì mày làm chuyện tốt, đánh kiểu này đủ mày nằm liệt giường, lần này mày có lý do không đến tham dự hôn lễ của Phó Thất, cũng không cần phải nhìn con đàn bà từng qua tay mày lại đeo nhẫn cho người khác”

Lúc Phó Chí Thời cười bỏ đi, còn không quên ném lại một câu. “Cũng không biết ai mới là kẻ “cầm sừng”. Chỉ có Phương Đăng là đáng tiếc nhất!”

A Chiêu dùng hết sức có thể sờ vào di động trong túi, cậu ta phải gọi ai đây? Ngay cả Thôi Mẫn lúc này cũng không thể nào đến giúp cậu ta một chút. Cậu ta cắn chặt răng, một lần nữa nhặt thanh gỗ bên cạnh lên, dùng hết sức đứng dậy, kéo chân vài bước xông lên phía trước, dùng toàn lực đập thanh gỗ vào sau ót Phó Chí Thời.

Phó Chí Thời chỉ kịp quay đầu một cái, trên mặt vô cùng kinh ngạc, sau đó không kịp nói câu nào đã ngã lăn ra đất, máu đỏ từ sau ót hắt ta lẳng lẳng chảy ra. Người đứng bên cạnh hắt ta nhanh mắt, mau chóng lao tới đoạt lấy hung khí trong tay A Chiêu. A Chiêu trong người có thương tích, tay cầm không vững, thanh gỗ bị người ta đoạt lấy, sau đó cậu ta cũng ăn một cú mạnh vào ngay cổ.

Đám người kia không ngờ đến sự tình xảy ra thế này, đều hốt hoảng ném thanh gỗ xuống tản đi hết. A Chiêu đã không còn tỉnh táo, xung quanh cậu ta toàn là máu đỏ, cậu ta giống như con ruồi mất đầu bay vòng vòng một chỗ, chỉ nghe thấy được mấy tiếng nổ, cổ sức ngẩng đầu lên, thấy hàng ngàn đóa hoa máu nổ tung trên bầu trời.

Thứ Minh Tử thích nhất chính là pháo hoa, nếu như cô nhìn thấy, nhất định sẽ vui mừng nhảy đến xem. Trong ý thức mơ hồ còn sót lại của A Chiêu, ngày mai chính là Nguyên đán, cũng là ngày tốt để Minh Tử và anh Thất đính hôn. Đến lúc đó chắc hẳn sẽ đốt rất nhiều pháo hoa, đáng tiếc là cho đến giờ, cậu ta chưa một lần cùng cô ngắm pháo hoa nở rộ.

A Chiêu ngã xuống đất, điện thoại di động reo lên, cậu ta muốn nghe, nhưng bàn tay lại mềm nhũn không còn chút sức. Đầu ngón tay cậu ta đụng phải một thứ khác trong túi, thật tốt quá, nó vẫn còn ở đó. Đó là con chuồn chuồn cổ cậu ta vừa thất, tuổi thơ không nơi nương tựa, con chuồn chuồn cổ đó là món đồ chơi mà cậu ta quý nhất, sau đó lại chính là thứ đồ kết nối cậu ta với chị và anh Thất. Cậu ta không thể cho Minh Tử và đứa bé trong bụng cô bất cứ thứ gì, chỉ có con chuồn chuồn cổ này, đứa bé liệu có thích không?

Khói lửa ở trên tầm mắt, dường như là đốt vì cậu ta. Nếu như còn có thể đứng dậy nhìn thấy Minh Tử, cậu ta sẽ nói với cô điều gì? Cậu ta muốn nghe cô chính miệng thừa nhận, đứa bé là con mình. Nếu có thể, nếu cậu ta còn có thể đứng dậy, cậu ta muốn đưa cô và đứa bé đi thật xa, như vậy, cậu ta sẽ lại có nhà.

Nhưng những thứ này đều là tưởng tượng xa vời, xa vời như bầu trời đầy khói.... Thứ chạm vào tay được lại là cơ thể của Phó Chí Thời, hắt nằm dưới đất y như con chó chết.

Tôi không thua! Đây là ý niệm sau cùng lóe lên trong đầu A Chiêu.

Minh Tử đứng trên phà cũng nhìn thấy tràng lửa khói xinh đẹp này, nhưng cô không còn lòng dạ nào thưởng thức. Thân hình cô không thay đổi mấy, nhưng đứa con trong bụng dường như đã lặn lẽ lớn lên, như một chú cá nhỏ đầy vui vẻ. Cô đã thề không cho A Chiêu biết sự tồn tại của đứa bé này, cả đời này cô và đứa trẻ sẽ không có liên quan gì đến cậu ta, nhưng khi nhận tin nhắn của cậu ta, cô do dự cả đêm, cuối cùng cũng quyết định phải gặp một lần. Cô chỉ muốn nghe một lần sau cuối, thật ra cậu ta còn lời gì để nói.

A Chiêu rút cuộc không kiên nhẫn chờ cô đến tiệm lẩu, đã bỏ đi từ trước. Minh Tử tự nhủ, dù sau này từ đâu cô cũng không chờ đợi điều gì, bây giờ cần gì thất vọng? Cô ngồi chuyển phà sau cùng rời khỏi Qua Âm Châu, ngày mai quay trở lại hòn đảo này, cô sẽ đứng trong Phó gia Hoa viên, ngay trước mặt cha mẹ chính thức trở thành hôn thê của Phó Kính Thủ.

Ánh lửa thật đẹp đón mừng năm mới như ánh sao rơi, sáng lạng nở rộ một góc trời, trái tim ôm tia lửa nóng, vội vã lao về tâm điểm khát vọng, chờ đợi giây phút nó tới mặt đất thì đã đánh mất tất cả hơi nóng, chỉ còn là một mảnh bụi lạnh tanh vô hồn.

Trên bờ mơ hồ nghe tiếng xe cấp cứu kêu inh ỏi chạy tới, không biết là chạy về hướng nào? Nó có thể đuổi kịp để cứu người sắp chết hay không? Chuyện trên đời, cũng giống như đi trăm bước mà đến bước chín mươi thì gục ngã, việc cứu người cũng vậy, hay yêu người cũng vậy mà thôi.

Chỗ đốt pháo hoa đại khái nằm ở quảng trường trung tâm, khi cô chạy đến, có thể sẽ chỉ nhìn thấy toàn mảnh vụn rồi không? Minh Tử nhớ lại khi còn nhỏ, cha cô vì muốn cô và bọn nhỏ trong nhà hiểu rõ hơn văn học cổ điển truyền thống, đã cố ý mời giảng sư đến Đài Bắc giảng dạy Tứ đại kiệt tác cho bọn họ. Cô cảm thấy thích nhất chính là khi giảng sư nói tới đoạn đổ đèn trong Hồng Lâu Mộng, có một câu liên quan đến pháo – Quay đầu nhìn lại đã thành tro.

Phó Kính Thủ quên ăn quên ngủ chăm sóc bên cạnh Phương Đăng, nhưng anh phát hiện, tâm trạng của Phương Đăng đã hoàn toàn không thể khống chế. Lúc yên tĩnh cô như một tượng gỗ không có linh hồn, mặc cho người xung quanh làm gì, cô đều không quan tâm, thời điểm phát cuồng lại muốn phá hủy tất cả, gần đây trên người Phó Kính Thủ cũng có thêm không ít vết thương khi lại gần cô.

Anh không để ai dùng biện pháp cưỡng chế cô, cũng không chịu nghe lời lão Thôi mời bác sĩ chuyên khoa tâm thần về khám. Cô chẳng qua là đang đắm chìm trong nỗi bi thương tột cùng, chờ khi tinh thần ổn định, tất cả đều sẽ khác hơn.

Công ty còn rất nhiều chuyện cần Phó Kính Thù xử lý, xây dựng lại Phó gia Hoa viên, nghi thức đính hôn càng đến gần là một trong những thứ đó. Ngày Nguyên đán, bà chủ Trịnh cũng lần đầu tiên quay về Phó gia Hoa viên sau chừng ấy thập niên, để tham gia lễ đính hôn của cháu trai, bà đã quyết định sau khi lễ đính hôn kết thúc, sẽ đem tất cả quyền hành của Phó gia chính thức đặt vào tay Phó Kính Thù. Những chuyện này đối với Phó Kính Thù mà nói không phải chuyện đùa, anh không thể cho phép mình có bất kỳ sai sót nào. Nhưng bên người Phương Đăng nhất định cũng cần có người tin cậy chăm sóc, hiện giờ A Chiêu không thể để Phương Đăng nhìn thấy, lão Thôi tuổi lại quá cao, giao cho người khác anh không thể yên lòng, trong tình huống vạn bất đắc dĩ này, Phó Kính Thù đành nghe theo lời đề nghị của bác sĩ, tìm cho Phương Đăng một lượng thuốc an thần nhất định.

Loại thuốc an thần này giúp Phương Đăng bình tĩnh, cô cực kỳ lâu chưa có giấc ngủ nào ngọt ngào và đầy mộng mị đến thế này, những thứ mà cô gặp trong giấc mộng không có máu, không có nước mắt, cũng không có sinh lý và tử biệt, đều là những đoạn đời mà từ lâu cô đã lãng quên – hình ảnh cô cô Chu Nhan ở dưới đèn đưa đôi mắt yêu thương nhìn vào mảnh gương trên tay, thỉnh thoảng lại nhìn về hướng Phương Đăng đang làm bài tập cười một tiếng. Phương Học Nông mang bữa ăn tối về cho hai phụ nữ trong nhà, lúc còn trẻ ông cũng là người mi thanh mục tú, trước khi bị rượu làm ô nhiễm, ông cũng không phải là dạng người thô bỉ khiến người ta khinh ghét. Lần đầu tiên Phương Đăng đặt chân lên Qua Âm Châu, hòn đảo nhỏ bày ra trước mặt cô vô cùng đẹp đẽ, ngay cả mùa mưa triền miên cũng làm cho người ta cảm thấy nao lòng. Gió thổi qua Phó gia Hoa viên, cô ngồi ở đầu tường đông đưa đôi chân, nằm trong bụi cỏ bên cạnh con hồ ly đá thần bí kỳ dị. Cô còn mơ thấy A Chiêu lòng thông mũi xanh lúc nhỏ, bị Phó Chí Thời đánh khóc bù lu bù loa, thậm chí là lão bà đáng sợ cùng với lão Đỗ ở tiệm tạp hóa nhỏ ngày nào... Vô số hình ảnh đan xen vào giấc mộng, không sáng không tối, không đau khổ, không vui vẻ, duy chỉ có điều giấc mơ của cô không có một người.

Sau đó Phương Đăng tỉnh lại, cô đuổi người, dường như trở lại thời còn thơ ấu, khó khăn thức giấc trong buổi sáng cuối tuần. Chỉ là cô không phải đang nằm trên chiếc giường gỗ lắp ráp qua loa, mà là trong căn phòng tối mờ mờ, trên chiếc lớn có bốn trụ màu vàng, chiếc rèm đỏ thắm mới tinh khẽ rung rung, từ khe hở len vào một tia nắng ban mai, cô đi chân trần xuống đất, dưới chân là sàn nhà bằng gạch hoa mát rượi, trên bàn sách đặt cạnh cửa sổ có một tập vẽ tranh phong cảnh, trong không khí phảng phất mùi hương xưa cũ cùng nắm mốc bụi bặm.

Cô biết đây là đâu. Trong lúc nửa tỉnh nửa mê, anh từng nói sẽ đưa cô đến một nơi, thì ra chính là Phó gia Hoa viên. Anh đưa cô đến căn phòng mình từng ở, vì hôm nay là Nguyên đán, ngày đầu tiên trong năm mới, là anh đã hứa với cô, mỗi năm mới đều phải ở cạnh cô, cho dù hôm nay là ngày quan trọng nhất trong cuộc đời anh.

Phương Đăng đi đến trước cửa sổ, nhẹ nhàng kéo rèm ra. Chậu hoa mỹ nhân vốn để ở ban công trong căn nhà cũ của cô bị dời đến cửa sổ này, Phương Đăng chạm nhẹ vào lá cây hoa mỹ nhân, cười thật nhẹ.

Ngoài cửa sổ thật náo nhiệt, tiếng vui vẻ nói cười, khắp nơi trang hoàng lộng lẫy.... Trong trí nhớ của cô, Phó gia Hoa viên chưa bao giờ đông người đến vậy, cũng chưa bao giờ vui vẻ đến thế này. Đây là việc tất nhiên, vì chủ nhân mới của nơi này đang cử hành buổi tiệc nghênh tân, đồng thời là lễ đính hôn của anh ta.

Nói tới đây, việc xây dựng lại Phó gia Hoa viên còn lâu mới hoàn thành, Đông lâu và Tây lâu vẫn còn nguyên bộ dạng đổ nát, chỉ là mảnh đất rộng chính giữa được dọn dẹp thật bằng phẳng. Nghe nói cử hành nghi thức ở đây là yêu cầu kiên quyết của bà chủ Trịnh, công bằng mà nói, chỉ cần để tâm trang hoàng một chút, chỗ này không chỉ có cảnh trí, mà còn chứa đựng cả tình cảm, vẫn có thể xem là nơi đáng để tổ chức sự kiện trọng đại. Ai sẽ để ý bối cảnh đổ nát cách hội trường chính đẹp đẽ cách đó không xa chứ?

Hôm nay khách khứa kéo về cũng rất nhiều, ngoài bạn bè làm ăn, còn có cả người nhà của Cổ gia và Phó gia từ khắp nơi trên thế giới chạy về. Nhưng họ đều không ở lại Phó gia Hoa viên, cũng chỉ có căn phòng của Phó Kính Thù là lão Thôi cho dọn dẹp sạch sẽ lại, không ai để ý đằng sau cánh cửa sổ nhỏ ở Đông lâu, có một người đang lặng lẽ chứng kiến tất cả sự việc xảy ra.

Trời cao rất chiều cổ Phó Thất, ban cho anh một ngày thời tiết thật tốt, ánh sáng mặt trời rực rỡ như quét sạch sương mù âm u trên đảo nhỏ, gió thổi nhẹ nhàng khiến lòng người càng sáng khoái. Phương Đăng dường như muốn hứng thêm nhiều gió, định ngồi lên bệ cửa sổ, bỏ lửng hai chân, cứ như vậy, cả người đều phẳng phất chìm trong gió, cô hít một hơi thật sâu, cảm giác tỉnh táo hiếm hoi tràn về.

Nghi thức còn chưa chính thức bắt đầu, khách khứa tùm năm tùm ba trò chuyện, cười cười nói nói, trên mặt ai cũng treo một nụ cười vui vẻ. Phía bên kia là ban nhạc đang trình diễn, giai điệu du dương của bản nhạc violon vang lên, hòa vào tiếng thánh ca xa xa của giáo đường, và dường như có cả mùi thơm của hoa hồng damask... Cảnh tượng đẹp đẽ này thật say đắm lòng người. Cô cảm nhận được sự đau đớn và tuyệt vọng tận cùng xương tủy ở cuối chân trời kia dường như vô nghĩa. Thời gian đang mạnh mẽ tiến về phía trước, tất cả mọi người đều hăng hái bước vào năm mới, họ sẽ có cuộc sống mới, chỉ có cô là ở lại trong lớp bụi thời gian.

Phương Đăng muốn đến gần hơn một chút, để nghe xem họ đang nói gì, sao có thể vui vẻ như vậy, những khóe miệng kia, mi mắt đỏ đều tràn ngập hạnh phúc bởi vì đâu? Như thế nào cô mới có thể cảm nhận chút hạnh phúc thế này, tại sao lại đem cô bỏ ở nơi đây? Cô bước về phía trước một chút, tiếng gió trở nên hơi bén nhọn, giai điệu violon thay đổi, giống như là tiếng đụng xe nặng nề và tiếng thắng xe kịch liệt. Màu đỏ của hoa hồng tựa như màu máu tươi, gió thổi qua, mấy cánh hoa rơi xuống, khiến cô nhớ lại thân xác vụn vỡ tan tành đó....Tất cả thứ này là gì chứ? Không ai trả lời cô, dường như có một đáp án mơ hồ chứa đựng máu và nước mắt, cô nhìn về hướng tấm rèm cửa sổ đỏ thẫm kia như đang nuốt hết tất cả máu lệ của con người.

Phương Đăng cầm chậu hoa mỹ nhân lên, bồn hoa đập vào bệ cửa sổ vỡ tan. Chậu hoa bằng sứ tan tành, cánh hoa rời rã, dưới đáy chậu hoa là thứ mà Phó Thất muốn tìm nhất nhưng lại không tìm thấy. Phương Đăng đúng là đã giữ lại, trước khi giao tài liệu tìm thấy ở nhà Lục Nhất cho Phó Kính Thù, cô đã đem tất cả scan lại, chép vào chiếc USB này. Lúc ấy, cô không cho Lục Nhất biết, thậm chí cũng không biết tại sao mình muốn làm như vậy, hoặc giả vì chỉ có cô mới hiểu rõ ràng Phó Thất.

Phó Kính Thù cũng mơ hồ biết được sự tồn tại của thứ này, đáng tiếc anh đã tìm khắp nơi, nhưng lại bỏ qua chậu hoa mỹ nhân chính tay mình chăm sóc. Phương Đăng biết rõ, cho dù anh quật hết ba tấc đất, cũng không dám động tay đến chậu hoa này, chẳng những vậy, anh còn cố ý đem chậu hoa từ ban công nhà cô dời đến nơi đây.

Có người nghe được tiếng vỡ vụn phát ra, tự nhiên cũng phát hiện trên cửa sổ có người đang ngồi. Dần dần, khách khứa bắt đầu ghé tai vào nhau xì xầm, hướng về chỗ Phương Đăng ngồi lấm lét chỉ trỏ. Phương Đăng cũng nhìn thấy Phó Thất, người đàn ông nửa đời cô hết dạ yêu thương vẫn tràn đầy ma lực, rung động lòng người; lúc này anh đang đứng cạnh xe lăn của bà chủ Trịnh, khom lưng nghe đối phương nói chuyện, trên mặt tràn đầy biểu hiện vui vẻ, nhu hòa.

Rất nhanh, có người chen đến cạnh anh, lo lắng kể tai nói nhỏ. Phó Kính Thù mau chóng ngược dậy, quay người lại, tầm mắt rớt cuộc dừng lại chỗ Phương Đăng. Anh tiến về phía trước hai bước, dừng chân lại, đứng ở đó nhìn cô không chớp mắt.

Phương Đăng thật sự muốn cười hỏi: “Phó Thất, anh đang nghĩ gì?”

Nhưng cô không nói, chỉ cần cô đưa bàn tay cầm USB lên, anh sẽ biết đó là gì. Là chính tay cô đã khiến anh có được hôm nay, nhưng cũng có thể chính tay cô sẽ tự mình hủy diệt tất cả, giống như anh đã hủy diệt cuộc đời cô.

Nếu như Lục Nhất còn sống, anh sẽ nhất định không đồng ý cách cô làm, anh lúc nào cũng hiền lành quá mức. Trong lòng Phương Đăng nghĩ, em lại làm một chuyện xấu rồi, nếu như anh trách em, anh hãy nghĩ lúc làm chuyện này trong lòng em thật sự rất đau khổ, như thế anh sẽ tha thứ cho em.

Phương Đăng nghĩ tới Lục Nhất, bàn tay cầm USB của cô lại run lên. Trên đời này chỉ có duy nhất Lục Nhất coi trọng cô, nhưng vì cái gì mà anh trở thành u hồn, lúc cô tỉnh táo hay trong cả giấc mơ cô đều không thể cảm giác được sự hiện hữu của anh.

Lục Nhất, ở một thế giới khác, anh còn lạc đường không? Có còn sợ hãi xe cộ hay không? Có đoàn tụ với cha mẹ anh không? Nếu như anh còn sống, hai người họ bây giờ đã đến Phần Lan, tuyết sẽ tan trên tóc họ.

Sau thời gian lãng mạn ban đầu qua đi, họ sẽ trở thành đôi vợ chồng dung tục nhất trên đời, cả đời vùi đầu vào củ gạo muối dầu, ồn ào tranh cãi, nhưng những thứ này bây giờ hoàn toàn trở thành một thứ hy vọng xa vời. Chỉ có một điều an ủi duy nhất, họ cuối cùng rồi sẽ đến chung một chỗ, anh lúc nào cũng kiên nhẫn hơn cô, nên anh sẽ chờ cô cùng đi chứ?

Thân thể Phương Đăng lay lay trong gió, có người phát ra tiếng kêu sợ hãi, đại đa số người đến dự tiệc đều chuyển sang phương hướng của cô, bà chủ Trịnh cũng ra dấu bảo người bên cạnh quay đầu xe lẩn lại. Đây là lần đầu tiên Phương Đăng đối mặt cùng bà chủ Trịnh, trước đây người cô hận nhất chính là bà, bây giờ chính mắt nhìn thấy, cũng chẳng qua là một người gần đất xa trời. Nữ nhân vật chính xinh đẹp của ngày hôm nay cũng nhìn lại, dường như muốn nói gì cùng Phó Kính Thù, nhưng cô có điện thoại gọi tới, sau đó cô cúi đầu thật lâu, bó hoa trên tay bị gió thổi bay xuống đất.

Phó Kính Thù đưa bàn tay hướng về phía Phương Đăng, muốn lại gần nhưng không dám mạo hiểm tiến lên, ánh mắt của anh rực lửa, miệng mở ra, chỉ tiếc Phương Đăng không nghe được anh nói gì.

Bốn phía đều huyên náo, nghe rõ Phó Kính Thù nói chuyện chỉ có lão Thôi đi phía sau anh. Ông tận mắt chứng kiến Tiểu Thất một tay mình nuôi lớn một phen sợ hãi.

Cách đó không xa, Thôi Mẫn dường như ý thức được điều gì, thấp giọng ra lệnh cho thủ hạ vội vàng chạy lên lầu, nhưng bị Phó Kính Thù gạt dừ ngăn lại.

“Đừng chạm vào cô ấy!”

Phó Kính Thù biết chuyện Phương Đăng cần làm, ở ngay trước mặt mọi người, ngay trước mặt bà chủ Trịnh, ở thời điểm anh có thể chạm tay đến ước mơ liền xé rách tấm mặt nạ từ lâu anh đã ngụy trang, để mọi người biết thật ra anh chỉ là nghiệt chủng, không xứng hưởng thụ tất cả các thứ này. Đây chính là cơn ác mộng của Phó Kính Thù, là cảnh tượng mà anh sợ xảy ra nhất, nhưng trước khi quay đầu lại, anh phát hiện nỗi sợ hãi duy nhất của mình chính là cô đạp chân nhảy xuống. Anh cam kết vĩnh viễn không lừa gạt cô, cuối cùng anh vẫn lừa cô một chuyện, mà cũng tự gạt bản thân mình.

Tất cả mọi người xung quanh đều la hoảng, cửa sổ kia mặc dù nhìn như chỉ ở lầu hai, nhưng Đông lâu lại phóng theo kiến trúc châu Âu, bậc thang ở dưới cùng trên cao, lầu một lại thiết kế khá cao nên chỗ Phương Đăng ngồi cách mặt đất tầm sáu mét, đây là một độ cao đủ chí mạng.

Phó Kính Thù chợt mong đợi Phương Đăng lập tức đem tất cả công khai, nếu như vậy khiến cô có thể sung sướng, có thể an ủi, có lẽ cô ý thức được nguy hiểm dưới chân mình. Anh yêu danh lợi giàu sang, tất cả đều có được trong tay, vì vậy anh có thể cho đi tất cả, trừ sinh mệnh của mình. Sinh mệnh của anh cũng chính là sinh mệnh của cô, bây giờ đang treo trên bệ cửa sổ, ngập tràn nguy hiểm.

Phương Đăng giơ tay lên rồi để xuống, miệng mở ra, nhưng cũng không nói gì. Phó Kính Thù dường như thấy cô nhìn về phía mình cười lên một tiếng, cũng y như lúc xưa cô hay ngồi vắt vẻo trên bờ tường. Trong giây phút, anh đã hiểu được tận cùng tâm ý của cô.

“Đừng như vậy.. Anh xin em...”

Âm thanh thì thầm của Phó Kính Thù lọt thỏm giữa làn sóng tiếng người.

Phương Đăng dường như thấy Tiểu Thất đang đứng ở chân tường, dưới thảm cỏ xanh, cười nói với cô: “Tới đây, anh đỡ em!”

Khuôn mặt hướng về cô đưa tay ra lại đổi khác, đó chính là nụ cười ám áp với hai đồng tiền điều

Còn gì để mà do dự nữa? Mong ước cả đời cô cũng chỉ có vậy thôi.

Cô từ trên bệ cửa sổ của tầng hai nhảy xuống

44. Chương 36 (kết)

Minh Tử về nước, đem theo con gái quay lại Qua Âm Châu. Con gái tên là Dương Dương, năm nay tròn bốn tuổi.

Dương Dương chưa bao giờ đến hòn đảo nhỏ này, nhìn cái gì cũng thấy mới mẻ, mẹ lại dẫn cô bé đến một nơi mọc đầy cỏ dại.

“Chúng ta đến đây làm gì?” Cô bé ngược đôi mắt ngây thơ hỏi, trong tay cô bé cầm một con chuồn chuồn cỏ đã hỏng gần hết, không còn nguyên vẹn. Cô bé mơ hồ nhớ, lúc nhỏ mình rất thích con chuồn chuồn này, sau đó mẹ sợ nó bị hư, liền lấy lại, lần này bỗng nhiên đồng ý cho cô mang theo bên người. Cô bé thật sự không hiểu trong lòng người lớn nghĩ gì nữa.

Minh Tử cúi người xuống, muốn nhổ hết cỏ xanh mọc đầy trên phần mộ, suy nghĩ một chút lại thôi. Anh ta vốn là người sinh trưởng cùng cỏ cây, tự sinh tự diệt, nói không chừng như thế này mới đúng là mong muốn của anh ta.

Hôm đó cô mặc nguyên lễ phục trên người chạy vào bệnh viện, trên người anh ta đã đắp manh vải trắng. Cảnh sát hỏi cô có quen người nằm đó hay không, trong điện thoại di động của anh ta lần sau cùng lưu lại toàn là số gọi cho cô.

Minh Tử vén tấm vải trắng lên, cô chưa bao giờ thấy trên người ai có nhiều vết thương đến vậy. Cảnh sát ở một bên nói về nguyên nhân cái chết, bản thân cô cũng không cảm thấy ngoài ý muốn. Anh ta cả đời ngoan cường chiến đấu, chưa bao giờ nhượng bộ, cuối cùng lại chết vì một trận đánh nhau ở đầu đường, cũng có thể coi như là cái chết xứng đáng.

Viên cảnh sát đang làm nhiệm vụ thấy biểu hiện của cô từ khó lòng chấp nhận đến mức ngây cả người ra, muốn khuyên cũng không biết bắt đầu từ đâu, làm xong thủ tục công sự theo thông lệ, đưa cho cô một bao bì trong suốt chứa di vật trong túi nạn nhân, bên trong ngoài điện thoại di động, ví tiền, còn có cả một con chuồn chuồn cỏ nhuộm đầy máu.

“Phải rồi, đây là thứ cậu ta nói muốn giao lại cho Minh Tử, cô là Minh Tử?” – Cảnh sát chỉ vào con chuồn chuồn cỏ.

Minh Tử hồi phục lại tinh thần: “Lúc đưa đến bệnh viện, anh ấy còn sống sao?”

Cảnh sát lắc đầu: “Trên đường xe cứu thương chạy đến bệnh viện đã không xong, chỉ là khi vừa bỏ lên xe còn cố nói được mấy lời”

“Anh ấy nói gì?” – Minh Tử vội vàng hỏi.

Cảnh sát lắc đầu tỏ ý không biết, lúc ấy anh ta cũng không có mặt, anh ta tốt bụng thay Minh Tử tìm hỏi người y tá trên xe cứu thương, cô ta và vài bác sĩ khác đã chứng kiến giây phút cuối cùng của cậu ta trên cõi đời này.

“Anh ấy rốt cuộc nói gì?” – Minh Tử hỏi lại câu hỏi đó. Trước khi chết, anh còn nhắc đến tên cô, anh còn muốn nói gì với cô chứ? Thứ mà cô có thể nắm bắt được sau cùng chỉ là một thanh củi giạt.

Y tá trẻ tuổi nhớ lại một hồi, mới chần chừ nói: “Anh ấy nói chuồn chuồn cỏ là cho hài tử... Nhưng tôi không biết có nghe lầm không, vì sau đó mấy tiếng anh ấy gọi đều là Minh Tử”

“Tôi chính là Minh Tử, anh ấy gọi tên tôi, có phải còn lời gì muốn nói không?” Minh Tử mắt mờ lệ.

“Ah, đúng rồi, tôi nhớ rồi” – Y tá trẻ gật đầu một cái, lòng cũng Minh Tử cũng treo lơ lửng giữa không trung.

“Anh ta hỏi, Minh Tử, có phải tôi đã thắng?”

Minh Tử chán nản buông rơi cánh tay của người y tá mà nãy giờ cô nắm lại. Thật tức cười, cô còn nghĩ anh ta sẽ nói yêu mình. Kết quả cho đến giây phút sau cùng, điều anh ta quan tâm nhất chỉ có sự thắng bại trong trận đánh nhau kia, dường như kết quả này so với cô và đứa bé còn quan trọng hơn nhiều.

Minh Tử lúc này mới cảm thấy tràn ngập bị thương, từ lúc nhận thi thể tới giờ cô không hề rơi nước mắt. Hôm đó ai đi ngang qua phòng cấp cứu đều nhìn thấy một cô gái trẻ, mặc lễ phục lộng lẫy, trang sức đầy người, lại giống như một người điên ngồi trên sàn nhà khóc lớn vô cùng thảm thiết. Cả đời này cô chưa từng đau buồn vì ai đến vậy – người chết đi, là người cô từng bỏ ra quá nhiều tình cảm.

“Rốt cuộc là anh yêu em, hay vẫn là muốn thắng?” – Mấy năm sau, cô đưa con về đứng trước mộ anh ta, câu hỏi này vẫn như cũ không có đáp án. Nhưng giữa hai người, anh ta đã thắng rồi.

“Mẹ, mẹ nói chuyện với ai vậy?” – Dương Dương buồn bã hỏi.

Minh Tử thừa lúc con trẻ không để ý, đưa tay lau đi giọt lệ trên khóe mắt. Cô nhìn Dương Dương nói “Là người lạ thôi con”

Mẹ con hai người đi một vòng trên đảo, Dương Dương khóc la đòi uống nước, Minh Tử vì vậy ghé vào siêu thị mini mua nước. Lúc hai mẹ con cô ngồi trước cửa siêu thị nghỉ chân, vô tình nhìn thấy người đứng trước cửa sổ Phó gia Hoa viên đối diện.

Phó gia Hoa viên ba năm trước xây lại hoàn toàn mới, nghe nói so với kiến trúc thời cường thịnh của Phó gia cũng không khác bao nhiêu, chỉ là nó không mở cửa đón chào du khách.

Minh Tử cũng chưa quên, cô từng là con dâu của Phó gia. Hôn nhân của cô và Phó Kính Thù chỉ duy trì đúng một năm. Lễ đính hôn của họ kết thúc bằng một bi kịch – đối với Minh Tử là nói, đây chỉ là bi kịch thứ hai, nhưng hôn ước của họ vẫn không dừng lại.

Đêm đó bà chủ Trịnh cũng do trước đây từng trúng gió nên bệnh cũ tái phát, thần trí cũng không tỉnh táo lại như trước, ba tháng sau, bà vĩnh biệt cõi đời. Con gái lớn và con rể không cam tâm sự bổ nhiệm của bà, sau cuộc kiện cáo kéo dài kết thúc, tất cả mọi thứ cũng thuộc về Phó Kính Thù. Cha mẹ của Minh Tử cũng thông cảm cho việc xảy ra trong nghi thức đính hôn, chẳng qua là do người nhà của con rể tương lai tinh thần bất ổn mà để xảy ra ngoài ý muốn, bụng của Minh Tử đã ngày một lớn, hai nhà phải bắt buộc làm lễ kết hôn.

Minh Tử hạ sinh Dương Dương, nửa năm sau, cùng Phó Kính Thù chia tay trong hòa bình. Người nhà cô quyết lòng không chấp nhận quyết định này, khuyên cũng đã khuyên, mắng cũng đã mắng, ngay cả người cha cả đời hết dạ thương con cũng tát cho cô một bạt tai, nhưng mà tất cả mọi thứ đều không thể thay đổi ý định của cô, đến cuối cùng họ đành phải nhắm mắt làm ngơ. Trong hiệp nghị ly hôn, Phó Kính Thù chấp nhận hết tất cả yêu cầu của gia đình Minh Tử, chỉ giữ lại đầy đủ sản quyền của Phó gia Hoa viên. Bây giờ, anh là chủ nhân duy nhất của Phó gia Hoa viên to lớn đó.

Chuyện liên quan đến Phó Kính Thù về sau, Minh Tử phần lớn là nghe kể lại. Anh thu sự nghiệp của mình về trong nước hoạt động, đối với một thương nhân vừa khôn khéo lại thành công như anh mà nói, ở bất kỳ chỗ nào anh cũng có đất dụng võ. Chỉ là dã tâm của Phó Kính Thù dường như cũng không còn, mỗi một năm có một quãng thời gian rất dài, anh đều sẽ ở lại Phó gia Hoa viên, đó là nhà của anh, ngôi nhà đó có một bệnh nhân cần anh chăm sóc.

Phó Kính Thù cũng không để ý đến vị du khách có khuôn mặt quen thuộc ở dưới lầu, không biết Phương Đăng đang ngồi trước cửa sổ nói gì, anh cúi đầu xuống, trên miệng khẽ mỉm cười, vẻ mặt ôn hòa. Phương Đăng không nhúc nhích, cũng giống như một bức tượng, đối với xung quanh hoàn toàn không có chút phản ứng.

Minh Tử biết dưới người Phương Đăng là một chiếc xe lăn. Mỗi năm, tin tức truyền đến đều làm cho người ta thương xót, một mỹ nhân xinh đẹp đến đường ấy, bây giờ ngay cả đứng lên cũng không được, hồn phách cũng dường như đã chết đi, chỉ còn lại một thể xác điều tàn, cũng không biết sự chăm sóc tận tâm của Phó Kính Thù có tác dụng gì không, bây giờ liệu đã có chuyển biến tốt hay chưa?

Minh Tử cũng đã từng nghe thoáng qua một ít chuyện xưa liên quan đến Phó Kính Thù và Phương Đăng. Đối với một số người mà nói, chết giống như là một loại giải thoát, nhưng với một số người khác, chỉ cần còn một hơi thở, thì không sợ sẽ mất đi tất cả.

Dương Dương cảm giác được sự thất thần của mẹ mình, chán nản nắm tay cô vầy vầy: “Mẹ, hôm nay sao mẹ lạ vậy, sao không nói chuyện với con?”

Minh Tử dỗ con gái: “Ngoan, mẹ đang có chuyện cần suy nghĩ”

“Mẹ nghĩ gì, cho con biết được không?” Dương Dương ngây thơ hỏi, cũng không chịu tha cho cô.

Minh Tử bắt đắc dĩ phải trả lời Dương Dương, cô bế con gái lên ôm trước ngực, nói: “Còn nhớ mẹ đã kể cho con nghe chuyện mỹ nhân ngư không?”

Không có đứa bé nào lại không hứng thú với một câu chuyện cổ tích, Dương Dương lập tức đổi chiều chú ý, gật đầu: “Con nhớ, là chuyện “Cô gái của biển”, cô bé người cá đó về sau đã chết”

Minh Tử nói: “Mỹ nhân ngư không chết, chẳng qua nàng hóa thành bọt biển mà thôi”

“Mẹ, tại sao mỹ nhân ngư lại muốn hóa thành bọt? Không phải nàng có phép thuật sao? Chẳng lẽ không thể bảo vệ mình?” – Dương Dương nhẹ nhàng hỏi.

“Nàng dĩ nhiên có phép thuật” – Minh Tử buồn bã nói – “Mỹ nhân ngư là một động vật vừa xinh đẹp lại vừa tà ác, nàng đồng ý giao trái tim mình để biến đuôi cá thành đôi chân mà lên bờ gặp Hoàng tử, sau đó lại giết chết kẻ phụ tình. Hóa thành bọt, bởi vì trước đó tim nàng đã chết, mọi thứ còn lại đối với nàng đều không còn ý nghĩa”

Dương Dương cái hiểu cái không, nói: “Con không thích Hoàng tử, Hoàng tử là người xấu, rõ ràng Mỹ nhân ngư đã cứu anh ta”

“Hoàng tử thật ra thì đã sớm biết mỹ nhân ngư không phải là công chúa. Nhưng vì anh ta rơi vào biển sâu, trải qua mùi vị lạnh lẽo u ám, anh ta sợ, sợ mình sẽ giống như người cá toàn thân lạnh ngắt, anh ta muốn mượn công chúa để tìm đến cuộc sống ở một nơi có ánh sáng ấm áp hơn”

“Mỹ nhân ngư nhỏ bé kia thật đáng thương” – Dương Dương bĩu môi nói.

“Hoàng tử cũng không thể sống cuộc sống mà anh ta muốn, sau khi mỹ nhân ngư biến mất, cô hóa thành bọt biển chìm xuống cùng Hoàng tử...”

“Không tin... bọt biển không chết đuối đâu!”

Minh Tử không trả lời, trong lòng cô nói, sẽ chìm, nếu như trong bọt biển tất cả đều chất chứa bi thương.

Có ngọn gió thổi qua, Dương Dương thích thú nhắm mắt lại. Minh Tử nhìn về phía cửa sổ nhỏ trong Phòng Hoa viên lần cuối. Chậu mỹ nhân trước cửa sổ đã nở hoa, màu hoa vàng chói mắt chập chờn trong gió, Phó Kính Thu vén mái tóc bị gió thổi tung của Phương Đăng về sau gáy. Phương Đăng tựa đầu chọn hướng đón lấy ngọn gió, không biết nghĩ đến điều gì, nụ cười trên môi cô nhàn nhạt, trên mặt cô phẳng phất niềm hạnh phúc an bình mà cả đời này chưa bao giờ có.

(END)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thuc-tam-gia>